SARAH PINBOROUGH

Autoarea bestsellerului *PRIN OCHII EI*

„Scriitura lui Pinborough este de vis."
RICHARD OSMAN

„Genială."
LISA JEWELL

„Palpitantă."
CLARE MACKINTOSH

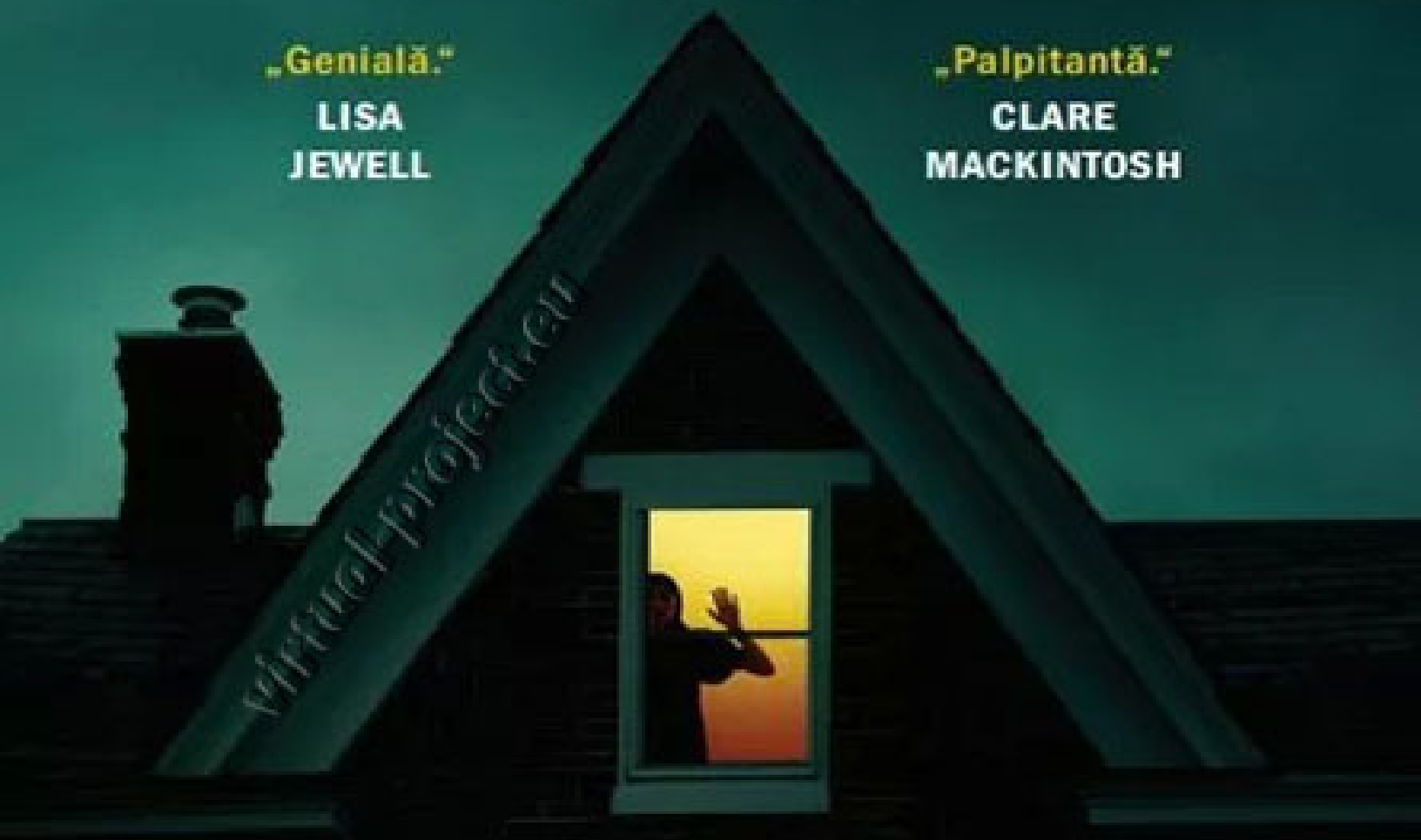

Nebunia sălășluiește în inima nopții...

INSOMNIA

LITERA

buzz BOOKS

SARAH PINBOROUGH

INSOMNIA

Original: *Insomnia* (2022)

Traducere din limba engleză şi note:
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

virtual-project.eu

LITERA®

— 2023 —

Pentru Jessica Burdett.
Producătoare, făuritoare de visuri, prietenă
şi tovarăşă de insomnie. Îţi mulţumesc din
suflet pentru tot. SP x

„Monştrii nu erau nicicând sub patul meu.
Căci monştrii erau în capul meu.”

Nikita Gill, *Monştrii*

„Trauma e un călător în timp, un uroborus care se întoarce şi devorează tot ce a existat înainte.”

Junot Díaz, *The New Yorker*, aprilie 2018

Prolog

Cealaltă maşină apare de nicăieri.

Nici vorbă de scârţâitul de avertizare al cauciucurilor, nici chiar de o privire laterală, de tip „Ce mama nai…!”, ci izbucneşte doar bufnitura puternică, de metal care se loveşte cu viteză de alt metal, o explozie de energie, o simfonie a dezastrului. Impactul e atât de puternic, încât geamurile se sfărâmă pe loc, împrăştiindu-se ca o grindină tăioasă, furioasă. Şasiul se ondulează ca valurile apei, iar maşina se ridică în aer, precum în cel mai periculos carusel din parcul de distracţii, iar apoi se răstoarnă şi se opreşte, cu un impact teribil, în şanţul de lângă drum.

După aceea, o linişte îngrozitoare, tulburată doar de un scârţâit slab în clipa în care se aşază metalul. Iar apoi, nimic. Radioul nu mai funcţionează. Nu se mai aude conversaţia animată. În câteva clipe, totul s-a schimbat.

Mişcări uşoare pe scaunul pasagerului. O disperare reţinută, prinsă în capcană, frântă. Un ţipăt care nu e decât un şuierat.

Cealaltă maşină, un bolid cu tracţiune integrală, a rămas pe şosea, cu partea din faţă turtită, transformată într-un rât de porc. În mod surprinzător, motorul încă funcţionează; un horcăit de moşneag, dar unul care, totuşi, nu se opreşte. Preţ de o clipă, de una mai lungă decât a fost nevoie ca să se distrugă universul vieţii din celălalt vehicul, şoferul tremură, cu mâinile pe volan. Soarele încă străluceşte, trecând printre copaci. Încă e o dimineaţă frumoasă, iar şoseaua e încă pustie.

Şoseaua e încă pustie.

Niciun martor.

Nu mai e decât în jur de un kilometru până acasă.

Şoferul lasă totul la voia întâmplării. La voia norocului. Airbagul nu s-a declanşat. Dacă maşina o să pornească, el, şoferul, o să plece. N-o să se uite în urmă. Dacă maşina nu porneşte, şoferul o să rămână pe loc şi o să înfrunte consecinţele. Mâini tremurânde mută schimbătorul de viteze într-a întâia, iar apoi apucă volanul. Dintr-odată, şoferul devine conştient de durerea care îl copleşeşte în urma impactului. Automobilul de teren, o maşinărie ca un cal de povară, porneşte scârţâind, se întoarce şi înaintează târâş-grăpiş de-a lungul drumului. Şoferul aruncă o privire înapoi. Nu se poate abţine. O mână se ridică dinspre silueta prinsă pe locul pasagerului. Un strigăt de ajutor.

Şoferul geme. O să sune la ambulanţă. De la un telefon public. Dar în drumul său scurt nu se află nicio cabină telefonică. Însă o să vină cineva. Şoseaua asta se aglomerează până la ora nouă. Cineva o să sară în ajutor. Şoferul e convins de asta.

1

Douăsprezece zile până la ziua de naştere

E cineva în casă.

Nu e un gând propriu-zis, ci e ceva sălbatic, instinctiv. Mă ridic în pat şi mă aşez în capul oaselor, trează dintr-odată, cu inima bubuindu-mi în piept. Ceasul arată 1.13, iar eu rămân nemişcată. Ascult, încordată, fiind sigură că o să aud un scârţâit dinspre hol sau că o să văd o umbră ameninţătoare apărând dintr-un colţ întunecat al camerei. Dar nu e nimic în afară de susurul ploii care bate în ferestre şi de murmurele nopţii liniştite.

Mi s-a făcut piele de găină. Ceva m-a trezit. Nu un vis. Altceva. *Ceva care se află în casă.* Nu pot să scap de senzaţia asta, aşa cum se întâmpla pe vremea când eram mică şi coşmarurile mă prindeau atât de strâns în mrejele lor, încât simţeam că mă înapoiasem în noaptea *aceea,* iar femeia care mă luase în grijă venea în goană să mă liniştească, ca să nu trezesc întreaga familie.

Robert doarme dus, cu spatele la mine. Nu-l trezesc. Probabil că nu e nimic, dar tot sunt cuprinsă de teamă. *Copiii.*

N-o să pot adormi la loc decât dacă arunc o privire în camera lor, aşa că mă ridic din pat. Mă trec fiori de frig prin tot corpul în clipa în care ating covorul cu tălpile goale, dar mă strecor afară din cameră, pe palier.

Privind în lungul coridorului central, mă simt foarte mică, semiîntunericul făcând culoarul să pară nesfârşit, gura căscată a unui monstru aflat în faţa mea. Păşesc înainte.

„Sunt mamă şi soţie. O femeie cu o carieră. Asta e casa mea. Adăpostul meu.”

Îmi pare rău că nu mi-am adus telefonul, ca să-l folosesc drept lanternă. Mă uit peste balustrada palierului. Nimic nu mişcă în umbra neagră de jos. Nu se aud bufniturile făcute de hoţi care să caute bunuri scumpe prin întuneric. Nu e niciun pericol.

O pală de vânt aduce şfichiuiri de ploaie în ferestrele ca de catedrală ale casei, făcându-mă să tresar. Merg până la capătul coridorului, acolo unde acesta se întretaie cu zidul, un arc perfect de beznă. Îmi duc mâinile căuş la ochi şi-mi lipesc faţa de geamul rece, dar nu văd decât forma nedesluşită a copacilor. Nicio lumină. Nicio urmă de mişcare. Dar tot tremur în momentul

în care mă întorc cu spatele la fereastră şi traversez curba în formă de „L” de dinaintea mea, spre camerele copiilor. Parcă simt paşi dansându-mi pe mormânt.

Mă simt mai bine de îndată ce am deschis uşa camerei lui Will. Fiul meu, în vârstă de cinci ani, deja elev de şcoală, doarme întins pe spate. Pilota imprimată cu dinozauri e aruncată într-o parte, iar părul negru, pe care l-a moştenit de la mine, îi e ciufulit şi transpirat. Poate că şi el a avut o noapte grea. Îl acopăr cu grijă, dar oricât mi-ar fi de măsurate mişcările, el tot se trezeşte şi deschide ochii.

— Mami!

E somnoros, derutat, dar în clipa în care-i zâmbesc, îmi răspunde la zâmbet şi se răsuceşte pe o parte. Are sub pernă caietul de desen, pe care-l trag de dedesubt, şoptind:

— Dacă dormi pe chestia asta, nu-i de mirare că te-ai trezit…

Deschid caietul la cel mai recent desen în creion, făcut cu tot entuziasmul. În întunericul camerei, îl întorc pe toate părţile, încercând să înţeleg ce reprezintă. Sinceră să fiu, arată ca un câine călcat de o maşină – de două ori.

— E un dinozaur, mă lămureşte Will, râzând.

Apoi cască, ca şi cum ştie că desenul nu e cel mai mare talent al lui, fapt care nu-l deranjează.

— Da, bineînţeles că e un dinozaur!

Pun caietul pe masa de lângă patul lui şi-i dau un sărut de noapte bună. Aproape că a adormit la loc şi probabil că n-o să-şi amintească nimic mâine-dimineaţă.

Apoi mă duc în camera lui Chloe şi văd că şi ea e în lumea viselor. Părul blond îi e răsfirat pe pernă, ca un evantai. Pare o prinţesă adormită, descinsă direct dintr-un basm, chiar dacă, la vârsta de şaptesprezece ani şi fiind o veritabilă feministă modernă, ar fi prima care să-mi spună că basmele sunt nişte prostii misogine. Mă întorc în camera mea, râzând de mine şi de teama mea absurdă.

Mă vâr înapoi în pat şi mă ghemuiesc, iar Robert abia dacă se mişcă. E ora 1.30. Dacă adorm acum, pot să mai prind patru ore de somn. Ar trebui să adorm repede – după cum mi s-a întâmplat întotdeauna în viaţa plină, animată şi istovitoare pe care o duc, aşa că mă fac covrig şi aştept să adorm. Dar somnul nu se lipeşte de mine.

La ora trei dimineaţa, îmi verific e-mailurile – felicitări trimise la miez

de noapte de Buckley pentru rezultatul de ieri, din instanţă, în procesul de divorţ al soţilor Stockwell – iar apoi citesc ştirile pe telefon, după care mă duc la toaletă. În timp ce mă vâr la loc în pat, Robert aproape că se trezeşte, dar numai cât să mormăie ceva neinteligibil şi să-şi arunce un braţ greu peste mine. Rămân întinsă, iar prin cap îmi zumzăie planurile pentru ziua care se apropie cu repeziciune; mă simt din ce în ce mai nemulţumită la gândul că o s-o înfrunt deja obosită. Trebuie să ajung în birou la 7.30 dimineaţa. Rareori se întâmplă să mă întorc acasă după mai puţin de douăsprezece ore, iar asta, doar dacă pot să scap de ieşirea obligatorie împreună cu colegii, ca să bem ceva. N-am voie să fac greşeli. Mai ales acum, când sunt pe cale să devin cel mai tânăr partener din firmă. Dar îmi iubesc meseria, o iubesc cu adevărat.

Fac câteva exerciţii yoga de respiraţie, încercând să-mi relaxez toţi muşchii şi să-mi golesc mintea de gânduri. Pare foarte uşor, dar de obicei ajung să-mi treacă prin cap lucruri tâmpite, cum ar fi, de pildă, dacă avem destul lapte în frigider sau dacă nu cumva ar trebui să schimbăm distribuitorul de gaz. Drept urmare, chiar dacă ritmul cardiac îmi scade, tot nu adorm.

Urmează o zi lungă.

2

Unsprezece zile până la ziua de naştere

Am multe de făcut la serviciu. Până la 10.45 am avut două şedinţe, am rezolvat nişte probleme de facturare şi am sunat alţi trei clienţi, cărora le-am explicat pe un ton calm că nu pot forţa instanţele să funcţioneze mai repede, că nu pot grăbi răspunsurile avocaţilor părţii adverse, oricât de enervante ar fi întârzierile, şi că de fiecare dată când sunt nevoită să-i sun ca să-i liniştesc, îi costă bani. Oamenii par întotdeauna mai grăbiţi să iasă dintr-o căsnicie decât au fost atunci când au decis s-o înceapă.

Îmi verific telefonul mobil. Am trei apeluri ratate de la un număr necunoscut, dar, oricine ar fi, trebuie să aştepte. Am pe altcineva de care să mă ocup mai întâi. Alison.

Se aude o bătaie în uşă şi inspir adânc. Cu Alison nu e niciodată uşor.

— Intră!

Alison Canwick are în jur de cincizeci şi cinci de ani şi convingerea fermă că vârsta în sine impune autoritate, iar faptul că e avocat de mai mult timp decât mine ar trebui să cântărească mai greu decât poziţia ei de asociat junior în echipa mea. Dacă aş ajunge partener în firmă, m-ar ucide.

— Felicitări pentru cazul fostei doamne McGregor! îi spun eu zâmbind şi făcându-i semn spre un scaun pe care ea însă nu se aşază. Cred că e mulţumită de rezultat!

— Atât de mulţumită pe cât poate fi o femeie al cărei soţ a fugit în lume cu una care are aceeaşi vârstă ca fiica lor cea mare.

„Acceptă felicitările!”, îmi vine să-i spun.

Alison se pricepe cel mai bine să se ocupe de soţii furioase, dornice să se răzbune. Nu ştiu dacă asta vor cu toatele, dar Alison le instigă să parieze totul pe o carte, aşa cum a făcut şi ea atunci când propriul soţ a părăsit-o pentru o altă femeie, în urmă cu zece ani. Poate că dacă ar înceta să alimenteze furia altora, ar slăbi şi a ei. Pe când aşa, rezultatul în cazul McGregor a fost bun, dar n-a fost în totalitate în favoarea clientei lui Alison. Am felicitat-o numai ca să încerc să îndulcesc ceea ce urmează să-i spun.

— Ei, da, ai dreptate!

Mă aşez, deşi ea a rămas în picioare.

— În legătură cu orele tale care se pot factura, spun eu, iar faţa ei se

încordează, dar îmi iau inima-n dinţi şi continui: Eşti sub optzeci la sută de două săptămâni şi m-am gândit să verific dacă nu cumva simţi că lucrezi sub presiune, că nu…

— Sunt convinsă că nenorocitul ăla de program de computer nu înregistrează totul cum trebuie.

— Te rog, Alison, lasă-mă să termin!

Mai e ceva. Alison consideră că nu greşeşte niciodată. Şi nici nu e în stare să-şi recunoască vreo slăbiciune.

— Nu-ţi fac niciun reproş, o mint eu, doar că vreau să mă asigur că totul e în regulă. De obicei, eşti prima care îşi atinge obiectivele.

Ca să fiu sinceră, ultima parte e adevărată. Alison e deosebit de harnică şi poate că nu înregistrează numai succese, dar ştie foarte bine că trebuie să putem factura un minimum de optzeci la sută din orele de lucru.

— Totul e în regulă cu mine! spune ea, nemulţumită. De acum încolo o să mă asigur că-mi îmbunătăţesc ritmul de lucru.

— Orice probleme ai avea, eu sunt aici ca să te ajut!

De cum îmi ies cuvintele astea din gură, îmi dau seama că am greşit. Ea îşi încordează maxilarul, iar ochii îi scânteiază de indignare.

— O să ţin minte!

O a doua bătaie în uşă ne salvează pe amândouă. Intră Rosemary, secretara mea, care e şi ea în vârstă de peste cincizeci de ani, dar care e o persoană ce emană căldură şi bucurie de a trăi. Rosemary ţine în mână o vază mare, cu flori.

— Uită-te la florile astea!

Le duce direct la măsuţa decorativă de lângă fereastră. Sunt frumoase, cel puţin douăzeci de fire, înflorite.

— Pentru mine?

Nu ştiu ce să cred. Nu e nicio ocazie specială, iar Robert nu mi-ar cumpăra trandafiri. Ştie că, în locul unor plante condamnate să putrezească, deşi arată atât de frumos, aş prefera unele care să continue să trăiască.

Alison rămâne pe loc, curioasă, iar eu nu mă ostenesc să-i spun să plece.

— Biletul ăsta a venit odată cu buchetul, mă anunţă Rosemary, întinzându-mi-l.

O, Doamne, Parker Stockwell!

Încă o dată, îţi mulţumesc. Iar dacă ai vreodată chef să luăm cina promisă, sună-mă. Parker x

Eu scot un geamăt. În timp ce Rosemary se uită la mine cu un aer întrebător, Alison rânjeşte, atotştiutoare.

— Lasă-mă să ghicesc – domnul Stockwell?

Se întoarce şi pleacă, arborând o mină victorioasă, care mă irită şi mai tare.

— Nu m-ar deranja dacă n-ar fi atât de scârbos, spun eu, uitându-mă la flori. Auzi, să mă invite la cină! Nu cred că s-a aşteptat la un refuz, cu toate că sunt căsătorită.

— Îmi imaginez că nu primeşte multe refuzuri.

— Adevărat! Dar nu e genul meu, adaug, inspirând adânc şi tăind numele lui Alison din agenda cu programul zilei. Poate că ar trebui să-i fac cunoştinţă cu Alison, gândesc eu cu voce tare, iar apoi râd, înveselită de un asemenea gând. De ce trebuie să fie atât de dificilă?

— E invidioasă, asta-i tot, răspunde Rosemary. Tu eşti mai tânără, ai mai mult succes, ai o familie minunată şi – o, am uitat! – a sunat sora ta. Mi-a spus că a încercat să te contacteze pe mobil de câteva ori. Vrea s-o suni. Cât mai repede.

Phoebe.

Dintr-odată, dau uitării florile, pe Alison, ziua mea plină şi lipsa de somn. M-a sunat Phoebe. Caut, printre apelurile pierdute de pe telefonul mobil, numărul necunoscut. E din Marea Britanie. Phoebe. Sora mea. S-a întors. Iar singurul lucru la care mă pot gândi e…

„De ce acum? De ce atât de aproape de ziua mea de naştere?”

3

— Sunt la spital. Salonul numărul 15. Ar fi bine să vii!

Atât a spus ea înainte să închidă, iar acum, când sunt aici, înţeleg de ce. M-a păcălit să vin.

E un salon privat, dar unul de geriatrie. Trec de câteva alte saloane şi nu pot să nu arunc o privire prin uşile pe jumătate deschise. Într-unul dintre ele, un bărbat cu pielea obrajilor zbârcită, cu părul rar şi subţire, se scufundă încetul cu încetul în viaţa de după viaţă. În altul, un pacient se uită la televizor, urmărind, cu sonorul dat prea tare, emisiunea *Case demolate*. În ultimul salon se vede un scaun cu rotile pliat şi sprijinit de perete, iar o femeie îi citeşte dintr-o revistă unei bătrâne. Aceasta din urmă, care ascultă în timp ce soarbe pe îndelete dintr-o ceaşcă de ceai, poate să fie mama celeilalte sau vreo mătuşă. Instantanee de viaţă. Nu vreau să ajung la camera în care se află al meu.

Vocea unei asistente mă face să tresar.

— Pot să vă ajut?

— Mă numesc Emma Averell. Adică Bournett! O caut pe Phoebe Bournett.

— Emma? Cealaltă fiică a Patriciei Bournett? Aţi semnat la intrare?

„Iată instantaneul!”

Asistenta vorbeşte tare, enervată, iar femeia care îi citeşte bătrânei în salonul lângă care m-am oprit încetează cu cititul şi se uită la noi. Mă îndepărtez de uşă.

— Îmi pare rău, n-am…

— Emma, sunt aici!

Phoebe se află la capătul coridorului. Sora mea mai mare.

Părul i-a crescut şi-i cade în jurul umerilor; îmbrăcată cu o bluză în stil tunică, cu blugi negri, mulaţi, şi încălţată cu balerini, e greu de crezut că are patruzeci şi doi de ani. Dar toate astea sunt un travesti. În cazul lui Phoebe, nimic nu e întâmplător, iar o privire mai atentă la chipul ei dezvăluie o altă poveste. Pe frunte şi în jurul gurii i se văd riduri care nu mai sunt firişoare subţiri, ci pătrund mai adânc – cârligele de undiţă ale timpului, care-i trag pielea în jos.

— Aproape că mi-ai provocat un atac de cord, Phebes! Am crezut că eşti bolnavă!

Ea mă studiază preţ de câteva clipe lungi.

— Ce straniu!

— Poftim?!

— Semeni atât de mult cu ea! Aşa cum era *pe atunci.*

De ce nu poate niciodată să spună ceva frumos? Ca, de pildă: „Bună, Emma, ce dor mi-a fost! Cum e la serviciu? Sunt mândră de tine!” Nu, ea trebuie să te muşte de jugulară. Ca şi cum o supără faptul că mă iubeşte. Uneori – acum, spre exemplu – sunt convinsă c-o supără.

— Nu semăn deloc cu ea!

— Tu nu-ţi aminteşti, răspunde Phoebe, ridicând din umeri. Dar chiar semeni cu ea, aşa cum era pe atunci. Adică, adaugă, încruntându-se un pic, eşti leită ea! E tulburător!

Refuz să muşc din momeală.

— Am plecat de la serviciu fiindcă am crezut că ai avut un accident. Dacă n-ai păţit nimic, putem vorbi altădată.

„Peste câţiva ani, cel mai probabil!”

— Dacă ţi-aş fi spus, n-ai fi venit.

— E vorba de ea, nu-i aşa?

Are dreptate, n-aş fi venit. Şi nimic nu mă poate face să rămân.

— Te referi la mama? Doar nu e Voldemort! Poţi să rosteşti cuvântul! Ea e acolo, spune Phoebe, făcând un semn din cap spre o uşă închisă. Şi-a spart capul în timpul nopţii, izbindu-se de oglinda din camera ei… adaugă, iar apoi se opreşte din vorbit în clipa în care mă vede făcând, involuntar, un pas în spate… în mod repetat! Are un hematom cerebral posibil letal. Am crezut că ai vrea să ştii.

Mă uit în jur şi mă încrunt.

— Unde sunt gardienii?

Pe Phoebe o surprind atât de tare vorbele mele, încât izbucneşte într-un hohot de râs.

— E o femeie fragilă, în vârstă de şaptezeci şi cinci de ani, cu o sângerare craniană severă şi care de zeci de ani nu mai poate decât să-şi târască picioarele şi să îndruge prostii. Nu reprezintă un pericol!

— Chiar şi aşa, ar trebui să fie trimis aici un angajat care să asigure securitatea!

M-aş simţi mai apărată dacă ar fi de faţă gardienii, dacă ar exista pază la uşa ei. Spaimele din copilărie sunt adânci.

— Emma, nu-i mai pasă nimănui de ce a făcut ea cândva! spune Phoebe,

întotdeauna directă. Şi trăieşte într-o unitate clinică securizată, nu la puşcărie!

Uneori, caut pe Google locul ăsta. În ultimul timp am făcut-o mai des. Nici nu ştiu de ce; poate că mă linişteşte să ştiu că ea încă se află în spatele mai multor rânduri de porţi de securitate şi de gratii – acestea din urmă, înţelese în sens metaforic. Unitatea de medie siguranţă Hartwell House. *Pentru pacienţi care au intrat în contact cu sistemul de justiţie penală şi care reprezintă un risc serios la adresa altora…* Într-un film de aventuri, s-ar numi „instituţie pentru nebuni criminali”.

— Numai fiindcă era prea nebună ca s-o bage la puşcărie, mormăi eu. Iar *mie* îmi pasă, adaug, după care devin eu cea vehementă: Nu pot să cred că m-ai făcut să vin aici! Am spus mereu cât se poate de răspicat că nu mai vreau s-o văd niciodată! De fapt, nici nu-mi vine să cred că stăm de vorbă în momentul de faţă! i-o trântesc lui Phoebe, lovită de un gând. Cum de te afli aici?

Cum de au contactat-o cei de la unitatea de detenţie? Eu sunt, cu siguranţă, mai uşor de găsit. Phoebe nici nu locuieşte în ţară.

Sora mea ridică din umeri, oarecum enervată, gestul ei fiind dintre acelea care nu garantează nimic şi care de obicei înseamnă că urmează să se lanseze o bombă.

— Am vizitat-o în ultimul timp.

Iată şi bomba! Mă sprijin de perete. Ar trebui să fiu la birou. Am o zi plină. Nu-mi trebuie aşa ceva.

— Cum adică ai vizitat-o? Când?

— Nu de multe ori. În ultimele câteva luni.

— Stai puţin!

Ultima dată când am primit veşti de la Phoebe, ea locuia în Spania şi lucra pentru o firmă de afaceri imobiliare.

— Te-ai întors *de câteva luni?* Şi abia acum iei legătura cu mine? Ce mama naibii, Phoebe!

O, Doamne, ce mă enervează! Sunt prea ocupată ca să mă aflu aici, iar ea ar fi trebuit să ştie că n-avea rost să mă aducă în locul ăsta. Mă răsucesc pe călcâie şi pornesc, ca o vijelie, înapoi pe coridor. Asistenta, aşezată la biroul din celălalt capăt, îmi face semn să iscălesc de intrare.

— Emma Averell, la naiba! îi strig eu în clipa în care trec prin dreptul ei.

N-are decât să semneze ea în locul meu.

Mă sprijin de maşină şi las briza să-mi domolească vâlvătaia de furie. Presupun că s-au terminat orele de vizită, fiindcă trec pe lângă mine oameni de toate categoriile, îndreptându-se spre maşinile lor. Fără îndoială că unii şi-au vizitat mamele aici. Eu sunt cea mai rea fiică din toată parcarea. Cea mai rea fiică a celei mai rele mame. Dar nu sunt cea mai rea soră. Nici nu-mi pot exprima sentimentele în cuvinte. Phoebe mi-a dat o lovitură sub centură. S-o viziteze? Şi nici măcar să nu-mi spună că s-a întors în Statele Unite?

— Emma! strigă ea, venind spre mine. Aşteaptă!

— Nu pot să vorbesc acum cu tine, Phoebe, pur şi simplu nu pot!

N-am energie pentru o confruntare cu sora mea, în parcare.

— Ştiam că o să reacţionezi aşa!

— Nu da vina pe mine! Eu îţi sunt mereu alături. *Mereu!* Tu eşti cea care preferă să stea departe.

— Dacă te face să te simţi mai bine, continuă să-ţi spui povestea asta! strigă Phoebe, aruncându-mi, la rândul ei, o privire furioasă. Şi eu ţi-am fost alături de multe ori. Pe vremea când n-aveai toate astea, adaugă ea, făcând semn din cap spre maşina mea cea nouă.

— Ce s-a întâmplat cu viaţa ta din Spania? Dar cu slujba pe care o aveai? întreb eu.

— A fost ideea şefului meu să vin. El mi-a spus că, dacă petrec timp alături de ea, asta o să aibă un efect vindecător asupra mea.

— Dar nu să petreci timp şi alături de mine.

Eu sunt rece, iar ea e defensivă.

— Nu sunt obligată să-ţi explic alegerile mele de viaţă, Emma! Şi ştiam că urma să reacţionezi groaznic în momentul în care aveai să auzi că merg *la ea*. Oricum, e într-o stare catatonică, aşa cum a rămas de atunci şi…

— Nu vreau să ştiu nimic despre ea! Nu-mi pasă de ea!

Deschid portiera maşinii.

„Am aproape patruzeci de ani, sunt prea mare ca să mă mai tem de monştri!”

— Dar tu? Să ştii că mi-ai rănit sentimentele, Phoebe!

— Ce să-ţi spun, de parcă ai fi vrut să mă vezi! Uită-te la tine! Maşină nouă. Casă nouă. Viaţă în luminile rampei. Întotdeauna ocupată. Am văzut articolul din ziar despre tine. O nouă stea pe firmamentul domeniului juridic! Nu ţi-a rănit nimeni sentimentele. Nu vrei decât să controlezi totul.

Pare foarte înverşunată, iar eu nu vreau să reluăm aceleaşi vechi discuţii.

— Oricum ar fi, adaugă Phoebe făcând un pas înapoi, ea e în stare gravă. Poate că ţi-ar face bine s-o vezi. Să pui capăt întregii poveşti. Să scapi de frica aceea.

— Nu mi-e frică!

Îmi arunc geanta pe scaunul din dreapta şi urc.

— Ba da, îţi e!

Phoebe ţine portiera deschisă, iar privirea ochilor ei negri e pătrunzătoare. Sora mea are o umbră de surâs pe buze.

— Peste o săptămână împlineşti patruzeci de ani. Te-ai temut mereu de clipa asta.

— Drum bun înapoi în Spania, Phoebe! răspund eu, după care trag cu putere de portieră şi pornesc, grăbită, motorul.

O văd în oglinda retrovizoare cum mă priveşte îndepărtându-mă şi sunt sigură că zâmbeşte.

Cum a putut să amintească acum de ziua mea de naştere?

E o nemernică. Ce nemernică!

4

În clipa în care mă înscriu în lungul şir de maşini care se târăsc spre ieşire, îmi păstrez privirea aţintită înainte. Phoebe a susţinut mereu că n-a deranjat-o să împlinească patruzeci de ani, dar a renunţat la o slujbă sigură şi a rupt legătura cu mine – chiar aşa, intermitentă cum era – cu puţin timp înainte de cea de a patruzecea ei aniversare. Se pare că a plecat într-o tabără de gastronomie undeva prin Europa de Est, ceea ce a fost cel mai atipic lucru pe care l-a făcut vreodată. Aşa că, orice ar spune, împlinirea acelei vârste a deranjat-o.

De atunci, a fost absentă. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. Iar acum se aşteaptă ca eu, deodată, chiar înainte să împlinesc patruzeci de ani, să doresc, după atâta amar de vreme, să petrec timp alături de mama noastră. Nu înţeleg ce e în mintea surorii mele.

E ora prânzului şi, cu opriri şi porniri lente, traficul se îndreaptă spre un sens giratoriu; nemulţumiţi, şoferii sunt irascibili în căldura înăbuşitoare. Pornesc aerul condiţionat. Trebuie să mă adun.

„Şi-a spart capul în timpul nopţii, izbindu-se de oglinda din camera ei.”

După ce virez la stânga, traficul se relaxează, în sfârşit. Încerc să-mi îndrept atenţia spre muntele de treburi care mă aşteaptă la birou şi spre minciunile pe care o să trebuiască să le spun tuturor despre motivul pentru care a trebuit să mă duc la spital, fiindcă toată lumea de acolo ştie că mama mea e moartă. O să trebuiască să spun că Phoebe a avut un accident sau ceva de genul ăsta, dar gândurile mi se întorc cu încăpăţânare *la ea*. La mama noastră. Vechile glume – „De ce îţi e teamă?”, „De vârsta de patruzeci de ani. Să nu cumva să mă transform în mama!” – sunt cu toatele înfricoşător de adevărate pentru mine.

Toată viaţa mea, vârsta de patruzeci de ani s-a conturat la orizont ameninţătoare precum un spectru – mai mult pentru mine decât pentru Phoebe, fiindcă pe Phoebe mama n-o numea niciodată „copilul nebun”. Mie îmi şoptea mama câteodată că aveam să înnebunesc la fel ca ea, mie îmi înfigea degetele adânc în braţe, şuierându-mi că şi eu aveam „sânge rău”. Că era o moştenire de familie.

Mai toate amintirile mele din copilăria petrecută alături de mama sunt fragmente vagi, cu excepţia acelei ultime zile. Phoebe îşi aminteşte mai multe, dar ea avea opt ani pe atunci, pe când eu, numai cinci. Pe vremea

aceea eram cu adevărat surori. Exista o legătură între noi. Iar apoi a venit acea noapte care ne-a despărţit.

Cel mai bine îmi amintesc dimineaţa. Ultima dimineaţă. Simt şi acum covorul aspru sub genunchi în timp ce făceam o felicitare, pe care Phoebe desenase cu grijă un „40” mare, iar eu l-am colorat, după care ea m-a luat de mână şi m-a ţinut strâns în timp ce coboram scările.

Preţ de o clipă, m-am întors în timp, pierdută în amintirea acelei zile, iar apoi un sunet de claxon mă reîntoarce în prezent. Serviciu. Trebuie să mă întorc la serviciu. Dar, chiar şi în timp ce parchez, simt stafia mamei ieşind din ungherele întunecate ale minţii mele, precum şi mâna lui Phoebe, care mă strânge cu putere şi mă trage departe de ea.

„Semeni atât de mult cu ea!”

Cât de mult mi-aş dori să mă eliberez definitiv de amândouă!

★

— E nostim că mi-ai distrus viaţa, nu-i aşa?

Ajunsă înapoi în centru, am parcat şi am ieşit din maşină. Preţ de o clipă, nu-mi dau seama că vorbele astea, scuipate cu furie, îmi sunt adresate. Dar apoi îmi ridic privirea şi o văd pe Miranda Stockwell, toată un pachet de nervi, aţinându-mi calea.

— Doamnă Stockwell, dacă mai aveţi vreo problemă de discutat, vă sugerez să vă contactaţi avoca…

— L-ai ajutat să-mi fure copiii!

Izbeşte cu palmele în capota maşinii mele, prilej cu care îi văd de aproape faţa roşie şi machiajul întins. Alte maşini se opresc în jur, aşa că nu mă tem că ea m-ar putea ataca fizic, dar după ce am evitat o ceartă în parcare cu Phoebe, n-am nici cea mai mică intenţie să mă angajez în alta cu fosta soţie a unui client.

— Nu, Miranda, răspund eu pe un ton blând, dar ferm. Nu eu am făcut asta. Tu ai făcut-o. Dar lucrurile se pot schimba. Dacă apelezi la ajutor specializat, sunt sigură că o să poţi face o nouă cerere pentru…

— O, acum îmi dai *mie* sfaturi?! întreabă Miranda pe un ton batjocoritor. Toată lumea crede că sunt nebună! Şi tu crezi asta! mă acuză ea, scoţând un hohot de râs care seamănă cu un sughiţ. El s-a descurcat bine, nu-i aşa? M-a făcut să par nebună, iar voi l-aţi crezut cu toţii. A făcut să par că nu sunt suficient de *stabilă mental* ca să-mi cresc copiii. Ce minciună sfruntată!

Am avut parte de destule nebune pentru o singură dimineaţă, iar problema asta nu mă priveşte. Nu mă mai priveşte. Cazul s-a încheiat.

— Îmi pare rău!

Sunt obosită, dar o compătimesc. Aş prefera ca Miranda şi fostul ei soţ să fi solicitat custodie comună, dar comportarea ei instabilă a făcut ca un asemenea demers să devină imposibil.

— Dacă vrei să conteşti decizia, vorbeşte cu avocatul tău!

— Poate că o să-mi fac singură dreptate! conchide ea, iar apoi se întoarce, clătinându-se uşor, şi-mi dau seama că a băut. O să vedem atunci dacă-ţi mai place, ticăloasa naibii!

Îmi strigă ultimele cuvinte în timp ce se îndepărtează, iar eu mă sprijin de maşină preţ de o clipă, până ce ea coteşte. Capul îmi bubuie de durere. Dar măcar nu se poate întâmpla nimic mai rău de-atât în ziua asta.

★

Abia mai târziu, după ce plec pe furiş, evitând băuta ritualică de vineri, de la Harry's Bar, pretextând că trebuie să văd cum mai e glezna luxată a lui Phoebe, descopăr că ziua asta mi-a rezervat ceva mai rău. Sunt foarte mulţumită să ajung acasă înainte de ora de culcare a lui Will şi să mă pot bucura de o seară de vineri alături de familie, dar apoi văd ce s-a întâmplat cu maşina mea cea nouă. Primul lucru care mă izbeşte e vopseaua zgâriată cu o cheie – „Dacă vrei să ajungi partener în firmă, Emma, trebuie să-ţi asumi cu totul rolul ăsta!" – o linie strâmbă, care se vede clar pe fundalul albastru al portierei. Abia atunci îmi sare în ochi biletul lăsat sub ştergătorul de parbriz. O bucată de hârtie dintr-o agendă cu spirală, despre care credeam că nu se mai cumpără, mai ales de către femei ca Miranda Stockwell.

Cuvântul e scrijelit furios, cu pixul, atât de tare încât pe dosul foii pare că e scris în Braille.

TICĂLOASĂ

Mă uit lung la bilet şi apoi privesc în jur. Miranda nu se vede nicăieri. Nu se văd nici camere de supraveghere. Scot telefonul şi fac o fotografie a maşinii la locul faptei, astfel încât să se vadă zgârieturile – nu că aş putea dovedi ceva; apoi mă urc în maşină şi închid portiera, aruncând şi biletul înăuntru. Minunat. Nemaipomenit.

5

— Hei, unde-i tata?

— Nu ştiu. Presupun că e în camera lui de la subsol. Fratele tău e gata de culcare? întreb eu.

Abia am ajuns acasă şi-mi umplu un pahar cu apă în bucătărie, frunzărind scrisorile îndesate lângă fierbător – o asigurare nouă făcută de Robert, deşi, văzând uluitoarea primă de asigurare, trebuie să-l întreb de ce e atât de scumpă faţă de poliţele de dinainte – când apare în prag Chloe, ţinându-şi în mână iPadul. E deja mai înaltă decât mine, blondă, fermecătoare şi plină de încredere în sine. Fiica tatălui ei.

— Am creat evenimentul acela pe Facebook, aşa cum mi-a cerut tata, spune ea. A trebuit să-i adaug la contul meu pe câţiva dintre taţii şi mamele copiilor de la şcoală, ca să-i pot invita. Cred că n-am uitat pe nimeni.

— Ce eveniment?

— Nu ţi-a spus? A zis că ţi-a spus… murmură ea, iar apoi se întoarce şi strigă în lungul coridorului: Tată! Tată! Nu i-ai spus mamei?

— Ce nu mi-a spus?

Trei minute mai târziu, mă aflu în camera lui Robert şi stau în faţa televizorului, blocând imaginea echipei Leeds care execută un corner, o lovitură liberă sau orice altceva sunt pe cale să facă jucătorii, mişcare menită să le dea şansa să câştige meciul.

— O petrecere de ziua mea? întreb eu.

— Emma! Ei, haide, nu văd!

Robert se apleacă, încercând să vadă pe lângă mine. Cum nu mă mişc, în cele din urmă pune pauză meciului.

— Am spus că nu vreau nicio zarvă!

Vorbesc pe un ton tăios. Nu mă pot abţine.

— Împlineşti patruzeci de ani. Trebuie să sărbătoreşti cumva! Şi, oricum, nu e o petrecere propriu-zisă, ci doar o reuniune. În numele ideii că abia acum începe viaţa cu adevărat, chestii de genul ăsta, explică el încruntându-se, iritat. Trebuia să fie o surpriză frumoasă! De ce te supără atât?

N-am niciun răspuns. De fapt, *am*, dar e numai pentru mine.

— Ar trebui să fii mândră! exclamă Chloe.

Fiica mea e pe jumătate în cameră şi pe jumătate afară şi-mi dau seama că existenţa ei acasă se petrece mai mult în pragul uşilor zilele astea, Chloe

nefiind niciodată pe deplin decisă să petreacă timp alături de noi, pândind întotdeauna prima ocazie de a da fuga în intimitatea camerei sale.

— Patriarhatul e cel care le face pe femei să se îngrijoreze că îmbătrânesc. Mamă, ar trebui să-ţi accepţi vârsta cu braţele deschise! Următorii zece ani o să fie deceniul tău de forţă!

— Atunci, poate că ar trebui să încep să-mi exercit forţa votând împotriva petrecerii ăsteia!

— *Mamă, ce* naiba! spune Chloe, punându-şi o mână în şold, într-o postură dramatică.

— Nu sunt decât vreo douăzeci de oameni, pledează Robert. Nimic excepţional!

— Bine.

Ştiu că am fost învinsă, iar Chloe a primit deja două răspunsuri la invitaţia lansată prin evenimentul de pe Facebook. Dacă am anula totul acum, ar arăta ciudat.

— Bine. Dar ar fi trebuit să mă întrebaţi mai întâi.

În timp ce plec în căutarea lui Will, mi-i imaginez privindu-se unul pe celălalt şi dându-şi ochii peste cap. Ştiu că am reacţionat exagerat, dar, în clipa în care mi-au dat vestea, am simţit cum mi s-a strâns stomacul de teamă.

Patruzeci. Se apropie. Şi nu pot să mă opun.

„E doar un număr!” îmi spun, simţind pe spinare degetele reci ale fricii. „Doar un număr!”

Aniversarea asta o să vină şi o să dispară înainte să-mi dau seama.

★

Will aproape că a terminat cu spălatul pe dinţi, iar în jurul gurii are un zâmbet de clovn, făcut din pastă de dinţi. Fiul meu se trage de buza inferioară ca să-şi studieze dinţii de jos, iar apoi pe cei de sus.

— Încă nu se mişcă niciunul?

Nu-mi dau seama ce-şi doreşte mai mult: să aibă acel prim spaţiu gol, la fel ca unii dintre prietenii lui, sau vizita Zânei Măseluţă. Oricare ar fi dorinţa predominantă, sau chiar dacă îşi doreşte ambele situaţii în egală măsură, Will se simte trădat de structura încă sănătoasă a molarilor lui.

Clatină din cap, dezamăgit.

— Am crezut că ceaţa din cap o să-i facă să se mişte.

Îi ating fruntea. Nu e fierbinte şi nici faţa nu-i e palidă. Mă uit la pupilele lui, dar acestea arată bine.

— Te-a durut capul?

— Am fost un pic ameţit.

— Te simţi bine acum?

Poate că a luat vreun virus. N-a mai fost bolnav de o vreme şi probabil că e timpul. Ridică din umeri, fiindcă nu se simte obligat să-mi răspundă, iar apoi se îndreaptă spre camera lui.

Alege *Paddington merge la spital* din cutia cu cărţile lui preferate. După ce ne ghemuim laolaltă, el – sub pilota imprimată cu dinozauri, iar eu – întinsă pe ea, alegerea lui îmi strică plăcerea momentului. Paddington se loveşte la cap cu un bumerang şi trebuie să meargă la spital.

„Şi-a spart capul în timpul nopţii, izbindu-se de oglinda din camera ei.”

Simt corpul lui Will cald şi odihnitor, lipit de pieptul meu. De îndată ce termin de citit povestea, îi dau cartea ca să poată studia singur imaginile şi cuvintele. E plăcut să mă bucur de câteva momente de linişte înainte să mă întorc jos, la cină. Chloe doarme la o prietenă, aşa că nu suntem decât eu şi Robert. El o să mă întrebe cum mi-am petrecut ziua şi, oricum aş răspunde, o să trebuiască să mint. Nu-i pot explica ce s-a întâmplat cu Phoebe – din cât ştie el, din cât a ştiut dintotdeauna, mama noastră a murit. I-am spus minciuna asta încă de când ne-am cunoscut, la vremea la care aveam douăzeci şi unu de ani, iar Phoebe nu m-a contrazis. N-am regretat nicicând că am făcut asta. Oare Robert ar înţelege dacă i-aş explica? Probabil că da. Însă nu vreau ca povestea mamei mele să facă parte din viaţa mea.

O să-i propun să ne uităm la un film. El o să aţipească pe parcurs, sau, cel mai probabil, o să aţipesc eu. Orice am face, nu vreau să mă gândesc la *ea.* Sau la Phoebe.

Şi totuşi, iată că acum mă gândesc la ele. Mă întorc iarăşi în trecut, la acea ultimă zi, iar albumul de familie din mintea mea începe să se răsfoiască, dând paginile înapoi cu repeziciune.

— Mami!

Sunt atât de pierdută în gânduri, încât la început nici nu-l aud pe Will.

— Mami! repetă el, iar tonul lui mă readuce în prezent şi îl simt cum se zvârcoleşte lângă mine. Mă strângi prea tare!

Aşa e. Simt tensiunea din braţul pe care-l ţin în jurul lui şi din degetele pe care mi le-am înfipt în umărul lui. L-am îmbrăţişat mult prea strâns.

— O, iartă-mă, scumpule!

Îi dau drumul imediat, şocată şi consternată. Nu l-am văzut niciodată să mă privească astfel, cu circumspecţia asta derutată. Situaţia nu-mi place

deloc.

— Eram pierdută în gânduri. Vrei altă carte cu Paddington?

El zâmbeşte, înseninat, iar eu schimb cartea. Până la finalul *Marelui Turneu al lui Paddington*, momentul ciudat al lui mami e uitat, iar fiul meu e din nou cuibărit lângă mine. *Momentele ciudate ale mamei.* Nu vreau să mă gândesc la ele.

Facem sex. E satisfăcător şi exersat, ca pictura după numere, totul fiind făcut în ordinea corectă, ca să terminăm amândoi mulţumiţi; rutina în care ne-am cantonat de-a lungul anilor. Acum facem sex mai rar – de când s-a născut Will, chiar mai rar decât înainte – şi, oricât de groaznic ar suna, după ce terminăm deja tai asta de pe lista mentală de sarcini pe care le am de îndeplinit săptămânal.

După ce merg la toaletă, Robert se duce şi el. La lumina lămpii, văd că în dormitor trebuie dat cu aspiratorul, iar coşul de rufe murdare dă pe dinafară. La fel e şi la parter. Lucrul ăsta, adăugat la replica burzuluită a soţului meu după ce am spus că echipamentul de sport al lui Will trebuie spălat, precum şi aerul de distanţare ofensată care s-a strecurat între noi, îmi creează impresia clară că acum Robert nu mai e la fel de fericit precum a fost prima oară în calitate de părinte care stă acasă, dar noi doi am făcut o înţelegere cu mulţi ani în urmă. El a vrut casa asta mare, dar numai datorită slujbei mele o putem achita. Poate că ar trebui să luăm în considerare angajarea unei menajere, însă aşa ceva ar însemna o cheltuială în plus. La momentul de faţă, între noi doi s-a instalat o anumită tensiune. Nu-mi dau seama care anume a fost punctul de pornire, dar acum şi eu simt că sunt supărată pe Robert. Mă hotărăsc să dau cu aspiratorul mâine-dimineaţă. Orice, numai să fie rezolvată problema, deşi nu mă pot împiedica să mă întreb de ce trebuie să fie mereu femeia cea care ajunge să pună lucrurile în ordine acasă. Dar mai întâi trebuie să dorm, să mă odihnesc după ziua asta nebună.

6

Zece zile până la ziua de naştere

N-am dormit. La ora 4.30 eram încă trează, iar după ce s-a luminat de zori am aţipit vreo două ore, după care zgomotele din casă m-au ridicat din pat la şapte. La trei după-amiaza, când ajungem la grătar, sunt frântă.

— Emma, arăţi obosită!

E primul lucru pe care-l spune Michelle după ce ne deschide uşa, iar eu simt nevoia s-o pocnesc peste ochii strălucitori şi perfect machiaţi, dar răspund: — Am o săptămână grea. Şi n-am dormit bine.

— Ai încercat cu ceai de muşeţel?

— O să încerc! o asigur, politicoasă.

Michelle e una dintre acele femei care au un sfat pentru orice situaţie, toate aceste sfaturi dovedindu-se a fi, în genere, inutile. Sper să nu fie nevoie să-l pun în practică pe cel pe care tocmai mi l-a dat.

Ne conduce prin bucătărie, unde uşile duble se deschid spre frumoasa lor grădină.

— La mine funcţionează, spune ea, aruncând o privire în spate. Împreună cu un strop de vodcă.

Îl las pe Robert să treacă primul şi ne apropiem de ceilalţi. Gaşca de la poarta şcolii. Sunt amicii lui Robert mai mult decât ai mei, deşi, după cum îmi tot repetă el, „fetele” mă invită mereu la un pahar, la cină sau la teatru, dar cum eu muncesc câte zece-douăsprezece ore pe zi, rareori se întâmplă să accept invitaţiile lor.

— Matthew e la trambulină!

Michelle pune o mână pe umărul lui Will, grijulie într-un mod nonşalant, iar asta îmi aminteşte cât de apropiaţi sunt cu toţii. Merg la cluburi afterschool, îi iau pe copiii celorlalţi de la şcoală ori de câte ori se prelungeşte o programare la coafor, genul ăsta de lucruri. Iată viaţa pe care o duce Robert şi despre care eu ştiu foarte puţin.

— Şi găseşti suc de fructe în răcitorul de lângă masa de ping-pong.

— Îmi place decorul ăsta! spune Robert.

— Îi vedem destul în timpul săptămânii, nu-i aşa? răspunde Michelle, întinzându-i o bere.

— Aşa e. Cum v-aţi descurcat cu ultimele teste de ortografie?

— Ei, haide, aia a fost o simplă neatenţie! Săptămâna asta am luat nota maximă.

Ei râd, iar eu zâmbesc, prefăcându-mă că fac parte din grup, în timp ce Will se îndreaptă spre cealaltă parte a grădinii, unde se joacă de obicei copiii. Fiul cel mic al lui Michelle, Matthew, e unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Will, însă pe fratele lui în vârstă de şapte ani, Ben, nu-l plac la fel de mult. E un bătăuş căruia îi place să comande. Dar astăzi sunt prezente şi cele două fetiţe ale lui Betty, iar cea mare are zece ani şi e frumoasă, aşa că Ben o să facă tot ce-i cere ea. Au o trambulină, o masă de ping-pong şi o piscină pentru copii, pregătite şi gata de utilizare, deşi astăzi nu e foarte cald.

Cât despre adulţi, nu suntem decât noi şi încântătoarele, chipeşele noastre gazde, Michelle şi Julian, precum şi Betty şi Alan, ultimii intraţi în gaşcă, de curând veniţi din Scoţia. Cu toţii, sau cel puţin femeile, sunt în grupul de şcoală de pe WhatsApp al lui Robert. Poate că ar trebui s-o rog pe una dintre *ele* să-i aducă aminte că trebuie să spele echipamentul de sport al lui Will.

— Un pahar de vin, Emma? Gin tonic?

Julian a aranjat un bar lângă grătarul cel mare, pe gaz, unde are pregătite câteva farfurii. Văd câteva frigărui cu creveţi, sote de pui şi pacheţele de peşte cu legume. Pentru numele lui Dumnezeu, sper că au nişte cârnaţi sau ceva asemănător pentru copii!

— Ai o Cola dietetică?

— Ei, haide, bea ceva! Sărbătoreşte! mă îndeamnă el şi-mi toarnă un pahar de vin alb.

— Ce anume să sărbătoresc?

— Divorţul Parker-Stockwell. Am citit un articolaş în ziarul local.

— Chiar aşa?

E o surpriză plăcută şi o să dea bine în faţa partenerilor de la firmă, care o să fie mulţumiţi de reclama gratuită. Iar asta o să-mi sporească şi şansele de avansare.

— Firma mea face unele lucrări pentru el, adaugă Julian. Nu e o persoană cu care să te pui rău. Aşa că, felicitări! exclamă, ridicând paharul.

— Mersi!

Sunt surprinsă, fiindcă de obicei la asemenea întâlniri mă găsesc cumva izolată. Bărbaţii nu mă includ în discuţiile lor despre serviciu ori golf, sau despre ce mai vorbesc ei, iar cu femeile nu pot discuta despre şcoală. Iată de

ce atitudinea lui Julian înseamnă o schimbare plăcută. Arunc o privire la piscina copiilor.

— Chloe, poţi să te duci şi să stai cu ochii pe Will, te rog?

Ea e aşezată lângă mine şi arată la fel de stânjenită pe cât sunt şi eu.

— Am venit aici ca musafir, nu ca servitoare! exclamă, după care priveşte cu subînţeles paharul din mâna mea. Deşi se pare că eu o să fiu şoferul.

— Oho, *touché!* exclamă Julian, râzând. Haide, am putea juca un meci de ping-pong! Mă gândesc că măcar un părinte ar trebui să-i supravegheze pe monştrii ăştia mici, declară el, aruncând o privire peste umăr. Abia aştept petrecerea de ziua ta, Emma! Sper că nu sunt invitaţi şi copiii!

Mă silesc să zâmbesc în momentul în care el aminteşte de marea zi ce se apropie ameninţător şi văd cum Chloe îi dă un ghiont.

— Bine, bătrâne! Să văd ce poţi! îl tachinează ea.

Se pare că toanele fiicei mele adolescente îmi sunt rezervate numai mie.

— Provocare acceptată! se învoieşte Julian, privind spre ceilalţi. Alan, poţi să pui burgerii de pui pe grătar, pentru copii?

Chloe se îndepărtează, râzând de ceva ce spune Julian, după care îl loveşte peste braţ şi amândoi îşi ocupă locurile la câte un capăt al mesei. Chiar şi ea se simte mai în largul ei alături de oamenii ăştia decât mine, dar adevărul e că, la un moment sau altul, a avut grijă de mai toţi copiii lor – pedeapsa pe care a trebuit s-o îndure pentru faptul că a fost copilul apărut întâmplător, în tinereţea mea – şi, dacă e să fiu sinceră, sunt mulţumită că încă acceptă să iasă împreună cu toată familia.

După ce sunt gata burgerii, iar copiii se aşază pe o pătură ca să mănânce, încep să mă simt mai bine. Vinul mi-a dat o energie plăcută, iar Betty are un ciudat simţ al umorului, tipic scoţienilor, care mă face să cred că, într-o companie diferită, glumele ei ar fi deocheate şi că o astfel de seară în oraş ar fi plăcută. Le ironizează fără milă pe câteva dintre celelalte mame de la scoală şi, chiar dacă nu le cunosc decât după nume, sincronizarea ei umoristică mă face să râd în hohote. Poate că dacă m-aş strădui mai mult, aş reuşi să fiu prietenă cu femeile astea. Adaug obiectivul la lista fără sfârşit a lucrurilor pe care le am de făcut: „Dă-ţi mai mult silinţa cu mamele!”

Le-aş putea invita la noi. Sau la restaurant – ar fi mai simplu aşa.

— Aveai şi tu unul, nu-i aşa, Robert? strigă Michelle de la câţiva metri, iar povestirea lui Betty se întrerupe brusc. Un Land Rover vechi şi uzat? Cu ceva vreme în urmă? Sunt la modă acum!

Vorbeşte prea tare. Oare a început să bea înainte de sosirea tuturor?

— Da, a avut, răspund eu, dându-mi seama că uitasem de jucărioara aceea, pe care i-am cumpărat-o atunci când a împlinit treizeci şi cinci de ani, după ce am fost numită asociat principal în firmă. Era o piază rea!

— Nu l-am avut decât vreo şase luni, o lămureşte Robert, golindu-şi paharul de bere. Deci aţi răspuns cu toţii la invitaţia de ziua Emmei?

— Cum adică piază rea?

— Exagerez, spun eu, râzând. Era o maşină veche şi ieftină, la drept vorbind. Dar tot timpul se strica una sau alta la ea, iar, la un moment dat, Robert a lovit-o şi a făcut-o praf. Chiar înainte să ne mutăm, nu-i aşa? Eu eram plecată la un seminar. După ce m-am întors, am găsit un soţ accidentat şi Land Roverul vândut la fiare vechi.

Cum de uitasem de povestea asta?

— Sistemul de direcţie s-a defectat şi am intrat într-un copac, adaugă Robert.

— Slavă Domnului că am scăpat de maşina aia! zic eu, privind-o pe fiica mea. Altfel, ar fi fost prima ta maşină, Chlo, una cu care să te mişti de colo până colo după ce ai fi intrat la universitate. Cadou la împlinirea vârstei de optsprezece ani.

Chloe pare vădit neimpresionată.

— De fapt, mă gândesc să fac o pauză de un an.

Aud pentru prima oară de planul ăsta, dar ea îşi schimbă părerea odată cu vremea. Aşa că, pe când ceilalţi încep s-o întrebe de ce şi să depene amintiri despre cum au traversat ei Europa cu trenul, despre verile pe care şi le-au petrecut în Thailanda şi despre alte lucruri pe care au avut norocul să le facă, eu nu zic nimic.

— Cel puţin, mai câştigaţi un an până când vă îngroapă taxele de şcolarizare! spune Alan.

— Ai vorbit ca un scoţian sadea! exclamă Betty. Eşti nepoliticos! Vă rog să-l scuzaţi.

— Nu uitaţi că vorbim despre Emma! spune Robert. Banii sunt deja puşi deoparte. Înainte să împlinească paisprezece ani, ea a strâns bani pentru prima ei maşină din distribuirea de ziare şi din tot felul de slujbe mărunte pe care le făcea în fiecare sâmbătă.

Îşi încheie spusele cu un hohot de râs care mă indispune, de parcă a-mi dori o viaţă mai bună mă face să par o fandosită.

— Trebuie să fie plăcut să ai o nevastă care pune bani deoparte, spune

Julian aplecându-se şi umplându-şi paharul cu vin. De fapt, trebuie să fie plăcut să ai o nevastă care câştigă bani. Ce norocos eşti, Robert! Pentru Emma! închină el, ridicând paharul.

Michelle arată ca şi când ar fi primit o palmă. Preţ de o clipă, în ochi i se citeşte o jignire profundă, dar îşi recapătă iute cumpătul.

— Mulţumesc mult, dragule! spune ea pe un ton de gheaţă. Bine că mi-ai amintit să-mi cumpăr luni o pereche de pantofi!

— Michelle munceşte mult, intervin eu. La fel şi Robert. Sunt sigură că şi tu lucrezi la fel de multe ore ca şi mine. Ştii, n-aş putea petrece atât de mult timp la serviciu dacă Robert ar avea şi el unul adevărat.

Abia după ce termin de rostit fraza îmi dau seama că acum Robert e consternat.

— De fapt, Em…

Un ţipăt ne întrerupe conversaţia, iar eu sar în picioare într-o fracţiune de secundă, cu inima bubuindu-mi.

„E copilul meu!”

O mamă ştie. Trambulina.

— Trebuia să sară! Dar nu voia!

Ben stă cu mâinile în şold, urcat pe trambulină. Will e aşezat pe iarbă şi plânge.

— Nu voiam decât să-l ajut!

— L-ai împins?!

În jurul trambulinei a fost instalată o plasă de siguranţă, dar e slăbită şi trebuie înlocuită.

— L-ai împins?

Îi arunc o privire furioasă şi apoi verific în grabă dacă Will a păţit ceva. Nu-i curge sânge. N-are nimic rupt. Lacrimile i se mai domolesc, iar eu sunt uşurată că nu e rănit, ci doar s-a speriat. Mă întorc din nou spre Ben, în timp ce toţi ceilalţi copii se trag în spate, tăcuţi.

— Coboară aici şi cere-i iertare! Ai fi putut să-l răneşti! Ai făcut un lucru urât!

— A fost un accident, dă-o naibii! strigă Michelle, ajunsă deodată între mine şi fiul ei cel mare. Şi nu mai ţipa la copilul meu!

Se clatină pe picioare. Ne uităm ţintă una la alta, amândouă abţinându-ne, amândouă ştiind cât de aproape suntem de a spune lucruri pe care n-o să le mai putem retrage şi pe care probabil – de fapt, cu siguranţă – o să le regretăm. Ea e beată, iar eu, obosită. E timpul să merg acasă.

7

— E o scorpie! strigă Chloe, mai mânioasă decât mine din pricina a ceea ce mi-a spus Michelle.

— Ei, şi eu aş fi reacţionat la fel dacă ar fi ţipat cineva la Will.

Mă aflu pe bancheta din spate, alături de Will, care se uită pe fereastră, tăcut, dar care n-a păţit nimic. Fiica mea conduce, iar mie mi se pare că trăim o stranie inversiune de roluri.

— Şi n-ar trebui să-i spui „scorpie”! Cum rămâne cu solidaritatea feminină?

— Solidaritatea feminină înseamnă ca orice femeie să aibă voie să devină ceea ce doreşte. Michelle a ales să fie o scorpie, răspunde Chloe, privindu-mă în oglinda retrovizoare. Solidaritatea feminină înseamnă să fii de partea mamei tale!

„Şi-a spart capul în timpul nopţii, izbindu-se de oglinda din camera ei.”

— Hei, ia uite! exclamă Chloe, cuprinsă de emoţie, îndreptându-se de spate în momentul în care coteşte pe bulevard. Nu cumva e… O, Doamne, e mătuşa Phoebe?! În pragul casei noastre?!

Ei, să fie! Toată lumea întoarce capul, chiar şi Will se răsuceşte în scaunul lui special. Uite-o! Phoebe stă dreaptă, crispată, în pragul casei. Privirile ni se întâlnesc şi mi se pare că desluşesc ceva în ochii surorii mele, o sclipire de bucurie răutăcioasă, iscată la vederea tulburării pe care mi-o provoacă. De orice natură ar fi, sclipirea aceea dispare pe loc, iar Phoebe zâmbeşte şi întinde braţele de parcă vizita ei ar fi cel mai bun lucru care ni s-a întâmplat vreodată tuturor.

Văzând cum fiica mea aleargă spre Phoebe, scoţând strigăte de entuziasm, îmi simt inima în gât. Măcar Will a rămas lângă mine, ţinându-mă de mână şi privind-o sfios pe musafiră.

— Vino aici, Will! strigă Chloe. E mătuşa Phoebe!

El dă drumul mâinii mele şi, înainte să mă pot împotrivi, sora mea l-a ridicat în braţe şi-i dă un sărut pe obraz. Atunci când vrea, poate să fie afectuoasă. Will n-a mai văzut-o de când avea trei ani şi nu şi-o aminteşte. Totuşi, pare în largul lui, chicotind în clipa în care ea îl sărută zgomotos pe obraz. Mă simt trădată.

— Ce surpriză plăcută! exclamă Robert, la fel de uluit ca şi mine, sărutând-o pe obraz.

— Eram în zonă şi m-am gândit să trec pe la voi.

— Ar fi trebuit să suni, spun eu. Dar nu-ţi stă în fire, adaug, zâmbind, ca şi cum aş fi făcut o glumă.

— N-aveţi de gând să mă invitaţi în casă?

„De-a ce se joacă? De ce a venit?”

— Ba da, desigur!

Robert deschide uşa larg, iar Phoebe intră prima. Poartă o rochie scurtă, ca un tricou, peste o pereche de colanţi. Poate că a continuat să facă yoga după ziua ei de naştere, fiindcă, trebuie să recunosc, pare în formă bună.

— E vopsită manual, mătuşă Phebes? Are un aspect retro foarte frumos!

— Rochia? Da. Ţi-o dau, dacă-ţi place. Ţi-o aduc într-una din zilele astea.

Mă întreb de ce se îmbracă dintr-odată aşa, ca studenta la Arte de odinioară. Nu mai e nici tânără, nici liberă. Niciuna dintre noi nu mai e. Phoebe vinde case în Costa Brava şi probabil că are un şifonier plin de costume foarte asemănătoare cu ale mele, doar că mai ieftine. De ce s-a metamorfozat astfel? Pe cine încearcă să impresioneze? Pe mine? Pe copii? Pe Robert?

— Asta înseamnă că te-ai întors pentru o perioadă lungă? întreabă Chloe. Nu te-am mai văzut de un secol! Te rog, spune-ne că stai mult! Nu-i minunat, mamă?

În momentul în care ajungem în pragul bucătăriei, Phoebe întoarce capul spre mine, iar Robert deja scoate pahare pentru vin, după care ia şi o sticlă din frigider.

— Sigur că da. Vreau un ceai, spun eu, privindu-l pe Robert. Îl fac imediat. Ar trebui să-l duc pe Will la culcare. Haide, maimuţico! O poţi vedea mâine pe mătuşa Phoebe.

Will rămâne înfăşurat pe piciorul surorii mele şi mă priveşte pieziş din spatele ei.

— Vrei să te duc eu? întreabă Phoebe, iar Will dă din cap în semn că da, fericit. Bine, să mergem! Te-ai făcut prea mare pentru o poveste spusă înainte de culcare?

— Paddington!

— Paddington să fie!

Îl ridică de jos pe fiul meu – cu siguranţă că merge la sala de sport, fiindcă Will nu mai e mic – şi se îndreaptă spre hol.

— Dar mă întorc pentru paharul de vin! adaugă ea, iar privirile ni se

încrucişează. Şi pentru o discuţie ca între surori!

— Vin să te ajut. Vreau să-mi poveşti despre Spania! spune Chloe. Rămâi până la ziua de naştere a mamei?

— O, dar n-aş rata-o pentru nimic în lume! o aud pe Phoebe spunând în timp ce pleacă toţi trei, lăsându-ne singuri pe mine şi pe Robert.

O clipă, persistă o tăcere ciudată şi jenată, dar apoi el o curmă.

— Arată bine! declară soţul meu, umplând ceainicul. Ştiai că s-a întors?

— Oare Phoebe îmi spune vreodată ce face?

Încercând să evit o minciună sfruntată, mă apuc să scotocesc prin frigider, în căutarea sticlei de lapte.

— Mă duc să văd reluarea meciului. Vă las singure, mă anunţă soţul meu, luându-şi paharul cu vin, după care se opreşte locului. Nu pari foarte fericită s-o vezi!

— Sunt obosită. Voiam să mă culc devreme.

Încerc să schiţez un zâmbet optimist.

— N-o să stea mult timp, spune el. Niciodată nu stă mult.

Suntem în camera de zi, o încăpere pe care o folosim rar, dar care e departe de camera lui Robert. Chloe e sus, iar Will pare să fi adormit înainte ca Phoebe să termine de citit povestea.

— Cred că sunt bine cu toţii, spune Phoebe după ce ne-am privit tăios preţ de câteva momente. Chloe a crescut atât de mult!

— De ce ai venit, Phebes? Şi de ce nu mi-ai trimis un mesaj mai înainte?

Sunt prea obosită pentru jocuri.

— N-ai fi fost de acord să vin. Şi am simţit o nevoie imperioasă să-i văd pe copii. M-am gândit că ieri nu ne-am despărţit în cei mai buni termeni.

La urma urmei, are dreptate. Nu ne-am despărţit în termeni buni. Dar nici n-o vreau aici. Nu atât timp cât cealaltă situaţie – *ea* – planează ameninţător deasupra capetelor noastre.

— Toată treaba asta cu mama m-a făcut să mă gândesc la familie, adaugă sora mea. La trecut. La timpurile de altădată. Mi-am zis că ar fi frumos să reînnodăm relaţia noastră câtă vreme mă aflu aici.

Rămânem tăcute preţ de o clipă, pline de enervare reciprocă abia înfrânată.

— Apropo, în caz că te întrebai, află că nu s-a schimbat nimic în starea ei, spune Phoebe.

— Nu mă întrebam.

— Sigur că nu! exclamă, privindu-mă cu un dezgust abia mascat. De ce

te-ai gândi vreodată la altcineva în afară de tine?

— Nu vreau să mă gândesc la ea. Mai ales săptămâna asta.

— O, aşa-i, împlineşti patruzeci de ani! se dumireşte Phoebe, zâmbind acru. Ştiam că asta te deranjează! Te face să te gândeşti la ziua ei de naştere şi la lucrurile pe care ţi le spunea, presupun.

— *Presupui?!*

Uau! La ce altceva crede că mă gândesc?

— Că mă deranjează e un fel de a spune.

— Dar nu e nimic adevărat! îşi dă ea cu părerea. Totul e în mintea ta. Pe când ceea ce mă deranjează pe mine e faptul că mama moare. Nu, greşit! Mă supără. Ştiu că-ţi vine greu să crezi asta şi m-am gândit că am putea…

— Ţi-am spus că nu vreau să vorbesc despre ea! explodez eu.

— Totul se reduce mereu la tine, nu-i aşa? Doamne fereşte s-o supere cineva pe micuţa Emma!

Zâmbetul i-a dispărut. Se ridică şi-şi scoate telefonul din geantă.

— Chem un taxi! Văd că prezenţa mea aici te deranjează. Nu poţi accepta să mânjesc existenţa ta perfectă cu tot trecutul nostru.

— Cum de sunt eu dintr-odată personajul negativ?

Ce îi dă dreptul să vină la mine acasă şi să mă atace? Şi ce naiba ştie ea despre viaţa mea? În afară de un an şi ceva când am locuit în acelaşi apartament pe vremea studenţiei mele, am petrecut foarte puţin timp împreună.

— De ce trebuie să existe un personaj negativ? întreabă Phoebe, bătând cu unghiile ei tari în aplicaţia de pe telefon. Încercam să restabilesc o legătură cu tine fiindcă mama noastră – cu toate problemele ei – e în spital. Poate chiar pe moarte. Şi cred că ne-ar face – ţi-ar face – bine să înfrunţi toată povestea aceea.

— Înţeleg trecutul, îi răspund eu, şuierând cu glas scăzut, chiar dacă Robert n-are cum să mă audă. Nu trebuie să revin asupra lui şi o astfel de atitudine nu mă face un om rău. Iar tu crezi că ştii totul despre…

— Ei, haide! mă întrerupe ea pe un ton acid. Ţi-a mers totul bine până la urmă, nu? După toată povestea aceea. Un plasament la o familie cumsecade – desigur, *toată* lumea voia să-i ofere un adăpost micuţei Emma…

— Nu-i adevărat…

Vreau să-i atrag atenţia că o familie care s-a răzgândit în ultima clipă şi apoi o altă familie care i-a luat locul nu înseamnă *toată* lumea, dar ea s-a pornit şi vorbeşte peste mine.

— Şi aşa ai plecat la universitate şi ţi-ai luat diploma în drept şi – mulţumită mie – l-ai cunoscut pe soţul tău cel chipeş şi minunat şi aţi făcut copii frumoşi şi minunaţi, iar acum trăieşti în casa ta atât de searbădă, dar scumpă al naibii, în care totul e planificat şi cartografiat şi nici acum nu binevoieşti să fii fericită pentru tot ce ai sau să recunoşti că, poate, am avut şi eu o contribuţie!

Lasă paharul de vin pe masă, mânuindu-l cu mare grijă, cu atâta grijă încât parcă ar vrea cu tot dinadinsul să-l spargă.

Trosc! Trosc! Trosc! Fantoma din mintea mea îmi şopteşte o amintire pe care o alung de îndată.

— N-ai vrut niciodată o viaţă ca asta! i-o trântesc eu. O familie. Copii.

Refuz s-o las să mă învinovăţească. Nu e vina mea că noi două am avut experienţe diferite în ceea ce priveşte plasamentul familial. Iar pentru existenţa asta am muncit *din greu!*

— Nu ştii ce-mi doresc eu! ripostează ea, venindu-i rândul să fie glacială. N-ai ştiut niciodată!

În momentul în care se aude semnalul telefonului, trece pe lângă mine, grăbită să plece. A venit taxiul.

— Phoebe… murmur eu, iar ea se opreşte.

— Ce-i?

— Ei nu ştiu nimic despre *ea*. Aşa vreau să rămână.

— Ai crezut că am venit să le spun? Nici nu mi-a trecut prin cap!

Expresia de pe faţa ei e de-a dreptul impenetrabilă. Râde, scoţând un sunet sec.

— Nu-i de mirare că te temi că o să ajungi ca mama. Nici urmă de paranoia la tine, Emma! spune ea, iar cuvintele îi mustesc de sarcasm. Nici urmă!

Nu cred că-si ia rămas-bun de la Robert şi, în câteva secunde, e ca şi cum nici n-a trecut pe aici. Indescifrabila Phoebe. O stafie. E sora mea cea mare şi o iubesc, dar aş vrea să ne plăcem mai mult una pe alta.

8

Cum se poate să fiu încă trează?

Umplu ceainicul şi mă sprijin de dulapul din bucătărie, iar fruntea îmi bubuie de tensiune şi de oboseală. De obicei n-am probleme cu somnul. Adorm de îndată ce-mi las capul pe pernă. Am verificat camerele copiilor. Nu e nimic în neregulă în casă. Ce mai rămâne? Oare e ceva în neregulă cu mine?

„Nu-i de mirare că te temi că o să ajungi ca mama. Nici urmă de paranoia la tine, Emma! Nici urmă!”

Cu cât timp înainte de noaptea în care a împlinit patruzeci de ani încetase mama să mai doarmă?

Mă uit lung pe fereastră, dar în luciul geamului nu văd decât chipul meu încordat, care mă priveşte fix, un alt eu, captiv în exterior, în reflexia din sticlă. Mă face să tremur şi-mi dau seama că ar putea fi oricine acolo, afară, privindu-mă. Sting lumina în momentul în care începe să fiarbă ceainicul. După o clipă de întuneric beznă, ochii mi se obişnuiesc cu obscuritatea, iar lumina lunii desenează zigzaguri pe podeaua din bucătărie, razele albe şi granulate fiind fracturate de ramurile mari de afară.

Mă apropii din nou de fereastră şi privesc cu atenţie în grădină. De data asta văd doar o întindere de umbre monstruoase, negre şi cenuşii, care se sting în oceanul nopţii, la orizont. Ochii mi se îngustează. Oare e – oare am întrezărit – un punct de lumină galbenă? Clipesc şi punctul dispare. Dacă a existat. Inima îmi bate un pic mai tare. Oare e cineva afară? Să fie Phoebe? Ce să facă Phoebe în grădina mea la miezul nopţii? Sau toate astea nu-s decât o plăsmuire a imaginaţiei mele obosite? Clipesc. Nimic. Nu e nimic afară. Las să iasă aerul pe care-l ţineam în plămâni şi apoi privesc spre uşa din spate.

Mama noastră n-a fost nebună dintotdeauna.

Mă duc la uşă, apuc clanţa şi apăs pe ea de câteva ori. E încuiată. Mai verific o dată. Tot încuiată. Ceasul cuptorului arată 1.13.

Nu, mama noastră n-a fost nebună dintotdeauna. Cel puţin aşa mi-a spus Phoebe. Poate că era ciudată. Dar nebună, nu.

În spatele meu, apa din ceainic ajunge la punctul de fierbere. Ceai. Ceaiul o să mă ajute să mă simt mai bine. Asta e ceva normal. Ceaiul vindecă orice, aşa se spune, nu-mi e clar de către cine. Sunt tulburată după

vizita lui Phoebe, asta e.

— Să aveţi noroc cu ea! a strigat Phoebe atunci, demult, când au venit soţii Thompson să mă ia la ei. E nebună! Aşa spunea mama! Emma o să înnebunească şi ea! A moştenit sângele rău al meu şi al străbătuşii Joanie!

Avea dreptate: aşa spunea mama.

Înainte, încercam tot timpul să mi-o amintesc pe mama normală, dar nu mi-o aminteam decât nebună.

Deschid uşa frigiderului ca să iau laptele, iar primul lucru pe care-l văd e un carton de ouă. Se află pe raft, chiar în faţa mea, nu aşezat într-o parte, aşa cum ar trebui. *Trosc! Trosc! Trosc!* Amintirea vine iute: mirosul de ouă stricate, degetele ei osoase înfigându-se în braţele mele, chipul ei năpustindu-se de sus spre mine, scuipatul acru care mă loveşte în obraz, însoţit de un şuierat:

— Nu vreau decât să dorm…!

Trântesc uşa frigiderului. N-am nevoie de lapte. O să beau un ceai de muşeţel.

Cât aş vrea să mi-o amintesc altfel decât nebună! Cât aş vrea să fi fost mereu nebună! Nu-mi dau seama cum ar fi mai bine. Aceste două gânduri se râcâie unul de altul. Disonanţă cognitivă. De ce întotdeauna trecutul e mai viu noaptea? Stafii, spirite, fantome. Amintiri.

În hol, jacheta lui Chloe a alunecat de pe stâlpul balustradei şi e răsfirată, ca un trup gol, pe podeaua de lemn.

Mă aplec s-o ridic, iar din buzunarul interior cad tot felul de rujuri, monede şi alte nimicuri de adolescentă. Las cana jos ca să le adun.

Când şi-a pierdut ea minţile? De ce?

După ce am pus la loc şi ultimul lucru, dau să mă ridic şi observ că sunt la acelaşi nivel cu dulapul de sub scară. Aerul e mai rece şi, văzută din poziţia asta, uşa pare imensă. Perspectiva unui copil. Văd fiecare dâră lăsată de pensulă pe suprafaţa lemnului vopsit. Inima începe să-mi bată cu putere în clipa în care mă prind din urmă amintirile.

Vreau să deschid uşa asta. Nu vreau să deschid uşa asta.

Cu cât timp înainte de acea noapte a încetat mama să mai doarmă?

Mă uit ţintă la uşă şi aproape că văd prin ea golul de dincolo. De ce să spună mama că aveam să înnebunesc şi eu? Fiindcă era nebună. A făcut o afirmaţie specifică nebunilor. Gândul ăsta aproape că mă face să izbucnesc în râs. Parcă aş fi dintr-o caricatură cu Dr. Seuss. Dar continui să mă uit lung la uşă. Nu mai văd nimic altceva, de parcă uşa e lumea întreagă,

universul întreg, şi nu mai există nimic altceva. O, Doamne, ce obosită sunt!

Mi se pune un cârcel în laba piciorului şi mă ridic, gemând uşor de durere. După ce-mi trece senzaţia de amorţeală, atârn haina lui Chloe în cui şi iau o gură din ceaiul de plante. Mă opresc deodată, derutată. Băutura e rece, iar deasupra s-a format un strat lucios. Nu se poate! Apa din ceainic a fiert. Îmi amintesc. Pe măsură ce-mi trece cârcelul, furnicăturile provocate de amorţeală îmi urcă pe picioare. Mă uit în spate, la uşa dulapului, dându-mi seama care e singura explicaţie posibilă. Băutura s-a răcit în timp ce eu contemplam uşa. Mi s-a părut că n-au trecut decât câteva minute.

Dar, în realitate, cât timp am rămas ghemuită acolo?

9

Nouă zile până la ziua de naştere

Sunt la a treia ceaşcă de cafea, simţind un amestec de energie nervoasă şi de epuizare cumplită, ceea ce mă face să nu-mi dau seama dacă-i văd pe ceilalţi prin filtrul stării mele sau dacă sunt şi ei la fel de morocănoşi ca mine în dimineaţa asta.

Chloe şi-a petrecut la parter doar cinci minute, după care a primit un mesaj care a făcut-o să urce scările în goană – necazuri în paradisul tinereţii ei iar Will e aşezat la masa din bucătărie, desenând în caietul lui, concentrat şi tăcut, după ce mi-a dat o îmbrăţişare foarte anemică în dimineaţa asta. Stă aplecat peste desenul lui, pe care nu mă lasă să-l văd.

— Te simţi bine, maimuţico?

Nu-şi ridică privirea. Ceva îl macină.

— Te-a speriat Ben ieri?

Oare au mai fost astfel de incidente cu Ben, la şcoală? A împinge un copil mic de pe o trambulină e un comportament extrem de nepotrivit. Şi dacă incidentul ăsta nu e doar unul dintr-un lung şir de atitudini agresive?

— Nu-i băga idei în cap! exclamă Robert, care vine acum din grădină, punând pe bufet farfuria cu pâine prăjită şi cana murdară. Probabil că Will a şi uitat incidentul!

E încă îmbrăcat în halat, ciufulit după un somn de noapte odihnitor. În clipa asta, aş fi în stare să divorţez de el numai din invidie. După ce mi-am băut ceaiul de muşeţel, m-am dus înapoi în pat, dar tot n-am putut să adorm decât după ce au început păsările să cânte, iar atunci am aţipit doar pentru o oră sau două. În tot acest timp, el sforăia alături de mine, mulţumit ca un motan. Habar n-avea.

Nu pot să continui aşa. Am nevoie de somnifere. La supermarketul Asda e o farmacie. Sunt sigură că pot să cumpăr somniferele NightNight de acolo.

— Avem nevoie de ceva de la supermarket? Trebuie să cumpăr un tort pentru serviciu. E ziua de naştere a lui Jade.

Jade e una dintre stagiarele mele, o tânără simpatică, ce a muncit din greu ca să scape din lumea în care a crescut şi ca să ajungă acolo unde se află în prezent. Iar dacă e să fiu crezută că vreau să cumpăr eu un tort şi nu

s-o rog pe Rosemary s-o facă, atunci Jade e alegerea cea mai bună.

— O, asta-i grozav!

Robert caută pe blatul bufetului, în spatele ceainicului, acolo unde îndesăm bonuri de la cumpărături, notiţe şi alte bucăţele de hârtie. Îmi întinde lista.

— Voiam să mă duc mai târziu, dar dacă vrei tu s-o faci…

— Glumeşti!

Mă uit ţintă la hârtie, brusc enervată. Nu e vorba de câteva lucruri, ci de jumătate din proviziile pe care le cumpărăm săptămânal, plus tot ceea ce-i trebuie lui Will săptămâna viitoare pentru pacheţelul cu mâncare de prânz.

— Nu începe iarăşi, Emma! E duminică, relaxează-te!

— Cum adică să încep? întreb eu.

Acum chiar că încep, dar la ce se aşteaptă? Îl eliberez de atâtea sarcini şi, oricât de recunoscătoare i-aş fi pentru că a acceptat să-şi asume rolul părintelui care stă acasă, observ că tot ajung să-mi asum multe dintre sarcinile lui.

— N-am spus nimic! exclam eu.

— Spui ceva acum! mi-o întoarce el.

Îşi umple din nou cana cu cafea. Oare s-a întâmplat vreodată ca doi oameni căsătoriţi să se omoare unul pe altul din cauza excesului de cofeină?

— Nu sunt o nenorocită de casnică! se revoltă el. Au apărut alte necesităţi vineri. Şi m-aş fi dus mai târziu, dar te-ai oferit tu.

Deschide uşa frigiderului, iar eu încerc să nu mă gândesc la ouă.

— Ai fi putut să te duci după ce l-ai lăsat la şcoală pe Will. Asda e în drum spre casă.

— Nu-mi vorbi de parcă aş fi copil! Sunt om în toată firea. Am pierdut noţiunea timpului şi am uitat. Nu e sfârşitul lumii, ce naiba! Iar dacă-ţi închipui că viaţa mea o să se va reducă mereu la mâncare, curăţenie şi teme, atunci ar trebui să afli că eu nu asta îmi doresc. Will e la şcoală de acum. M-am gândit că aş putea să mă angajez cu normă întreagă. Să-mi construiesc o carieră!

— Are legătură cu ce am spus ieri, la grătar? Încercam s-o apăr pe prietena ta, nu să te atac.

— Prietena *noastră,* Emma! Michelle e prietena noastră.

Will îşi înalţă capul, abandonându-şi desenul, şi ne iscodeşte cu ochii lui negri. Discuţia noastră e inofensivă, dar amândoi părem că abia aşteptăm să izbucnească cearta.

— Mai bine discutăm mai târziu, spun eu, luând în trecere cheile maşinii.

— Nu poţi să fii mereu doar tu cea care contează, spune Robert cu glas scăzut, ce aproape că sună ca un mârâit de ameninţare. Şi eu am nevoie de o viaţă.

★

Merg ca prin ceaţă prin supermarket, care e surprinzător de aglomerat, având în vedere că nu e deschis decât de zece minute, dar obţin câteva somnifere NightNight de la farmacist – „Da, sunt pentru mine, nu, nu sunt însărcinată, daţi-mi-le odată!” – iar apoi caut toate articolele aflate pe lista lui Robert. Numai enervarea şi supărarea mă mai ţin în picioare. Nu cred că Robert îşi dă seama cât de mult muncesc ca să aduc bani în casă. Da, îmi iubesc slujba, dar mă copleşeşte presiunea datorată faptului că sunt şi mamă, şi singurul întreţinător al familiei, iar acum Robert se mai şi simte ofensat de lucrul ăsta. Am sentimentul că mi se înfundă drumul, orice aş face. Sunt pe pilot automat în timp ce umplu sacoşele, plătesc şi apoi duc totul la maşină.

Soarele e puternic şi-mi bate drept în ochi, orbindu-mă. Dintr-odată, aud un:

— La o parte, băi, tâmpito!

Apoi mă izbeşte un cărucior gol, cu putere, parcă intenţionat. Nu-l ţine nimeni şi, luată prin surprindere, îmi ridic privirea şi văd trei băieţandri – „tineri bărbaţi”, aşa li s-ar spune la buletinele de ştiri – care poartă şepci de baseball şi hanorace, râzând într-un mod neplăcut în timp ce se apropie de mine. Doi dintre ei împing cărucioare, pe care le lansează în direcţia mea, hohotind.

— Maturizaţi-vă! strig, împingând cărucioarele din drumul meu.

Băieţii n-au decât vreo cincisprezece ani şi, cu toate că inima a început să-mi bată mai tare, refuz să mă las intimidată de nişte puşti în plină zi. Maşina mea e la câţiva metri depărtare şi nu mă opresc din drum, dar ei mă încercuiesc.

— Ţine-ţi izmenele pe tine, ne distrăm şi noi!

— Bau!

Nu mi-am dat seama că mai e un băiat în spatele meu. De data asta, tresar de-a binelea. Îi simt în ceafă respiraţia caldă, duhnind a tutun acru.

Mă răsucesc pe călcâie, răstindu-mă:

— Cară-te!

Băiatul e înalt, un pic mai mare de vârstă decât ceilalţi. Se dă în spate

câţiva paşi, punându-şi mâna între picioare şi rânjind.

— Vită scofâlcită!

Sunt atât de obosită şi de irascibilă, încât îmi încleştez pumnii şi vreau să mă reped la el, dar i se alătură ceilalţi. Apoi, răcnind, se îndepărtează alergând uşor, abandonând căruciorul, spre restaurantul McDonald’s de lângă benzinăria de la capătul parcării. Inspir adânc de câteva ori şi după aceea mă întorc la căruciorul meu. Nişte cretini! Fiul meu n-o să ajungă unul dintre ei. Nici într-un milion de ani.

Arunc cumpărăturile pe bancheta din spate, iar apoi urc şi închid portiera, epuizată din nou. Mă simt îngrozitor. Oare cum trăiesc oamenii care nu pot să doarmă? Cât mai e până la culcare? Prea mult.

E o zi caldă şi, scăpată de adolescenţii ăia care au plecat să-i hărţuiască pe amărâţii ce servesc burgeri, simt cum mă relaxează căldura care intră prin parbriz. E ora 11.30. Am terminat repede cumpărăturile. N-am în sacoşe nimic care trebuie băgat în frigider. Poate că ar fi bine să stau aici vreo zece minute. Să închid ochii. Să stârpesc din faşă primul semn de durere de cap, înainte să se instaleze de-a binelea. Să-mi fac ceva timp numai pentru mine, înainte ca familia să mă acapareze din nou. Am nevoie de asta. Deschid un pic fereastra maşinii, ca să intre vânticelul cald, şi-mi sprijin capul de tetieră. Ce bine! Zece minute. Doar atât.

Mă trezesc tresărind.

— Cine sunt?! Unde sunt?!

Pe lângă maşină trece un cărucior de cumpărături în care ţipă un bebeluş. Mi-e sete. E foarte cald. Oare am adormit? Îmi şterg firicelul de salivă prelins pe bărbie şi mă uit la ceas, aşteptând să fi trecut doar câteva minute, dar e 12.45. Patruzeci şi cinci de minute. Fir-ar să fie!

Mă îndrept în scaun şi, încercând să mă scutur de somn, îmi netezesc părul la spate, cu firele din coadă încărcate electric. Găsesc în manşonul portierei o sticlă de apă pe jumătate băută. Cu tot gustul de plastic, apa aceea mă înviorează. Patruzeci şi cinci de minute de odihnă par un dar de la Dumnezeu, iar somnul trebuie să fi fost adânc, căci n-am simţit că au trecut decât câteva clipe. Acum am o mică şansă de a ajunge la capătul zilei fără să intentez acţiune de divorţ. Mă simt aproape om.

★

— Unde-i tortul?

— Care tort?

Eu şi Robert punem cumpărăturile la locul lor şi n-am nici cea mai vagă

idee despre ce vorbeşte el. Cred că s-a simţit vinovat pentru cearta de mai devreme, fiindcă, în timp ce eram plecată, a dus la gunoi cutiile de carton adunate în garaj.

— *Tortul.* Pentru Jade? Motivul pentru care ai ieşit din casă!

— O, Doamne!

Minciuna naşte alte minciuni. Motivul pentru care am ieşit – cutia de somnifere marca NightNight – e ascuns în poşeta mea precum scrisoarea unui amant. Prinsă cu minciuna, simt că am rămas cu gura căscată, fiindcă Robert zâmbeşte.

— Nu te îngrijora, o să mă duc să cumpăr un tort. Oricum, eu ar fi trebuit s-o fac de la bun început. Era datoria mea. Îl iau şi pe Will la o plimbare. Putem să ne oprim şi în parc, spune el, petrecându-şi braţele pe după gâtul meu şi sărutându-mă pe frunte. Totuşi, trebuie să vorbim despre planul meu de a-mi găsi de lucru, Em! Înţelegi că mi-a venit şi mie rândul, da?

Mi-a prins sub braţ firele de păr ieşite din coadă şi de aceea, în loc să pun capul pe pieptul lui de bunăvoie, mă simt captivă acolo. *E rândul lui.* Pare să-şi dorească ceva mai serios decât vreo muncă oarecare cu jumătate de normă. Nu vreau să angajez o bonă şi nici nu vreau ca Will să stea în fiecare zi pe la cluburi de tip afterschool după orele de clasă, dar nici nu pot să muncesc mai puţine ore. Ce mă fac dacă Robert se aşteaptă să renunţ la serviciu? El n-ar putea să acopere nici într-o sută de ani cheltuielile noastre lunare, iar eu n-am de gând să renunţ la cariera mea. Ştiu că fac din ţânţar armăsar, dar după cum s-a purtat soţul meu în ultimul timp, nu pot să nu mă întreb dacă povestea n-are mai multe ramificaţii.

— Înţeleg că nu eşti fericit, spun eu. Şi iartă-mă că m-am răstit la tine.

Nu vreau decât să găsesc un serial de duzină la televizor şi să mă cufund în canapea.

— Putem să discutăm mai târziu!

Inspir adânc şi mă liniştesc. Poate că Robert vrea să muncească, dar n-o să poată găsi un post de manager. Neputând s-o ia de la zero la vârsta de patruzeci de ani, o să se descurajeze, aşa că ce rost are să ne certăm pentru un lucru care, cel mai probabil, n-o să se întâmple?

10

Afundată în canapea şi sorbind dintr-o cană de ceai, am văzut deja un episod dintr-un serial de suspans slab, dar amuzant. Dintr-odată, se aude soneria. Gata să strig la Chloe să deschidă uşa, îmi dau seama că fiica mea are, desigur, căştile pe urechi, subterfugiu la care ştiu prea bine că recurge ca să ţină viaţa de familie la depărtare de viaţa ei de adolescentă. Iar dacă dincolo de uşă sunt din nou Martorii lui Iehova, limbajul pe care o să-l audă urechile lor n-o să fie deloc încărcat de sfinţenie.

De fapt, e o femeie cam de vârsta mea, sau poate cu câţiva ani mai mare, cu părul lung, bine strâns într-o coadă de cal, îmbrăcată în uniformă de asistentă medicală şi care pare la fel de tulburată şi de obosită ca şi mine.

— Ăăă… sunteţi Emma Averell? întreabă ea.

Pe ecusonul ei scrie *Caroline.*

— Da.

Să fie vreo asistentă de la spital? Sau de la clinica securizată? Să fi venit în legătură cu *ea?* Şi cum de mi-a aflat adresa?

— L-am găsit lângă supermarketul Asda, în parcare, spune femeia, întinzându-mi portofelul – portofelul *meu.* Ştiţi, lângă McDonald’s. Voiam să-l duc la poliţie, dar pe carnetul de şofer e trecută adresa. Şi cum tot aveam drum în direcţia asta…

Ridică din umeri, aproape cerându-mi scuze, iar, în cele din urmă, creierul meu face legătura.

— O, Doamne, mulţumesc din suflet!

„Afurisiţi! ăia de copii!”, mă gândesc, luând portofelul din mâna femeii şi deschizându-l imediat, ca să-mi verific cardurile.

— Erau patruzeci de lire aici!

Iritarea mea dă în clocot.

„Afurisiţi de-a dreptul!”

— Nu i-am luat eu! se apără femeia, pe un ton ceva mai aspru. Slujba de asistentă medicală nu se plăteşte bine, e adevărat, dar n-avem obiceiul să ne rotunjim veniturile furând!

Robert intră pe alee, la volanul maşinii, şi o văd pe femeia asta – pe Caroline – cum priveşte la automobil, iar apoi la mine şi la casa noastră. Îmi dau seama că, în ochii ei, devin o vacă îngâmfată.

— Vai, n-am vrut să insinuez…

Obrajii îmi ard de ruşine. O străină îmi aduce înapoi portofelul, iar eu îi spun în faţă că mi-a furat ceva!

— Erau nişte adolescenţi acolo şi… voiam să spun că, probabil, *ei* mi-au furat banii. Portofelul era în căruciorul de cumpărături şi puştii ăia mi-au distras atenţia. Credeţi-mă, nu voiam să…

— Nu-i nimic! răspunde ea. Înţeleg. Oricum, trebuie să plec.

— Lăsaţi-mă să vă ofer ceva! În semn de mulţumire – am bani în casă. Pentru deranjul dumneavoastră.

Pentru deranjul dumneavoastră. Parcă aş fi o bunicuţă. Dar nu vreau să plece închipuindu-şi că sunt o persoană îngrozitoare.

— Nu-i nevoie! Oricum aveam drum încoace, spune ea.

Se răsuceşte pe călcâie, grăbită, aproape lovindu-se de Robert, ce duce în mâini, zâmbitor, un tort de care n-am nevoie. Ea îi cere scuze şi se îndepărtează aproape fugind. Probabil că se întreabă de ce s-o fi deranjat.

— Vă mulţumesc foarte mult! strig eu în urma ei.

Femeia ridică o mână în clipa în care ajunge la colţ, dar pun pariu că, în gând, mă face ca pe o albie de porci.

În timp ce intru în casă, urmându-i pe Robert şi pe Will, îmi spun în sinea mea: „Cel puţin, mi-am recuperat portofelul!”

★

Ziua a trecut aşa cum par să treacă toate duminicile, într-un vârtej de inactivitate activă. Robert s-a uitat la televizor, iar eu am luat foarfecele de grădină şi am tuns trandafirii din faţa casei, crescuţi prea mult. La începutul serii, somnul scurt din maşină nu m-a mai putut menţine în picioare, aşa că am acuzat o durere de cap – fapt doar pe jumătate neadevărat, fiindcă sunt sigură că se pregăteşte una – şi am urcat la etaj ca să mă odihnesc, aducând cu mine un teanc de prosoape curate din camera care funcţionează pe post de spălătorie – altă treabă pe care Robert n-a mai făcut-o de zile întregi.

Intru în camera de oaspeţi, ca să pun prosoapele în şifonier, alături de celelalte. Chiar dacă se lasă seara, miroase a aer încins, aşa că deschid o fereastră. Mi se taie răsuflarea.

Phoebe e pe alee, lângă maşina mea, uitându-se ţintă la casă. Îşi ţine pumnii încleştaţi pe lângă corp. Părul îi ascunde chipul, dar felul în care stă, nemişcată şi încordată, mă tulbură. După o clipă prelungă, se întoarce şi se îndepărtează cu paşi mari. Aş putea s-o strig de la fereastră, dar n-o fac. S-ar întoarce, iar apoi, ce? Una din mâini mi se face pumn fără să vreau.

„Cum de am ajuns în punctul ăsta eu şi sora mea?”

11

NightNight n-are niciun efect.

Încerc clanţa uşii care dă în spate, ca să mă asigur că e încuiată. Am verificat copiii, dorm amândoi. Robert, *desigur,* doarme. Camerele de oaspeţi sunt goale. Numai eu sunt trează.

Reflexia mea în fereastră îmi aruncă o privire glacială, cu faţa pe jumătate acoperită de părul lung. Arăt obosită. Disperată. Eram hotărâtă să las luminile aprinse de data asta, ca să mă lupt cu sentimentul ridicol că sunt urmărită – *cine ar fi afară, în grădină, la ora unu noaptea?* – dar nu pot să mă abţin, aşa că mă reped la întrerupător şi le sting, mijind ochii ca să înfrunt întunericul sufocant.

Sufocant.

Mă întorc la fereastră, constatând că acum reflexia mea în geam nu mai e decât o stafie, şi privesc afară. Nu văd nicio lumină, iar norii sunt denşi şi apropiaţi de pământ, făcând ca noaptea să pară un mister. Îmi spun că nu e nimeni acolo, dar, în acelaşi moment, creierul îmi şopteşte că ar putea fi oricine. Deşi probabil că nu Phoebe. Nici de uşa de la intrare nu s-a apropiat. Oare ce făcea ea acolo mai devreme? Voia să-mi ceară iertare, dar nu s-a putut hotărî s-o facă? Nu mi s-a părut ca asta să fi fost intenţia surorii mele, dar varianta nu trebuie exclusă. Poate că de asta nu se lipeşte somnul de mine.

De ce n-a funcţionat somniferul? De ce nu pot să dorm?

Sunt foarte aproape de a împlini patruzeci de ani. Cu cât timp *înainte* n-a mai putut dormi *ea?*

Pun ceainicul pe foc şi-mi fac un ceai de muşeţel. Oare să torn un strop de vodcă în cană, după cum mi-a sugerat Michelle?

Mă uit prea lung la dulapul cu băuturi, mai tentată decât ar trebui să fiu, iar după aceea mă întorc cu spatele.

Ea obişnuia să bea atunci când nu putea să doarmă.

Ceainicul ajunge la punctul de fierbere. Torn apa şi după aceea mai arunc o privire la uşa din spate, câtă vreme se infuzează frunzele de ceai. Uşa e închisă, nu-i aşa? Da. Da. Verific din nou. E ridicol. E… mă opresc înainte de cuvântul „nebunie”. Nu e nebunie. E ceva temporar. Prea multă presiune. Poate că e o chestiune de ordin hormonal. Începutul tranziţiei spre *marea schimbare.* Îmi mişc capul dintr-o parte în alta şi apoi iau o gură din băutura

fierbinte. Mă uit la ceas. Două şi cinci minute. Deja se apropie dimineaţa de luni.

În hol, mă opresc din nou lângă dulapul de sub scară şi mă las pe vine, uitându-mă ţintă la uşă.

„Aici sălăşluiesc tigri!”, îmi spun în gând, deşi nu-mi dau seama prea bine ce înseamnă asta.

Las jos cana – încă fierbinte – descui ivărul şi deschid uşa.

Nu văd nimic în afară de îngrămădeala obişnuită. Cizme de ploaie. Câteva crose de golf pe care le-a împrumutat Robert şi pe care nu le-a mai returnat. Aspiratorul Henry, îndesat într-un unghi ciudat. Întind mâna şi-l îndrept, dar apoi spaţiul pe care l-am creat mă nelinişteşte. Seamănă cu un neant care te-ar putea înghiţi şi nu te-ar mai elibera niciodată. Seamănă cu *acel* dulap. Dau să închid uşa, dar mă opresc şi-mi trec uşor degetele peste lemnul dinăuntru. E aspru la pipăit, dar intact. Nimic scrijelit pe suprafaţa lui. O uşurare.

Acum nu e atunci. Eu nu sunt ea.

Simt din nou uşurare atunci când mă ridic, căci cana de ceai e încă fierbinte. De data asta n-am mai uitat de mine, ghemuită pe vine. Mă duc în biroul meu şi închid jaluzelele – *nu-i nimic de văzut aici* – după care aprind lumina de deasupra biroului. Îi scriu în grabă un SMS lui Phoebe, spunându-i că-mi pare rău pentru cuvintele aspre pe care ni le-am spus, apăs pe emoticonul *ramură de măslin* înainte de a avea timp să mă răzgândesc, iar apoi deschid geanta şi-mi scot agenda, laptopul şi dictafonul. Am de trimis câteva scrisori, aşa că mai bine le dictez acum, ca să-mi încep deja ziua de lucru.

Munca e ancora mea şi într-o jumătate de oră sunt mult mai calmă, cu toate gândurile la *ea*, dacă nu înlăturate din mintea mea, măcar ascunse într-un cotlon îndepărtat. Mă pierd în detaliile notiţelor despre cazurile la care lucrez şi după aceea dictez scrisorile pe care trebuie să le trimită Rosemary. În momentul în care termin, e aproape ora patru şi mă ustură ochii. Eram sigură că abia se făcuse trei. Nici nu simţi cum zboară timpul atunci când pui capăt unor căsnicii.

Îmi spăl cana şi am grijă să las totul aşa cum era la ora la care ne-am dus la culcare – *nu trebuie să ştie nimeni* – iar apoi urc la etaj în vârful picioarelor, pe când păsările încep să cânte la venirea zorilor. Mă strecor uşurel lângă Robert şi mă rog în gând să pot apuca măcar o oră de odihnă. Închid ochii şi mă cufund în uitare.

12

Opt zile până la ziua de naştere

Deschid portiera de pe partea şoferului şi privirea îmi cade pe cauciucul care acum nu mai e ascuns de tufele de trandafiri. Observ că e dezumflat. Robert nu e foarte fericit să iasă din casă la ora şase dimineaţa ca să mă ajute să umflu roata de rezervă, dar o face, iar eu îl urmăresc din priviri şi mă prefac că învăţ cum s-o fac singură dată viitoare, deşi ştiu că orice are legătură cu mecanica o să mă pună în încurcătură tot restul vieţii, ceea ce e de-a dreptul o ruşine pentru cauza feminismului.

— Cineva a făcut-o dinadins, spune Robert. Uite!

Văd spintecătura. Soţul meu are dreptate, e făcută cu prea mare precizie.

— Dar de ce? Cine ar face una ca asta?

— Pun pariu că vinovatul e unul dintre puştii ăia care se tot învârt pe lângă terenul de crichet. Michelle spune că sunt o gaşcă de huligani în toată regula. Bine, cel puţin, că s-a dezumflat în timp ce maşina era aici. Nu s-a întâmplat nimic rău!

O, da, însă nu el urma să conducă maşina.

— Credeam că plănuiai să instalezi camerele de securitate din exteriorul casei.

— O s-o fac, mă asigură el, frecându-şi palmele ca să şi le cureţe. Numai că n-am avut timp.

— Ca întotdeauna, mormăi eu înainte să mă pot opri.

Se pare că ziua asta de luni n-a început cu dreptul în lumea noastră domestică.

„Slavă Domnului că mă duc la serviciu!”, îmi spun eu în timp ce mă urc în maşină, fără ca niciunul dintre noi să rostească mai mult decât un salut aruncat în grabă. „Slavă Domnului pentru asta!”

În timp ce conduc, înaintând fără să mă grăbesc, mă întreb dacă nu cumva puştii de la supermarket sunt cei care mi-au dezumflat cauciucul. S-o fi făcut în timp ce dormeam în maşină? Sau în timpul nopţii? Adresa mea e trecută pe documentele de identitate din portofel. Oare golanii aceia s-au întors ca să mă hărţuiască din nou? Asta îmi aminteşte de asistenta medicală care mi-a returnat portofelul. Chipul ei nu-mi iese din minte. Părea la fel de obosită şi de nemulţumită ca mine. Un spirit înrudit. O singuratică, poate.

Mă ruşinez amintindu-mi cât de nepoliticos m-am purtat cu ea. Probabil că a fost ultima dată când a mai făcut o faptă bună.

Simt şoseaua un pic accidentată sub cauciucul proaspăt umflat, ceea ce mă face să încetinesc şi mai mult, cu gândurile revenite la pneul vandalizat. Mă loveşte un alt gând. Să fi fost Miranda Stockwell? Sunt destul de sigură că ea mi-a zgâriat maşina şi mi-a lăsat biletul sub ştergătorul de parbriz. Oare ştie unde locuiesc? E instabilă psihic, asta reiese clar din toate incidentele reclamate de Parker şi prezentate în instanţă. Sute de apeluri telefonice, mesaje injurioase, reclamaţii la poliţie cum că i-au fost răpiţi copiii, intrarea prin efracţie în casa soţului şi vandalizarea acesteia. Oare acum şi-a direcţionat furia împotriva mea? Cât de departe e capabilă să meargă? Trebuie să aflu.

★

Alison a sosit deja, lăsând uşa deschisă ca să văd că deja lucrează, dar eu îi zâmbesc şi-i spun „Bună dimineaţa!” atunci când trec prin dreptul ei. După aceea, las pe biroul lui Rosemary dictafonul şi un bilet în care o rog să sune pe cineva care să-mi schimbe cauciucul. Apoi îmi iau o cafea. Las tortul în bucătărie, însoţit, de asemenea, de un bilet prin care îi invit pe toţi să se servească. În cele din urmă, intru în biroul meu şi mă prăbuşesc pe scaun, dorindu-mi să nu mă mai doară atât de tare toate oasele.

Resemnată, îmi fac datoria şi îl sun pe Parker Stockwell. E abia 7.30, dar îi cunosc obiceiurile. Se mândreşte că se trezeşte cel târziu la 4.30 şi intră direct în sala de sport, antrenându-se până la şapte. Aşa că el s-a trezit, probabil, pe când eu mă târâm înapoi în pat, epuizată, ca să apuc o amărâtă de oră de somn.

— Bună, Emma! Plăcut mod de a începe o zi de luni, susură Parker în urechea mea.

— Am vrut să-ţi mulţumesc pentru flori. Nu trebuia, dar îţi mulţumesc, sunt frumoase!

— Flori frumoase pentru femei frumoase!

Chiar a zis-o? Ce scârbos! Apoi îmi dau seama că lui trebuie să i se pară că am aşteptat tot weekendul să-l sun, nevrând s-o fac de faţă cu soţul meu.

— Mă întrebam dacă ai mai avut probleme cu Miranda, spun eu. Vreun răspuns din partea ei de când s-a pronunţat decizia instanţei?

— Miranda? Nu. A plecat la părinţii ei, la Londra. Sunt sigur că au venit şi că au luat-o sâmbătă. Aşa mi-au povestit băieţii că le-a spus ea. S-ar putea ca timpul petrecut alături de familia ei s-o determine să caute tratament

pentru problemele psihice.

— Bine. Asta e bine.

Chiar e. Dacă a plecat din Leeds sâmbătă, n-avea cum să-mi taie cauciucul duminică noaptea. Poate că vinovăţii sunt, într-adevăr, puştii de la supermarket.

— Dacă se întâmplă ceva, să raportezi la poliţie, să nu răspunzi la provocări. O să încerce să te provoace!

— Ce drăguţ din partea ta că încă ai grijă de mine, Emma! Ascultă, în legătură cu cina aceea…

— Îmi pare rău, Parker, dar o să închid! Am un alt apel la care trebuie să răspund.

Telefonul chiar scoate un bâzâit şi, oricât de benefică se dovedeşte pentru muşchii pelvisului meu, nu vreau să prelungesc conversaţia asta acum, când am obţinut informaţiile de care aveam nevoie. Deja i-am dat o impresie greşită.

Pun capăt apelului, iar apoi îmi verific mobilul. Un mesaj de la Phoebe. Un întreg eseu:

Îmi pare rău că n-am răspuns, dormeam. Şi eu regret că m-am supărat – suntem stresate amândouă. Te-ai trezit devreme sau te-ai culcat târziu??? Ştiu că ai spus că nu-ţi pasă, dar se pare că mama se simte şi mai rău în dimineaţa asta. Mă duc la spital pentru scurtă vreme. Îmi pare rău că nu ţi-am spus că m-am întors.

„Te-ai trezit devreme sau te-ai culcat târziu???” – mă uit lung la semnele de întrebare, al căror subtext îl înţeleg perfect. Phoebe nu pomeneşte nimic despre faptul că s-a aflat în faţa casei mele azi-noapte, dar, judecând după conţinutul mesajului ăstuia, poate că vrea să se scuze. Atunci când vine vorba de Phoebe, cine poate să ştie? Dar e bine să nu mai fim certate. Astăzi, cel puţin.

★

Până la ora prânzului, din pricina cafelei, a oboselii şi a mirosului puternic de trandafiri, uşoara greaţă mi s-a transformat într-o durere de cap şi am nevoie urgentă de aer curat. Deschid fereastra, inhalând primele guri de aer de oraş aproape curat, iar apoi mă aplec în afară atât cât îmi permite grosimea zidului. Aproape imediat, mă simt mai bine şi mă sprijin de pervaz. Savurez momentul şi privesc în jos, la trecători. Deodată, rămân nemişcată şi mă încrunt.

Nu ştiu de ce îmi atrage privirea silueta care aşteaptă pe aleea de pe partea cealaltă a străzii. Poate că de vină e nemişcarea acelei siluete, în mijlocul celor care trec pe lângă ea. Oare aşteaptă pe cineva? Ciudat loc de întâlnire, când după colţ sunt câteva cafenele şi baruri! Aleea nu e un loc stilat. Femeia e în vârstă, cu părul de culoarea oţelului, îmbrăcată într-un palton în carouri, poate cam neobişnuit pentru cineva ajuns la etatea ei. Faţa îi e acoperită pe jumătate de o pereche de ochelari enormi. Femeia se uită în sus, la clădire. În clipa în care ochii mei întâlnesc privirea de dincolo de ochelari, posesoarea lor face un pas grăbit în spate, adăpostindu-se în umbre. Ca şi cum nu vrea să fie văzută.

Oare mă urmărea, sau s-a simţit jenată?

În mod ostentativ, mă uit în partea opusă, iar atunci ea se repede afară de pe alee şi o porneşte, grăbită, în lungul străzii. Nu priveşte înapoi. Eu o petrec cu privirea.

— Vrea să te vadă o prietenă, Michelle! Întreabă dacă ai zece minute pentru ea.

Mă răsucesc şi o văd pe Rosemary în pragul uşii biroului.

— I-am spus că e vremea pauzei de masă. A, să nu uit, cei de la garaj îţi aduc maşina înapoi cam pe la ora două!

Michelle e aici? Oare ce vrea? Sunt surprinsă că ştie pentru ce firmă lucrez, ca să nu mai spun că a găsit adresa. Mă uit încă o dată pe fereastră, dar bătrâna nu se mai vede. Nu mă urmărea. Ce idee ridicolă! Dar asta duce la o nouă asociere de idei, legată de o altă persoană pe care am văzut-o de la fereastră. Phoebe, pe alee, aseară! Oare ea să-mi fi tăiat cauciucul? Pumnul strâns. Furia tăcută. Ar merge atât de departe? Nu, îmi zic eu. Au fost puştii aceia. Ei trebuie să fi fost. Închid fereastra, îmi alung din minte gândurile neplăcute şi-i spun lui Rosemary s-o invite pe Michelle să intre.

★

— Ceea ce discutăm aici e confidenţial, nu-i aşa, Emma? Nu poţi să povesteşti nimănui?

E straniu s-o văd aici, pe domeniul meu, dar, după câteva amabilităţi de circumstanţă, ea ia loc, refuză o cafea şi priveşte în jur. E machiată puternic, dar pielea îi arată uscată, iar ochii îi sunt puţin injectaţi. Poate că şi ea are probleme cu somnul.

— Da, ai dreptate. Să spunem că e o consultaţie gratuită. Tot ce-mi spui rămâne între noi.

Ea dă din cap în semn de încuviinţare şi mă săgetează cu o privire aspră

înainte să înceapă.

— Vreau să ştiu care ar fi situaţia mea exactă dacă eu şi Julian am divorţa.

Sunt oarecum uluită. Am simţit ceva tensiune între ei în weekend, dar nimic nu mi-a dat de înţeles una ca asta.

— Ştii, n-am discutat problema asta cu niciunul dintre prietenii noştri – nici cu Robert –, aşa că te rog să nu spui nimănui nimic.

— Desigur, răspund, neştiind ce aş mai putea să adaug, fiindcă noi două nu suntem apropiate. Tu eşti bine?

Se uită ţintă la mine, iar expresia de pe chipul ei are o asprime tensionată.

— Julian are o aventură. Sunt destul de sigură de asta. Durează de o vreme, cred. El lucrează până târziu. E plecat de acasă mai mult timp decât de obicei.

— Probabil că e ocupat cu munca. Are multe pe cap, nu-i aşa? Coordonează multe proiecte.

Încerc s-o liniştesc, dar experienţa m-a învăţat că, de cele mai multe ori, instinctul unei femei e corect în chestiuni de genul ăsta. Totuşi, e adevărat că o aventură nu înseamnă neapărat sfârşitul unei căsnicii.

— Ai discutat cu el despre bănuiala ta?

— Mi-a spus că nici vorbă de aşa ceva. Doar nu mă aşteptam să recunoască şi să-mi spună adevărul! exclamă ea, aruncându-mi o privire sfidătoare. Julian a călcat strâmb şi pe vremea când eram mai tineri. Legături întâmplătoare, de o noapte, la tot felul de petreceri care aveau loc la serviciu, dar nu ceva care să conteze. Cel puţin, nu pentru el. Şi chiar dacă pentru mine toate astea au contat, mi-am dat seama că el regreta de fiecare dată. Remuşcarea lui era sinceră. Dar situaţia de acum e una diferită. Soţul meu a devenit distant. Îl enervez, îşi ascunde telefonul. Suntem în plin stereotip, la naiba!

Las o pauză lungă.

— Ştii cine e femeia?

Ea priveşte din nou de jur-împrejurul camerei.

— Trandafiri! Nu mi se pare un cadou pe care să ţi-l facă Robert.

E ciudat cât de bine îl cunoaşte femeia asta pe soţul meu!

— Ai dreptate. Nu sunt de la Robert, ci de la un client.

O spun cu lehamite, jenată, deşi n-am niciun motiv să mă simt astfel. Poate că am vorbit pe un astfel de ton pentru că Michelle e atât de tăioasă,

în ciuda faptului că a venit aici ca să-mi ceară ajutorul.

— Un admirator! Bravo, Emma! exclamă ea cu subînţeles. Să ridicăm paharul în cinstea Emmei!

Sunt atât de obosită, încât durează câteva clipe până să înţeleg ce insinuează, iar atunci când pricep, sunt prea uluită ca să pot vorbi.

— Eu?! Crezi că e vorba de mine?!

— Amândoi munciţi până târziu. Niciunul dintre voi nu e interesat de sex.

„Aha! Bine, Robert, despre asta trebuie să discutăm noi doi!”, îmi spun eu, în timp ce ea continuă cu destăinuirile: — Iar înainte ca Julian să-şi dezinstaleze aplicaţia *Găseşte-mi telefonul*, maşina îi era întotdeauna parcată în zona asta, deşi el îmi spunea că încă era la serviciu.

— Suntem în centrul oraşului, Michelle! Putea să se vadă cu oricine. Putea chiar să aibă întâlniri de afaceri. Dar orice a făcut, te asigur că n-avea legătură cu mine. Iar cum tu şi Robert, în mod evident, aţi discutat despre asta, ar trebui să ştii că eu şi soţul meu facem mai puţin sex fiindcă avem un copil mic. În plus, eu am un serviciu la care muncesc câte douăsprezece ore pe zi. Şi după ce ajung acasă, tot mai trebuie să fac câte ceva, fiindcă bărbaţii în genere sunt incapabili să se ocupe de haine, de teme şi de alte asemenea detalii, aşa că sunt al naibii de obosită tot timpul. Iar ca să ştii, află că nici el nu încearcă să sară pe mine în fiecare noapte!

Nu pare convinsă, dar cel puţin îi apare o umbră de dubiu pe chip.

— Atunci, de ce te ridică Julian în slăvi tot timpul?

— Nu ştiu. Dar îţi jur, Michelle, că n-am energie să mă culc nici măcar cu soţul meu, aşa că poţi să fii sigură că nu-mi fac timp să mă culc cu al tău!

Ne pierdem simultan dorinţa de ceartă, iar Michelle e gata să izbucnească în plâns.

— Uite ce cred eu: poate că are probleme la muncă sau griji financiare despre care tu nu ştii nimic. Sau poate că trece printr-o criză a vârstei mijlocii. Trebuie să-l faci să vorbească. Pot să vă recomand o mulţime de psihoterapeuţi şi de consilieri maritali foarte buni.

— N-ar fi de acord să meargă!

— Ai fi surprinsă dacă ţi-aş spune de câte ori am auzit replica asta, iar apoi oamenii s-au răzgândit, îmi pare rău, adaug, aruncând o privire spre ceas, dar am de dat un telefon unui client şi apoi intru într-o şedinţă. Dar ceea ce mi-ai spus e confidenţial, iar dacă vrei să revii ca să discutăm opţiunile pe care le ai, poţi s-o faci. Bine?

— Mulţumesc!

Se ridică. Încă e arţăgoasă şi nu sunt convinsă că a renunţat la suspiciuni. Cred că, mai degrabă, se jenează că şi le-a exprimat faţă de mine.

Michelle ajunge la uşă, moment în care simt că e de datoria mea să spun: — A, şi-mi pare rău de incidentul din weekend, când m-am răstit la Ben! Petrec prea puţin timp alături de Will şi asta mă face să fiu protectoare faţă de el.

Michelle iese fără să mai spună nimic şi mă enervez că am încercat să îmblânzesc situaţia. Putea măcar să-mi ceară şi ea scuze că s-a răstit la mine.

— Emma, spune Rosemary, intrând, ai câteva telefoane de la clienţi!

Pune biletele cu notiţe pe biroul meu, iar apoi rămâne locului, ezitând.

— Mai e ceva? întreb eu.

— Da, e… Am o problemă legată de scrisorile pe care voiai să le scriu. Nu sunt sigură… vezi, e ceva ciudat.

Îi arunc o privire încruntată.

— Cu care?

Ea închide uşa.

— Cu toate.

— Nu înţeleg.

Ce tot spune?

— Ar trebui să fie trei scrisori pe casetă, o lămuresc. Pentru cazurile Marshall, Smith şi Michaels, da? Le-am dictat aseară!

Ea rămâne nemişcată preţ de o clipă şi-mi dau seama că n-am văzut-o niciodată atât de jenată, într-un târziu, spune: — Cred că s-a întâmplat ceva.

Îmi întinde dictafonul, mişcându-şi mâna de parcă acesta ar fi făcut din cărbuni aprinşi. Contrariată, apăs pe butonul de redare. În prima clipă nu se nimic, dar apoi încăperea se umple de nişte şoapte febrile, şuierate. Repezite şi furioase.

„… două sute douăzeci şi doi o sută treisprezece o sută cincizeci şi cinci două sute optsprezece două sute douăzeci şi doi o sută treisprezece două sute optsprezece două sute douăzeci şi doi o sută treisprezece o sută cincizeci şi cinci două sute…”

Rămasă fără suflare, scap din mână micul aparat. Şoaptele continuă şi simt cum temperatura din cameră scade cu fiecare cuvânt.

„… optsprezece două sute douăzeci şi doi o sută treisprezece o sută cincizeci şi cinci două sute optsprezece două sute douăzeci şi doi o sută

treisprezece o…”

„E ea!”, realizez eu.

M-am întors în copilărie şi o văd pe mama, care mergea de colo până colo şi bâiguia secvenţa asta de numere, o mantra agitată, pe care o scuipa în şoapte aspre. Îmi ia jumătate de minut să-mi dau seama de înspăimântătorul adevăr.

Nu e ea. Sunt *eu.* Vocea e abia recognoscibilă, dar sunt eu.

Opresc dictafonul şi strâng din degete ca să nu mi se vadă tremuratul mâinilor. Cum se poate să fiu eu? Nu-mi amintesc aşa ceva. Erau *scrisori.* Am dictat scrisori. Nu asta. N-am dictat numerele *ei.*

— E la fel de la un capăt la altul, spune Rosemary, îngrijorată. O oră întreagă.

Eu mă silesc să râd. *Numerele ei, rostite de gura mea.*

— Of, cred că ştiu ce s-a întâmplat! exclam, simţindu-mi gâtul atât de uscat, încât mi se face rău. E o tehnică de meditaţie. O făceam aseară, ca să adorm, şi probabil că am înregistrat din greşeală peste scrisori.

Oare n-am dictat scrisorile, ci doar mi-am închipuit că am făcut-o? Cum se poate să nu ştiu?

— Aha! Atunci, e în regulă.

În ciuda celor câteva goluri masive din povestea mea – de ce aş ţine dictafonul lângă mine atunci când încerc să adorm, de exemplu – Rosemary zâmbeşte, uşurată.

— Dar ce păcat că s-au pierdut scrisorile!

— O să le refac după-amiaza asta, înainte de şedinţa cu domnul Wither, bine?

Îmi întipăresc pe faţă un zâmbet care aduce mai mult a rictus.

— Îţi aduc nişte biscuiţi şi o cafea. Ai ratat prânzul.

— Minunat!

Aştept până când Rosemary iese din încăpere, iar apoi mă las în voia unei senzaţii de vomă şi de ameţeală.

Acelea sunt numerele mamei mele.

Cu cât timp înainte de împlinirea vârstei de patruzeci de ani a încetat ea să mai doarmă?

Cu cât timp înainte de noaptea aceea a început să înnebunească?

13

„Nu înnebunesc!”, îmi spun pentru a mia oară în după-amiaza asta, pe când cobor din maşină – care are un cauciuc nou şi scump – şi mă sprijin de ea preţ de o clipă, înainte să intru în casă.

Trebuie să judec logic. Probabil că, în timp ce dictam scrisorile, am aţipit pe jumătate şi am început să mă gândesc la *ea*. Asta-i tot. Deşi am lăudat binefacerile psihoterapiei faţă de Michelle, nu-mi pot aduna puterile ca să dau telefonul ăsta pentru mine însămi. N-am nevoie decât de somn. Îmi propun să dorm. În definitiv, noaptea care vine e una nouă şi am de gând să mă duc devreme la culcare.

★

În timp ce mănânc *fajita pe* care au păstrat-o pentru mine, Chloe apare în pragul uşii şi face o piruetă. Mă încrunt.

— Ce crezi despre chestia asta pe care o port? întreabă ea.

— Nu cumva e…

— Da, e rochia mătuşii Phoebe. A trecut pe aici mai devreme. Rochia arată bine, aşa-i?

Deşi fiica mea în vârstă de şaptesprezece ani n-ar purta nici moartă ceva din şifonierul *meu*, e îmbrăcată cu rochiţa aceea vopsită manual, pe care o poartă, ca şi Phoebe, peste o pereche de colanţi negri. Aproape că am impresia că Phoebe a ales piesa asta de îmbrăcăminte ştiind că fiica mea avea s-o dorească. Puncte câştigate de mătuşa Phoebe. Ea a fost aici. Din nou. Şi, din nou, nu m-a avertizat.

— Arăţi minunat!

— Mă duc la Amy. Probabil că rămân la ea peste noapte.

— Bine. Dă-mi un mesaj după ce ajungi şi confirmă-mi că rămâi acolo!

Oare când a trecut Chloe de la a ne întreba dacă poate ieşi la a ne anunţa, pur şi simplu?

— S-a făcut!

Fiica mea deja aleargă spre uşă, spre libertate.

— A trecut Phoebe pe aici? îl întreb pe Robert, aruncându-i o privire iscoditoare.

Faptul în sine n-ar trebui să mă îngrijoreze, mai ales dacă mă gândesc la mesajele pe care le-am schimbat astăzi cu ea. Dar, după ce am stat astfel de vorbă, de ce nu mi-a spus că urma să vină?

— Mda…

Robert, care a adunat destule resturi ca să-şi facă o altă *fajita*, se aşază pe scaunul din faţa mea.

— A adus rochia, s-a jucat cu Will vreme de cinci minute şi asta a fost tot. Abia dacă a intrat, de fapt.

Pe suportul de vase sunt două căni întoarse cu gura în jos. Asta înseamnă că sora mea a stat destul de mult ca să bea un ceai, ceea ce pentru mine înseamnă un răstimp mai lung decât „abia dacă a intrat”.

— Astăzi s-a întâmplat ceva la şcoală, spune Robert. Will şi-a udat pantalonii.

— Poftim?! exclam eu, dând la o parte toate gândurile legate de Phoebe. De ce? N-a mai făcut asta de ani întregi!

Will a renunţat devreme la scutece – mai repede decât Chloe şi, cu siguranţă, foarte devreme pentru un băiat. N-a mai făcut pe el de la vârsta de trei ani şi jumătate.

— Nu ştiu de ce. Se pare că i s-a întâmplat în pauza de prânz, răspunde Robert, care nu se arată deloc preocupat de chestiune şi care tocmai îşi deschide o bere. Nu vrea să vorbească despre asta! Nici Phoebe n-a scos nimic de la el.

— Ar trebui să discut eu cu fiul nostru!

Mă năpădeşte puternicul sentiment de vinovăţie al mamei care munceşte. Chiar şi sora mea cea mereu absentă se afla aici, încercând să-l ajute pe copilul meu, în timp ce eu munceam.

— Acum doarme, Emma! N-a păţit nimic grav.

— N-a spus absolut nimic?

— Nu prea. A zis doar că a ameţit.

— La fel mi-a spus şi mie acum câteva seri.

Îmi trec prin minte cele mai rele cauze posibile ale unui asemenea incident. Acele lucruri la care nu te aştepţi niciodată atunci când e vorba de copilul tău.

— Poate că e bolnav!

— A spus că acum i-a trecut, mă lămureşte Robert, aruncându-mi privirea *aceea*, cea rezervată momentelor în care îmi fac prea multe gânduri şi griji. N-are nimic. Iar lucrurile de genul ăsta li se întâmplă multor copii de îndată ce încep şcoala.

— Apropo de asta, ce a zis învăţătoarea?

— Nu e îngrijorată. Mi-a spus că incidentul a survenit în timp ce Will şi

Ben se jucau împreună.

Acum lucrurile încep să se lege. Simt cum o mânie aprigă ia locul îngrijorării, epuizarea nelăsând loc unei căi de mijloc.

— Tocmai cu Ben, care l-a împins de pe trambulină în weekend?

— Haide, a fost un accident! Nu-i nimic în neregulă cu Ben.

— Nu ţi se pare că e prea mare coincidenţa? Ar fi bine ca mâine să vorbeşti încă o dată cu învăţătoarea. Cere-i să discute cu Ben!

— Ştiu cum să mă ocup de treburile legate de şcoală, Emma! Asta cade în sarcina mea, ai uitat?

Acum e iritat.

— De parcă m-aş aştepta să iei vreo măsură dacă e vorba de copilul celei mai bune prietene ale tale, Michelle!

Încă sunt supărată pe el fiindcă i s-a plâns lui Michelle în legătură cu viaţa noastră sexuală. Iar supărarea mi se înteţeşte pentru că nu pot să deschid subiectul.

— Care-i problema ta? întreabă soţul meu, ridicându-se în picioare. O să vorbesc mâine cu învăţătoarea. Nu-i nevoie să fii atât de agresivă. Şi o să vorbesc şi cu Michelle, dacă asta vrei!

— Vreau ca *tu* să vrei! Nu înţeleg de ce pe tine nu te supără accidentul lui Will.

— Iar eu nu înţeleg de ce pe tine te supără *atât* de tare!

Mă uit lung la mâncarea rămasă în farfurie şi-mi înghit restul argumentelor. Nu-mi mai arde de altă ceartă.

— Am avut o zi grea, mă mulţumesc să spun, gândindu-mă la numerele mamei. Iar Will nu se simte bine de câteva zile şi asta mă îngrijorează!

Bărbaţii pot fi nespus de orbi. Probabil că Robert o să stea de vorbă cu învăţătoarea, dar îl cunosc, o să accepte orice afirmaţie a ei, adică ceva de genul că aşa sunt băieţii. Ca urmare, incidentul o să fie dat uitării şi n-o să se ia nicio măsură. Will are cinci ani. La o astfel de vârstă, ţi se pot întâmpla lucruri rele.

— Nu-ţi vărsa nervii pe mine, spune Robert cu glas scăzut. Încerc să fac totul cât mai bine.

Îşi ia berea şi coboară în camera lui. Farfuria din care a mâncat a rămas în faţa mea, iar tigaia e încă pe plită.

„Chiar încerci?”, îmi spun eu. „Încerci cu adevărat?”

Urăsc bucătăriile murdare. Le-am urât dintotdeauna. O altă consecinţă a vieţii alături de *ea*. Scrâşnesc din dinţi şi încep să fac curat.

14

Din nou e noapte. Din nou sunt trează.

Stau cu ochii aţintiţi la dulapul de sub scară. Nu e un gol. N-o să mă înghită. E cufundat în întuneric, ce-i drept, dar nu e decât un dulap. Simt înţepături în gambe din cauza poziţiei ghemuite în care stau, uitându-mă înăuntrul dulapului. Aspiratorul Henry e acolo, într-o parte, lângă crosele de golf. Nu e decât un dulap. Închid uşa şi mă ridic, iar picioarele mă furnică din pricina năvalei sângelui. De data asta am luat două pastile de NightNight. Şi totuşi sunt cât se poate de trează.

Mă întorc la bucătărie şi clătesc cana. Uşa din spate e încuiată. Ştiu asta fiindcă am verificat-o de îndată ce am coborât de la etaj, la puţină vreme după ora 1.10. Noi obiceiuri, noi atacuri de anxietate. Pun cana la loc şi mă uit la panoul de protecţie din spatele chiuvetei, stilat şi scump, care poate fi folosit şi ca tablă de scris şi pe care Robert notează toate lucrurile de care nu trebuie să uităm. Dentist. Medici. Diverse. Citesc, la capătul listei: PREGĂTIRI PENTRU ZIUA EMMEI. Bleah! Şterg notiţa. Văd că, odată cu ea, am şters şi celelalte însemnări. Rămân cu privirea aţintită la porţiunea care a rămas goală. E liniştitor. Mă simt zdruncinată. Nimic nu merge bine. După o clipă, inspir adânc. Mai bine mă duc înapoi în pat, ca să încerc din nou să adorm. Trebuie. Să încerc. Mai mult.

În timp ce urc spre coridorul de la etaj, cufundat într-un întuneric granulat, simt că nu sunt decât un ecou. Oare trec printre stafii ale propriei fiinţe, care merg în sens opus? Eu cea de aseară şi eu cea de mâine-seară, poate.

„Aseară, pe scară, am întâlnit un om care nu era acolo!”

Mă cutremur. Sunt atât de obosită!

Simt o nevoie stringentă să mă mai uit o dată la Will. Nu-i nevoie. Will e bine. Însă rămân în faţa uşii de la camera lui şi mă uit la ceasul de mână: 2.21 dimineaţa. Trebuie să intru în cameră. *Trebuie.* Mă îmboldeşte o dorinţă nestăpânită. E imposibil să se fi schimbat ceva de când am coborât, dar tot trebuie să intru în camera lui Will. Cedez şi mă strecor dincolo de uşă. Nu ştiu ce caut. Fiul meu doarme, la fel ca mai devreme. Stau lângă patul lui şi îl privesc. Creşte atât de repede!

Mă duc în dormitor, mă întind în pat şi pun capul pe perna rece. Îmi vine să plâng. Vreau să dorm.

— Te simţi bine? întreabă Robert, mişcându-se uşor.

— Am fost la baie, răspund eu.

— Culcă-te la loc, mormăie el.

De-ar fi atât de uşor! Mă răsucesc şi mă întind pe burtă, iar apoi apuc perna de margini şi o strâng cu disperare, ca să nu încep să urlu de frustrare.

După o oră de stat lungită în pat, cu inima bătându-mi tare în piept, renunţ şi cobor din nou la parter. Poate că o să-mi fie mai uşor să aţipesc dacă mă întind pe canapea. Merg la bucătărie şi, în timp ce fierbe apa pentru ceai, mă uit pe fereastră, la grădină, dar nu văd nicio ameninţare.

„Nu eşti un pic paranoică, Emma? De cine îţi aminteşte purtarea ta?”

Îmi pregătesc ceaiul de muşeţel şi mă trezesc că întind mâna spre sticla de vodcă.

„La naiba! îmi zic, şi-mi torn un fund de pahar.

Băutul de vodcă la trei şi jumătate dimineaţa nu e o idee bună. Ştiu asta, dar am rămas în pană de idei bune – somniferele sunt inutile, aşa că merită să încerc orice m-ar putea ajuta să mă relaxez. Vreau să apară primii zori. Mica mea fereastră de somn, care îmi salvează viaţa.

În clipa în care mă întorc ca să mă duc în camera de zi, încremenesc. Credeam că am şters tot ce era scris pe panoul de protecţie. Aşa am făcut. Am crezut că l-am lăsat curat. Am fost *sigură* de asta. Dar panoul nu e şters. Mai scrie ceva acolo. Mă uit cu ochi mari la numerele scrijelite pe el.

„O, nu!”

1 5 5 2 1 8 2 2 2 1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2 1 1 3

„Nu, nu, nu!”

15

Şapte zile până la ziua de naştere

Am dormit în zori timp de o oră sau două, surprinsă că a fost posibil, cu toată frica mea – cred că înnebunesc! –, dar tot mă simt frântă. Mi-e greaţă şi-mi curge nasul. Înaintea mea se conturează o zi lungă, nesfârşită. În drum spre serviciu, o să am nevoie de multă cafea şi poate de o prăjitură ori de un sendviş cu bacon – sau de amândouă – care să-mi pompeze energie în corp.

Cu radioul pornit şi cu Robert pregătind micul-dejun şi pacheţelele pentru prânz, totul mi se pare prea zgomotos. Totul în afară de Will, care e neobişnuit de tăcut. E clar că băieţelul meu nu se simte în apele lui. Ar trebui să mă bucur de această rară dimineaţă petrecută acasă – azi n-am nicio înfăţişare în instanţă şi nicio întâlnire cu vreun client până la ora unsprezece – dar sunt încordată din cauza îngrijorării şi a oboselii.

— Te simţi bine, maimuţico? îl întreb pe Will, ciufulindu-l.

Fiul meu nu e blond, aşa cum sunt Robert şi Chloe.

Will dă din cap în semn că da, însă rămâne aplecat peste caietul lui. Desenează cu un pix roşu, iar degetele i se mişcă rapid. Nu încerc să trag cu ochiul, în ciuda curiozităţii. Robert a încercat în urmă cu câteva minute, iar Will a închis repede caietul, întorcând, supărat, un umăr spre tatăl lui. Acesta din urmă toarnă fulgi de porumb în castronul lui Will şi încă pare ofensat, aşa că nu-i mai amintesc să stea de vorbă despre Ben cu învăţătoarea. Pun pâinea la prăjit, revendicând o mică însărcinare de părinte. Nu le prea cunosc obiceiurile în privinţa micului-dejun. Sunt prezentă la masa de dimineaţă doar o dată pe lună, dacă am noroc. Uneori mă simt vinovată că nu mă simt destul de vinovată.

— Poţi să-mi dai laptele? mă roagă Robert.

Nu mai e decât puţin pe fundul sticlei pe care i-o întind în timp ce iau untul şi gemul din frigider.

— Nu mai avem altă sticlă, spun eu. Nu e ziua de livrare a laptelui?

Desigur, Robert ştie că sunt îngrijorată din pricina incidentului de la şcoală, mai ales că vede şi el în ce stare e Will. De ce nu poate să spună că n-a uitat de rugămintea mea şi că o să aibă o discuţie cu învăţătoarea? În clipa asta am o revelaţie şi mă străbate un fulger de energie – *aleluia!* – care mă trezeşte de-a binelea. Astăzi am timp să-l duc pe Will la şcoală! S-a rezolvat. Nu-mi plac confruntările, dar dacă cineva se ia de copilul meu,

situaţie la care se adaugă lipsa mea de somn, fie că aflu ce se petrece, fie că mă asigur că Will e în afara oricărui pericol.

Ca să ia laptele, Robert deschide uşa care dă în spatele casei, iar eu simt un vânticel matinal înviorător. În timp ce mă întreb cum anume să-i spun soţului meu că vreau să am o discuţie cu învăţătoarea, de afară se aude strigătul lui de durere: — Fir-ar să fie!

— Stai acolo! îi cer eu lui Will, care îşi înalţă capul, distras de la desenul lui.

Până să ajung la uşă, Robert intră deja în casă, şchiopătând.

— Ce s-a întâmplat? întreb.

Din cauza durerii, Robert are falca încleştată. Îl ajut să se aşeze pe un scăunel. Ca de obicei, a ieşit afară desculţ, iar acum una dintre tălpile lui lasă în urmă o dâră de sânge. Mă aplec şi-i scot un ciob mare de sticlă, iar el înjură cu glas tare.

— Tati!

— N-am nimic! spune Robert, răsuflând greu. Ce-ar fi să te uiţi câteva minute la desene animate pe iPad?

Chiar dacă acum e într-o stare ciudată, Will n-are nevoie să i se spună de două ori că are voie să se uite la un ecran, aşa că ne aruncă o ultimă privire îngrijorată, după care îşi ia caietul şi o tuleşte în camera de zi.

— Stai pe loc!

Scotocesc prin dulap, în căutarea trusei de prim ajutor. Tăietura pare mai urâtă decât e, dar e destul de gravă.

— Fir-ar al naibii de lapte… mormăie Robert printre dinţi. Una dintre sticle era spartă, iar cioburile stăteau împrăştiate de cealaltă parte a porţii. Parcă au fost aşezate acolo dinadins!

— Cum adică, *aşezate?*

Îi prind talpa bine în mână, iar el tresare de durere în clipa în care îi tamponez rana cu dezinfectant. O să-l doară, dar n-o să aibă nevoie de cusături.

— Adică cineva le-a aşezat acolo, naiba să-l ia!

— Crezi că au fost din nou puştii aceia?

Dacă soţul meu ar fi instalat camerele de luat vederi, am fi ştiut cu siguranţă. Aşa aş şti şi cine mi-a tăiat cauciucul. Poate că acum, când lipsa camerelor de luat vederi îl afectează direct pe el, Robert o să se ocupe de chestiunea asta.

— Probabil că da. Nenorociţii!

— Tu stai aici şi odihneşte-te!

Înfăşor cu grijă un bandaj peste plasture, iar apoi mă aplec şi-i sărut piciorul rănit, aşa cum aş face cu un copil.

— Nu-i nevoie să ajung la serviciu până după ora zece. Îl duc eu la şcoală pe Will.

Însă Robert are dreptate, sticla de lapte spartă a fost aşezată intenţionat lângă poartă. Stafia mamei mele îmi bântuie prin minte, ivindu-se pentru moment ca să privească scena mai de aproape. Vorbele ei îmi răsună în gând: „Erau atât de multe sticle de lapte la noi acasă pe atunci, nu-i aşa? Îngrămădite unele peste altele, rămase de pe vremea când încă mai venea lăptarul, îţi aminteşti ce spuneam? «Aveţi grijă să nu le spargeţi! Aţi putea călca pe cioburi, iar după aceea n-o să mai fiţi în stare să mergeţi la şcoală!»”

O coincidenţă. Asta-i tot. Adolescenţi beţi şi coincidenţe.

16

— Să nu-ţi faci griji pentru tati! îi spun eu lui Will, care stă pe bancheta din spate, tăcut. Nu e grav. Uneori, tăieturile arată mai rău decât sunt.

El dă din cap în semn că a înţeles, dar se uită pe fereastră. Ăsta nu e băieţelul meu vioi şi guraliv. Cum de n-a remarcat nimic învăţătoarea? E adevărat că Will are perioade de tăcere – „un suflet bătrân”, aşa l-a numit Phoebe pe vremea când el avea doar doi ani – dar starea asta durează deja de câteva zile. *Cap ameţit.*

— Nu te simţi bine? Eşti foarte tăcut!

— Mă simt bine.

Nici acum nu se uită la mine.

— Mai simţi ameţeala aceea, Will? insist eu, văzând că nu-mi răspunde.

— Nu.

— Dacă nu te simţi rău, care e problema? Ştii bine că poţi să-mi spui. Pentru asta există mamele.

Aştept, dar nu primesc niciun răspuns.

— Deci, ce s-a întâmplat ieri, în pauza de prânz?

— Am avut un accident.

Refuză în continuare să se uite la mine, dar cel puţin vorbeşte.

— Ţie nu ţi se întâmplă niciodată aşa ceva!

Suntem aproape de şcoală. Din fericire, am ajuns devreme, aşa că o să fim scutiţi de aglomeraţie.

— Ben era de faţă? E prietenul tău, nu-i aşa?

Încerc, pe un ton degajat, să aflu informaţii de la fiul meu cel îndărătnic.

— Ben m-a scuturat.

Dintr-odată, mă cuprinde furia. Mi-am dat eu seama că n-a fost lucru curat! Eram sigură de asta. Parchez maşina.

— Te-a scuturat? De ce?

Will ridică iarăşi din umeri, dar nu-i nevoie să-l mai trag de limbă. Am aflat destule. Îl ţin strâns de mână în timp ce intrăm pe poarta terenului de joacă, trecând pe lângă femeia care îl întreabă în glumă pe Will dacă tati are zi liberă.

„Tati are toate zilele libere!”, îmi spun eu în gând, aruncându-i femeii un zâmbet rigid.

Will trebuie să-mi amintească unde anume e clasa lui – ceea ce mă face

să simt încă o împunsătură de vinovăţie, tipică pentru o mamă absentă, concentrată asupra carierei – şi mi se strânge inima la vederea măsuţelor şi a scăunelelor din sala de clasă. Uneori mi se pare că fiul meu a crescut prea repede, dar în locul ăsta îmi amintesc că e încă un omuleţ fragil.

Învăţătoarea lui, domnişoara Russel, arată de parcă nici ea n-a absolvit şcoala cu mult timp în urmă. Îşi ridică privirea de pe nişte fişe de lucru şi zâmbeşte.

— Bună dimineaţa, doamnă Averell!

— Soţul meu mi-a povestit ce s-a întâmplat ieri, spun eu. Sunt foarte îngrijorată!

— Nu vă faceţi griji, a fost un simplu accident! Se întâmplă, spune ea, uitându-se la Will. Ce-ar fi să-ţi agăţi haina în cuierul tău? Apoi, dacă vrei, poţi să mă ajuţi să sortez creioanele colorate.

Mă las pe vine şi-i dau fiului meu un sărut înainte să plece, iar el mă îmbrăţişează fără tragere de inimă.

— Mi-a spus că Ben Simpson l-a scuturat. Am mai avut probleme cu Ben, mărturisesc, ştiind că exagerez, dar nu vreau cu niciun chip să dau înapoi. A mai fost un incident între ei sâmbăta trecută.

— A, da? se miră învăţătoarea, părând încurcată. Ben e greu de controlat uneori, dar nu-i un bătăuş.

— Sau poate că n-aţi observat fiindcă sunteţi aici, înăuntru, în timp ce ei sunt acolo, afară?

— Copiii sunt supravegheaţi întotdeauna şi…

— Aş vrea ca astăzi Will să rămână în clasă în pauze, inclusiv în cea de prânz, până ce-i daţi de capăt poveştii ăsteia. E clar că nu se simte în apele lui şi, chiar dacă nu mă aştept să-i cunoaşteţi pe copii la fel de bine pe cât îi cunoaştem noi, părinţii, nu pot să cred că n-aţi observat.

— Da, a fost mai tăcut în ultima vreme, încuviinţează învăţătoarea.

E foarte înaltă. Chiar dacă port tocuri, trebuie să-mi ridic capul ca s-o privesc în faţă.

— Şi o să fac cercetări, fireşte, mă asigură ea. Dar vă rog să nu vă faceţi griji, doamnă Averell! Sunt sigură că n-a fost decât…

— Vă rog să descoperiţi ce s-a întâmplat şi să vă asiguraţi că nu se mai repetă. Nu vreau să fiu nevoită să depun o plângere.

Sunt eu mică, dar sunt formidabilă!

— Desigur.

Am intimidat-o, iar în momentul în care mă răsucesc pe călcâie ca să

plec, mă simt prost. Parcă aş fi una dintre mamele acelea de la poarta şcolii, răsfăţate, răutăcioase şi dificile. Aşa par acum – la fel m-am purtat şi cu sărmana Caroline, care mi-a adus portofelul înapoi – deşi nu mi-am dorit niciodată să fiu astfel.

— Îmi pare rău că sunt atât de prost dispusă, adaug eu pe un ton mai prietenos. Am foarte mult de lucru la serviciu şi n-aveam nevoie şi de problema asta legată de Will. Am o zi proastă.

„Şi multe nopţi proaste!”

Ea zâmbeşte, mulţumită de armistiţiu.

— Mi-am dat seama.

Probabil că par nedumerită, fiindcă face un semn din cap spre puloverul meu.

— Cred că l-aţi îmbrăcat pe dos.

Văd eticheta de pe una dintre laturile puloverului şi scot un mic hohot de râs forţat.

— O, mulţumesc!

O altă amintire şopteşte înlăuntrul meu, iar răsuflarea ei aburindă şi duhnitoare îmi umple capul.

Cobor scara împreună cu Phoebe în acea ultimă zi, ţinând strâns în mână felicitarea pentru ziua de naştere a mamei. Ea împlineşte patruzeci de ani. Privesc în jos şi văd că mi-am îmbrăcat pe dos puloverul de la uniforma şcolară.

Will se întoarce, iar eu îi mai dau un sărut grăbit, după care ies pe coridor, unde îmi scot puloverul trăgându-l peste cap şi apoi îl îmbrac corect. Ceva se întâmplă cu mine astăzi. Nu e doar oboseala. *Numerele.* Nu e vorba doar de Will. *Sticlele de lapte sparte.* Altceva. *TICĂLOASĂ. Cauciucul tăiat.* Am obosit şi nu mai am răbdare, dar mai e ceva. *Îmbrăcat pe dos.* Mă năpădeşte o frică mortală. *Ea* e în spital. Ziua mea de naştere se apropie încetul cu încetul. Phoebe avea dreptate. Mi-e frică. Nu vreau să ajung ca ea. Nu vreau să fac ce a făcut ea. Nu vreau să înnebunesc ca ea. Nu vreau să am sânge rău.

Ies pe la locul de joacă şi mă îndrept spre maşină. Dintr-odată, aud o voce cunoscută în spatele meu.

— Grăbeşte-te, Matthew, nu pierde vremea! O să mă faci să întârzii la ora de yoga. Ben, pentru numele lui Dumnezeu, bagă-ţi cămaşa în pantaloni!

Ţâşnesc în spatele unui copac şi mă uit cum Michelle îi vâră pe cei doi

fii ai ei pe poarta şcolii. Apoi se uită iute la ceas şi se întoarce grăbită la maşina pe care a parcat-o pe bordură. Rămân locului preţ de o clipă. Matthew a dat fuga înăuntru, dar Ben se mocăie, plimbându-se între cele două intrări ale clădirii. Acum un secol, acestea separau accesul fetelor de cel al băieţilor.

— Scuze! îi spun eu femeii voioase care păzeşte poarta. Mi-am uitat cheile înăuntru.

Ea nu se întoarce ca să verifice dacă intru în clădire. Ceea ce e bine, fiindcă nu mă duc într-acolo.

17

Mă trezesc din somn cu o tresărire puternică şi habar n-am unde sunt sau cine sunt. Lumină puternică. Scaun tare. Ecranul calculatorului, închis.

„La naiba!”

Mă îndrept în scaun. Serviciu. Sunt la serviciu. Oare de când sunt la serviciu? Ce zi e? Ce oră? Visez? Înainte de a putea să-mi adun gândurile – ei, dar îmi amintesc totul: întâlnirea de la 12.30 a fost anulată şi mă foloseam de timpul câştigat ca să ajung la zi cu facturarea – şi de a-mi dezlipi limba uscată de cerul gurii, o voce îmi risipeşte năuceala: — Emma!

Angus Buckley, partenerul principal în firmă, şeful meu, stă în pragul uşii, nedumerit.

— Te simţi bine?

— Da. Da, scuze, da! Eram cu mintea departe.

— Vreme de o clipă, mi s-a părut că dormi.

Râsul lui scurt îmi spune că încă nu e sigur că greşea.

— Îmi relaxam ceafa. Încerc să evit o durere de cap. Ce pot face pentru tine?

Zâmbesc, veselă, deşi încă mă aflu în spaţiul acela groaznic, neclar, dintre somn şi trezie.

— Parker Stockwell vrea să semneze cu noi alte contracte, unele de drept comercial. Mi-a propus să luăm cina împreună joi. Noi trei. A făcut rezervare la Elderflower Garden.

— Trebuie să discut cu Robert şi…

Văd cum expresia de pe chipul lui se împietreşte.

— …dar sunt sigură că totul o să fie aşa cum trebuie, închei eu.

— Bine!

Grozav, o seară cu Parker Stockwell! După ce Buckley închide uşa, mă prăbuşesc în scaun şi-mi dau seama că asta e cea mai mică dintre problemele mele. *Am adormit la serviciu.* Inima începe să-mi bată mai tare în momentul în care înţeleg. Situaţia de acum e mai rea decât cea de zilele trecute, din maşină – atunci, cel puţin, am luat decizia conştientă de a închide ochii. De data asta, lucram. La un moment dat, pur şi simplu am fost ca anesteziată. Am căzut ca o piatră. Oare cât timp am dormit? E ora 1.20. Îmi dau seama că am fost inconştientă timp de vreo treizeci de minute şi că am avut noroc că n-a intrat nimeni altcineva în birou. După incidentul

cu dictafonul, nu ştiu ce ar fi crezut Rosemary.

Scurtul meu somn mi-a adus o oarecare limpezime în gândire. N-am la activ decât cinci nopţi de insomnie, dar un astfel de răstimp pare o întreagă viaţă. Un coşmar lung şi chinuitor, care ţine de o viaţă. Îmi amintesc, deodată, cum m-am răstit la învăţătoarea lui Will şi apoi cum am… ei bine, destul! Nu pot continua aşa. O să sfârşesc prin a fi concediată. Şi divorţată.

Mă duc la toaletă, îmi dau cu apă pe faţă şi-mi ud prea tare părul, iar apoi îmi împrospătez machiajul. N-am găsit în geantă decât un rimel vechi, care îmi lipeşte genele unele de altele. În jurul ochilor am cercuri negre, iar petele uscate de piele de pe frunte îmi fac fondul de ten să se exfolieze. Arăt pe dinafară ca un morman în dezagregare, în timp ce mă descompun pe interior.

„Nu eşti ca ea!”, îi spun reflexiei mele din oglindă.

Femeia reflectată mă priveşte fix, neconvinsă, iar mie nu-mi place ceea ce văd în expresia de pe chipul ei.

„Nu există decât o singură modalitate de a depăşi starea asta. Trebuie să te duci s-o vezi. Câtă vreme mai poţi. Phoebe avea dreptate. Fă pace. Înainte să ajungi în pragul nebuniei.”

În timp ce ies din birou, mă lovesc de Alison, care tocmai intra. Încerc să mă strecor pe lângă ea.

— Arăţi foarte rău! îmi spune, fără menajamente.

— Am o migrenă.

— Nu te-am auzit niciodată să te plângi de migrene!

Faţa îi e toată o mască plină de înţelegere, în vreme ce ochii ei îmi spun că socoteşte afirmaţia mea ca pe o minciună sfruntată.

— Poate că munceşti prea mult.

— N-am nimic! i-o retez eu. Dar, oricum, îţi mulţumesc! adaug, fără să mă opresc din mers.

Mă îndrept direct spre biroul domnului Buckley. Trebuie să-l văd pe dată, înainte să mă răzgândesc.

18

Mâna îmi tremură în timp ce semnez de intrare. Apoi traversez coridorul, grăbită, îndreptându-mă spre locul în care mă aşteaptă Phoebe. E în faţa camerei. Camera *ei.*

— Mesajul tău a fost o surpriză! spune sora mea, dar de data asta nu mai are tonul acela zeflemitor, ci pare cu adevărat încântată. Ştii, până în clipa de faţă n-am crezut că o să vii. Eşti aici cu adevărat!

— A doua oară nu mai vin!

Îmi e rău, dar sunt cât se poate de trează, datorită adrenalinei eliberate în corpul meu.

— E singura dată, subliniez eu.

Îi arunc lui Phoebe o privire furioasă, de parcă ea m-ar fi târât aici şi n-ar fi fost ideea mea.

— Să te aştept? întreabă ea. Sau vrei să intrăm împreună?

— Poţi să pleci? Nu era nevoie să vii. M-aş simţi ciudat ştiindu-te aici. Simt nevoia să fiu singură cu ea.

Degetele mele trag fără milă de pieliţele din jurul unghiilor şi simt o pişcătură ascuţită în momentul în care le rup. N-am mai făcut asta de pe vremea când eram copil.

— Cum vrei tu, se învoieşte ea, ridicând din umeri. M-am gândit că ai nevoie de sprijinul meu. Mă duc acasă pentru o oră sau două.

— Unde locuieşti? întreb eu.

Poartă un tricou polo pe care e scris numele unui local: The Hand and Racquet. Nu pot să mi-o imaginez pe Phoebe lucrând într-un bar, suportând tot felul de hărţuieli din partea beţivanilor. E prea mândră. Dar dacă se află aici doar pentru câteva luni, poate că a acceptat o slujbă provizorie.

— Nu locuiesc foarte departe.

Se apleacă spre mine şi-mi dă un sărut fugitiv.

— Intră şi o să vezi şi singură că nu mai ai de ce să te temi.

„Ei îi e uşor să vorbească!”, îmi spun eu în timp ce o privesc cum străbate coridorul, zâmbindu-i asistentei care se ridică din spatele biroului şi o însoţeşte afară. Da, sora mea mai mare nu se simte în largul ei alături de mine, dar cu străinii poate să tăifăsuiască prieteneşte. Simt o împunsătură de invidie. Phoebe nu se mai teme de vârsta de patruzeci de ani. Nu s-a temut niciodată că are *asta* în sânge. Spre deosebire de mine, care m-am temut

mereu. Ea n-a fost etichetată de mama ca fiind cea care urma să înnebunească. Mi-e frică şi mă simt singură. E ca şi cum aş avea din nou cinci ani, dar de data asta nu mă ţine nimeni de mână în timp ce mă pregătesc s-o văd pe mama.

Inspir adânc. Nu mai am cinci ani. Sunt o femeie care are o carieră şi o familie frumoasă. Sunt în stare s-o fac. Apuc mânerul uşii, îl învârt şi intru în cameră.

★

Jaluzelele sunt trase, aşa că lumina e blândă în încăperea încălzită, iar o maşinărie aflată lângă pat scoate un şuierat stins şi apoi un pârâit, într-un tempo uniform.

Mă uit la silueta culcată în pat. Iat-o.

Are părul încă lung, răsfirat pe perne, dar acum e de un gri metalic, nu de un castaniu închis, şi nu mai e încâlcit. Faţa scobită sub ochii închişi – *în sfârşit, a reuşit să adoarmă* – e concavă sub pomeţi, iar braţele i se conturează peste pătură ca nişte beţe, străbătute de vene albastre, proeminente, care se întrezăresc pe sub pielea palidă, pergamentoasă. Îşi ţine pumnii încleştaţi şi astfel îmi dau seama că mănunchiul de rămurele legate în pielea flască e mama mea. Undeva, înlăuntrul fiinţei sale, încă urlă.

Sunt surprinzător de calmă, de parcă mi-aş fi lăsat toate fricile *afară,* în lumea reală, din clipa în care am păşit peste prag, intrând prin această fereastră deschisă spre trecut. Poate că liniştea mea se datorează faptului că e de-a dreptul supranatural s-o văd în faţa mea pe această străină infirmă, în care nu reuşesc s-o recunosc pe *ea.*

Pe o măsuţă e aşezată o vază cu flori proaspete, un amestec de corole în culori vii, ce se ridică, luminoase şi nepotrivite, în faţa peretelui pe al cărui tapet sunt imprimate magnolii. Alte flori sunt desenate pe felicitarea de lângă vază, a cărei copertă poartă inscripţia *Însănătoşire grabnică!*

Înăuntru e scris:

Dragă mamă, toată dragostea mea, Phoebe xx

Mă uit la sărutările acelea. Cum poate sora mea să spună una ca asta? Îmi amintesc cum, în ziua aceea fatidică, am desenat sărutări pe *acea* felicitare, înainte de orele de şcoală. Înainte ca *ea* să…

…Apuc balustrada şi încep să urc scările, silindu-mă să pun un picior în

faţa celuilalt şi simţindu-mi picioarele amorţite după ce am stat ghemuită atât de mult timp. Tresar, străbătută de o altă scânteiere de fulger rece – am doar cinci ani şi mi-e foarte teamă, dar holul de la etaj e pustiu. Venind de jos, unde se află dormitorul meu şi al lui Phoebe, răzbat până la mine nişte zgomote, nişte sunete ciudate, pe care nu le înţeleg.

— Mami? întreb eu cu glas şoptit.

Mâna îmi tremură în timp ce las jos felicitarea. Mă cutremur, iar asta – nu de teamă, ci de furie. *Mami.* A fost tot ceea ce n-ar trebui să fie o mamă şi chiar dacă acum n-a mai rămas din ea decât carcasa asta culcată într-un pat, încă simt arsura tăciunilor fricii trăite în noaptea aceea.

Fişa medicală e agăţată de un clipboard de deasupra patului ei. Mă aplec să citesc. Sunt mulţi termeni medicali pe care nu-i cunosc, dar apoi văd ce scrie în partea de sus a colii:

Camerele de supraveghere instalate în saloanele de la clinica securizată Hartwell House au înregistrat incidentul iniţial la ora 01.13, în data de 24 iunie. Pacienta a fost găsită la ora 02.00 dimineaţa, în timpul unei verificări de rutină, şi a fost transferată imediat la Spitalul General din Leeds.

Arunc o privire lungă, încruntată, la acele cuvinte:

Ora 01.13, în data de 24 iunie.

24 iunie. Vinerea trecută. *Ea* a făcut asta joi noaptea. Aceea a fost ziua sentinţei în cazul Stockwell vs. Stockwell. Prima mea repriză de insomnie. M-am trezit în timpul nopţii şi n-am mai putut adormi. Îmi amintesc totul cu claritate perfectă. Ţin minte că m-a cuprins panica – „E cineva în casă!” – şi că m-am uitat la ceas.

Era ora 1.13.

Inima mi se strânge în clipa în care mă uit din nou la clipboard şi la notiţe: *ora 01.13, în data de 24 iunie.* M-am trezit, îngrozită, în acelaşi moment în care mama mea se izbea cu capul de o oglindă.

„Cum e posibil aşa ceva? Trebuie să fie o coincidenţă!”, încerc eu să-mi spun.

Dar groaza pe care o simt din clipa în care m-am trezit în noaptea aceea mi se încolăceşte în adâncul stomacului.

„Ce mi se întâmplă?”

Degete de gheaţă mă prind de încheietura inimii, degetele unei mâini care se repede la mine dinspre pat. Ţip, scoţând un sunet mut, lipsit de aer, disperat, iar apoi fac un pas în spate, nevenindu-mi să cred, însă ea mă ţine strâns şi i se văd încheieturile albite, acoperite de pielea rece, chiar dacă restul corpului zace nemişcat, cadaveric şi inert.

„Nu, mami, nu!”

Mă năpădesc amintirile. Simt că ea mă târăşte din nou spre dulapul de sub scară, ţinându-mă strâns, ca într-o menghină, în timp ce eu plâng şi o implor, iar, în spaima mea, trecutul şi prezentul devin o învălmăşeală derutantă şi sunt sigură că o să leşin.

„Nu, mami, te rog, nu!”

Ochii i se deschid brusc, injectaţi şi de un galben bolnăvicios, iar privirea i se fixează într-a mea. Încerc să mă eliberez. Îmi aud respiraţia şuierătoare, simt cum îmi arde faţa şi sunt sigură – sunt convinsă – că de data asta ea o să mă tragă în întuneric, în golul în care e captivă, simt cum mi se adună un urlet în gâtlej şi apoi…

Degetele i se descleştează la fel de repede cum m-au prins. Braţul îi cade într-o parte şi rămâne nemişcat, de parcă nici nu s-ar fi clintit. Ochii i s-au închis din nou.

Mă prăbuşesc, aproape fără suflare, pe scaunul pentru vizitatori. Aparatul continuă să şuiere şi să pârâie, ţinând-o în viaţă. Mă uit prin cameră fără să-mi cred ochilor. Nu e nimeni aici. Îmi ridic privirea şi constat că încăperea nu e supravegheată video. N-a văzut nimeni. Îmi frec încheietura mâinii, pe care încă simt degetele ei reci. O privesc lung. E atât de liniştită, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Poate că nici nu s-a întâmplat. Poate că tot episodul ăsta nu e decât începutul nebuniei mele. Al transformării mele în mama mea.

Ora 1.13. În momentul în care mi s-a declanşat insomnia, ea îşi spărgea capul.

M-am înşelat. Încă mă sperie. Iar degetele ei, chiar dacă au dat drumul mâinii mele, refuză să mă elibereze.

★

Nu e nimeni în secţiunea rezervată asistentelor. Mă împleticesc prin faţa ei, la puţin timp după episodul cu mama, dorindu-mi cu disperare să respir aer curat şi să fug de acolo, aşa că nu mă mai opresc ca să semnez de ieşire. Ies în grabă din clădire, lovindu-mă de o femeie în vârstă, care vine din direcţia opusă. Nu mă opresc ca să-i cer scuze, ci continui să merg până

când ajung la maşină, cu câteva clipe înainte să mă prăbuşesc. Un şuvoi de căldură îmi inundă trupul, mi se formează pete negre la marginea câmpului vizual şi, preţ de un minut, sunt sigură că o să-mi pierd cunoştinţa. Pornesc aerul condiţionat la maximum şi trag aer adânc în plămâni, până ce, încetul cu încetul, mi se evaporă sudoarea rece de pe piele.

N-ar fi trebuit să vin. Ar fi trebuit să rămân la birou. Nu-mi face bine s-o văd. Ar fi trebuit să ştiu asta. Bâzâitul din urechi mi se estompează şi abia atunci îmi dau seama că îmi sună telefonul în geantă. Se opreşte, iar apoi reîncepe.

Îl scot şi mă uit la ecran. E cineva de la şcoala la care învaţă Will. Probabil că cei de acolo vor să discute cu mine. Normal. Închid şi mă lupt cu hohotul de plâns gata să-mi izbucnească din piept în clipa în care epuizarea îmi pătrunde în oase.

19

Aştept de cincisprezece minute în faţa biroului directoarei. Apare Robert, grăbit şi agitat.

— Unde ai fost? întreb, enervată.

Secretara şcolii mi-a spus că l-au sunat şi că a intrat mesageria vocală, iar la telefonul fix n-a răspuns nimeni, dar că insistă să fim amândoi prezenţi, dacă e posibil. L-am sunat şi eu, însă a intrat din nou mesageria vocală şi atunci îngrijorarea mea, legată iniţial de ce anume aveam să aflăm despre incidentul cu Will, a sporit, fiindcă m-a năpădit temerea ca nu cumva Robert să fi intrat din nou cu maşina într-un copac.

— Scuze, cred că am fost într-o zonă fără semnal de telefonie mobilă. Despre ce e vorba?

N-am timp să răspund – *din fericire* – că se şi deschide uşa. Suntem poftiţi înăuntru şi urmează o avalanşă de saluturi politicoase. O, Doamne, cât mi-aş dori ca Robert să nu fie aici! Ce o să creadă? O să se enerveze şi nu pot să-l învinovăţesc pentru asta.

— Doamnă Fincham… spun eu în timp ce ne ocupăm locurile, hotărându-mă să înfrunt problema cu tot curajul de care sunt în stare…dacă e vorba despre ceea ce s-a întâmplat în dimineaţa asta…

— Ce s-a întâmplat în dimineaţa asta? întreabă Robert, surprins, privindu-mă pieziş.

— O, chestiunea aceea! Da, am primit un telefon de la o persoană din afara şcolii, răspunde directoarea, aplecându-se peste biroul ei şi privindu-mă pe deasupra ochelarilor, ca şi cum aş fi o elevă neastâmpărată. O persoană foarte îngrijorată de ceea ce a văzut!

Obrajii îmi ard din nou.

— Vă rog să mă credeţi că îmi pare foarte rău…

— A spus că v-a văzut cum îl zgâlţâiaţi pe unul dintre elevii noştri. Eraţi aplecată aproape de faţa lui, părând extrem de supărată, şi-i spuneaţi nişte lucruri foarte neplăcute. Persoana aceea ne-a zis că băiatul încerca să scape din mâinile dumneavoastră.

Mă încrunt. Nu, relatarea e incorectă. L-am apucat de braţe, asta e adevărat. Poate că l-am şi scuturat un pic. Dar nu m-am purtat urât cu el. Asta, nu.

— Lucrurile nu s-au petrecut aşa! exclam, indignată.

Dar vocea din mintea mea, care îmi tot aminteşte de numere, de dictafon şi de sticla spartă, îmi şopteşte deja: „Eşti sigură?”

— Persoana respectivă ştia că nu sunteţi mama lui, fiindcă tocmai o văzuse pe aceasta lăsându-şi copiii la şcoală. Ne-a relatat că l-aţi zgâlţâit atât de tare pe băiat, încât el a început să plângă! spune ea, iar apoi face o pauză. Azi-dimineaţă, singurul copil care a fost văzut plângând la acea oră a fost Ben Simpson.

— O, Doamne, Emma!

Robert pare enervat şi ruşinat. Mă supără faptul că el s-a întors atât de repede împotriva mea. N-am nicio scuză, dar cel puţin ar putea să mă considere nevinovată până la proba contrarie.

— Îmi pare foarte rău! spun eu pe un ton sincer. Promit să-i cer iertare lui Ben. Dar nu m-am purtat oribil cu el şi vă asigur că nu l-am speriat. Tot ce-am făcut a fost să-i spun să nu se mai ia de Will şi că, dacă nu se joacă frumos de-acum înainte, o să fie repercusiuni.

— Ai ameninţat un copil? întreabă Robert, făcând ochii mari. Ţi-am spus că o să discut *eu* cu Michelle! Doar am căzut amândoi de acord!

— Nu l-am ameninţat, iar…

— Doamnă Averell, deşi vă înţeleg îngrijorarea în legătură cu propriul copil, acest tip de comportament e absolut inacceptabil!

Doamna Fincham îmi aruncă o privire aspră, iar eu descopăr cu groază că mi se adună lacrimi înţepătoare în colţul ochilor. Ruşine. Vinovăţie. Ştiu că n-ar fi trebuit să intru din nou în curtea şcolii ca să vorbesc cu Ben şi e îngrozitor gândul că un trecător care îşi bagă nasul în treburile altora a crezut că-l ameninţam.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Însă, continuă ea, am vorbit cu Ben. Mi-a spus că nu l-aţi ameninţat, ci doar l-aţi certat. Dar o să trebuiască s-o informăm pe mama lui.

„Îţi mulţumesc, Ben, îţi mulţumesc!”

Nu mă îngrijorează reacţia lui Michelle. Ea a intrat în biroul meu şi m-a acuzat că mă culc cu soţul ei, iar, prin comparaţie, ceea ce am făcut eu e un fleac.

— Însă nu de asta v-am chemat aici.

Îmi ridic capul, surprinsă, după care mă uit la Robert, care pare la fel de uluit.

— E o chestiune mai delicată, legată de Will. Ar putea să explice de ce a fost abătut în ultima vreme.

Doamna Fincham împinge spre noi, pe tăblia biroului, caietul albastru al lui Will, cu marginile zdrenţuite şi încreţite de cât l-a purtat fiul nostru cu el, peste tot.

— Învăţătoarea lui a văzut astăzi caietul ăsta.

— Caietul lui de desen? întreabă Robert în timp ce ne aplecăm amândoi în faţă. Ce-i cu el?

— Vă rog să vă uitaţi înăuntru.

Ne privim unul pe celălalt, iar eu deschid caietul, văzând ceea ce mă şi aşteptam să găsesc înăuntru: diferite încercări de a desena dinozauri sau câini striviţi şi alte animale. Ridic privirile.

— Daţi mai departe, la desene mai recente!

Mai întorc câteva pagini. Şi atunci îngheţ.

„Nu poate să fie adevărat!”

Mă gândesc la băieţelul meu, aflat într-o dispoziţie proastă şi tăcut, aplecat peste caietul lui şi nelăsându-ne să ne uităm, iar sângele îmi îngheaţă în vine.

„Asta desena?! Cum se poate?!”

Desenul e copilăros, dar făcut cu grijă şi atenţie. O femeie cu părul lung şi despletit, cu o încruntătură furioasă pe chip, se apleacă deasupra unui pat acoperit cu o cuvertură imprimată cu dinozauri – exact la fel ca cea a lui Will – în care se află un băieţel. Acolo unde ar trebui să fie ochii băiatului sunt desenate două X-uri, trasate atât de apăsat pe pagină, încât au rămas urme adânci pe hârtie.

În timp ce trag de pieliţele din jurul unghiilor cu degetul mijlociu, iar degetul mare îmi sângerează din nou, o privesc pe femeia nebună, gheboşată, desenată cu pixul roşu.

Ea ţine în mâini o pernă. O strânge la piept.

„Parcă e gata să i-o pună pe faţă!”

— Will spune că a desenat-o pe femeia înfricoşătoare care intră în camera lui noaptea, şopteşte doamna Fincham. Nu vrea să dea niciun alt detaliu.

„Nu, nu, nu! Nu!”

Dau paginile înainte, simţind cum îmi bubuie inima în piept. Cinci, apoi zece, poate chiar mai multe. Pe fiecare pagină e acelaşi desen rudimentar. În unele dintre variante, chipul înspăimântător şi încruntat e ca un balon imens, ce pluteşte ameninţător deasupra patului, dar în toate e acelaşi scenariu. O nebună înspăimântătoare, pe cale să-l sufoce pe băieţel.

„De unde poate să ştie Will? De unde să ştie ce a făcut ea?”

— Ce-i asta? murmură Robert, vizibil tulburat.

Se uită la mine. Îmi dau seama că amândoi o fac, îngrijoraţi şi circumspecţi.

— Credeţi că sunt eu?!

Scot o jumătate de hohot de râs, consternată şi îngrozită.

— Nu sunt eu!

„E adevărat, seamănă cu mine!”

Însă nu sunt eu. Ştiu bine că nu sunt.

„Dar de unde poate să ştie Will?”

— Tu n-ai prea dormit în ultimul timp, Emm. Ori de câte ori mă trezesc, nu te găsesc în pat. Oare e posibil ca, fără să vrei, să fi făcut ceva care l-a speriat? Un lucru pe care el să-l fi transformat într-un coşmar?

— Nu sunt eu! strig din nou, auzindu-mi urma de isterie din tonul ridicat.

— Învăţătoarea lui a presupus că desenul reprezintă ceva ce a visat, spune doamna Fincham, iar apoi se opreşte şi se aplecă în faţă. Dar apoi a văzut asta.

Dă la pagina următoare. Pe ea nu e niciun desen, ci doar un cuvânt scris cu litere imense.

MAMI

20

— Phoebe! exclam, având senzaţia că o spun pentru a mia oară. Ea trebuie să fie!

Caietul e deschis pe masa dintre noi, acolo unde l-a aruncat Robert de îndată ce Will – care, surprinzător, aproape că a revenit la felul lui vioi de a fi –, a ieşit din bucătărie, ducând cu el un suc şi un iPad.

— Dacă m-ai lăsa să stau de vorbă cu Will aşa cum trebuie…

— Aşa cum ai făcut cu Ben? Ce naiba e în capul tău?

— Nu l-am zgâlţâit pe Ben!

Iau caietul şi i-l arăt, refuzând să mă las făcută de ruşine sau înfricoşată de el.

— Nu sunt eu. Aici e mâna lui Phoebe. Ea i-a băgat imaginea asta în cap!

— Nu înţeleg ce tot zici acolo! răspunde el, uitându-se la mine cu ochi mari.

— Mama noastră, spun eu, nevrând cu niciun preţ să-i dau mai multe detalii. Sunt sigură că Phoebe i-a povestit despre ea.

— Ce legătură are mama ta cu asta?

— Niciuna.

Îmi frec încheietura mâinii. Încă simt degetele ei osoase ţinându-mă strâns.

— Mă rog, nu chiar niciuna. Ceva ce s-a întâmplat pe vremea când eu şi Phoebe eram mici, înainte ca mama să moară, ceva ce numai eu şi sora mea… Uite ce-i… asta e o chestiune intimă!

Ştiu că Robert nu înţelege ce spun, dar chiar e o chestiune intimă. Mi-am petrecut toată viaţa încercând să nu mă las definită de ea.

— Însă *Phoebe* are o legătură cu povestea asta. Altă explicaţie nu există. Ea s-a întors. A fost aici. L-a dus la culcare pe Will. Atunci trebuie să-i fi spus ceva.

— Nu mi se pare că-i stă în fire! e de părere Robert, iar mie îmi vine să râd.

— În schimb, ţi se pare că mie îmi stă în fire? Chiar crezi că eu sunt femeia cea înfricoşătoare care intră noaptea în camera lui Will? Cea pe care au descoperit-o desenată cei de la şcoala fiului nostru?

Robert şovăie, nemaifiind sigur de propria explicaţie.

— Nu, sigur că nu! Dar nici nu mi se pare că asta e ceva ce ar face

Phoebe.

— Mulţumesc pentru votul de încredere!

Mă roade că o apără pe Phoebe. De parcă uneori îşi spune că, în urmă cu toţi acei ani, a ales-o pe sora care nu trebuia.

— Uite ce-i, Em… începe el să spună, dar chiar în acel moment se aude soneria.

Trei ţârâituri aprige, furioase, care ne arată amândurora cine se află de cealaltă parte a uşii: Michelle. Robert, care abia începuse să se mai domolească, e tensionat din nou. Dar încurcătura asta s-a produs din vina mea, nimeni altcineva nu poartă nicio răspundere.

★

— Îmi pare foarte rău, Michelle!

Ea se află încă în vestibul şi e foc de furioasă, dar nu atât de mult pe cât se aştepta Robert. Teoria mea a fost corectă. Viaţa ei emoţională se confruntă cu probleme mai serioase decât cea legată de Ben, iar acesta din urmă nu e decât o altă complicaţie pe care ar fi preferat să n-o aibă. Dar, din fericire, nu e una gravă.

— Nu-mi pasă de ce anume a spus trecătorul ăla, eu nu l-am zgâlţâit pe Ben!

— Ştiu. Mi-a spus asta, recunoaşte ea, aruncându-mi o căutătură glacială. Dar n-ar fi trebuit să-l cerţi. Şi, cu siguranţă, nu în lipsa mea.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să vin la tine. Dar Will n-a mai făcut pe el de ani întregi, aşa că am avut un şoc. Sunt sigură că a fost o glumă între copii, una care s-a sfârşit prost, dar…

— Ben nu l-a făcut pe Will să se scape pe el fiindcă l-a zgâlţâit! mă întrerupe ea. Ben l-a scuturat pe Will *fiindcă* făcea pe el!

Mă uit lung la ea, fără să înţeleg.

— Poftim?! exclamă Robert.

El a stat până acum în spatele meu, departe focul de artilerie, dar acum face un pas în faţă.

— Ben spune că Will stătea în mijlocul terenului de joacă, uitându-se în gol, în timp ce colegii îl chemau să se joace cu ei. Era nemişcat şi-şi ţinea capul plecat. Matthew şi ceilalţi copii din clasa lui Will s-au speriat şi au fugit. Ben l-a strigat, dar Will n-a răspuns, iar apoi fiul meu a văzut… a văzut că Will făcea pe el. L-a scuturat ca să-l facă să-şi revină. Şi a reuşit.

Michelle se uită la mine, apoi la Robert, iar apoi îşi aţinteşte din nou privirea la mine.

— Ceva l-a speriat, dar nu Ben!

Robert intervine şi-i cere din nou iertare lui Michelle, conducând-o înapoi la uşă, iar eu îmi amintesc ce mi-a spus Will pe când ne aflam amândoi în maşină: că avusese un accident şi că apoi Ben îl scuturase. Fiul meu mi-a spus adevărul, iar eu am trasat o linie între cele două afirmaţii şi mi-am construit propriul adevăr. O, Doamne!

— Aşadar, dacă n-a fost Ben, spune Robert după ce ne-am luat rămas-bun de la Michelle, care a plecat mai potolită, atunci ce l-a făcut să-şi ude pantalonii?

Pe faţă i se citeşte din nou suspiciunea.

— N-am fost eu! răspund pe un ton rece, obosită să mă tot justific. Ar trebui să-l ducem la un medic. A avut dureri de cap, iar acum se uită în gol. Nu aşa a spus Michelle? Ar putea să aibă o infecţie a urechii interne.

— Asta nu explică desenele.

— O să mă ocup chiar acum de problema asta!

Phoebe. La naiba, Phoebe! Îmi scot telefonul mobil din geantă, intru în biroul meu şi închid uşa. Robert n-are loc într-o astfel de discuţie.

★

— De-a ce-ţi închipui că te joci? îi şuier eu în ureche, de cum răspunde. Ce i-ai spus lui Will? Ce i-ai spus despre *ea?* Acum fiul meu are coşmaruri – şi a făcut pe el la şcoală. Nimic din ce s-a întâmplat atunci nu e vina mea, Phoebe, n-a fost niciodată vina mea şi nu-ţi permit să târăşti toată povestea asta în viaţa Will! Îmi pare rău că încă trăieşti cu resentimente, îmi pare rău că-ţi închipui că eu am dus-o mai bine decât tine după aceea şi-mi pare rău că eşti încă singură, dar nu vreau să te mai apropii de noi o vreme! Pricepi?

Tremur toată în momentul în care ajung la finalul discursului meu, dar la capătul celălalt al liniei telefonice nu se aude decât o tăcere prelungă.

— Mai eşti pe fir?

— A murit, spune Phoebe în cele din urmă.

— Poftim?!

— Mama. A murit.

Plămânii mi se golesc de aer cu un sunet sec şi neaşteptat, iar preţ de o clipă uit să trag aer în piept.

— Atunci când m-am întors în camera ei, era moartă, spune sora mea pe un ton calm, controlat. Ar fi trebuit să rămân.

Expiră prelung, iar în sunetul acela aspru aud toate emoţiile ei reprimate.

— Ce s-a întâmplat, Emma? La momentul la care am lăsat-o cu tine, se

simţea bine! *Ce-ai făcut?*

21

Zac trează toată noaptea, jinduind să mă ridic, să arunc o privire în camera copiilor, să cobor la parter, să-mi îndeplinesc toate noile obiceiuri nocturne care devin mai obsesiv-compulsive decât obişnuinţele de o viaţă. Dar nu pot risca. Patul meu şi al lui Robert e plin de tensiune. Soţul meu stă cu spatele la mine, dar ştiu că nu sunt singura care se chinuie să adoarmă.

Ding, *dong, vrăjitoarea a murit*[1].

Vestea morţii ei ar trebui să-mi aducă o senzaţie de uşurare. În sfârşit, s-a închis uşa care duce spre copilăria mea. Libertate. Însă nu mă simt astfel. Nu încă. Cuvintele lui Phoebe îmi răsună în minte:

„Ce s-a întâmplat, Emma?”

După ce am auzit acele cuvinte, am încheiat apelul şi am rămas în bucătărie, străbătând-o de la un capăt la celălalt, în vreme ce Robert i-a făcut baie lui Will şi l-a dus la culcare. Apoi el a revenit la mine şi m-a întrebat ce mi-a spus Phoebe, iar eu i-am răspuns că n-am reuşit să dau de ea. După aceea, epuizată emoţional, am făcut şi eu o baie foarte lungă.

Tavanul de deasupra mea e un univers granular. Oare ce voia să spună Phoebe? Nu cumva suntem prinse într-un cerc vicios al învinuirilor? Eu o acuz că-i umple capul fiului meu cu imagini de coşmar din copilăria noastră, aşa că ea ripostează, acuzându-mă de altceva? Orele trec lent. Mă gândesc la demenţă. La faptul că m-am trezit la ora 1.13, clipa în care mama mea nebună se izbea cu capul de oglinda din cameră. Îmi dau seama că, începând de atunci, n-am mai putut să dorm. Dar asta e o coincidenţă. Trebuie să fie o coincidenţă.

În timp ce Robert tot oscilează între somn şi trezie, deschid gura de cel puţin zece ori ca să-i vorbesc, dar nu pot să scot niciun cuvânt.

Nu pot să-i spun nimic despre *ea.* Nu acum. Nu după ziua de azi. Aşa că rămân întinsă alături de el, tăcută, tânjind să fug din pat şi să rătăcesc prin casă până ce bezna lasă loc albastrului din miez de noapte şi apoi luminii cenuşii, iar eu reuşesc în cele din urmă să prind o oră de somn.

22

Şase zile până la ziua de naştere

— Credeam că o să mă vadă unul dintre psihoterapeuţii obişnuiţi.

Palmele îmi sunt transpirate în timp ce mă aşez pe scaunul pe care mi-l arată doctoriţa Andrea Morris. Ea îmi zâmbeşte, prietenoasă şi deschisă. Are câţiva ani în plus faţă de mine, adică e trecută de patruzeci şi cinci. Şi e carismatică într-un mod complet neostentativ.

— Din ceea ce mi-aţi spus la telefon, m-am gândit că aveţi nevoie de cineva cu competenţe mai largi.

— Aşadar, credeţi că sunt nebună?

Încerc să glumesc, dar e posibil să nu-mi fi ales cel mai potrivit moment. Însă ea râde.

— Nu. Dar s-ar putea să aveţi nevoie de o reţetă pentru somnifere mai bune decât cele pe care le puteţi cumpăra liber de la farmacie.

— O, Doamne, da, vă rog! De la NightNight nu mă simt nici măcar moleşită.

— Pot să vă dau ceva care să vă ajute să vă relaxaţi, dar trebuie să contracarăm cauza insomniei. La telefon nu m-aţi lămurit prea bine.

Am sunat-o pe când eram în drum spre serviciu, nedându-mi timp să mă răzgândesc, iar ceea ce îmi spune ea acum, în mod politicos, e că am fost foarte derutată. Dar de unde să încep?

— Am aproape patruzeci de ani, declar, făcând-o să zâmbească.

— Eu am aproape cincizeci. Perspectiva pe care o am acum asupra vieţii e un lucru minunat. Dar, serios vorbind, ce vă supără?

— N-are legătură cu faptul că îmbătrânesc, mărturisesc, luând o gură de apă. O să fiu foarte fericită după ce împlinesc patruzeci de ani. Toată viaţa mi-a fost frică de împlinirea vârstei de patruzeci de ani. Ştiţi, problema cu care mă confrunt n-are legătură cu vârsta, ci cu mama mea.

Ea se lasă pe spate în scaun şi aşteaptă să intru în amănunte.

— N-am avut o copilărie minunată. Cel puţin nu în primii ani. Tatăl meu – ei bine, habar n-am cine a fost. Sora mea, Phoebe, susţine că şi-l aminteşte vag, dar eu, nu. El a plecat la scurtă vreme după ce m-am născut şi, la scurt timp după aceea, a murit. Se pare că au apărut multe necazuri după naşterea mea. Mama? Ar fi putut să vă ocupe toate programările până la pensionare

şi nu cred că aţi fi reuşit mai mult decât să zgâriaţi suprafaţa problemelor ei. E – a fost – o femeie cu multe probleme. Sora mea susţine că, înainte să vin eu pe lume, mama era aproape normală – dar, oricum, Phoebe n-ar putea să-şi amintească. Cred că spune asta numai ca să aibă ceva care să fie doar al ei. Oricum, e limpede că dacă înainte de naşterea mea mama era oarecum tulburată, după aceea a luat-o razna de tot. Pe măsură ce mă apropiam de vârsta de cinci ani şi în ultimele zile de dinainte ca mama să împlinească patruzeci, ea era…

Ezit, iar apoi decid să spun adevărul gol-goluţ.

— Era nebună de-a dreptul. Vorbea singură. Nu dormea. Phoebe mă ajuta să mă îmbrac pentru şcoală, se asigura că mâncam, încerca să mă ferească pe cât putea… povestesc, consternată de înţepătura lacrimilor care mi se adună în ochi la gândul că, pe atunci, eu şi Phoebe nu ne aveam decât una pe alta…dar niciuna dintre noi n-avea unde să se ascundă.

Trag aer adânc în piept şi apoi continui:

— Cred că verdictul judecătorului a fost că, în noaptea în care a împlinit patruzeci de ani, mama a suferit o criză psihotică.

Dacă doctoriţa Morris e surprinsă, n-o arată.

— Mama îmi spunea că o să ajung nebună, mărturisesc eu. Ca ea. Mi-o spunea tot timpul. Dar niciodată n-a afirmat asta despre Phoebe, ci doar despre mine. Susţinea că aşa s-a întâmplat cu străbătuşa mea, apoi cu ea, lucrul ăsta urmând să mi se întâmple şi mie. Iar acum mă întreb dacă nu cumva avea dreptate. Am aproape patruzeci de ani şi de o săptămână nici eu nu mai pot să dorm.

— Unde se află acum mama dumneavoastră? întreabă doctoriţa.

— E moartă. Şi-a petrecut ultimii treizeci de ani într-o unitate spitalicească securizată. Dar a murit ieri. Imediat după ce am revăzut-o pentru prima dată după noaptea în care a împlinit patruzeci de ani.

Izbucnesc într-un scurt hohot de râs, care sună ca un suspin.

— Cum a murit?

— Hemoragie cranianăautoindusă.

— Îmi pare rău, spune doctoriţa, după care face o pauză. Ce simţiţi acum dumneavoastră şi acea soră mai mare?

Răspunzând, mă asemăn unui robinet care a fost închis prea strâns vreme de mulţi ani, iar acum, când a fost slăbit, lasă să curgă totul. Îi spun doctoriţei că Phoebe a vizitat-o pe mama fără să-mi spună, mă poticnesc reluând întâmplările din ziua şi din noaptea în care mama noastră a împlinit

patruzeci de ani, îi spun despre convingerea mea că Phoebe m-a duşmănit tot timpul din cauza acelor întâmplări şi afirm că apropierea pe care noi două o aveam pe atunci s-a pierdut cu ani în urmă, după ce am fost plasate în familii diferite.

Îi spun că amintirea în care mama îmi striga că urma să înnebunesc mă căptuşeşte aşa cum căptuşeşte grăsimea interiorul unui cuptor pe care aceasta s-a depus, murdară şi ascunsă. Îi povestesc despre faptul că, pentru scurt timp, eu şi Phoebe am locuit în acelaşi apartament pe vremea studenţiei şi că, într-o noapte, sora mea a venit beată acasă, însoţită de un băiat pe care-l cunoscuse într-un bar, iar după ce ea a adormit, eu şi băiatul am stat de vorbă până dimineaţa, ajungând să fim pe jumătate îndrăgostiţi unul de celălalt, fiind căsătoriţi în prezent, având doi copii şi simţindu-ne fericiţi în general, însă în ultima vreme am ajuns să cred că şi el a început să mă urască şi mă întreb dacă nu cumva şi eu am acelaşi sentiment faţă de el.

Minutele trec în zbor, iar doctoriţa mă ascultă cu răbdare. Ea vede cum îmi smulg pieliţele din jurul unghiilor în timp ce vorbesc despre insomnie şi despre groaza pe care aceasta mi-o provoacă, precum şi despre nevoia de a verifica mereu ce fac copiii mei. Ajung să-i spun chiar şi despre numerele mamei şi să-i povestesc despre dictafon şi despre cum am scrijelit acele numere pe panoul de protecţie din spatele chiuvetei. Dacă la început nu m-a crezut nebună, acum cu siguranţă că şi-a schimbat părerea.

— Nu-i de mirare că vă afectează stresul, spune ea în cele din urmă. Vă confruntaţi cu multe probleme. Eu cred că, având în vedere ceea ce se petrece, ţineţi întreaga situaţie sub control într-un mod admirabil.

— Chiar credeţi asta?

Mă aşteptam mai degrabă să telefoneze la Hartwell House şi să le spună celor de acolo că are o altă Bournett care s-o înlocuiască pe cea care tocmai a murit.

— Da. Şi mai cred că vă confruntaţi cu pierderea unei mame cu care aţi avut o relaţie complicată…

— „Pierdere” e un fel de a spune.

— Dar e tot o pierdere. Chiar dacă n-aţi iubit-o – ceea ce e cât se poate de normal – nu există nicio obligaţie să iubeşti pe cineva, chiar dacă ţi-e rudă – tot e posibil să simţi durere. Mama dumneavoastră a reprezentat o povară pe care aţi dus-o mult timp şi nu ştiţi cum să trăiţi fără povara asta. Cred că trebuie să mai facem câteva şedinţe. Nu există un remediu-fulger. Aveţi de luptat cu o imensă traumă din copilărie.

— Desigur. Bineînţeles. O să sun la sfârşitul săptămânii, ca să stabilim următoarea întâlnire. Iar somniferele? întreb eu după o pauză.

Ea îmi scrie o reţetă.

— Asta e pentru două săptămâni, după care o s-o revizuim. Luaţi câte o tabletă cu o oră înainte de culcare. Nu le amestecaţi cu alcool. Dacă începeţi să dormiţi mai bine, reduceţi la jumătate şi vedeţi cum merge. Ideal e ca medicamentul să fie luat cât mai puţin timp, da? E foarte uşor să devii dependent de el. Daţi-mi un telefon mai târziu, după ce vă verificaţi programul de lucru, ca să stabilim întâlnirea de săptămâna viitoare. Să sperăm că, până atunci, câteva nopţi de somn bun vă mai reduc din anxietatea pe care o simţiţi în timpul nopţii.

Îmi zâmbeşte de parcă n-aş avea niciun motiv de îngrijorare, iar eu sunt de-a dreptul ameţită de uşurarea care mă năpădeşte.

— Mulţumesc foarte mult! De fapt, deja mă simt mai bine. Dacă nu iau în seamă oboseala zdrobitoare.

Doctoriţa mă conduce către ieşire şi, în timp ce străbatem coridorul, îndreptându-ne către lift, face un semn din cap spre o altă uşă.

— De fapt, s-ar putea să am un client pentru dumneavoastră. Unul dintre colegii mei se îndreaptă cu paşi mari spre divorţ şi m-a rugat să-i recomand un avocat bun. Vi-l trimit atunci când vine momentul.

Se aude bâzâitul liftului.

— Grozav! Şi vă mulţumesc. Pentru tot. M-am simţit atât de bine să pot vorbi despre acele lucruri! Uneori simt, cum să spun, că eu sunt cea care trebuie să menţină totul în echilibru, iar asta mă epuizează. Şi, în cazul în care i-aş face mărturisiri lui Robert, nici n-aş şti de unde să încep discuţia despre mama. La drept vorbind, nu-mi amintesc când am vorbit ultima dată cu adevărat despre *ea*.

— Mă bucur că am putut să vă ajut!

23

Mă opresc direct la farmacie, ca să-mi cumpăr somniferele. Doctoriţa Morris are dreptate. După un somn bun, n-o să mi se mai pară totul atât de grav. Apoi o s-o abordez pe Phoebe, ca să aflu de ce l-a speriat pe Will cu poveşti despre femei nebune care bântuie prin dormitoare. Şi poate că o s-o conving să meargă şi ea la un psihiatru. Amândouă am rămas cu sechele şi nu e nevoie de un doctorat în psihiatrie ca să înţelegi asta, dacă ne cunoşti trecutul.

În drum spre ieşirea din farmacie, văd o femeie pe care sunt sigură că o cunosc şi care stă lângă raftul cu vitamine şi cu somnifere pe bază de plante. Mă uit ţintă la ea, întrebându-mă dacă e o clientă, după care îşi ridică ochii şi vede c-o privesc, iar eu îmi amintesc exact. Ea e. Femeia care mi-a înapoiat portofelul.

— Caroline!

Astăzi nu mai poartă uniforma de asistentă medicală, ci o pereche de blugi stropiţi cu vopsea şi un tricou, părul îi e prins la spate într-o coadă neglijentă şi pare să fie sătulă până peste cap de orice, aşa cum mă simt şi eu.

— Sunt Emma Averell! spun eu, îmbujorându-mă. Tu mi-ai adus portofelul, iar eu am fost înfiorător de nepoliticoasă. Îmi pare rău, aveam o zi de doi bani şi tot ce spuneam îmi ieşea greşit pe gură.

— Da, îmi amintesc!

Se uită din nou la rafturi, moment în care probabil că ar trebui să mă îndepărtez, dar n-o fac.

— Nici tu nu dormi? întreb eu, făcând semn din cap spre standul lângă care se află ea şi ridicându-mi punguţa în care se află medicamentul pe care tocmai l-am cumpărat. Evită NightNight! E inutil. A trebuit să cumpăr ceva mai puternic.

— Eu am nevoie de vitamina D, spune ea, ridicând în mână o sticluţă.

Pe marginea palmei are un plasture mare, roşiatic în mijloc.

— Ce ai păţit la mână?

— A, nimic! Renovez casa şi s-a spart un geam.

Îmi cobor privirea şi văd două bidoane de vopsea la picioarele ei. Dacă a cărat asemenea greutăţi, nu-i de mirare că-i sângerează din nou tăietura.

— Uite, spun eu, aplecându-mă spre bidoane, plăteşte vitaminele, iar

după aceea te ajut să cari astea la maşină!

— Am venit cu autobuzul, răspunde ea. Dar n-am nimic crede-mă!

— Nu accept un refuz.

Ridic cele două bidoane, mai grele decât mi-am închipuit, câte unul în fiecare mână, rugându-mă în gând ca staţia de autobuz să nu fie prea departe.

— Îţi sunt datoare. *Insist!* exclam, aruncându-i un zâmbet larg.

— În regulă! răspunde ea, iar eu simt că ar prefera să nu insist, dar că nu poate să mă refuze.

Nu vreau decât să mă revanşez după ce am fost atât de mojică, iar ea nu se poate descurca având tăietura aceea la mână.

După ce plăteşte, ieşim din farmacie. Nu suntem decât două străine stânjenite, iar eu remarc că, fără uniforma de asistentă, ea pare mai tânără, mai puţin severă, dar că arată foarte obosită.

— Ai zi liberă? întreb, ca să fac conversaţie.

— Aşa ar trebui. Dar casa are nevoie să fie zugrăvită, printre altele, înainte s-o pot vinde – a aparţinut mamei mele – şi nu-mi permit să plătesc pe cineva. E mai mult de muncă decât mi-am închipuit, însă trebuie s-o fac, aşa că n-am cu adevărat o zi liberă, răspunde ea, aruncându-mi un zâmbet firav, unul sincer. Scuze, e una din zilele acelea!

— Înţeleg cum te simţi.

Văzând că începe să se relaxeze, simt cum mă năpădeşte un val de căldură. Mă atrage ceva din felul ei de a fi, deşi nu pot spune ce anume. Poate că e o persoană pe care o pot ajuta. Poate că o să-mi devină prietenă. Una care să nu aibă nicio legătură cu gaşca de mame de la poarta şcolii. Îmi chiorăie stomacul în momentul în care trecem prin faţa unui restaurant Wetherspoons şi mă aud întrebând:

— Ce zici de un burger Brexit? Cred că se vând doi la preţ de unul.

— Chiar trebuie să plec.

— Nu mă face să insist din nou! o rog eu, încercând să adopt un ton jovial. Nu-mi place să mănânc singură. Ori de câte ori fac asta, trebuie să-mi petrec tot timpul uitându-mă la ecranul telefonului, ca să par ocupată.

Ea aruncă o privire spre staţia de autobuz, dar încă nu mă refuză.

— Haide, o să dureze doar o jumătate de oră! Lasă-ţi mâna să se odihnească! Te invit ca să-ţi mulţumesc că mi-ai recuperat portofelul. Conştiinţa mea socială mă urăşte, dar trebuie să recunosc că sunt sclava burgerilor cu brânză nobilă pe care-i au aici. Împarte ruşinea asta cu mine şi

apoi te duc eu acasă! Am parcat maşina la numai câteva minute de mers pe jos de aici.

Parcă aş încerca s-o conving să iasă cu mine la o întâlnire.

— Bine, se învoieşte ea, după ce mă cercetează cu privirea preţ de o clipă. Mi-ar prinde bine o pauză!

După ce ne aşezăm într-un separeu, comandăm burgerii şi câte un pahar de vin, iar ea face semn din cap către punguţa mea de la farmacie.

— Nu dormi bine?

— Nu prea, răspund eu, emiţând, astfel, un ditamai eufemismul.

Ea mă priveşte în tăcere, iar eu fac ceea ce fac mereu în situaţii jenante: acopăr tăcerea.

— Fiul meu are probleme la şcoală, iar mama mea a murit ieri.

Văd că a rămas cu gura căscată şi adaug în grabă:

— Era bătrână şi n-am fost foarte apropiate – e o poveste lungă, complicată şi plictisitoare – dar moartea ei provoacă fricţiuni între mine şi sora mea. Probleme de familie, ştii cum e.

— Sunt singură la părinţi, aşa că nu ştiu. Uneori îmi pare bine, dar dacă n-ai fraţi, totul cade pe umerii tăi.

— O, Doamne! exclam eu, chiar în timp ce burgerii sosesc, repede şi eficient. Ai spus că renovezi casa mamei tale ca s-o poţi vinde. E… şi ea a murit?

— Nu, mai rău – e într-un azil de bătrâni, răspunde ea pe un ton mai relaxat acum, după câteva guri de vin, întinzându-se ca să ia un cartof pai. Sună foarte urât, îmi dau seama, dar trebuie să spun că locurile de genul ăsta sug bani cu nemiluita. Dacă vrei unul cât de cât decent. Dar după ce vând casa, o să fie mai bine. Ar trebui să-mi rămână ceva bani ca să-mi cumpăr o căsuţă. Până acum, am locuit cu mama. Îngrijitoare cu jumătate de normă după orele de muncă.

— Îţi doresc mult noroc! îi urez eu, întinzând mâna spre farfurie.

Mă întreb dacă e singură.

— Un soţ şi copii te pot drena şi ei de bani.

— Îmi închipui, mai ales atunci când încerci să pui pe picioare o nouă afacere. Sau, mă rog, soţul încearcă.

Sunt atât de atentă la ceea ce mănânc, încât durează câteva clipe până să-mi dau seama că ea se referă la soţul *meu*.

— Ce nouă afacere?

Înainte să primesc un răspuns, trebuie să aştept să termine de mestecat o

bucată mai mare. Înghite în grabă.

— Barul. Nu vreţi să… ei, poate că am interpretat eu greşit. Nu mă băga în seamă!

— Care bar?

— O, nimic! Însă ziua asta a fost una ciudată. Nu doar că m-am întâlnit cu *tine,* dar mi s-a părut că l-am văzut şi pe soţul tău. Pe Albion Street există un bar de închiriat. Ceva mai devreme, în timp ce mă îndreptam spre magazinul cu articole de zugrăvit, ţi-am văzut soţul ieşind de acolo. Nu-mi dădeam seama de ce mi se părea cunoscut, dar apoi i-am văzut maşina şi mi-am amintit.

De ce s-ar uita Robert la un bar dezafectat?

— Poate că totuşi nu era el. La urma urmei, l-am zărit doar câteva secunde, în faţa casei voastre.

Văd că se îndoieşte de ceea ce a văzut, la fel cum, în mintea mea, şi eu mă îndoiesc de Robert. Prea e *mare* coincidenţa! El mi-a tot spus că vrea să înceapă să muncească din nou, că vrea ceva care să-i aparţină, iar apoi Caroline îl observă în faţa unui local de închiriat?

— Ei, ar fi putut să fie el! spun eu, păstrând un ton amuzat. Are tot felul de visuri şi mai face chestii de genul ăsta. Uneori e pur şi simplu curios şi vrea să vadă cum e înăuntru. Poate că, la un moment dat, a trecut cu maşina pe acolo şi l-a încercat curiozitatea de a afla mai multe.

— Ce frumos e să ai visuri! şopteşte Caroline.

Apoi lăsăm să se aştearnă tăcerea şi reîncepem să mâncăm.

În minte, deja am început cearta cu Robert. Dar probabil că n-ar trebui să-i spun nimic. Chiar are momentele lui de visare, întotdeauna le-a avut, iar povestea asta s-ar putea sfârşi la fel de repede cum a început. Dar cum naiba îşi închipuie că poate să conducă un bar? E o treabă care îţi ocupă tot timpul, şapte zile pe săptămână.

„Dacă nu cumva se gândeşte la divorţ…”, mi şopteşte un glas apărut în mintea mea.

Atunci ar avea timpul liber necesar. Alung repede gândul. Mai întâi, fiindcă avem o problemă, ce-i drept, dar nici gând să se pună problema unui divorţ, iar în al doilea rând, fiindcă, practic vorbind, dacă nu mai sunt eu ca să achit facturile, el n-are cum să-şi asume un asemenea risc financiar.

După ce eu şi Caroline terminăm de mâncat, iar discuţia se învârte mai ales în jurul serviciului, îi duc bidoanele de vopsea la maşină şi apoi o conduc până la casa maică-sii, care, din fericire, nu e departe. Probabil că

Buckley se întreabă unde am dispărut. Iar după ce am dojenit-o pe Alison în legătură cu orele ei de muncă facturate, ar fi bine să nu comit aceeaşi greşeală.

Casa în care locuieşte Caroline e o mică clădire victoriană, ca multe altele din oraş. Cu toate cele câteva coşuri cu flori frumoase care atârnă la ferestre, vopseaua de pe pervazuri e scorojită. Poate că e o casă îndrăgită, dar Caroline are dreptate, are nevoie de renovare.

— Mult noroc! îi urez eu în timp ce coboară din maşină şi-şi ia vopseaua de pe bancheta din spate. Scuză-mă dacă invitaţia mea ţi s-a părut puţin ciudată. Ştii, cred că nu voiam să iau prânzul de una singură.

— Înţeleg, Emma, răspunde ea, privindu-mă de pe trotuar. Uneori viaţa e grea, nu-i aşa?

Dau din cap, adeverind, şi dintr-odată îmi vine să plâng. Zâmbesc, ca să alung tristeţea. Caroline o porneşte pe mica alee care duce la intrare, iar eu o strig din nou.

— Ar trebui să facem schimb de numere de telefon! Aş putea să vin în vizită după ce termini de zugrăvit. La un pahar de vin sau la masă, spun eu, luându-mi telefonul din suportul lui. Care e numărul tău? Ţi-l dau pe al meu printr-un mesaj.

Îmi dictează cifrele, iar eu îi trimit mesajul promis. Acum mă simt mai bine. În ultima oră m-am simţit mai relaxată decât în tot răstimpul în care am suferit de insomnie. Cred că această Caroline are ceva cumsecade în felul ei de a fi. Nu e aprigă, ca Michelle, sau rece, ca Phoebe, şi nici foarte ocupată cu propria viaţă, ca toate celelalte femei pe care le cunosc. Ca mine. Mă întreb dacă aş putea să fiu prietena de care are nevoie *ea.*

24

În drum spre casă, am pus muzică – Radio 6, ca să mai schimb – şi am fredonat o melodie folk-rock pe care n-am mai auzit-o niciodată şi pe care probabil că n-aş avea cum s-o aud la Radio 2, postul pe care-l ascult de obicei. Şofând cu ferestrele deschise ca să intre briza serii de vară, mi-am dat seama că sunt în toane bune pentru prima dată după multă vreme.

Odată ajunsă acasă, revin brusc cu picioarele pe pământ. Am decis să abordez subiectul direct, aşa că-l întreb pe Robert ce căuta în barul acela. Încerc să par mai mult curioasă decât ostilă, dar acum se poartă de parcă l-aş fi prins cu pantalonii în vine.

— Mă spionezi?

— Nu fi ridicol! îl cert, încercând să râd. M-am întâlnit întâmplător cu femeia aceea care mi-a returnat portofelul şi am stat de vorbă. Mi-a spus că tocmai ce te văzuse. Nu-i văd niciun rău în asta.

— L-am însoţit pe Alan, asta-i tot. E în căutare de noi investiţii. Ştie că vreau să fac ceva cu viitorul meu. De cinci ani sunt tată casnic pentru a doua oară şi m-am săturat.

— Noi doi am făcut o înţelegere, spun eu.

— Da, acum aproape douăzeci de ani! Vreau mai mult. M-am săturat să mă simt jugănit de tine.

— Ce-i asta, ne-am întors în anii ’80?

— Să ştii că asta nu-i o glumă!

— Văd că nu e.

Răsuflu adânc. Discuţia noastră nu duce nicăieri şi, chiar dacă urăsc ideea că starea de lucruri de acum s-ar putea schimba, îmi dau seama că Robert n-are o toană pasageră. În plus, poate că schimbarea dorită de el n-o să dea totul peste cap, mai ales dacă îl face fericit. Iar eu vreau să fie fericit. Să *fim* fericiţi.

— Mai exact, ce doreşte Alan să faci? Să pui la punct un plan de marketing?

— Nu, nu chiar.

— Atunci, ce?

— Vrea să fim parteneri. O să fie barul nostru. Nu doar al lui, mă lămureşte soţul meu, privindu-mă provocator. Eu, Julian şi el. Partea mea e de cincisprezece mii şi o să contribui cu mai multe ore de muncă, pentru

compensarea diferenţei.

— Cincisprezece mii de lire?! N-avem…

— Ba da. Avem economiile noastre. Iar Chloe spune că nu vrea să se ducă la universitate cel puţin un an după liceu. Aşa că putem să luăm banii din contul acela. Iar dacă se duce, poate să facă împrumuturi pe care noi să le achităm mai târziu.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor.

— Un bar? Înţeleg că e o perioadă în care ar trebui să te confrunţi cu criza vârstei mijlocii, dar ceea ce spui e ridicol! O să contribui cu mai multe ore de muncă? Asta înseamnă că o să fii plecat în fiecare seară?

— Tu *eşti* plecată în fiecare seară!

— Cât timp aveai de gând să ţii totul secret?

Scot o sticlă de vin din frigider şi-mi torn un pahar, iar el îşi ia o bere.

— Nu e un secret, abia azi am văzut locul. Nu ţi-am spus până acum fiindcă nu mă hotărâsem, declară el, luând o gură de bere. Iar noi doi am avut alte probleme. Poate că ar trebui să discutăm despre chestiunea desenelor lui Will, care e mai presantă. Am încercat să vorbesc cu el, dar s-a închis ca o scoică. O astfel de purtare nu-i stă deloc în fire.

Afară, noaptea se lasă lin. Pe măsură ce scade lumina, în suflet mi se strecoară vechea încordare.

— Ştiu foarte bine ce s-a întâmplat. Phoebe l-a speriat cu vreo poveste. Mama obişnuia să… încep eu să spun, căutând cuvinte care să nu fie nici minciuni, dar nici adevărul…să intre în camera noastră şi să ne sperie în timp ce eram în pat. Mai ales pe Phoebe.

— De ce i-ar spune Phoebe una ca asta lui Will?

— Nu ştiu, Robert! exclam, simţindu-mă din ce în ce mai iritată. Şi de ce îţi e atât de uşor să crezi că eu sunt de vină, dar nu şi că ar putea fi vina ei? Şi întrucât eu – soţia ta – îţi spun că nu mi-am speriat copilul noaptea, putem să revenim la chestiunea barului?

— Dar nu dormi noaptea, nu-i aşa?

— Dacă ţii neapărat să ştii, azi am fost la medic. Mi-a spus că n-am nimic şi că nu există motive de îngrijorare. Aşa că mă duc să văd ce face fiul meu.

— Emma…

— Ce se petrece? întreabă Chloe, închizând uşa de la intrare, întâmpinată de tonul enervat al tatălui ei şi de zgomotul paşilor apăsaţi cu care urc scara, îndreptându-mă spre etaj.

— Tatăl tău vrea să-ţi cheltuie banii pentru studiile la universitate, asta se petrece!

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emma!

Robert îmi aruncă priviri furioase din pragul bucătăriei. Chloe lasă să-i cadă rucsacul pe podea şi ridică din umeri.

— Dacă are nevoie de ei, poate să-i ia. Eu încă mă gândesc la un an de pauză.

Îi privesc cu ochi mari. Cei doi seamănă ca două picături de apă, jumătatea blondă a familiei noastre. Îmi înghit cuvintele, fiindcă ştiu că ele ar face să dea în clocot oala care fierbe deja: „La naiba, nu sunt banii lui!”

Speram să-l găsesc treaz pe Will şi să ne ghemuim amândoi în pat, speram ca el să-mi destăinuie ce e cu acele desene, dar e deja culcat, întors pe o parte. Nici nu tresare în clipa în care lumina blândă de pe hol pătrunde ca un val de apă, acoperind covorul. Îngerul meu cu păr negru! Îmi iubesc ambii copii, însă în familia noastră există noţiunea de „băiatul mamei” şi „fata tatei”. Îl las să doarmă liniştit, dar în momentul în care uşa aproape că s-a închis în urma mea, arunc o ultimă privire înapoi. Preţ de o clipă, mi se pare că Will are ochii deschişi şi că mă urmăreşte. Dacă aşa stau lucrurile, îi închide iute la loc. Oare îi tremură genele? Îmi spun în gând: „Nu! Nu se poate. De ce s-ar preface că doarme?”

Gândul ăsta mă deranjează, aducându-mi în urechi ecoul copilăriei mele.

E imposibil ca el să se teamă de mine. Nici vorbă de aşa ceva.

★

Eu şi Robert abia ne mai vorbim în momentul în care ne ducem la culcare, la ora zece – eu m-am ascuns în spatele muncii mele, iar el a văzut un film din seria *Fast and Furious* în camera lui. Am luat un somnifer la ora 9.30 şi, după paharul de vin, cel puţin adorm de îndată ce pun capul pe pernă.

Dar nu pentru mult timp.

Mă trezesc cu răsuflarea tăiată, cu o melodie care îmi sună în cap şi care piere în clipa în care deschid ochii, rămânând doar un acord vag, pe care nu reuşesc să-l identific. Mă ridic în capul oaselor, cu inima bubuind, şi mă uit la ceas. Se schimbă în 1.13.

„Din nou numărul ăsta! Sigur că da!”

Mă blestem că am închis atât de bine jaluzelele, fiindcă încăperea e cufundată în beznă, iar eu mă străduiesc degeaba să prind vreun semn că se întâmplă ceva rău în casă.

Oare am verificat uşa din spate înainte să merg la culcare? Ar fi trebuit să mă asigur că era închisă. Mă întind la loc în pat. Sub pătură, degetele mele arătătoare trag de pieliţele din jurul unghiilor de la degetele mari. Trebuie să rămân culcată. Trebuie să adorm. E ridicol! Dacă-i dau o şansă, somniferul o să-şi facă efectul din nou, cu condiţia să încerc să mă relaxez. Reuşesc să rămân în pat vreme de cincisprezece minute, dar, în ciuda faptului că încerc o respiraţie yoga, tensiunea continuă să crească până ce aproape că-mi comprimă pieptul. Dau cuvertura într-o parte. Trebuie măcar să văd dacă sunt bine copiii.

— Unde te duci?

Mă opresc, prinsă în flagrant delict. Robert e treaz.

— Am nevoie de un pahar de apă, răspund eu.

— Ai apă lângă pat.

Robert e doar o umbră în întuneric, o voce fără trup.

— E stătută! îl combat, ridicându-mă şi luând paharul. Vreau apă proaspătă. Tu vrei ceva?

— Nu.

Din vocea lui răzbate răceală, posibil nemulţumire şi, cu siguranţă, dezamăgire. Ies din cameră. Pielea mă furnică, deşi e o noapte caldă, iar undeva, în adâncul minţii, încă îmi rulează melodia aceea, dar, în timp ce cobor pe scară, mă agasează faptul că nu-mi amintesc cuvintele.

Aproape că o iau la fugă ca să încerc uşa care dă în spatele casei, căci noile mele ticuri s-au desincronizat – e ora greşită, ar trebui să fac asta la 1.13 –, dar, chiar şi aşa, mă simt mai bine după ce zgâlţâi clanţa. Uşa e încuiată. Îmi torn un pahar de apă şi beau în timp ce mă uit afară, la noaptea neagră, parcă aşteptându-mă să văd pe cineva de cealaltă parte a ferestrei, uitându-se înăuntru.

Trecând pe lângă dulapul de sub scară, îl privesc cu atenţie, dar rezist impulsului de a-l deschide. Nu pot risca să mă pierd din nou într-unul dintre acele momente stranii, situate în afara timpului. Nu atâta vreme cât Robert e treaz. Aşa că trec pe lângă dulap fără să mă opresc, îndreptându-mă spre patul meu. Urc pe scară şi, odată ajunsă pe palier, arunc o privire în stânga. Preţ de o clipă, umbrele de lângă fereastră iau forma unei siluete care se fereşte, retrăgându-se spre camera copiilor. Mă întorc. Trebuie să văd ce e, dar nu-i nimeni acolo. Pe coridor e linişte.

Mă duc în dreptul frumoasei noastre ferestre arcuite şi cercetez cu atenţie peisajul întunecat de dincolo de geam. Mâna mea liberă atinge sticla, palma

se întinde pe suprafaţa rece şi mă trece un fior, iar degetele de la picioare mi se îndoaie peste ţesătura groasă a covorului.

Gura îmi formează un „O” mare şi scoate un ţipăt mut, făcând să se aburească geamul. Dacă mă priveşte cineva, ce o să creadă despre mine? Oare o să-i par o femeie care are probleme? Sau o nebună ce bântuie prin casă în miez de noapte, ca o stafie?

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot… le-oi lăsa în urmă…

Un vers îmi clocoteşte în minte, pe o melodie obsedantă. E cântecul pe care l-am auzit la radio. Ar trebui să mă întorc în pat, dar oricum sunt aproape de camerele copiilor, aşa că pot să intru şi să arunc o privire. Nu fac niciun rău.

Intru mai întâi la Chloe, care e vârâtă cu totul sub plapumă. Telefonul îi e pe jumătate ascuns sub pernă – probabil că le-a trimis mesaje prietenilor ei până în clipa în care a adormit –, iar eu îl scot cu grijă de acolo şi îl pun deoparte. Ecranul se luminează – două mesaje venite în timpul nopţii, pe care ea nu le-a deschis. Nu-mi dau seama de la cine sunt. În loc de nume sunt nişte emoji. O inimă şi un sărut. Să fie vreun băiat? Poate că da, dar poate că, totuşi, nu. Ar putea fi Andrea. Eu nu mai înţeleg limbajul prieteniei adolescentine.

Nu vreau s-o deranjez pe fiica mea, aşa că plec spre camera lui Will. O să arunc doar o privire rapidă, atât şi nimic mai mult. N-o să pot adormi dacă n-o fac, indiferent dacă iau sau nu somniferul.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot… le-oi lăsa în urmă…

Deschid uşa şi-mi văd băieţelul dormind. Mă inundă un val de căldură. Will n-a păţit nimic. Bineînţeles că nu.

— O, Doamne, Emma!

O umbră se desprinde dintr-un colţ întunecat, o bestie ameninţătoare, ascunsă în umbre, iar eu îmi duc mâna la gură ca să-mi înăbuş ţipătul.

— Ce naiba faci?! se răsteşte monstrul, ţintuindu-mă cu ochi furioşi.

Dau să ţip, dar îmi dau seama că nu e un monstru. E Robert.

— Ştiam c-o să vii aici. Eram sigur!

Felul teribil în care o spune implică ideea că am făcut ceva greşit.

— Nu-i de mirare că Will a avut coşmaruri, îmi reproşează el, luându-mă de mână şi trăgându-mă afară din cameră. Nu-i poţi tulbura somnul în fiecare noapte! Nu se poate!

— Mă doare! strig eu.

Robert mă ţine strâns, dar odată ajunşi înapoi pe coridor, îmi dă drumul.

— N-am făcut decât să arunc o privire în camera lui. Tu eşti cel care se ascundea aici!

— Ce naiba ai, Emma? îmi şopteşte el, furios. Care mama naibii e problema ta?

25

Cinci zile până la ziua de naştere

Am ajuns la serviciu înainte de ora 6.45. Capul îmi bufnea din cauza mahmurelii provocate de somnifer, fără beneficiul unei nopţi bune de odihnă. Am rămas întinsă în pat jumătate de noapte, dar, cu toate că aş fi putut să mai zăbovesc fără să-mi creez neplăceri la serviciu, am vrut să ies din casă şi să evit privirile glaciale ale lui Robert la micul-dejun.

Acum, după douăsprezece ore epuizante, îmi dau silinţa să par o fiinţă cât de cât umană în timp ce chelnerul ne umple paharele cu apă minerală şi cu vin, între felurile de mâncare delicioase, dar deloc săţioase. Mulţumesc printr-o mişcare din cap, zâmbesc şi mă prefac interesată de o întâmplare amuzantă, petrecută la o şcoală pentru copii de bani gata, pe care o deapănă Stockwell şi Buckley.

— Bietul Johnson! spune Buckley, chicotind. Cred că şi acum deţine recordul pentru cele mai multe farse îndurate de-a lungul unui singur an şcolar!

— Lasă, că nu i-au prins rău! Acum lucrează pentru Foreign Office. Dar, din câte ştiu, n-a făcut copii.

Amândoi izbucnesc iarăşi în râs.

— Ce fac băieţii tăi? întreb eu.

— Sunt bine, răspunde Stockwell. Se înţeleg bine cu noua bonă. Mirandei nu i-a plăcut niciodată ideea de a avea o bonă. Cu chiu, cu vai, am convins-o să angajăm una, dar era severă şi în vârstă. Măcar asta e tânără şi frumuşică.

— Calităţi esenţiale pentru o bonă!

Cuvintele îmi scapă înainte să mă pot opri, iar Buckley îmi aruncă o privire aspră, aşa că râd şi încerc să pară o glumă.

— Miranda a sunat de câteva ori ca să stea de vorbă cu ei, continuă Stockwell. Întotdeauna plângând, de parcă nu şi-ar fi făcut-o cu mâna ei.

— Femeile sunt creaturi foarte emoţionale, spune Buckley, iar eu sorb prelung din paharul de vin, încercând să-mi ascund enervarea cauzată de misoginismul lor nonşalant.

— Totuşi, sunt atât de predictibile! spune Parker, întorcând spre mine o faţă zâmbitoare. Asta, dacă nu cumva sunt deştepte, ca Emma. Frumuseţea

şi deşteptăciunea sunt o combinaţie uluitoare!

Are dinţii prea albi şi se află la doar un pas de bronzul afectat al lui Simon Cowell{2}, iar amândouă îi mutilează înfăţişarea prezentabilă pe care ar putea s-o aibă. Îmi provoacă silă. Bărbaţii bogaţi, obişnuiţi să li se facă pe plac, nu mă atrag.

— Aşa crede şi soţul meu. *Sau o credea cândva.* Ce pot face pentru tine, domnule Stockwell? Divorţul s-a încheiat.

— Mulţumită ţie!

— Dacă te interesează un avocat corporatist, continui eu, atunci nu cred că pot să contribui prea mult la discuţia de acum. De multă vreme n-am mai practicat în afara dreptului familiei. Pentru ceea ce ar putea să-ţi trebuiască, există avocaţi cu mai multă experienţă decât mine.

— Am vrut să fii de faţă ca să-ţi mulţumesc şi să mă asigur că Buckley îţi înţelege valoarea! spune el, întinzându-se pe masă şi strângându-mi mâna. Mai ales că aud că se pregăteşte un parteneriat.

Palma lui uscată şi prea fierbinte îmi atinge pielea. Oare încearcă să-şi aroge întrucâtva meritul pentru potenţialul meu statut de partener în firmă?

— Aşa sper şi eu! răspund, aruncându-i o privire lui Buckley, care îmi zâmbeşte pieziş.

Oare trebuie să citesc un avertisment în zâmbetul lui?

„Fii amabilă!”

— Aşa că, spun eu, cu un zâmbet fermecător, poate că ar fi cazul să mă pun la punct cu dreptul corporatist! De fapt, ştiu deja pe cineva care cred că a lucrat pentru tine: Julian Simpson. Deţine o firmă de construcţii.

Telefonul meu aşezat pe masă începe să bâzâie. E Robert. Resping apelul. Dacă a uitat că sunt la o cină în seara asta, nu-i vina mea. Sună din nou şi resping din nou apelul, iar apoi bag telefonul în geantă.

— Julian, da. Un tip deştept! exclamă Parker. Dar mă mir că mai poate să construiască ceva în momentul de faţă, adaugă el, aruncându-i o privire amuzată lui Buckley, care pare să spună că *băieţii înţeleg.* Din câte ştiu, e topit după fetişcana cu care umblă! Se pare că nu-i mai stă gândul la altceva. Prea tânără pentru mine, spune el, făcându-mi cu ochiul.

„O, Doamne, Michelle are dreptate! Există o altă femeie!”

Probabil că mi se citeşte uluirea pe faţă, fiindcă Parker râde.

— O, văd că nu ştiai! Nu-ţi face griji! Soţia lui are reputaţia că nu vede ce nu-i face bine. Atâtea căsnicii ar fi salvate dacă toate doamnele s-ar pricepe să facă la fel! spune el, golindu-şi paharul cu vin.

Buckley râde ca şi cum ar fi de acord, de parcă şi el a trebuit să jongleze cu amante şi cu aventuri de o noapte, deşi eu ştiu că-i e complet devotat Belindei, femeia cu care e căsătorit de treizeci de ani. Deodată îmi apar în faţa ochilor aşa cum erau la şcoală, Parker Stockwell, un fanfaron gălăgios, atrăgător şi infatuat, şi Buckley, care-i scria eseurile în schimbul prieteniei lui.

— Mă scuzaţi un moment, spun eu, ridicându-mă. Trebuie să-mi pudrez nasul.

M-am schimbat la birou, îmbrăcând o rochie neagră, iar acum simt cum Stockwell mă măsoară din priviri în timp ce mă strecor prin spaţiul îngust dintre mese. Nu-şi mută scaunul, silindu-mă să mă frec de braţul lui. Preţ de o clipă, îmi imaginez cum înşfac sticla de apă, i-o sparg în cap şi nu mă opresc decât după ce îi văd creierii împrăştiaţi pe masă, iar apoi îi fac la fel lui Buckley, fiindcă e atât de slab. O, Doamne, bărbaţii!

Îmi croiesc drum spre toaleta femeilor, departe de zona oarecum liniştită a restaurantului, trecând pe lângă barul aglomerat. Mă enervează faptul că am lăsat doi bărbaţi să mă supere. Am avut de-a face cu Stockwell vreme de luni întregi, de-a lungul acelui divorţ urât. Totuşi, deşi nu l-am plăcut în viaţa mea, lucrul ăsta nu m-a deranjat. Niciodată n-am avut nevoie să-i plac pe cei cu care am lucrat.

Toaleta elegantă e pustie. În timp ce o folosesc, încerc să-mi revizuiesc atitudinea. N-am făcut altceva decât să ies la o cină şi, după ce Buckley semnează contractul cu Stockwell, eu pot să dispar din prim-plan. Sunt sigură că, în scurt timp, o să se găsească vreo fetişcană pe care s-o placă şi care să-i sucească repede capul. Bona, probabil. Asta e ceea ce mă irită: Parker a făcut tot ce a putut ca să obţină custodia copiilor, iar acum îi creşte altcineva. Dar, la urma urmei, nu-i treaba mea. Eu am propriile probleme.

— Mă întrebam eu cât o să dureze până să se dea la tine!

Miranda!

Tocmai mă spălam pe mâini, iar ea iese valvârtej din cabina de alături. Am recunoscut imediat acea voce stridentă, un pic împleticită, de om care a băut ceva alcool. Dar văzând-o în carne şi oase pe Miranda Stockwell, soţia părăsită, observ că acum arată altfel. Părul ei lung e negru de data asta şi-i cade pe umeri, despletit, iar machiajul e mai pronunţat, ca de vampă. N-aş fi recunoscut-o.

— Miranda, ce faci?! N-ar trebui să fii aici!

Sunt exasperată, dar şi îngrijorată.

— Pot să mă aflu oriunde doresc.

— Ai venit aici după el? întreb, dar inima mi-o ia imediat la goană, fiindcă mă tem ca nu cumva ţinta urmăririi ei să fiu chiar eu. Ai venit aici după mine?

Gura i se strâmbă într-un zâmbet amar, dar nu răspunde.

— Uite ce-i, spun eu, folosind tonul meu cel mai înţelegător şi mai netulburat, de avocat, pot să înţeleg că mi-ai lăsat biletul ăla pe parbriz, dar faptul că mi-ai tăiat cauciucul a fost prea de tot!

— Am auzit că fiii mei au o bonă nouă, mormăie ea, clătinându-se uşor şi uitându-se la reflexia din oglindă ca la o străină. M-am gândit să-l înfrunt şi am venit aici pentru asta. Vreau să-l fac de ruşine. Dar nu pot, nu-i aşa? Orice spun sau fac – oricât ar fi de rezonabil, la naiba! – ar însemna să stau încă un an fără copiii mei!

— Ar trebui să te duci acasă! strig eu, alarmată de faptul că Miranda stă între mine şi uşă, drept pentru care mă rog în gând să intre cineva. Nu cred că-i bine să încerci să vorbeşti cu Parker!

— Nu contează. Sunt invizibilă, răspunde ea, aruncându-mi un zâmbet plin de furie şi de amărăciune. Nu exist. Probabil că nici nu era nevoie să-mi schimb culoarea părului.

— Să ştii, Miranda, că-mi fac griji pentru tine!

— Ba nu, mă contrazice, iar, preţ de o clipă, am senzaţia că o să înceapă să plângă. Îţi faci griji pentru ceea ce aş putea să fac. Şi ştii ce, doamnă Emma Averell cea Măreaţă? adaugă ea, aplecându-se înainte. Aşa şi trebuie. Poate că o să fac ceva nebunesc! Ceva care să te facă *pe tine* să te simţi invizibilă.

— Ar fi cazul să nu mai bei! izbucnesc eu. Şi să mă laşi în pace! Şi află că nu mă culc cu…

Iese înainte să termin fraza, trecând pe lângă trei femei care vin din direcţie opusă şi care intră, agitate, în spaţiul îngust, împiedicându-mă să ies imediat după ea.

„La naiba! La naiba! La naiba!”

Reîntorcându-mă la masă, n-o văd nicăieri. Oare a plecat? Oare ar trebui să chem poliţia? Ca să le spun ce? Că, fiind pe jumătate beată, Miranda m-a ameninţat voalat, dar că, de fapt, nici nu m-a atins? Că bănuiesc că mi-a tăiat cauciucul weekendul trecut? Reclamaţia mea n-o să însemne nici pe departe o prioritate pentru poliţişti. Dar ar trebui să-i povestesc despre asta lui Buckley. Poate chiar şi lui Stockwell. Având în vedere tot ce se petrece

acasă, n-am nevoie şi de porcăria asta.

Şeful de sală mă aşteaptă lângă masă şi toţi trei îşi întorc privirile spre mine în momentul în care mă apropii. Buckley pare jenat.

— S-a întâmplat ceva?

— Soţul dumneavoastră a sunat la restaurant, spune şeful de sală. A zis că a încercat să vă contacteze pe mobil.

Eu credeam că uitase că am ieşit la cină, dar dacă s-a întâmplat vreun accident? Groaza cumplită care mă cuprinde noaptea face să mi se strângă stomacul şi-mi dă o senzaţie de greaţă.

— Copiii…

— Soţul dumneavoastră a spus că nu li s-a întâmplat nimic, doamnă, mă lămureşte şeful de sală, părând că-mi cere scuze. Dar trebuie să mergeţi acasă.

Simt că toţi cei din restaurant s-au întors spre mine, iar un chip se vede limpede, femeia singură care stă între zona barului şi restaurant, cu ochii aţintiţi asupra mea. *Miranda.*

Şeful de sală continuă să vorbească, mai tare decât e necesar, sunt sigură.

— A venit poliţia, spune el, iar apoi se opreşte, lăsându-ne, pe mine şi pe toţi ceilalţi, să rămânem agăţaţi de ultimele lui cuvinte. Vor să stea de vorbă cu dumneavoastră.

26

În faţa casei e o maşină de poliţie – ce-o să le mai placă asta vecinilor! Parchez repede şi apoi mă grăbesc să intru, cuprinsă de o senzaţie de greaţă. Din camera de zi, Chloe se uită la mine cu ochi mari.

— Poliţiştii sunt în bucătărie, îmi şopteşte ea în clipa în care trec prin dreptul uşii. Ce naiba se întâmplă, mamă?

Aş vrea să-i răspund:

„Da, Chloe, ce naiba ce întâmplă?!”

Dar mă mulţumesc să bâigui că e o greşeală şi că ar fi bine să rămână acolo sau să-l caute pe Will. Chiar atunci o văd pe Phoebe coborând scara. Are un aer de parcă ar fi stăpâna casei. Îmi aruncă o privire înveninată şi sunt sigură că şi căutătura mea spune acelaşi lucru. Mă crispez toată.

— Ce faci la etaj? întreb eu. De fapt, ce faci…

— Emma! strigă Robert, ieşind din bucătărie, foc de supărat. Poliţiştii sunt aici!

— E vorba de mama, explică Phoebe.

E în spatele meu, iar între ea şi Robert mă simt flancată de nişte gardieni care mă duc spre locul execuţiei, nu însoţită de membrii familiei mele.

Mă întâmpină doi ofiţeri de poliţie, un bărbat şi o femeie, amândoi în vârstă de treizeci şi ceva de ani, care tocmai beau cafea din ceştile noastre cele bune. Se prezintă şi-mi arată insignele, de parcă aş putea să am impresia că sunt impostori.

— Ce se întâmplă? întreb eu, simţindu-mă vinovată, deşi n-am făcut nimic rău. Eram la o cină de afaceri importantă.

Prima mea minciună, dat fiind că am fost invitată la restaurant pe post de acadea plimbată prin faţa lui Parker Stockwell.

— Aşa ne-a spus şi soţul dumneavoastră. Ne pare rău că v-am stricat seara!

Cea care vorbeşte e femeia, Hildreth cred că a zis că o cheamă. Da, cei doi se numesc Hildreth şi, respectiv, Caine.

— Dar trebuie să vă punem câteva întrebări despre circumstanţele morţii mamei dumneavoastră.

Mă uit ţintă la ei, pe deplin conştientă de privirea sfredelitoare a lui Robert. Simt cum mi se întoarce stomacul pe dos, fiindcă tocmai mi-am dat seama că, orice ar fi pe cale să-mi spună poliţiştii, el deja a descoperit,

probabil, că mama n-a murit cu mulţi ani în urmă. Minciuna mea străveche a ieşit la iveală.

— Era internată în spital, spun eu. Presupun că medicii de acolo vă pot da mai multe detalii despre problemele ei de sănătate.

— Aţi vizitat-o pe mama dumneavoastră marţi?

— A fost o vizită scurtă. Iar mai târziu în aceeaşi seară, sora mea m-a anunţat că mama a murit. Care e problema, doamnă sergent?

— Aţi fost ultima persoană care a văzut-o în viaţă.

— Nu ştiu dacă e aşa, dar vă cred pe cuvânt.

Oare unde bat? Le studiez fetele în căutarea unui răspuns, dar sunt impasibile.

— Descrieţi-ne vizita!

— Desigur. Dar mai întâi spuneţi-mi de ce trebuie să ştiţi. A murit o femeie bătrână, care avusese un traumatism cranian. Ce treabă are poliţia cu asta?

Caine îşi ridică privirea din ceaşca de cafea.

— Nu păreţi foarte mâhnită.

— Nu sunt. Pentru mine, a fost moartă de pe vremea când aveam cinci ani.

Nici nu pot să-mi închipui care a fost reacţia lui Robert în momentul în care le-a deschis uşa.

„Maică-sa?! Dar a murit pe când ea şi sora ei erau mici! Aşa mi-a spus soţia mea!”

— Şi, totuşi, v-aţi dus s-o vedeţi?

— Iar acum regret! izbucnesc eu. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se petrece?!

— S-a găsit o pernă pe podea.

Cuvintele vin de la Phoebe, care priveşte de pe margine.

— Lângă pat, adaugă ea. Se crede că cineva… ei bine… nu e nevoie să spun mai multe.

Vorbele i se sting pe buze, iar în tăcerea ce se lasă peste încăpere, o privesc ţintă, după care mă uit la cei doi ofiţeri de poliţie. În acel moment, pricep pe deplin aluzia pe care tocmai a făcut-o sora mea.

— Credeţi că am sufocat-o?! întreb, lăsându-mă să cad pe un scaun înalt de la masa din mijlocul bucătăriei. De ce aş face una ca asta? Doar era pe moarte! Iar atunci când am plecat, era în viaţă!

— Am trimis la laborator mostre din nări, spune Hildreth pe un ton de o

neutralitate înfiorătoare. Dacă a inhalat fibre de bumbac, o să ne facem o idee mai clară despre întreaga chestiune, mă lămureşte ea, aruncându-mi o privire îngândurată. Dar aţi fost văzută ieşind în fugă din clădirea spitalului, într-o stare de evidentă tulburare. Care pare în contradicţie cu reacţia dumneavoastră de acum.

— În timp ce mă aflam în rezerva ei, mama m-a apucat de încheietura mâinii preţ de o clipă. Asta m-a îngrozit.

— Dar e imposibil! exclamă Phoebe, încruntându-se. Cu traumatismul cranian pe care-l suferise?!

De ce nu poate să fie niciodată de partea mea?

— A *fost* posibil! Fiindcă aşa s-a întâmplat. Mă uitam la fişa medicală afişată deasupra patului, când i s-au deschis ochii şi m-a apucat de încheietură. A durat doar un moment, după care mi-a dat drumul şi asta a fost tot. Presupun că nu trebuie să explic pentru ce era închisă. Iată de ce am fost tulburată! Am ieşit în fugă din clădirea spitalului, m-am întors la maşină şi atunci am primit un telefon de la şcoala la care învaţă fiul meu, drept pentru care am plecat într-acolo.

— La ce oră se întâmpla asta?

— Nu ştiu exact, răspund eu, căutând prin geantă. Dar apelul se poate vedea pe telefonul meu.

— Nu înţeleg ce speraţi că o să demonstreze asta.

— O, e ridicol!

Caut prin istoricul apelurilor şi apoi îndes telefonul în mâna lui Hildreth.

— Uitaţi-vă: am fost sunată la ora trei şi cinci minute după-amiaza. La ce oră a murit mama?

— La trei şi nouă minute. Dar n-avem de unde să ştim că eraţi în maşină atunci când aţi răspuns la apel.

— Adică susţineţi că stăteam de vorbă cu cineva de la şcoală în timp ce ţineam o pernă peste capul mamei mele! Asta credeţi?

Cu o mişcare grijulie, Hildreth pune telefonul pe masă.

— Apelul a durat două minute. Aşa că aţi fi putut să vă folosiţi de ambele mâini.

Mă uit ţintă la ea. Nu poate să vorbească serios!

— Dar sunt convinsă că, după ce primim rezultatele de laborator, o să se lămurească totul, spune Hildreth, iar chipul ei e ca o carte închisă, însă mă îndoiesc că-şi imaginează că rezultatele o să fie în favoarea mea. Acum înţelegeţi de ce a trebuit să vorbim cu dumneavoastră. Sora dumneavoastră

susţine că n-aţi vrut să aveţi nimic de-a face cu mama. Aţi fi dorit să fie moartă. Iar deodată vă duceţi s-o vedeţi, adaugă ea, după care face o pauză. Şi apoi e găsită moartă.

— M-am dus s-o văd tocmai *fiindcă* era pe moarte! Aş zice că este evident pentru oricine! mă apăr eu, copleşită de oboseală. Iar acum, dacă nu cumva mai aveţi să-mi spuneţi ceva, aş prefera să plecaţi.

— Nu mai avem nimic să vă spunem în seara asta.

— Vă conduc! se oferă Robert, care apoi îi şi însoţeşte spre ieşire.

Aştept să plece toţi trei, după care mă întorc spre sora mea.

— Emma, dacă ai făcut ceva… începe ea, dar eu îi curm vorba.

— Phoebe, ce i-ai spus lui Will? întreb, făcând un pas spre ea. Ce motiv ai să-l sperii în halul ăsta? De ce să-i spui ce a făcut mama? Şi de ce acum? De ce înainte de ziua mea de naştere? Ce se întâmplă cu tine?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti, răspunde Phoebe pe un ton grav şi rece. Şi nu întoarce povestea asta împotriva mea! exclamă ea, uitându-se peste umăr ca să se asigure că suntem singure. Nu dormi, nu-i aşa? Ştiu asta de la Robert. Eşti paranoică! De ce i-aş spune lui Will ceva despre mama? Doar nu sunt nebună! adaugă, iar cuvântul rămâne suspendat între noi. Dar cu tine ce se întâmplă, Emma? Ştii, cred că ai nevoie să te vadă un medic. Îmi fac griji pentru familia ta!

Faţa îmi arde de furie. Phoebe e la un pas de a-mi spune că sunt nebună.

— Asta e familia *mea*, şuier eu cu glas şoptit. Nu a ta. N-o să fie niciodată a ta, oricât de mult ai crede tu că ar trebui să fie, adaug, făcând un pas în faţă. Crezi că pentru mine totul e uşor. Că nu e drept ca eu să am totul şi tu să n-ai nimic, dar asta e doar scuza pe care ţi-o spui tu. N-am primit nimic de-a gata, Phoebe! A fost nevoie de multă muncă. Relaţiile între soţi înseamnă multă muncă. Creşterea copiilor înseamnă multă muncă. O carieră înseamnă al naibii de multă muncă. Dar am pus osul la treabă, Phoebe, şi asta-i diferenţa dintre noi două! Tu crezi că lumea îţi e datoare din cauza a ceea ce ţi-a făcut mama. Din cauza copilăriei noastre. Fiindcă erai sora mai mare. Lumea nu-i e datoare nimănui. Eu am muncit din greu pentru ceea ce am. Aşa că mai du-te naibii, Phoebe. Du-te învârtindu-te! În clipa asta. Ieşi din casa mea!

Ea îşi smulge jacheta de pe spătarul unui scaun.

— Tu ai fost ultima persoană care a văzut-o, Emma! spune ea. Poliţia nu vine acasă la oameni fără motiv. Iar povestea asta de doi bani, că te-a apucat de încheietură… vorbeşti serios?! Nu. Era. Posibil. S-a întâmplat numai în

capul tău! Nu ştiu ce se petrece cu tine, dar îţi urez mult noroc, doamnă ia-tot-ce-vrei-cu-orice-preţ, doamnă nu-i-vina-mea. Poate că mama avea dreptate să fie îngrijorată. Poate că înnebuneşti şi tu, ca ea!

O plesnesc pe faţă atât de tare, încât mă ustură palma. Pe obraz îi apare imediat o pată, în fracţiunea de secundă în care apuc s-o văd, înainte s-o acopere cu mâna.

Niciuna dintre noi nu vorbeşte, iar ecoul loviturii ne stăruie în auz. Înainte să mă hotărăsc să spun ceva, sora mea a şi plecat. O văd pe Chloe în pragul bucătăriei, uitându-se la mine ca la o străină, în timp ce Phoebe iese pe uşa casei.

— Ce nebunie! exclamă Chloe, după care o ia la fugă în sus pe scări, spre refugiul dormitorului ei.

N-o învinovăţesc. N-o învinovăţesc câtuşi de puţin.

Robert se întoarce la bucătărie. Ne privim lung. Aştept să înceapă să ţipe, dar el mă întreabă pe un ton calm, care mă sperie şi mai mult:

— N-ai nimic de spus?

Pare epuizat – *de parcă ar şti ce înseamnă epuizarea* –, derutat şi circumspect.

— N-am omorât-o!

Rostită cu voce tare, propoziţia e absurdă.

„N-am ucis-o pe mama mea!”

— Nu despre asta vorbesc. Mi-ai spus că a murit, în urmă cu toţi acei ani, mi-ai spus că murise pe vremea când erai mică.

— Ce contează, acum e moartă! răspund eu pe un ton în egală măsură irascibil şi frivol.

— Nu e amuzant, ce naiba, Emma! De ce nu mi-ai spus că era în viaţă?

Se uită la mine ca şi cum în toţi anii căsniciei noastre am fost o străină. Umplu ceainicul cu apă. O cană bună de ceai, eternul binefăcător al naţiunii engleze în caz de traumă emoţională. Nu prea cred că asta o să ne poată face bine azi, dar cel puţin pot să-i întorc spatele lui Robert în timp ce pregătesc ceaiul. Ridic din umeri. Cu ce să încep?

„Nu te priveşte pe tine?”

— Totul s-a petrecut cu mult timp în urmă. A fost mai simplu să-ţi spun că a murit. Era ceva care mă privea personal.

— Aş fi înţeles că nu voiai să vorbeşti despre ea dacă mi-ai fi spus ce a făcut, spune el pe un ton care e departe de orice înţelegere.

— De unde ştii tu ce a făcut?! mă mir, întorcându-mi capul spre el, şi,

deodată, răspunsul este evident. Aha, ţi-a spus Phoebe!

— Nu foarte multe. Doar că mama voastră o sufoca în clipa în care le-ai găsit tu. Azi, poliţiştii au vorbit mai întâi cu ea, iar ea s-a gândit că ar fi mai bine pentru tine dacă, înainte ca ei să ajungă aici, aş afla ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Sunt convinsă.

Întotdeauna se gândeşte la mine, asta-i Phoebe! Evident, lui Robert nu-i trece prin minte că ea ar fi putut să mă sune mai întâi *pe mine*, astfel încât să pot să-i povestesc *eu* totul soţului meu.

— Nu ţi-am spus, fiindcă mama nu merita să facă parte din viaţa noastră. Nici din viaţa mea nu mai făcea parte. Eram atât de mică! exclam, uluită că încep să mi se adune lacrimi fierbinţi în ochi şi că un suspin îmi curmă respiraţia. Cinstit vorbind, nici nu ştiu de ce m-am dus s-o văd. Phoebe mi-a spus că asta o să mă ajute să mă simt mai bine şi, în plus, nu puteam să mi-o scot pe mama din minte. Aşa că m-am dus, iar acum am de suportat toate nenorocitele astea de consecinţe!

În cele din urmă, Robert se ridică şi mă îmbrăţişează. Obrazul mi se lipeşte de pieptul lui, iar eu am nevoie de senzaţia asta de intimitate.

— E o greşeală, nimic mai mult. Rezultatele de laborator o s-o demonstreze, spune el, dar nu pare convins, în ciuda acestor vorbe liniştitoare. Mâine-dimineaţă anulez petrecerea de ziua ta. Mai întâi trebuie să trecem cu bine peste necazul ăsta. Haide, e ora de culcare! mă îndeamnă, fără să se poată uita, totuşi, în ochii mei, după care mă îmbrăţişează fără tragere de inimă şi-mi dă drumul repede. Trebuie să dormi bine la noapte, ca să putem înfrunta ziua de mâine în forţă!

— Înainte să ne culcăm, ai vrea să ne uităm la ceva amuzant pe tableta ta?

Nu mai am chef să vorbesc, dar vreau să mă lipesc de el, să simt că cineva e de partea mea.

— Bună idee! Mă duc să vorbesc cu Chloe, să-i spun că n-are de ce să se sperie.

— Aduc eu ceaiul sus!

— Mersi, spune el, aruncându-mi un zâmbet vag. Nu e decât o săptămână ciudată.

„Se poate spune şi aşa!”, comentez eu în gând, în timp ce el urcă scările.

Îmi cobor privirea şi văd că-mi tremură mâinile. Oare poliţiştii chiar cred că mi-am ucis mama? Dar Phoebe? Inspir adânc. Mâine, la serviciu, cum o

să-i explic toată povestea asta lui Buckley?

În timp ce fierbe ceaiul, iau telefonul şi văd apelurile pierdute de la Robert, precum şi un mesaj de la Phoebe, în care ea îmi cere s-o sun. Într-adevăr, am primit mesajul înainte de cele două apeluri ale lui Robert, iar acum mă simt şi mai vinovată că am pălmuit-o. Mă furnică palma în clipa în care îmi amintesc. Chiar am pălmuit-o. Probabil că acum e convinsă că am omorât-o pe mama.

Mai e şi un mesaj de la Parker Stockwell, care speră că nu s-a întâmplat nimic grav. Asta e altă problemă de care trebuie să mă ocup. Apariţia Mirandei, beată, în toaleta femeilor, pare să se fi petrecut în altă viaţă. Ce i-ar mai plăcea ei o asemenea înlănţuire de evenimente! Să vadă că şi viaţa mea e cât se poate de departe de perfecţiune.

Privesc pe fereastra bucătăriei. Noaptea de vară se lasă în cele din urmă, iar nervii mei sunt întinşi prea tare, ca nişte corzi de chitară gata să plesnească. Totul o să fie bine. Poliţiştii nu-şi fac decât meseria şi presupun că o pernă găsită pe podea n-are cum să nu le trezească suspiciuni, dat fiind istoricul familiei noastre. Dar probabil că mama a avut o scurtă criză înainte de a muri, iar perna i-a căzut de sub cap. Nici nu-mi amintesc cum erau aşezate pernele atunci când am plecat. Nu-mi amintesc prea mult din ce s-a întâmplat după momentul în care m-a apucat de mână. Nu vreau să mă gândesc la golul ăsta din mintea mea.

Mă duc la uşa din spate şi verific dacă e închisă, spunându-mi că trebuie să ţin minte că, da, e închisă, astfel încât, dacă mă trezesc peste noapte, să n-am dubii. Sper ca asta să-mi înăbuşe pornirea de a coborî din dormitor, astfel încât să pot să adorm la loc. Dar oare Robert o să mai poată să doarmă? Poliţiştii au venit la noi acasă şi m-au acuzat că mi-am omorât mama, pe care soţul meu o credea moartă de mulţi ani. Şi mai sunt şi desenele lui Will, precum şi faptul că Robert m-a aşteptat noaptea trecută în camera fiului nostru. Chiar dacă eu am afirmat cu tărie că Phoebe e cea care l-a speriat pe Will, Robert trebuie să aibă dubii. Azi-noapte, chipul lui a fost cât se poate de grăitor.

„Nu-i poţi tulbura somnul în fiecare noapte!”

Mă gândesc la perna pe care femeia din desenele lui Will o ţine în mâini, apoi la mama, la ce a făcut ea şi la perna găsită recent lângă patul ei. Poliţiştii ar jubila dacă Robert le-ar destăinui toate astea, iar acum probabil că el îşi frământă mintea, analizând totul în detaliu.

Torn ceaiul, adăugând lapte şi două cubuleţe de zahăr în cana lui Robert.

Telefonul începe să zbârnâie. Aş vrea să nu mă uit, îngrozită de ce ar mai putea fi, dar e Caroline, care mi-a scris următorul mesaj:

Sigur că da. Sună minunat.

Ce sună minunat? Derulez în sus pe ecran şi văd un mesaj de la mine, în care îi propun să ne întâlnim din nou. Oare când i l-am trimis? Mă uit la oră. Azi-noapte, la ora 3.30? Îmi amintesc că mi-am verificat mesajele pe când stăteam în pat, captivă. Probabil că atunci l-am trimis. Capul îmi bubuie de durere. Nu contează, şi, de fapt, nici nu sunt deloc surprinsă. Mai nou, noaptea am mintea înceţoşată.

Închid telefonul. Mesajul lui Caroline îmi încălzeşte sufletul în mijlocul grozăviilor pe care le-am trăit astă-seară. Cel puţin există pe lume o persoană care vrea să-mi fie prietenă.

E timpul să urc în dormitor şi să-i ţin piept lui Robert, cu speranţa că el n-o să explodeze. Sunt sigură că o să mai avem nişte discuţii aprinse după ce o să reuşească „să proceseze totul", aşa cum ar spune doctoriţa Morris. Îmi amintesc cum m-a apucat azi-noapte de braţ şi m-a tras afară din camera lui Will. Atâta furie, atâta neîncredere! Mă uit din nou la uşa din spate, simţind cum mi se intensifică senzaţia de pericol. Uşa e încuiată. Ştiu că e încuiată. Dar, înainte să merg la culcare, mai încerc o dată mânerul.

O fac atunci când Robert se duce la baie ca să se spele pe dinţi. Iau somniferul care mi-a fost prescris şi apoi, înainte să mă pot răzgândi, strivesc o pastilă de NightNight, o pun în ceaiul lui şi amestec iute cu capătul unui pix luat din sertarul noptierei mele. Mă las pe pat. Inima îmi bate cu putere şi sper ca zahărul din cană să-l împiedice pe soţul meu să simtă un gust ciudat.

Ştiu că am făcut un lucru rău, bineînţeles că *e un lucru rău*, dar am citit prospectul şi medicamentul ăsta n-are cum să-l vatăme pe Robert, iar eu nu pot să suport gândul că el o să stea treaz ca să mă urmărească. Să sperăm că amândoi o să dormim bine, că de dimineaţă o să fim sunaţi de la poliţie şi că toată povestea asta cu moartea mamei o să rămână doar o încurcătură stupidă. Atunci o să-l conving pe Will să recunoască, săracul, că a făcut desenele din vina lui Phoebe, şi n-o să-mi mai rămână de rezolvat decât problema barului şi cea a ameninţătoarei zile de naştere de care trebuie să trec.

Dar mai întâi, te rog, Doamne, dă să pot dormi!

27

Nu dorm.

Sunt în dulapul de sub scară, lipită de perete, cu genunchii adunaţi sub bărbie. E întuneric şi miroase a lucruri vechi, iar praful îmi gâdilă nările în timp ce amintirile îmi vuiesc prin cap.

„Nu, mămico, nu!”

Timpul se înfăşoară în jurul lui însuşi şi mă întorc în noaptea aceea, într-un alt dulap de sub scară, în care m-a închis mama, iar întunericul e un gol înspăimântător, care mă înghite, aproape la fel de înspăimântător ca sunetele care vin de pe lumea cealaltă. Se aud paşii ei. Deschide uşa din spate, o închide, urcă scările, coboară înapoi. Paşi, paşi, paşi.

Era furtună, asta îmi amintesc. Iar acum furtuna e înlăuntrul meu.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot… le-oi lăsa în urmă…

Te uită, o lumânare, o carte şi un clopot, aminte să-mi aducă.

Cântecul îmi răsună prea tare în minte şi nu mai pot să gândesc. Sunt atât de obosită! De ce m-am târât aici? Cu ce m-ar ajuta asta? Degetul meu, un contur granulat şi fantomatic, se întinde într-o parte şi atinge uşa. În acea ultimă zi, eu şi Phoebe ne-am întors de la şcoală şi am găsit-o ghemuită pe hol, zgâriind cu un compas partea interioară a uşii dulapului de sub scară şi bâiguind:

— O sută treisprezece o sută cincizeci şi cinci două sute optsprezece două sute douăzeci şi doi

Desenez numerele cu degetul pe lemnul fin:

1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot… le-oi lăsa în urmă…

De ce mi se întâmplă lucrul ăsta în fiecare noapte? Am gura uscată de la somniferul care n-a avut efect. Altul nu mai iau. N-are rost. Îmi dă o stare de rău, dar de odihnit, tot nu mă odihnesc. Spre deosebire de Robert, care doarme buştean după un singur NightNight.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot… le-oi lăsa în urmă…

Trasez din nou numerele pe suprafaţa de lemn şi ele mă liniştesc. Simt că sunt aici de-o veşnicie, nu de doar câteva minute. Şi poate că aşa e. Poate că am avut din nou unul dintre acele mici colapsuri pe durata cărora pierd noţiunea timpului.

La ora 1.13 noaptea am verificat uşa din spate. *Zdrang, zdrang!* Era

încuiată, desigur. Înainte să verific, am ştiut că era încuiată. Mi-am amintit c-o încuiasem. Dar pe măsură ce minutele se târau în jurul câmpului de bătălie care e patul nostru, nu m-am mai putut opune îndemnului de a merge jos ca să verific din nou. Mai mult decât un îndemn. O nevoie primară. O nevoie pe care n-am putut să mi-o reprim.

La 1.55 am urcat la etaj şi am început să mă uit pe fereastra din hol, cu palmele apăsate pe geam, cu inima bătându-mi puternic. Iar acum? Ei bine, mă aflu aici. Înapoi în dulapul de sub scară, aşa cum am fost cu mulţi ani în urmă, într-o altă casă, dar, de data asta, eu singură m-am vârât aici.

Ajung la patruzeci de ani. Ajung ca mama.

Totul pare greşit noaptea. Piese de puzzle care nu se potrivesc în mintea mea. Lipsesc laturile drepte din puzzle, care să mă stabilizeze. Am crezut că o să mă simt mai bine după moartea mamei, dar mă simt mai rău. Noaptea asta pare distorsionată. Gândurile îmi sunt fragmentate şi totuşi atât de stridente, de pline de groază, de griji şi de nelinişte! Oare cum a murit mama? Oare *eu* am omorât-o? Oare pot să am încredere în mine însămi? La lumina zilei aş spune că da, fără nicio îndoială, dar acum, în toiul nopţii, nu sunt la fel de sigură. Oare îmi sunt propriul narator pe care nu pot să mă bazez?

Nu, îmi răspund tot eu, schiţând repede cu degetul numerele pe suprafaţa de lemn. Sunt epuizată. Poate că am o cădere nervoasă. Dar n-am omorât-o eu. N-aş fi putut s-o fac. Aş şti dacă aş fi făcut-o.

„Eşti sigură?”, mă întreb, dar vocea mamei e cea care îmi şuieră în ureche. „Te ascunzi în dulapul de sub scară fără niciun motiv! Trecutul se repetă. Nebună, ca mine. Cum e mama, e şi fiica. Sânge rău!”

Uşa se deschide, degetul cu care scriu pe lemn îmi rămâne în aer, iar după aceea icnesc, cu palmele peste gură, îndesându-mă în colţ, încercând să mă fac mai mică. Sunt atât de înspăimântată, încât preţ de o clipă sunt convinsă că silueta care se apleacă, voind să mă vadă mai bine, e chiar *ea*.

Dar nu ne aflăm *în trecut*, iar umbra aceea nu e mama, aşa cum arăta în noaptea în care a împlinit patruzeci de ani, cu părul lung atârnându-i încâlcit şi vâlvoi peste faţă, cu capul lăsat într-o parte.

— O, iată-te!

Surprinsă să mă vadă, deşi ea era cea care mă încuiase acolo.

Umbra care se află acum dinaintea mea e mai mică, la fel de mică precum eram eu pe atunci.

— Mămico…

Şoapta lui e potolită, dar sunetul vocii îmi spulberă deruta din minte, ca un duş cu apă rece. Simt din nou că sunt eu însămi. *Will.* E Will. Mă priveşte în felul acela ciudat în care a făcut-o atunci când l-am strâns prea tare în timp ce îi citeam din cartea cu Paddington, de parcă nu mai poate găsi protecţie în fiinţa mea. Mi se rupe inima.

Mă târăsc afară din dulap şi văd ce l-a condus la mine. O cană cu ceai de muşeţel rece, aşezată pe podea, lângă uşă.

— Nu-i nicio problemă! spun, sărutându-l pe faţă şi simţindu-mi mâinile îngheţate pe pielea lui fierbinte. Nu te speria!

Se uită dincolo de mine, către dulap. Mă silesc să-i zâmbesc.

— Să nu spui nimănui, dar asta e ascunzătoarea secretă a lui mami, îl lămuresc eu, iar privirea i se întoarce la mine. Poate fi şi ascunzătoarea ta, dacă vrei.

Mă aşez turceşte pe podea şi îl trag în poala mea. Îi cuprind în braţe trupuşorul cald, aşa cum făceam pe vremea când era mic, pe când era un băieţel fericit şi vioi. Îl legăn înainte şi înapoi.

— Dar atunci când ai un secret, e de la sine înţeles că nu poţi să-l spui nimănui. Nici măcar lui tati. Bine? Trebuie să rămână numai al nostru. Ştii, ăsta-i locul nostru special, şoptesc eu.

El dă din cap, serios ca un bătrân, iar mie îmi vine să-l scutur de tăcerea asta, să-l recapăt pe băieţelul meu cel vesel.

— Te simţi bine, maimuţico? întreb, dându-i părul la o parte de pe ochi. Mă îngrijorezi. Nici tu nu poţi să dormi? Te-a speriat mătuşa Phoebe?

El nu spune nimic, dar îşi linge buzele. Aşa face întotdeauna când se gândeşte bine la ceva.

— De asta ai făcut desenele acelea în caietul tău? Ţi-a spus ea ceva?

El îşi muşcă buza de jos. Cunosc şi semnul ăsta – se simte stingherit. Nu ştie ce să spună. Întreg corpul îi e rigid şi-şi smulge pieliţele din jurul inserţiei unghiilor, la fel cum fac şi eu.

— Nu-i nimic, iubitule! Vreau doar să ştiu. Ce ai desenat?

Se zvârcoleşte ca să scape din braţele mele, iar apoi se ridică în picioare, răsturnându-mi cana cu ceai de muşeţel amestecat cu vodcă.

— Will, stai!

Ajuns la prima treaptă, se opreşte brusc, cu o mână pe balustradă, şi mă priveşte.

— Pe tine, mami! spune el în cele din urmă. Tu eşti în desen.

Apoi dispare, alergând pe scări ca fugărit de un monstru.

Pe mine.

Eram pe jumătate ridicată în picioare, dar acum mă prăbuşesc din nou la pământ. Cum e posibil să fiu eu cea din desen? Da, noaptea intru la el ca să văd dacă totul e în regulă. Dar doar atât. Vreau să-l apăr. „Să-l apăr de ce?”

Mama îmi şopteşte din nou în minte:

„Ei cred că m-ai omorât. Nici tu nu eşti perfect sigură că n-ai făcut-o, aşa-i? Nu-ţi aminteşti că ai şoptit numerele mele în dictafon. Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat la spital după ce te-am prins de încheietură, singura ta amintire fiind aceea că apoi te-ai trezit alergând. Poate că nu-ţi aminteşti nici că l-ai speriat pe Will?”

Rămân pe podea mult timp după aceea.

28

Patru zile până la ziua de naştere

Mi-am petrecut noaptea făcându-mi griji pentru Will şi dându-mă de ceasul morţii la gândul că ar putea să-i spună lui Robert că m-a găsit în dulap – *de ce naiba eram în dulap?* – dar Chloe e cea care cedează la micul-dejun. Eu îmi pregătesc un al doilea espresso dublu la aparatul pe care rareori îl folosim, iar Robert îşi face de lucru cu tableta lui – în principiu, mă evită. Atmosfera e insuportabil de tensionată şi probabil că n-a ajutat deloc încercarea noastră, a tuturor, de a ne comporta ca şi cum totul ar fi normal.

— Eu sunt adolescenta! spune ea în timp ce-şi adună lucrurile, pregătită să plece la timp spre şcoală, ceea ce nu se întâmplă de obicei. Eu ar trebui să fiu cea disfuncţională!

Nu m-am mai dus devreme la serviciu. Am adormit într-un târziu în jur de ora cinci şi nu m-am trezit decât atunci când s-a ridicat Robert din pat, pe la 6.45. Oricum, voiam să-l văd pe Will, să mă asigur că se simte bine, dar acum el se poartă ca şi cum ar fi uitat ce s-a petrecut azi-noapte. Plimbă un camion de jucărie pe masa la care luăm micul-dejun, scoţând sunete de *brrmmm-brrmmm* în timp ce-şi mănâncă cerealele şi se împroaşcă din belşug cu lapte pe bărbie. Are un comportament mult mai aproape de normal decât cel din ultimele zile, motiv pentru care nu l-am oprit de la joacă nici eu, nici Robert.

— Ce se petrece cu familia asta? continuă Chloe. Parcă e nebună toată lumea!

„Nebună” – iar cuvântul ăsta! Mama mea se află printre noi.

— Nu se petrece nimic, răspund eu.

— Nimic?! întreabă ea, scoţând un hohot scurt de râs. Ai secrete pe care le-ai ţinut faţă de noi – de pildă, că am avut o bunică în viaţă în toţi aceşti ani –, apoi te comporţi ciudat şi arăţi ca naiba de vreo săptămână, iar acum vin poliţiştii şi e clar că au impresia că ai făcut ceva rău. Şi noi ne purtăm cu toţii ca şi cum toate astea ar fi ceva perfect normal!

— Chloe, ascultă…

— Pe lângă asta, Will s-a închis de tot îl el şi nimeni nu pare să facă ceva în legătură cu asta, iar tu, tată… nici tu nu te porţi normal! se revoltă ea,

aruncându-i o privire furioasă lui Robert. Cum ajung acasă şi pot să stau cu Will, tu pleci. Nici tu şi nici mama nu sunteţi pe acasă în ultima vreme. Will e fratele meu, nu copilul meu. Nu e datoria mea să am grijă de el. Iar dacă aţi fi prezenţi amândoi, aţi înţelege că-l supără ceva.

— Nu sunt plecat tot timpul. Nu exagera!

Robert pare iritat. Vinovat. Prins cu mâţa în sac. Oare ăsta să fie motivul pentru care nu s-a mai ocupat de treburile gospodăreşti în ultima vreme? Oare a fost mereu plecat, întorcându-se acasă doar atunci când trebuia să-l hrănească pe Will şi încercând să dea impresia că a fost aici toată ziua? Nu-mi pasă că iese şi că face ce-o face, dar mă deranjează că nu-mi spune. Să aibă toate astea legătură cu planul lui de cumpăra un bar şi cu criza vârstei de mijloc? Sau o fi altceva?

Chloe ne priveşte când pe unul, când pe celălalt.

— Aveţi de gând să divorţaţi? Fiindcă dacă asta e, atunci spuneţi-o!

— O, Doamne, nu! răspund eu în momentul în care ea se opreşte ca să respire.

— Sigur că nu! adaugă Robert la câteva secunde după mine, parcă ezitând. Ne confruntăm cu câteva probleme, asta-i tot!

— Da? întreb, uitându-mă la el, surprinsă. Nu ştiam că ne confruntăm cu probleme!

— Mămica şi tăticul lui Freddie au divorţat, spune Will, ridicându-şi privirea de la camionul lui. Acum, tăticul lui Freddie locuieşte împreună cu o doamnă pe nume Jane. Mămica lui Freddie spune că Jane e o ticăloasă parşivă.

Chloe râde scurt, iar eu fac ochii mari, uluită.

„Ticăloasă!”

Îl sărut pe cap.

— Nu trebuie să foloseşti cuvântul ăsta, nu-i frumos!

— Mămica lui Freddie îl foloseşte.

— Noi nu divorţăm, îl asigur eu. Cât despre poliţie, adaug, privind-o iarăşi pe Chloe, aceea a fost o greşeală. Îmi pare rău că am ţinut… încep eu să mă scuz, dar apoi mă opresc, simţind cum stomacul mi-e năpădit de un val de căldură, fiindcă, la naiba, n-am de ce să-mi cer scuze. Nu, de fapt *nu-mi pare* rău că am ţinut secretă existenţa mamei mele! exclam, agasată. Era treaba *mea.* Trecutul *meu.* Lucruri petrecute cu mult înainte să te naşti tu. Şi chiar dacă eşti fiica mea, asta nu înseamnă că trebuie să-ţi spun tot ce a fost înainte – şi nici tatălui tău nu trebuie să-i spun. Sunt sigură că nici eu nu

cunosc toate secretele tale!

O văd ezitând preţ de o clipă. E adolescentă – viaţa ei trebuie să fie un mare hăţiş de secrete.

— Şi crede-mă, Chloe, viaţa e complicată. N-avem cu toţii avantajul de a fi nişte adolescenţi încrezuţi, care le ştiu pe toate!

Ea îmi aruncă o privire lungă, glacială. În cele din urmă, mormăie:

— O, Doamne, abia aştept să scap de aici…

Apoi se năpusteşte pe uşa bucătăriei şi într-o clipită a şi ieşit din casă, trântind uşa.

— Ce e aia o ticăloasă parşivă? întreabă Will.

Toate întrebările pe care le am de pus soţului meu, despre ce face şi unde se duce, mai au de aşteptat.

★

— Îmi pare foarte rău, Angus!

Mă aflu în biroul lui, zâmbindu-i în cel mai dezarmant mod cu putinţă, arătând îngrijită şi profesionistă, căci mi-am acoperit umbrele întunecate de sub ochi cu un fond de ten cu efect luminos, care a costat o groază de bani.

— Cineva a încercat să ne spargă casa. A lăsat mare mizerie în urmă.

Încă mă simt încrezătoare după ciorovăiala cu Chloe şi nu văd de ce ar trebui să-i spun lui Buckley adevărul despre ce s-a întâmplat, dat fiind că eu n-am greşit cu nimic.

— Oricine ar fi hoţii – poliţia bănuieşte că sunt nişte adolescenţi care se tot învârt noaptea pe lângă terenul de crichet – au încercat să deschidă forţat şi maşina lui Robert. Poliţiştii m-au chemat acasă fiindcă au ţinut să mă asigur că nu s-a furat niciun obiect al meu. Şi trebuia să-l liniştesc pe Will, desigur. Cred că l-a speriat geamul spart. Era de aşteptat, nu crezi?

Sunt agitată de la atâta cafea, dar, din fericire, mintea mi-e ascuţită ca un brici. După mlaştinile mentale înnoroiate ale nopţii, dimineţile au devenit limpezi ca apa de izvor. Oare se poate să fii nebun doar noaptea? E posibil aşa ceva? Lucrurile sunt mereu mai grave noaptea, după cum spunea Rachel, femeia care m-a luat în plasament, ori de câte ori încerca să mă aline după ce îi trezisem copiii cu ţipetele mele. Poate că avea dreptate.

— Sinceră să fiu, m-am speriat şi eu! Trebuie să instalăm nişte camere de supraveghere.

Expresia de pe chipul lui Angus Buckley nu se schimbă. El nu scoate nici măcar un murmur de simpatie, ceea ce nu-i stă deloc în fire, iar eu simt că mă năpădeşte sudoarea în momentul în care, în cele din urmă, se uită în

ochii mei. Pare stânjenit şi nu-i e uşor să vorbească.

— Poliţiştii au fost aici mai devreme, spune el. Abia au plecat. Mi-au pus întrebări despre tine: când ai fost la birou, la ce oră ai plecat, lucruri de genul ăsta, mă lămureşte, iar apoi face o pauză. Astfel de întrebări nu sunt de felul celor pe care le-ar pune în cazul unei spargeri!

„Of, nenorociţii!”

Mă înroşesc.

— Înţeleg. Ei bine, n-am făcut nimic rău.

— Sunt sigur că nu.

Acum, că sunt în dezavantaj, el îşi recapătă obişnuita-i încredere în sine.

— Dar până când se clarifică chestiunea, oricare ar fi ea, poate că n-ar strica să-ţi iei câteva zile libere.

— Nu mă deranjează să vin la serviciu.

— N-a fost o rugăminte, Emma! exclamă el, după care face din nou o pauză, iar eu mă întreb dacă nu cumva se întrevede circumspecţie în expresia de pe faţa lui. Ce puţin socoteşte zilele astea libere ca pe un concediu de doliu. Pentru pierderea mamei tale.

Cuvintele lui cad grele ca ciocanul pe nicovală.

— Poliţiştii ţi-au spus despre ea?

— M-au pus în temă cu natura cercetării lor, desigur. Uite ce-i, Emma, viaţa ta de familie nu mă interesează…

— Mie mi se pare că a început să te intereseze…

— *Decât* dacă începe să aibă efecte negative asupra firmei. Iar aseară am fost pus în situaţia jenantă să rămân fără compania ta tocmai la cina luată împreună cu un client care ne-ar putea aduce mulţi bani!

Mă uit lung la Buckley. După toate nenorocirile care se petrec acum în viaţa mea, el e deranjat că l-am lăsat aseară cu buza umflată?!

— Ei, lasă-mă! spun eu cu un glas care şi-a pierdut tonul justificativ. Nu m-ai invitat la cină decât pentru că Stockwell vrea să mi-o tragă. *Tu* te-ai simţit jenat?! Eu m-am simţit ca o halcă de carne oferită în dar! Ceea ce mă face să mă gândesc că probabil ar trebui să depun o plângere.

Privirea îi încremeneşte. Firma se mândreşte cu politicile sale egalitare, chiar dacă noi ştim cu toţii că serile de vineri pot deveni… în cel mai rău caz, misogine, iar în cel mai bun, jenante, după un pahar sau două date pe gât la bar.

— Du-te acasă, Emma, spune el pe un ton grav şi rece. Te sun peste câteva zile. Să nu înrăutăţim şi mai mult situaţia!

— Vai, Angus, nici nu m-ai întrebat cum mă simt sau ce mi s-a întâmplat! Dar, bine, cum zici! Mă duc acasă.

Mă răsucesc pe călcâie şi încerc să rămân dreaptă, deşi picioarele îmi tremură.

— Mulţumesc pentru susţinere!

Acasă? Ultimul loc în care aş vrea să mă aflu acum e casa mea. Robert e acolo, scriind, probabil, o listă de întrebări despre trecutul meu şi alegându-mi din şifonier hainele cele mai potrivite pentru închisoare. Şi dacă i-a spus ceva Will despre cum m-a găsit în dulap azi-noapte?

Mă duc în biroul meu şi adun lucrurile de care am nevoie – câteva dosare cu notiţe despre cazuri, pe care trebuie să le citesc, un carnet, hârtie şi încărcătorul de rezervă al laptopului. Pe când mi le îndes pe toate în geantă, intră Rosemary.

— Te simţi bine? întreabă ea. De obicei n-avem parte de asemenea agitaţie atât de devreme! Presupun că, orice ar fi, e o simplă neînţelegere.

Îmi zâmbeşte, dar zâmbetul nu-i ajunge la ochi. Deloc surprinzător, având în vedere că în urmă cu numai câteva zile i-am cerut să transcrie o casetă întreagă plină cu numere şoptite.

— Probleme de familie, explic eu, luându-mi şi agenda de pe birou.

— Da, aşa au spus şi ei. Are legătură cu mama ta?

— Îmi amintesc clar că ne-ai spus că mama ta e moartă! exclamă Alison, aruncând o umbră întunecată din prag şi aproape îmbrâncind-o pe Rosemary, ca să poată intra. N-a murit pe vremea când erai mică?

— Da, aşa v-am spus, răspund eu aruncându-i o privire glacială. În ceea ce mă priveşte, atunci a murit. Îmi pare rău că a venit poliţia să vă pună întrebări, dar copilăria mea a fost complicată, ca să nu spun mai mult, iar acum poliţiştii nu-şi fac decât meseria – chiar dacă au pornit pe o pistă greşită.

Rosemary îşi coboară privirea la pantofi, dar Alison continuă să mă privească ţintă preţ de câteva secunde. Sunt gata să-i spun clar şi răspicat să-şi vadă de treaba ei, când o văd că ridică din umeri.

— Ce se întâmplă cu familia ta nu e treaba noastră. Eu, una, n-aş accepta să împărtăşesc acele detalii despre viaţa mea personală pe care nu vreau să le fac cunoscute. A fost destul de rău în momentul în care m-a părăsit Jim şi toată lumea vorbea despre asta. În ceea ce te priveşte, sper să se rezolve totul cât mai repede!

Dispare pe coridor, iar eu mă bucur, căci mă podidesc dintr-odată

lacrimile. Alison îmi arată o oarecare susţinere. Cine ar fi crezut?

— Oricum, e timpul să plec, murmur eu, lăsând părul să-mi cadă peste faţă, ca să nu vadă Rosemary cât de afectată sunt de cuvintele lui Alison. Sună-mă dacă apare ceva şi ai nevoie de mine!

— Da, desigur! spune ea, ieşind din încăpere de-a-ndăratelea. Sunt sigură că totul o să revină la normal până săptămâna viitoare.

Îşi ţine spatele şi mai rigid în timp ce se îndepărtează şi-mi dau seama că naturaleţea relaţiei noastre a dispărut. Poate să spună că nu e treaba ei, dar a luat drept înşelăciune faptul că am omis să vorbesc despre trecutul meu.

Îmi închid geanta şi mi-o arunc pe umăr.

„La naiba cu ea!”, îmi spun eu, ieşind din birou şi privind înainte, cu bărbia ridicată.

Chiar *nu e* treaba ei.

29

Plecând de la birou, mă simt atât de furioasă şi de umilită, încât mă urc în maşină şi conduc cu mintea golită de orice gând, pierdută într-o pâclă de dispute pe care le port în minte, făcându-mi griji în legătură cu poliţia şi gânduri negre în privinţa acelui desen al lui Will. Abia după ce cotesc pe stradă şi recunosc adresa, îmi dau seama ce am făcut. Am mers spre casa lui Caroline.

Mă uit lung la intrarea casei, voind să mă îndrept spre uşă şi să bat, să văd ce face, să fiu în compania ei. Acum, că mă aflu aici, impulsul ăsta capătă o intensitate teribilă. Îmi aminteşte de obiceiurile mele nocturne. E ceva *compulsiv.* I-am trimis lui Caroline un mesaj de care nici nu-mi amintesc. Oare de ce sunt atât de dornică să-i fiu prietenă? N-am fost niciodată genul de om care să aibă nevoie de mulţi amici, dar *am simţit ceva* atunci când am luat masa împreună cu Caroline. Am simţit că e un spirit înrudit. Că avem o legătură. A fost o scânteie, iar acum, aflându-mă aici, îmi dau seama că acea scânteie mi-a clocotit în tăcere pe sub piele, a mocnit pe sub toată nebunia de azi-noapte, transformându-se într-o dorinţă puternică de a o revedea. Întind mâna spre mânerul portierei şi-mi simt palma transpirată. Nu pot să bat la uşa ei fără să-i fi răspuns la mesaj. Ar fi prea ciudat. O să creadă c-o urmăresc. Sau, probabil, gândindu-se la felul în care am târât-o după mine ca să luăm prânzul împreună, o să creadă că sunt atrasă sexual de ea. Ba chiar s-ar putea să mă creadă nebună.

Ăsta e gândul care mă opreşte.

„Nu sunt nebună!”

După câteva momente, uşa se deschide. Intrată în panică, mă las în jos pe scaun şi inima mi-o ia la goană în piept. Îmi ridic puţin capul, doar cât să pot vedea. O zăresc. E îmbrăcată pentru serviciu, cu părul strâns într-un coc sever. Urcă în maşina ei.

Din fericire, nu se uită în direcţia mea. Aştept să plece, iar apoi mă îndrept de spate. Ce fac? De vină sunt oboseala şi trauma, asta-i tot. Voiam să văd un chip prietenos. Îmi verific e-mailurile pe telefon, fără să mă grăbesc, şi-mi spun că nu fac decât să-mi continui munca de birou, dar, în realitate, îi dau lui Caroline timp să se îndepărteze. Mă tem că aş putea s-o urmăresc, iar atunci chiar că aş avea un comportament de nebună.

După câteva momente, râd de faptul că m-am ascuns în maşină în loc s-o

salut. Mi-a dispărut sentimentul că am făcut ceva greşit, dar încă nu vreau să mă duc acasă, aşa că hotărăsc să găsesc un loc în care să mă ascund şi să iau prânzul. Îmi trece prin minte s-o sun pe doctoriţa Morris şi să-i spun că tot nu pot dormi, dar mă răzgândesc.

„O, deci poliţia crede că ţi-ai ucis mama? Nu-i de mirare că n-au efect pastilele !”

Mă întorc în oraş şi parchez lângă o cafenea cu aer nonconformist, care acum e la modă şi în care ştiu că n-ar intra niciunul dintre colegii mei. E situată lângă un colegiu, iar eu am cu cincisprezece ani mai mult decât angajaţii, ca să nu mai vorbim de clientelă, dar femeia din spatele tejghelei e prietenoasă. În plus, ăsta e genul de loc unde poţi să stai o oră întreagă cu o cafea în faţă, fără să-ţi arunce cineva priviri cu subînţeles sau să ţi se ceară să pleci.

Mă aşez la o masă din colţ, lângă fereastră, şi-mi aştept ceaşca de cappuccino cu lapte de soia şi prăjitura cu morcovi. Nu mi-e foame, dar am nevoie de energie dacă vreau să mă menţin pe linia de plutire. Simt o durere sâcâitoare în stomac şi nu pot să scap de ea. Îmi tot verific telefonul la intervale de câteva secunde, ca nu cumva să ratez un apel de la poliţie, unul care să mă anunţe că probele de laborator îmi demonstrează nevinovăţia şi că moartea mamei se datorează doar traumatismului cranian. Dar, spre dezamăgirea mea, telefonul nu sună.

Trece o oră, în decursul căreia doar am ciugulit din prăjitură, iar cafeaua mi s-a răcit. Nu pot să mă relaxez. Insomnia mă face să mă îndoiesc de orice, chiar şi de propria vină sau inocenţă. Creierul îmi e cufundat într-o ceaţă permanentă, iar timpul îmi scapă printre degete, ştiu asta. Am adormit la serviciu. Ori de câte ori mă uit prea mult timp la ceva, simt că alunec într-o stare între somn şi trezie, pierzându-mi concentrarea. Oare chiar am făcut-o şi am uitat? Dar cu siguranţă că mi-aş aminti dacă aş fi făcut *aşa ceva!* Şi de ce s-o omor? Nici n-o cunoşteam.

„Fiindcă o urai. Fiindcă ţi-e teamă că-ţi pierzi minţile, la fel ca ea? Fiindcă nu vrei să ai mintea plină de numerele ei.”

Telefonul meu rămâne tăcut. Robert nu sună, poliţia nu sună, Phoebe nu sună şi nici de la serviciu nu sună nimeni. În timp ce mă uit pe notiţele pentru divorţul Marshall – trebuie să finalizez medierea – privirile îmi sunt atrase de fulgerarea unei jachete roşii de dincolo de fereastră, pe care o recunosc. Mă încrunt, neînţelegând. Fata cu jacheta roşie se aşază la o masă din faţa barului cu aspect urban-şic de peste drum şi-şi aprinde o ţigară.

E Chloe.

Mă uit lung la fiica mea, care trage lung din ţigară şi apoi expiră. De când naiba a început să fumeze? Credeam că motivul pentru care poartă la ea ţigara aceea electronică, pe post accesoriu la modă, e tocmai să nu se apuce de fumat. Fiindcă ţigările sunt *din secolul trecut.*

De asemenea, sunt sigură că n-a plecat de acasă îmbrăcată în hainele acelea. Are o înfăţişare sofisticată. Pare mai mare de vârstă. Oare ce face? Ştiu că orarul de la colegiu e mai relaxat în perioada asta şi că în loc de cursuri se fac seminarii de recapitulare, dar sunt sigură că, în momentul de faţă, Chloe ar trebui să se afle în clasă. Oare a fugit de la scoală ca să se întâlnească cu un băiat?

Mă trag mai departe de fereastră, ca să nu mă vadă. Nu-i fac semn, n-o strig şi nu mă duc la ea, fiindcă toate instinctele materne din trupul meu îmi strigă că sunt martoră la un secret. Ceva despre care fiica mea nu mi-ar vorbi nici moartă. Se uită la ceas cu un gest nerăbdător. Neliniştit sau emoţionat? Poate că amândouă.

Şi deodată e în picioare, fiindcă se apropie persoana pe care o aşteaptă cu atâta înfrigurare. Îşi stinge ţigara şi intră în bar împreună cu *el*, ţinându-se de braţ. Înţelegând adevărul, simt în stomac o greutate ca de plumb.

„La naiba, Chloe! La naiba, de o mie de ori la naiba!”

Îmi comand încă o cafea şi o beau încet, regretând că n-am o prietenă cum e Caroline, pe care s-o pot suna. Perfect conştientă acum, în ciuda ochilor care mă ustură şi a inimii care îmi bate cu putere, semne că sub şuvoiul ăsta de adrenalină sunt frântă de epuizare, mă silesc să aştept până ce fiica mea iese din bar şi se îndreaptă înapoi spre colegiu. Abia atunci îi trimit un mesaj.

Bună, Chlo, astăzi termin munca devreme. Nu te duce la autobuz, te iau eu cu maşina. Avem timp să vorbim înainte să ajungem acasă. Ne vedem la ora 2.30. Cu dragoste, mama.

Iar apoi aştept.

★

— Ţi-am spus că nu era cazul să te deranjezi!

Chloe îşi aruncă geanta pe bancheta din spate, trage pentru o ultimă dată din ţigara electronică – că doar nu fumează în faţa mamei – şi se urcă, ţinând strâns telefonul cu o mână şi lăsând ţigara să cadă în fanta portierei

laterale.

— Ştiu că nu trebuia neapărat, spun eu în timp ce pornesc maşina. Dar am vrut să vin. În ultima vreme, n-am avut prea mult timp să discutăm.

Ea ridică din umeri.

— Fiindcă eşti mereu la serviciu!

— Iar tu eşti mereu plecată! Dar nu-i nicio problemă. Aşa e viaţa.

Nu vreau să ne situăm pe poziţii mai ostile decât e necesar. E fiica mea şi o iubesc, iar furia nu-mi e îndreptată împotriva ei. Şi-a îmbrăcat iarăşi blugii şi are părul strâns la spate; e machiată, dar discret. A depus mult efort să se transforme la loc într-o adolescentă din tânăra femeie splendidă de mai devreme.

— Dar uneori vreau să ştiu despre tine mai multe decât ce aflu într-o discuţie de cinci minute în trecere, pe scară.

Îmi aruncă o privire piezişă, zeflemitoare.

— În schimb sunt sigură că putem pătrunde până în miezul profund al lucrurilor într-un drum de cincisprezece minute, cu maşina!

E pe poziţii defensive, dar eu îi zâmbesc larg.

— O s-o iau pe drumul cel mai lung. Traversăm câteva sate. Doar ştim cum să ne distrăm împreună!

Nu râde la gluma mea jalnică şi rămânem amândouă tăcute, în timp ce înaintez prin trafic şi încerc să găsesc cel mai bun mod de a aborda subiectul. Mi-au dispărut din minte toate ideile care mi-au venit în timp ce am stat în cafenea, iar acum îmi dau seama că mi-am pierdut exerciţiul discuţiilor dificile cu fiica mea. În general, Chloe a fost un copil minunat. Dar acum a apărut chestiunea asta. De parcă fiica mea s-ar fi păstrat în toţi aceşti ani pentru lovitura de graţie pe care urma să mi-o dea.

— Ce se petrece cu tine, mamă? rupe ea tăcerea prima. De ce anume te bănuieşte poliţia?

— N-am făcut nimic rău. E o neînţelegere.

— Nu la asta m-am referit. Am întrebat de ce anume te bănuiesc ei. Mătuşa Phoebe era foarte supărată. Iar tata se purta ciudat.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Ţi-am spus că n-are rost să-ţi faci griji!

Trebuie să îndrept interogatoriul în altă direcţie.

— Te aud mişcându-te prin casă noaptea, continuă ea. Te duci la parter. Uneori, eu nu dorm. Am auzit-o pe Phoebe vorbind cu tata. Ceva despre împlinirea vârstei de patruzeci de ani. O, Doamne, mamă, spune ea, privind

pe fereastră, dacă din pricina asta te porţi atât de ciudat, gândeşte-te: e doar un număr! N-ai de ce să te stresezi în halul ăsta! împlinirea unei astfel de vârste ar trebui să te facă să te simţi o femeie puternică. Eu, una, abia aştept să ajung la maturitate.

Îmi dau seama că ea crede că purtarea mea stranie se datorează orgoliului, ceea ce mă face să scot un hohot de râs.

— Mersi, Chloe, o să ţin minte! Apropo de ziua mea de naştere, cum merge pregătirea pentru petrecere?

— Petrecerea s-a anulat. Aşa a zis tata. După povestea aia cu Ben, el a contramandat totul. Şi a mai avut un motiv s-o facă: ciudăţeniile tale din ultima vreme.

— O să petrecem foarte bine dacă suntem numai între noi. Nu sunt deloc de lepădat prietenii pe care şi i-a făcut tatăl tău printre părinţii colegilor voştri, ai tăi şi ai lui Will. Îţi place de ei, nu-i aşa?

— Da, sunt oameni buni, recunoaşte Chloe, ridicând din umeri şi jucându-se cu telefonul. Dar petrecerea s-a anulat. Phoebe şi tata cred că…

Se opreşte, doar pe jumătate hotărâtă să-şi ducă ideea până la capăt.

— Ce cred Phoebe şi tatăl tău?

Mă îndrept în scaunul şoferului. Robert şi Phoebe. Oare de când au redevenit atât de apropiaţi?

Ea ridică din umeri.

— Că suferi de o formă de paranoia. Din cauza mamei tale. Cel puţin asta a spus tata.

Mă înfurii şi apăs uşor pe pedala de acceleraţie. Robert mi-a spus că urma s-o liniştească pe fiica noastră, spunându-i că nu s-a întâmplat nimic grav, iar în realitate a făcut exact pe dos.

— Se pare că şi tatăl tău are secretele lui, spun eu. Barul acela, de pildă. Cred că omul nostru trece prin criza vârstei mijlocii. Sau poate că sunt eu paranoică.

Tonul mi s-a asprit. Lumina soarelui se reflectă în parbriz şi mai accelerez un pic. Paranoia! Cum îndrăzneşte Robert să spună aşa ceva? Şi cum îndrăzneşte să-i vorbească lui Phoebe despre mine în felul ăsta? De ce nu vorbesc cu *mine* despre asta?

— Dar spune-mi, Chloe, încep eu pe un ton de conversaţie uşoară, să fie oare paranoia cea care mă face să cred că te culci cu soţul lui Michelle, sau să fie faptul că am văzut că te-ai întâlnit cu el astăzi?

Ea face ochii mari, rămânând cu gura deschisă, iar eu apuc mai bine

volanul.

— Nici să nu te gândeşti să negi! Nu sunt proastă. Dar cum de ai putut *tu* să fii atât de proastă? Ce s-a ales de toată vorbăria ta despre feminism? Despre solidaritatea feminină?

Nu spune nimic, dar e neagră la faţă de supărare.

— Julian e cu aproape douăzeci de ani mai mare decât tine, continui eu. Le-ai fost babysitter! O, Doamne, Chloe, eşti un nenorocit de clişeu sexual pe două picioare! Ce dezgustător!

— Nu e dezgustător! Numai tu poţi să-l faci să pară dezgustător!

Pe gât i s-au ivit pete trandafirii. Îmi aruncă o privire sfidătoare.

— N-am de gând să neg. În câteva luni împlinesc optsprezece ani. Nu mai sunt copil. Sunt aproape femeie în toată firea şi îl iubesc, declară ea, iar apoi se uită pe fereastră, la drumul cu serpentine. Şi încetineşte sau opreşte! Mergi cu viteză prea mare!

— Îl iubeşti? O, dragostea asta e doar în mintea ta!

Din spate vine altă maşină, aşa că nu pot să opresc. Şi, oricum, abia aud zgomotul de motor dindărătul meu. O furie oarbă mi-a cuprins mintea.

„Paranoică! Soţul meu, care ar trebui să mă iubească şi să mă susţină, crede că sunt paranoică!”

Şi cum a putut Chloe, dat fiind tot ce se petrece în ultima vreme, să rostească un asemenea cuvânt?

— Nu ştii ce e dragostea! Asta nu e dragoste, ci e o greşeală prostească. El te foloseşte. Rolul tău e acela de a flata vanitatea unui bărbat bătrân.

— Are treizeci şi şase de ani, nu e atât de bătrân!

„*Atât* de bătrân” – iată nişte cuvinte care arată cât de tânără e, de fapt, Chloe. Mă uit la ea.

— Michelle ştie. Habar n-are *cine* e femeia, dar ştie că Julian o înşală. A venit la mine ca să afle în ce situaţie s-ar afla în caz de divorţ. Ştie că povestea clandestină de dragoste a soţului ei e în plină desfăşurare. Pentru numele lui Dumnezeu, a crezut că e vorba de mine!

— De tine?!

Chloe scoate un hohot de râs neplăcut, de parcă ar fi auzit cea mai ridicolă afirmaţie din lume, ca şi cum gândul că un bărbat ar vrea să-mi fie amant e de-a dreptul comic.

— Julian nici nu s-ar apropia de tine!

Îmi dau seama că simte o înţepătură de gelozie şi-mi amintesc de toată vigoarea iubirii tinereşti, care te consumă cu totul. La fel simţeam şi eu

cândva faţă de Robert. Mă apuca gelozia dacă râdea prea mult cu Phoebe sau dacă făcea ceva care să-mi amintească că în acea primă seară venise acasă împreună cu ea. Eu şi Phoebe suntem un talmeş-balmeş de vechi resentimente, de gelozii şi de dragoste. *Paranoia.*

— Şi bine că nu se apropie, că altfel l-aş trimite acasă cu coada între picioare! Deodată, îmi vine un alt gând. Julian vrea să intre în afaceri cu tatăl tău, să conducă barul împreună. A fost ideea ta?

Ea îmi răspunde cu mişcarea aceea indiferentă din umeri.

— Ştiam că tata era sătul de stat acasă. M-am gândit că i-ar prinde bine. Iar Jules îl place şi…

— Şi ce te-ai gândit că o să spună tatăl tău după ce află despre voi doi?

Jules? Pe Michelle n-am auzit-o niciodată să folosească asemenea diminutive.

— Tatăl tău vrea să investească toţi banii tăi de studii superioare în planul ăsta prostesc cu barul. Bani pe care i-am pus deoparte pentru tine prin muncă grea. Ce s-ar fi întâmplat cu ei în momentul în care s-ar fi dat totul în vileag? O, Doamne, cât de rău îmi pare că v-am văzut împreună! Acum trebuie să rezolv şi problema asta!

— Eu mă bucur că ai aflat, spune ea, aruncându-mi o căutătură duşmănoasă. El mă iubeşte. Are de gând să-şi părăsească soţia, iar după aceea o să trăim împreună. Nu aşteaptă decât să termin cu examenele.

E rândul meu să râd.

— Da, sigur că da! Sunt convinsă că Julian îţi vrea numai binele şi că o să întoarcă spatele casei lui celei mari şi minunatei lui familii, ca să se încurce cu o adolescentă egoistă, în vârstă de şaptesprezece ani, prea proastă ca să vadă cine este el cu adevărat! exclam eu în timp ce virez, simţind că fuge maşina de sub mine. O să te tăvălească până se plictiseşte, iar apoi o să te uite cu totul!

— Te urăsc, spune Chloe pe un ton rece şi calm, cu privirile aţintite la mâinile ei.

Inima îmi bate tot mai tare. Iar sunt personajul negativ! Robert, niciodată. Întotdeauna eu.

— Te iubesc, Chloe! Dar pune capăt acum relaţiei ăsteia şi n-o să-i spun nimic tatălui tău. Nu trebuie să afle nimeni.

— Te urăsc.

De data asta a vorbit pe un ton mai ridicat. O privesc cu atenţie şi o văd aşa cum era pe vremea când avea doi ani, mocnind, toată un ghem

clocotitor de obidă, în aşteptarea crizei de furie, cu fruntea atât de încruntată, încât ochii îi erau mijiţi, falca, încleştată, iar buzele, strânse.

— Nu, nu mă urăşti. Aşa ţi se pare acum.

Folosesc acelaşi ton pe care-i vorbeam pe atunci, dar ea nu mai e un copilaş, ci aproape un adult. Deodată, izbucneşte:

— Ba nu, nu mi se pare! Te urăsc cu adevărat!

După ce a strigat astfel la mine, se răsuceşte în direcţia opusă şi apucă mânerul portierei. Oare ce încearcă să facă? Vrea să sară din maşină doar ca să fugă de mine?!

— Chloe, pentru numele lui Dumnezeu!

Mă întind spre ea şi o apuc, trăgând-o înapoi cu o mişcare plină de panică.

— Dă-mi drumul!

Se smuceşte din mâna mea, îmbrâncindu-mă, iar în secunda următoare ne împingem una pe alta, în timp ce eu încerc să-mi ţin privirea aţintită la drum.

— Ce naiba ai?! izbucneşte ea din nou, lovindu-mă cu palmele în momentul în care maşina virează brusc.

O împing cu putere, ca să mă apăr, iar ea se loveşte cu capul de geam.

— Chloe, calmează-te!

În faţă nu se văd decât cotiturile drumului de ţară. Mă uit la maşina din spate şi văd că şoferul a încetinit, îngrijorat, fără îndoială, din cauza felului haotic în care conduc.

— Mamă, atenţie!

Sunetul puternic al claxonului umple maşina. Îmi dau seama că am virat pe banda la fel de îngustă de pe contrasens şi mi se opreşte inima în loc. Văzând camionul care vine cu viteză spre noi, trag tare de volan în stânga, îngrozită. Chloe se ghemuieşte în scaunul ei, ferindu-şi capul, cu ochii închişi şi cu braţele ridicate ca să se apere. Abia atunci văd ţigara electronică pe care probabil că o căuta mâna ei, şi nu portiera. Picioarele par să mi se izbească de pedale, iar maşina se roteşte. Singurul lucru pe care-l văd e copacul ce se apropie cu viteză de noi. În clipa aceea, închid şi eu ochii.

30

Totuşi, am avut noroc. Dar s-a ales praful de maşina mea cea nouă. Partea din faţă, în dreptul şoferului, s-a îndoit la impact. Probabil că, pe dedesubt, şasiul e contorsionat precum tabla ondulată. Cel puţin am reuşit să trag de volan în ultima secundă, astfel încât impactul să fie mai puternic pe partea mea decât pe cea a lui Chloe. Ea are buza spartă şi nasul îi sângerează de la contactul cu airbagul, dar în rest, din fericire, nu e decât speriată. Airbagul meu nu s-a declanşat. Braţul drept şi umărul mă dor, genunchiul îmi e învineţit şi, până la venirea poliţiei şi a ambulanţei, deja începe să zvâcnească. Dar sunt copleşită de uşurare fiindcă Chloe n-a păţit nimic.

În liniştea de după accident, tremurând din tot trupul, m-am temut să mă uit la ea. În cele din urmă, atunci când am făcut-o, m-am şocat la vederea sângelui de pe faţa şi de pe tricoul ei. Am urlat şi m-am repezit la ea ca să caut rana, iar Chloe a fost nevoită să-mi strige să mă opresc şi şi-a ridicat tricoul ca să-mi arate că nu era rănită nicăieri pe corp, tot sângele acela venind de la buză şi de la nas. Chiar şi atunci, am mai avut nevoie de câteva secunde ca să mă pot calma. Am îndurat atâtea spaime nocturne, obsedată de gândul că cineva ar fi putut să le facă rău copiilor mei, iar în final eu sunt cea care aproape că a ucis-o pe iubita ei fiică!

— Ce-ai făcut, mamă? întreabă ea, privindu-mă ţintă, cu lacrimile mocnindu-i în ochi, gata să curgă. De ce m-ai atacat?

— Nu te-am atacat, nici vorbă de aşa ceva! răspund eu. Am crezut că ai vrut să cobori din maşină şi că de aceea ai întins mâna spre portieră. Asta-i tot.

Sperietura provocată de accident nu domoleşte tensiunea dintre noi, ci, dimpotrivă, o sporeşte. Chloe e distantă, precaută ca un animal rănit. Câteva minute mai târziu, apar poliţia şi ambulanţa. Nu le spunem poliţiştilor că ne-am certat, ci că mi-a distras atenţia un animal care a traversat drumul în fugă şi că am pierdut controlul volanului. Ei se uită la mine ca la o idioată, dar se vede limpede că au auzit poveşti şi mai rele. Trece mai mult de o oră înainte ca maşina de poliţie să ne ducă acasă. Până atunci, efectul adrenalinei a trecut. Mă simt atât de obosită, încât îmi vine să vomit. Pe deasupra, îmi simt trupul frânt din cap până-n picioare.

— Relaţia ta cu Julian nu poate să continue, Chloe, şoptesc eu. Ştii bine

că nu se poate.

Ea nu-mi răspunde, ci priveşte pe fereastră, muşcându-şi degetul mare. Mă uit şi eu pe fereastra din dreptul meu şi-mi văd reflexia care mă priveşte fix, îmi văd ochii injectaţi şi părul ciufulit. Am slăbit, iar pielea mi-e uscată şi aspră. Nu-i de mirare că ai mei cred că sunt pe cale să-mi pierd minţile.

★

— Ce naiba s-a întâmplat?!

După ce pleacă poliţistul care ne-a condus acasă, eu şi Chloe rămânem în vestibul, arătând ca ultimii supravieţuitori dintr-un film de groază. Pe chipul lui Robert se citeşte spaima.

— Eşti rănită?

Se apropie s-o îmbrăţişeze pe Chloe, dar ea ridică o mână ca să-l oprească.

— Mă simt bine!

— O să-ţi pun tricoul la înmuiat! spun eu în timp ce ea urcă scările.

Fiica mea nu se uită înapoi.

— Mama şi-a pierdut minţile, asta s-a întâmplat! ne aruncă ea peste umăr.

— Nu e drept să spui una ca asta şi o ştii şi tu prea bine! mă răstesc eu, gândindu-mă că, pe deasupra, afirmaţia ei e falsă.

Robert se uită la mine.

— Despre ce vorbeşte?

— Mai ştii cum ai intrat cândva cu maşina într-un copac?

El îmi aruncă o privire nedumerită, aşa că spun răspicat:

— Ei, uite că acum mi s-a întâmplat şi mie!

— Ce naiba, Emma?! Cum?

— La fel cum ai făcut şi tu. Se întâmplă şi accidente. Iar acum trebuie să fac un duş, ca să nu-mi înţepenească gâtul de tot, răspund eu, dându-mi seama că el nici măcar nu m-a întrebat cum mă simt. Sun la agenţia de asigurări după aceea!

— Ce voia să zică Chloe, că ţi-ai pierdut minţile?

Intenţia mea a fost să-i spun imediat lui Robert despre Julian şi Chloe, dar acum toată încurcătura legată de povestea lor mi se amestecă în minte, iar vorbele mi se opresc în gât. Trebuie să-i spun lui Robert, sigur că da, dar Dumnezeu ştie cum o să reacţioneze! Oare o să se ducă peste Julian şi o să se ia la bătaie cu el? O să încerce să-l omoare? Chloe e fetiţa lui şi aşa o să rămână întotdeauna. Poate că după ce o să afle că eu ştiu totul despre

legătura lui cu Chloe, Julian o să vrea oricum să pună capăt aventurii. Teama de a fi prins o să cântărească în ochii lui mai mult decât orice.

— Mă simt bine, mulţumesc că m-ai întrebat!

Îi arunc o privire supărată. El pare să fie pe punctul de a-mi cere iertare şi tocmai dă să spună ceva, când se aude din nou soneria.

— Las-o! îl îndemn eu. Lumea poate să aştepte, noi trebuie să…

— Ar putea să fie tot poliţiştii, spune el. Ai uitat ceva în maşina lor?

Deschide uşa şi înţepenim amândoi.

Sunt poliţiştii, într-adevăr, dar nu cei de la locul accidentului. Sunt Hildreth şi Caine. În spatele lor e o maşină pe capota căreia se învârte, mut, un girofar, iar lângă maşină stă un ofiţer în uniformă. Inima începe să-mi bubuie din nou în piept, dar Robert îşi recapătă stăpânirea de sine şi-i pofteşte pe poliţişti înăuntru. Uşa se închide şi rămânem tăcuţi preţ de o clipă, în timp ce se uită cu toţii la mine.

— Ce e? întreb eu, semănând cu un iepure agitat şi înspăimântat.

— Am primit probele de laborator prelevate din cavitatea bucală şi din cea nazală a mamei dumneavoastră, răspunde Hildreth pe un ton nepăsător, cu o expresie liniştită, rece. S-au găsit în amândouă fibre care se potrivesc cu faţa de pernă de la spital.

În urechi îmi năvăleşte un vuiet asemănător apelor unui ocean.

— Dar nu poate fi adevărat! asta înseamnă că cineva… spun eu, ridicându-mi privirea la Robert. N-am făcut-o… N-am fost eu…

— Tocmai a avut un accident de maşină, îi informează Robert, făcând un pas în faţă şi blocând spaţiul dintre ei şi mine. Nu puteţi să aşteptaţi până mâine-dimineaţă?

De data asta, el e destinatarul privirii paralizante a lui Hildreth.

— Nu, nu putem aştepta până mâine-dimineaţă, răspunde ea, întorcându-şi din nou privirea spre mine. Trebuie să veniţi la secţie, doamnă Averell! Aş prefera să nu vă arestez, dar o s-o fac, dacă sunt nevoită.

Sunt conştientă de prezenţa lui Chloe, care e la etaj şi care se uită de peste balustradă cu ochi mari, de faptul că gura lui Robert se mişcă, dar tot ce aud e bubuitul inimii mele. Simt că o să leşin. Caine se apropie şi mă atinge pe braţ, iar lumea se prăbuşeşte în jurul meu. Chiar se întâmplă.

— Îl sun pe Buckley! spune Robert, părând îngrozit, ca şi cum el ar fi cel care urmează să fie târât într-o celulă. Trebuie să cunoască el pe cineva!

— Nu. Nu-l suna pe el!

Gândurile îmi vâjâie în cap. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Angus

Buckley să fie târât în povestea asta. Dar cine poate să mă ajute? Îmi vine în minte un nume.

— Darcy Jones! Numărul lui de telefon e în agenda mea din birou. Sună-l pe el!

Iar apoi, cu rapiditate şi eficienţă, poliţiştii mă scot din casa mea şi din sânul familiei mele. O, Doamne, te rog, fă ca Darcy să nu-şi fi schimbat numărul de telefon!

31

— Şi asta e tot?

Darcy se apleacă în faţă, iar eu stau pe scaunul de lângă el, cu palmele transpirate şi cu dureri în tot corpul, şi aş putea să jur că omul ăsta pare aproape amuzat.

— Asta e tot ce aveţi? continuă el. Câteva fibre de la o faţă de pernă care, să fim serioşi, ar fi putut să apară din cauză că o infirmieră obosită sau prea ocupată a acţionat mai brutal atunci când a manevrat pacienta, sau poate chiar din cauza pacientei, în momentele de dinaintea morţii. N-a fost prezent niciun martor care să vadă ce s-a întâmplat!

Cu siguranţă că defectiva Hildreth se aştepta să-mi aduc un avocat faimos, dar mă îndoiesc că se gândea că aş putea să merg până la a-l solicita pe Darcy Jones, avocatul pledant prin excelenţă. Încă de pe băncile facultăţii, ştiam cu toţii că Darcy avea să fie genul de avocat care bagă frica în oase – şarmant, spiritual, ager la minte şi cu hotărârea unui uliu la vânătoare ori de câte ori se lansa asupra argumentelor părţii adverse. Lucrul pe care l-am învăţat urmărindu-i cariera de la depărtare – zicându-mi: „Dacă aş fi trăit o altă viaţă, acum aş fi putut să fiu doamna Jones, mă întreb cum ar fi?” – e că nimeni nu se pune cu avocatul Darcy Jones.

El nu pierde niciun proces, iar dacă există şi cea mai mică fisură în apărarea ta, o să pătrundă prin ea ca o furtună, la fel cum face acum cu Hildreth şi cu Caine. Hildreth se apleacă în faţă.

— Potrivit spuselor rudelor şi prietenilor, de-a lungul întregii sale vieţi adulte, doamna Averell a susţinut că mama i-a murit pe vremea când ea era doar un copil.

— N-a comis o ilegalitate! parează Darcy. Clienta mea n-a avut niciun fel de relaţie cu mama ei şi nici n-a dorit să aibă o relaţie, aşa că, în mod firesc, a ales să le spună celorlalţi că mama ei era moartă. Trecutul clientei mele e o chestiune strict personală.

— Emma, spune ea, privindu-mă în ochi, sora ta, Phoebe, spune că nu poţi să dormi!

— Toată lumea trece prin perioade cu probleme de somn, răspund eu, după ce Darcy îmi face semn din cap.

Până acum, am vorbit foarte puţin în decursul interviului, fiindcă Darcy stă de pază precum un tigru ameninţător şi nu-mi permite decât un răspuns

ici-colo, doar atât cât să nu par necooperantă.

— Sănătatea mentală a mamei tale s-a depreciat considerabil după ce a început să sufere de insomnie, nu-i aşa? În săptămânile de dinaintea împlinirii vârstei de patruzeci de ani.

— Aveam cinci ani pe vremea aceea, aşa că-mi e greu să spun, ripostez eu. Dar având în vedere felul în care au evoluat lucrurile, cred că se poate spune aşa.

Mâna lui Darcy o atinge pe a mea, potolindu-mă, şi mă surprinde cât de mult îmi place atingerea lui. Sigură. Protectoare. În întregime de partea mea.

— Încercaţi să vorbiţi clar, doamnă detectiv! exclamă el. Cu toţii cunoaştem întreaga poveste.

— Phoebe ne-a mai spus că te-ai temut întotdeauna ca, la vârsta de patruzeci de ani, să nu cumva să ajungi victima unei crize psihotice, la fel ca mama ta. Peste câteva zile urmează să împlineşti patruzeci de ani, nu-i aşa?

— Nu poţi aresta pe cineva fiindcă îşi face griji, doamnă detectiv!

— Iar acum nu mai dormi.

Hildreth se uită la mine de parcă Darcy nici n-ar fi deschis gura. Dacă el e un tigru, ea e un câine de vânătoare.

— La fel cum nu mai dormea nici mama ta. Îmi închipui că e greu să nu te sperie gândul că ai putea face lucrurile pe care le-a făcut ea. A zis mereu că-i semeni, nu-i aşa? Ai muncit din greu ca să dovedeşti că a greşit. O carieră strălucitoare. Copii. O familie pe care o întreţii – cred că soţul tău nu munceşte. E o presiune enormă, nu-i aşa? Iar apoi, în momentul în care e transferată la spital, mama reintră în viaţa ta.

În clipa asta, aş putea s-o strâng de gât pe Phoebe. O şi văd, plină de prefăcută îngrijorare, divulgând tot trecutul nostru cu cea mai mare eficienţă, chiar şi detaliile care nu se află în cazierele acelea medicale din trecut şi făcându-mă să par un monstru în ochii tuturor.

— O vizitezi în acel spital o singură dată, plecând de acolo vizibil tulburată şi supărată. Imediat după aceea, doamna Bournett e găsită moartă, iar pe podea, lângă pat, e o pernă. Ulterior, apar dovezi care sugerează că a fost sufocată. Spune-mi, ce ai crede dacă ai fi în locul meu?

— De ce aş lăsa perna pe jos? răspund, atât de furioasă şi de frustrată, încât ignor semnalele lui Darcy, care încearcă să mă facă să mă opresc din vorbit. Nu sunt proastă, de ce n-aş pune-o la loc? De ce s-o las ca pe un

semnal mare şi luminos că mi-am omorât mama?

— Poate că ai intrat în panică, spune Caine. Li se întâmplă unora.

— Nu suntem aici ca să discutăm despre ce ar face alţii, intervine Darcy, foşnind hârtiile din faţa lui. Din ceea ce văd în raportul ăsta iniţial, nu există echimoze pe faţa şi pe gâtul presupusei victime şi nici dovezi că s-ar fi folosit forţa sau că s-ar fi dus o luptă. Nu există răni defensive pe mâinile ei, nici urme de piele sub unghii, rămase dacă l-ar fi zgâriat pe atacator.

— La momentul morţii, Patricia Bournett era sedată şi incapabilă să se mişte…

Darcy nu-l lasă pe Caine să termine.

— Asta contrazice declaraţia clientei mele, care spune că mama ei a întins mâna spre ea, a apucat-o strâns de încheietură şi a deschis ochii.

— N-avem decât declaraţia clientei dumneavoastră că s-ar fi petrecut acel incident.

Hildreth s-a lăsat pe spate în scaun, cu braţele încrucişate. Pare de-a dreptul furioasă. Dacă şi-a închipuit că-mi poate smulge o mărturisire prin intimidare, Darcy nu i-a lăsat nicio şansă. Oi fi fost eu îngrozită atunci când m-au adus aici, dar cunosc legea şi am ştiut că cel mai bine e să nu spun *nimic* în cele câteva ore în care a trebuit să aştept să sosească Darcy.

— De fapt, nu e adevărat, spune el. În drum spre secţia de poliţie, am vorbit cu angajaţii spitalului şi am aflat că existat o creştere bruscă, de treizeci de secunde, a ritmului cardiac şi a tensiunii arteriale ale Patriciei Bournett la ora 2.48 după-amiaza. Nu e genul de creştere posibilă la o persoană complet sedată, ceea ce susţine afirmaţia clientei mele cum că mama ei era într-o stare activă la momentul acela. Următorul moment în care a crescut ritmul cardiac al doamnei Bournett – foarte rapid – e în clipa morţii sale! exclamă, după care face o pauză. Moment la care clienta mea se afla în maşină, răspunzând la un apel telefonic din partea şcolii la care învaţă fiul ei.

— Locul în care se afla atunci când a răspuns la acel apel rămâne de stabilit!

— Deocamdată, da, spune Darcy, zâmbind din nou. Dar o să cer permisiunea să vizionez înregistrările de pe camerele de securitate din parcarea spitalului, unde se afla maşina doamnei Averell. Mă surprinde că n-aţi făcut o astfel de solicitare înainte s-o ameninţaţi pe clienta mea cu arestarea!

Hildreth îi aruncă o privire piezişă lui Caine, care şi-o coboară pe a lui la

cana de cafea, jenat, şi e limpede că el ar fi trebuit să se ocupe de asta.

— Cât despre restul dovezilor circumstanţiale, aş vrea să vă reamintesc că, dintre cele două fiice ale Patriciei Bournett, clienta mea e cea care a absolvit o instituţie de învăţământ superior, are o excelentă carieră în avocatură şi o familie alături de care se află de aproape douăzeci de ani. Cealaltă fiică – cea pe care Patricia, în noaptea în care a împlinit patruzeci de ani, a încercat s-o omoare sufocând-o cu o pernă – e o persoană solitară, care nu şi-a atins niciodată potenţialul, care cu siguranţă că nu e lipsită de resentimente de ordin familial şi care, în plus, se afla la spital în acea zi.

Mă uit la el, consternată. Doar nu-şi închipuie că…

— Desigur, nu vreau să sugerez că Phoebe Bournett şi-ar fi ucis mama. Asta e o idee ridicolă! Aproape la fel de ridicolă ca ideea că doamna Averell ar arunca la gunoi o viaţă şi o carieră impresionante ca să omoare o femeie care îi era aproape străină şi care, după toate probabilităţile, era oricum pe moarte. Iar în legătură cu grijile ei că istoria s-ar putea repeta, întrebaţi orice om căruia i-a murit un părinte de tânăr sau în urma unui atac de cord şi vă asigur că respectivul îşi face griji că, odată ajuns la aceeaşi vârstă, i s-ar putea întâmpla la fel. O astfel de reacţie e specifică naturii umane. Doamnă detectiv Hildreth, spune el lăsându-se pe spate în scaun, m-aţi urmărit distrugându-vă cazul fără ca măcar să mă obosesc prea tare. Să presupun că acum clienta mea e liberă să plece?

32

E trecut deja de ora opt seara în momentul în care ieşim din secţia de poliţie, iar căldura zilei s-a domolit, lăsând în urmă o înserare plăcută. În timp ce Darcy şofează prin centrul oraşului, terasele sunt pline de oameni care se relaxează şi se distrează. Simt un dram de invidie. Cât de minunat e să fii atât de lipsit de griji!

— Aş prefera să-mi iei bani, repet eu pentru a treia oară.

Se poartă ca şi cum nu l-a deranjat deloc să dea o fugă până la secţia de poliţie, fiindcă oricum nu era ocupat, dar eu ştiu că nu e adevărat.

— Nu-ţi face griji! Vorbesc serios! Pentru ce sunt prietenii? Dacă mă însor vreodată şi apoi divorţez, vin la tine şi-ţi cer să te achiţi de datorie.

— De acord! îmi accept eu înfrângerea.

El mă priveşte cu atenţie.

— Cum îţi e? Vreau să spun că de arătat, arăţi grozav. Desigur, pentru o femeie care n-a dormit, a avut un accident cu maşina şi a fost reţinută de poliţie ca să fie interogată.

— Oboseala îmi prinde bine, glumesc eu, zâmbind.

El, pe de altă parte, chiar arată grozav. Nu s-a schimbat mult faţă de vremurile când aveam amândoi abia douăzeci de ani. Probabil că, dintre toţi bărbaţii pe care-i cunosc, e singurul despre care pot să spun aşa ceva. N-a făcut burtă şi are părul la fel de des ca în tinereţe, cu un strop de cenuşiu care, în mod ciudat, nu face decât să-i sporească farmecul. În fine, e la fel de atrăgător.

Mă uit pe fereastra maşinii. Ce ciudat se aşază lucrurile în viaţă! Dacă n-aş fi rămas însărcinată cu Chloe atât de devreme, cine ştie ce s-ar fi întâmplat. Eu şi Robert începuserăm să fim destul de tăioşi unul cu altul. În ceea ce mă priveşte, învăţam mult, îmi petreceam o grămadă timp împreună cu Darcy şi amândoi simţeam atracţia dintre noi. Ne încercau gânduri de genul „N-ar fi frumos dacă…?”

Între noi n-a fost decât un sărut la beţie, iar apoi am aflat că eram însărcinată şi cu asta, basta. Nu i-am spus lui Robert. N-avea rost. El şi Phoebe se apropiaseră unul de altul, rămânând mult timp singuri în apartament în timp ce eu învăţam. Îmi amintesc că mă gândeam că, poate, se petrecuse ceva între ei, dar n-am pus niciodată întrebarea. Mă simţeam destul de vinovată pentru atracţia pe care o simţeam faţă de Darcy. Iar

atunci când eu şi Robert am decis să păstrăm copilul, s-a decis viitorul meu şi al lui. În general, n-am regretat. Îl iubeam pe Robert. Încă îl iubesc.

— Ei, haide! exclamă Darcy. Cum îţi e? Lăsând la o parte porcăria asta care ţi s-a întâmplat. Cum e viaţa de femeie măritată? Eşti la fel de dezgustător de fericită?

Cum se poate răspunde la o asemenea întrebare?

— Cam la fel, murmur eu, osândindu-mi căsătoria la a fi lăudată de circumstanţă. Douăzeci de ani e o perioadă lungă şi, la ora actuală, suntem oameni foarte diferiţi. Dar nu mă înţelege greşit, Robert e minunat. N-aş fi putut să mă concentrez asupra carierei dacă el n-ar fi fost de acord să stea acasă cu Chloe, iar apoi cu Will. Îi datorez mult pentru asta.

— Cred că i-a convenit şi lui. Abia dacă ajungea la cursuri, aşa îmi amintesc că mi-ai spus. Cu ce medie a absolvit? Cu şapte? Pe atunci trebuia să leneveşti în stil mare ca să obţii doar un şapte. Era nevoie de un mare efort de trândăvie!

— Eşti aspru! strig eu, neputând să-mi înăbuş râsul. Dar poate că afirmaţia ta e corectă.

— Desigur că e corectă! El lucra la barul ăla doar pentru berea şi ţigările gratuite. Nimeni n-a înţeles ce căutaţi împreună.

— Vorbeşti serios?

— Erai atât de motivată! Atât de hotărâtă să reuşeşti! Iar el tăia frunză la câini.

— Asta îmi plăcea la Robert. Era mulţumit să fie el însuşi.

Partea asta e adevărată. Robert era atât de *normal*, iar eu tânjeam după normalitate mai mult decât după orice altceva.

— Acum vrea să-şi deschidă un bar. Cred că suferă de criza vârstei mijlocii.

Pufnim amândoi în râs şi mă simt ca o trădătoare, dar e atât de plăcut să fiu cu cineva care mă ajută, în loc să mă privească ca pe o nebună de legat!

— Şi tu? Cum de nu te-ai căsătorit? Mă aşteptam să stea femeile la coadă ca să te tragă spre altar!

— Ei, am scăpat de câteva ori ca prin urechile acului, dar ştii cum e avocatura. Multe ore de muncă. Iar ori de câte ori am un caz, mă dedic trup şi suflet. Iubesc senzaţia pe care mi-o dă jocul. Oricărei femei îi e greu să concureze cu asta.

— Aşa mi te amintesc. De pe atunci ştiam cu toţii că aveai să fii cineva. Avocatul pledant-vedetă!

— Cum naiba am ajuns la patruzeci de ani, Baby Spice? întreabă el, făcându-mă să râd în hohote la auzul vechii mele porecle. Emma Bournett. Emma B. Baby Spice.

— Ştiu ce zici. Acum, mai degrabă Bunica Spice!

— Încă arăţi foarte bine, constată el, făcându-mi cu ochiul. Pentru o babă. Şi mă bucur că ai apelat la mine, fiindcă m-ar fi enervat foarte tare să aflu că ai fost acuzată de crimă şi că a primit altcineva însărcinarea să te apere.

Îmi place că i se pare atât de ridicolă ideea că aş fi o criminală, încât poate să facă glume pe tema asta, dar zâmbetul îmi tremură pe buze, iar el îl bagă de seamă.

— Ei, îmi pare rău! Ştiu că nu e amuzant. Uneori, sunt un tâmpit!

— Ba nu, e plăcut să am pe cineva de partea mea.

Acum maşina trece printr-un sat, iar eu mă uit pe fereastră, fermecată de atmosfera lui liniştită. Apoi mă confesez:

— N-am iubit-o pe mama, asta e limpede. Pe vremea când eram copil, mă speria, iar amintirea ei mă sperie acum, ca adult. Dar n-am omorât-o! afirm eu cu tărie, iar în minte îmi revine un gând care m-a tot frământat. De ce ai spus toate chestiile alea despre Phoebe?

— Am vrut să le arăt poliţiştilor că au fost leneşi, răspunde el, privind în lungul drumului. De aici încolo, trebuie să mă ghidezi.

Arăt către intersecţie.

— Dacă mă laşi aici, e perfect! Aerul proaspăt o să-mi prindă bine şi trebuie să fac un pic de mişcare, altfel îmi înţepeneşte tot corpul.

— Eşti sigură?

Încuviinţez din cap, iar el opreşte maşina la marginea trotuarului.

— Luăm din nou legătura după ce vizionez înregistrările din parcare. Şi poţi să mă suni oricând, spune, după care rămâne tăcut preţ de câteva clipe. Mă bucur să te văd din nou. Foarte mult!

— Dar data viitoare haide să ne vedem într-un bar, nu într-o secţie de poliţie! Bine?

— Bine! se învoieşte el.

Chiar în acea clipă, îi sună telefonul conectat la maşină şi pe ecranul încastrat în bord apare numele *Veronique*.

După expresia jenată de pe chipul lui, îmi dau seama că nu e sunat pentru o discuţie legată de serviciu şi mă surprinde junghiul pe care-l simt în stomac. Bineînţeles că are pe cineva. Fără îndoială că e vorba de o femeie

superbă, stilată şi inteligentă, în vârstă de doar treizeci de ani.

Cobor din maşină simţindu-mă o proastă pentru nostalgia de o nanosecundă după viaţa care ar fi putut să fie a mea. Închid portiera, îi fac cu mâna lui Darcy şi-mi menţin zâmbetul lipit de buze până când dispare maşina, iar apoi umerii mi se prăbuşesc din cauza oboselii şi a durerii şi o pornesc spre casă.

33

Intru în casă fără zgomot şi mă descalţ de pantofi de îndată ce sunt înăuntru. Văd câteva scrisori pe masa din vestibul. Cred că cele mai multe dintre ele sunt facturi. Pot să aştepte. De sub toate acele plicuri se iţeşte o foaie A4, xeroxată. Informaţii despre barul în care vrea să investească Robert. Şi asta poate să mai aştepte. Soţul meu n-are cum să folosească banii din contul nostru de economii fără să aibă ambele semnături, a mea şi a lui, aşa că e imposibil să se atingă de bani fără acordul meu. Iar după cum stau lucrurile, nu văd cum s-ar putea concretiza ideea lui.

Mă îndrept spre bucătărie, fără ca tălpile mele desculţe să facă niciun zgomot pe podeaua de lemn. Deodată, mă opresc locului. Soţul meu şi sora mea se îmbrăţişează strâns lângă masa de bucătărie. E limpede că nu m-au auzit intrând.

— Ce frumos! exclam eu.

Phoebe se desprinde din îmbrăţişare şi se îndreaptă imediat spre mine. Contrar firii ei, mă ia în braţe, iar eu scot un strigăt de durere, fiindcă mă dor vânătăile.

— Îmi pare rău pentru tot ce am spus! Eram… nu ştiu. Îngrijorată.

— Îmi pare rău că te-am plesnit, răspund eu, încurcată. A fost foarte urât din partea mea.

Şi chiar îmi pare rău. Sunt prea obosită ca să simt altceva în afară de păreri de rău, iar gestul meu a fost unul urât, într-adevăr.

— M-a sunat Robert, spune ea. Era îngrijorat. Amândoi suntem îngrijoraţi.

Amândoi. Mă crispez şi mă trag în spate. Nu cumva îmbrăţişarea neobişnuită pe care mi-a dat-o e o încercare de a-mi distrage atenţia de la ceea ce se petrece între ei?

— Unde e Chloe? întreb eu, iar atmosfera se schimbă din nou între noi trei.

Cei doi adulţi care se presupune că mă iubesc cel mai mult sunt extrem de stânjeniţi acum, iar iritarea pe care o simt văzându-i atât de apropiaţi devine foarte vizibilă.

— E sus, doarme, răspunde Robert, făcând un pas în faţă. Şocul accidentului.

Scot din frigider una dintre berile lui, o deschid şi iau o înghiţitură

zdravănă.

— Nu-ţi face griji! Darcy se ocupă de poliţie. Poate să demonstreze că nu eu am făcut-o.

Oare asta o să-l facă pe Robert să simtă împunsătura geloziei? Sau a uitat de perioada aceea în care relaţia noastră era atât de fracturată, încât am fost pe punctul s-o pornim în direcţii diferite?

În clipa în care mă întorc, îl surprind schimbând o privire cu Phoebe. Acel contact vizual fugitiv îmi face piele de găină. Se pare că au discutat potenţiala mea vinovăţie şi că nu sunt la fel de convinşi ca Darcy că nu eu am făcut-o.

— Trebuie să plec, spune Phoebe, luându-şi geanta. Vă las să vă odihniţi.

Eu nu scot nicio vorbă, iar Robert o conduce până la uşă. Pe masa din bucătărie sunt coli de desen şi vopsea tempera, picturile lui Will întinse la uscat. Artă. Aici e mâna lui Phoebe. Poate că dacă ar învăţa să fie mai puţin crispată, propriile ei desene ar avea mai mult suflet. Mă uit la picturi. O barcă pe mare. Mai mult decât aş fi obţinut eu de la Will. Pentru cineva care a petrecut atât de mult timp departe, Phoebe reuşeşte, fără îndoială, să-şi croiască drum înapoi în sânul acestei familii.

★

— Tu şi Phoebe vă înţelegeţi bine!

Bem bere aşezaţi la insula din mijlocul bucătăriei, în timp ce aştept să-şi facă efectul Nurofenul pe care l-am luat contra durerilor.

— Aşa cred, răspunde Robert, decojind eticheta de pe sticla lui. Prezenţa ei îi face bine lui Will. E îngrijorată în privinţa ta, adaugă el, ridicându-şi privirea la mine. Şi eu sunt îngrijorat.

— Îmi tot spuneţi asta!

— Trebuie să vorbeşti cu mine, Emma! Povesteşte-mi despre mama ta, spune-mi de ce te sperie atât de tare. Ce ţi s-a întâmplat?

Mă uit în jos, la sticla mea. Voiam să-i povestesc despre Chloe, dar asta poate să aştepte până mâine. Soţul meu vrea răspunsuri, chiar dacă sunt epuizată şi rănită în urma accidentului şi nu mai am chef să vorbesc.

— Credeam că Phoebe ţi-a povestit deja.

— A spus că nu poate să vorbească în locul tău.

— Ce suflet mare!

Aş vrea să adaug: „Atunci când a dat declaraţii la poliţie, n-a manifestat aceeaşi rezervă!”

— Încerc să mă apropii de tine, spune el pe un ton obosit. Şi s-ar putea

să-ţi facă bine să vorbeşti cu mine. Să scapi de ce te apasă.

Deja i-am spus doctoriţei Morris toată povestea, iar uşurarea pe care am simţit-o a fost de scurtă durată, aşa că nu văd cum ar putea să-mi facă bine confesiunile. Dar dacă o să continui să-l ţin pe Robert la distanţă, atunci orice disfuncţie care survine în căsnicia noastră o să fie şi din vina mea.

Oboseala mea cruntă şi evenimentele acestei zile m-au lăsat aproape paralizată emoţional, iar palmele nu-mi mai transpiră, ca în biroul doctoriţei Morris. Mă simt dusă de un val care-mi murmură în gând:

„Fie ce-o fi…”

Inspir adânc.

— Ştiu că nu sunt ca ea, încep eu. Ştiu că a fost o femeie bolnavă. Ştiu că totul aparţine trecutului şi că reprezintă un procent mic din viaţa mea, unul care se micşorează pe zi ce trece. *Ştiu* toate lucrurile astea, dar ceea ce *simt* e complet diferit.

Mă opresc. Cum să explic copilăria pe care am trăit-o?

— Pe atunci, ciudăţenia era pentru noi normalitate, chiar dacă înţelegeam că, pentru ceilalţi, viaţa noastră nu era normală. Fără colegi invitaţi acasă după orele de curs, fiindcă la ei acasă draperiile erau mereu trase într-o parte, pe când la noi erau mereu trase bine peste ferestre, povestesc eu, smulgând bucăţi din eticheta sticlei de bere fiindcă pielea din jurul unghiilor mă doare prea tare. Phoebe spune că uneori, înainte de *acel* moment, erau zile, ba chiar săptămâni întregi, în care mama îşi revenea, iar casa era curată, ea era iubitoare şi prezentă în viaţa noastră. Îmbrăţişări şi promisiuni că lucrurile aveau să se îndrepte. Eu nu-mi amintesc acele timpuri. Uneori mă gândesc că le-a inventat Phoebe, că n-au existat niciodată clipe frumoase, dar asistenţii sociali de la serviciul de protecţie a copilului ar fi băgat de seamă, în cele din urmă, dacă mama ar fi scăpat frâiele de tot. Însă în zilele de dinainte ca ea să împlinească patruzeci de ani, n-am mai avut nicio clipă de răgaz, spun eu, simţind că mi se usucă gâtlejul. Mama nu mai dormea. Mormăia tot timpul. Spunea lucruri pe care nu le înţelegeam.

Mai iau o gură din berea care aproape că s-a terminat. Îmi amintesc de numerele acelea şoptite din nou şi din nou. Aceleaşi numere care acum îmi umplu mintea.

— Situaţia s-a înrăutăţit. Starea ei s-a înrăutăţit. De ziua ei, ne-am trezit devreme şi i-am făcut o felicitare din nişte hârtie colorată pe care o adusese Phoebe de la şcoală. De fapt, Phoebe a făcut-o, eu doar mi-am scris numele înăuntru.

Aşezată în bucătăria mea cea frumoasă, mă întorc mental în ziua despre care povestesc. Simt, încă, aerul închis şi covorul ieftin sub genunchi.

— Am coborât la parter – ţinându-ne de mână, cu Phoebe în faţă, pline de teamă şi cu stomacul strâns de emoţie, dorind s-o vedem fericită, „Vezi, mami, vezi, noi te iubim! Te rugăm, iubeşte-ne şi tu!” – şi am găsit-o în bucătărie. Ţinea în mână un carton cu ouă. Dumnezeu ştie cât de vechi erau. Le spărgea, unul câte unul.

O văd şi acum de parcă ar fi fost ieri. Era cu spatele la noi. Părul neîngrijit şi murdar îi atârna pe spate. Braţul îi era întins pe lângă corp.

Trosc! Trosc! Trosc!

— Am ştiut atunci – chiar şi eu – că era grav. Phoebe a vrut să urcăm înapoi la etaj, dar eu, nu. Eram atât de mândră de felicitarea noastră şi voiam să i-o dăm! Aşa că am încercat.

Da, îmi amintesc că am făcut un pas în faţă, în timp ce Phoebe încerca să mă tragă înapoi. Inima îmi bătea foarte tare. Am strigat: „Mami!”

— M-a apucat iute, m-a tras lângă ea şi m-a zgâlţâit cu putere. M-a speriat. A spus că din cauza mea nu putea să doarmă noaptea.

Îmi ridic privirea la Robert. Ochii lui s-au îngustat puţin în momentul în care am povestit cum m-a zgâlţâit mama. Oare se gândeşte la ce i-am făcut lui Ben?

— După orele de curs, ştii, atunci s-a întâmplat…

Îmi curm povestirea preţ de câteva clipe. Cât de mult să spun cu ocazia acestei violări a intimităţii mele?

— Îmi amintesc de norii grei de furtună, de minusculele roiuri de insecte de pe pielea noastră, în timp ce mergeam spre casă de-a lungul râului. Phoebe voia să ne ducem la prietena mamei, dar eu, nu. Mă gândeam că era posibil ca mama să ne aştepte cu un tort. Să ne ofere un ceai festiv. Mă gândeam că era posibil să se simtă bine, spun eu, inspirând adânc. Dar apoi am descoperit că ea nu se simţea bine deloc. Era mai rău. Bea vin. Scrijelea nişte numere pe interiorul uşii dulapului de sub scară. De cum ne-a zărit, m-a înşfăcat şi m-a încuiat înăuntru. Am rămas acolo ore întregi. De după-amiază până seara târziu. Ore fără sfârşit. Apoi s-a pornit furtuna. Phoebe a suferit o traumă, da, fără îndoială. Dar şi eu am suferit o traumă.

Îmi simt gura amară, regret berea băută şi mi-e ciudă pe Robert.

— Atunci când mama a descuiat uşa dulapului, furtuna vuia afară. Nu ştiu dacă intenţia mamei era să mă lase să ies. A deschis uşa, mi-a spus câteva cuvinte, apoi a închis-o la loc şi s-a depărtat. Dar de data asta n-a

mai încuiat uşa, aşa că am deschis-o.

Inima îmi bate de zor. Oricât aş povesti, n-o să mă eliberez niciodată de amintirea acelei nopţi.

— Sticla de vin, goală acum, zăcea abandonată pe podea. Am auzit scârţâitul treptelor în timp ce mama le urca. Trecuse de miezul nopţii şi toate luminile erau stinse. Uşa care dădea în spate era deschisă, îmi amintesc asta fiindcă, deşi era vară, bătea un vânt rece, care aducea ploaia în bucătărie. O auzeam răpăind pe linoleum. Voiam să ies în goană pe uşa aceea şi să nu mă mai întorc niciodată. Să fug şi să tot fug. Dar ştiam că Phoebe era sus, la fel şi mama, şi eram mai speriată decât fusesem în toată viaţa mea.

Mă opresc, neştiind cum să povestesc partea care urmează. Nu vorbesc despre urcatul scării, despre sunetele ciudate pe care le auzeam şi care îmi făceau inima să bubuie tare în pieptul meu mic, în timp ce mă sileam să înaintez de-a lungul coridorului.

— Încă o văd, spun eu în cele din urmă. Stătea deasupra patului lui Phoebe şi apăsa, cu putere, o pernă pe faţa ei. În mintea mea era atâta derută! Nu înţelegeam ce făcea şi de ce. Picioarele lui Phoebe mi le amintesc cel mai clar. Am avut coşmaruri în care apăreau picioarele acelea. Loveau în saltea, jucau în aer şi izbeau în gol. În fine… povestesc mai departe, luând o gură de aer şi continuând pe un ton mai controlat acum, când am ajuns la final şi detaliile principale sunt dezvăluite, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat dacă mama nu şi-ar fi ridicat privirea, nu m-ar fi văzut acolo şi nu s-ar fi prăbuşit. La început s-a crezut că a făcut un mic atac cerebral, dar medicii nu l-au putut confirma. Orice i-a explodat în creier, n-au fost vene sau capilare. A fost *esenţa* ei. Sau poate că restul de sănătate mintală. Eu şi Phoebe am lăsat-o acolo, pe podea, şi am ieşit în fugă din casă. O vecină a sunat la poliţie şi asta a fost tot. Phoebe n-a mai fost niciodată la fel. Şi nici eu.

Îmi ridic capul spre Robert şi văd că el mai aşteaptă ceva.

— N-a ajutat nici faptul că am fost plasate în familii diferite, continui eu. Pe Phoebe încă o deranjează că toate familiile mă voiau pe mine şi nu pe ea, dar nu e adevărat. Eram mai mică, asta-i tot. Mai maleabilă, cred. Nişte oameni cumsecade au venit să mă ia şi eram atât de fericită că urma să locuiesc la ei, atât de convinsă că aveau să mă adopte, încât cred că am întors-o pe Phoebe împotriva mea. Pe ea n-o voia nimeni la momentul acela. Dar aceea primă familie s-a răzgândit şi am ajuns amândouă în

aceeaşi barcă. După câteva plasamente pentru fiecare dintre noi, am crescut destul de mari încât să ne purtăm singure de grijă. Familiile la care am fost plasată eu s-au purtat mai frumos decât cele la care a fost plasată Phoebe. Cred că are dreptate în privinţa asta, dar eu nu sufeream de furie, ca ea. *Voiam* să fiu iubită. Oricum, ştii partea asta. Despre asta n-am minţit.

Robert priveşte în jos, la sticlă.

— Prin urmare, ceea ce i-a făcut mama ta lui Phoebe seamănă cu desenele lui Will, spune el în cele din urmă.

— Da, răspund eu, ridicându-mă în picioare. De asta ştiu că Phoebe trebuie să-i fi spus ceva. E pe punctul de a protesta, dar îl opresc. Cu sau fără intenţie. Fiindcă eu, cu siguranţă, nu i-am povestit nimic lui Will!

Trec pe lângă el târâindu-mi picioarele ca o femeie bătrână – *gârbovită ca mama* – şi toate încheieturile îmi urlă de durere şi de oboseală.

— Mă duc să fac o baie. Mâine-dimineaţă trebuie să contactez pe cineva de la tractări auto şi să aranjez transportul maşinii. Atunci când urci la etaj, poţi să-mi aduci un ceai de muşeţel?

El dă din cap în semn că da şi aştept să-mi spună o vorbă de alinare, dar n-o face. În schimb, îmi zâmbeşte şters, de parcă el e cel care a avut o zi de pomină.

★

În timp ce cada se umple cu apă, bat la uşa lui Chloe. Nu răspunde. După ce mai bat o dată, tot fără răspuns, intru în cameră. Fiica mea e pe pat, întinsă pe o parte, cu spatele la mine.

— Pleacă, mamă!

E ursuză, într-o atitudine de adolescentă, nu de femeie adultă. Mă aşez pe marginea patului. Nu intenţionez să ne certăm. Vreau să-i port de grijă. Aştept o clipă înainte de a vorbi, sperând ca ea să se întoarcă în cele din urmă cu faţa la mine, dar n-o face.

— Ştii, pe vremea când l-am cunoscut pe tatăl tău, nu eram cu mult mai mare de vârstă decât tine.

Îi pun o mână pe umăr, iar ea se crispează sub atingerea mea, dar nu-mi retrag mâna şi continui să-i vorbesc pe un ton domol.

— Iar apoi, desigur, ai apărut tu şi am devenit o familie. Aşa că înţeleg dragostea, Chloe. Şi nu sunt atât de bătrână încât să nu-mi amintesc cât de puternic e sentimentul ăsta atunci când eşti atât de tânăr. Când totul e nou. Ea încă n-are nicio reacţie. Îmi pare rău pentru multe dintre lucrurile pe care le-am spus în maşină. N-am vrut să te rănesc, eram şocată, eram furioasă şi

eram îngrijorată pentru tine. Sunt sigură că-l iubeşti. Şi, da, poate că şi el te iubeşte. De ce nu te-ar iubi? Eşti frumoasă, deşteaptă, bună şi plină de o energie minunată. E foarte uşor să fii iubită.

Parker Stockwell a râs de cât de distrat e Julian în ultima vreme – „E topit după fetişcana cu care umblă! Se pare că nu-i mai stă gândul la altceva!" –, aşa că, probabil, şi Julian e îndrăgostit. Poate chiar crede c-o iubeşte, deşi gândul ăsta îmi face sângele să fiarbă din nou, într-un moment în care vreau să fiu calmă, de dragul copilului meu. Încerc s-o înlocuiesc cu o tânără femeie pe copila Chloe din mintea mea, dar mi-e foarte greu. Oare de ce zboară timpul atât de iute?

— Dar lucrul pe care, probabil, încă nu l-ai aflat e faptul că lumea e plină de bărbaţi pe care poţi să-i iubeşti. Să zicem că pe unii poţi să-i iubeşti *mai mult.* Serios vorbind, cum crezi că o să meargă lucrurile între tine şi Julian, Chlo? Chiar dacă o lasă pe Michelle de dragul tău. Între voi e o diferenţă de douăzeci de ani. Ştiu că o să spui că vârsta nu contează, dar te înşeli. În viitorul apropiat, o să vrei să faci tot felul de lucruri. Să încerci multe. Să mergi la facultate, să te duci la petreceri şi să faci toate acele chestii care sunt parte din aventura tinereţii şi a libertăţii de dinaintea vieţii adulte. El are deja doi copii şi de aceea o să fie legat de Michelle tot restul vieţii – la fel şi tu. Mamă vitregă la optsprezece ani! Şi toate consecinţele negative – o, Doamne, Chloe, Michelle e prietenă cu tatăl tău! Întreaga situaţie o să fie o adevărată nebunie!

— Am zis să pleci.

Îmi spune asta pe un ton rece, dar sper că, cel puţin, a ascultat ce-am spus. E o fată deşteaptă şi o să se gândească, fie şi involuntar, la vorbele mele.

— Te iubesc, Chloe! O să fiu mereu alături de tine, orice s-ar întâmpla, îi promit eu, ridicându-mă. Încă nu i-am destăinuit nimic tatălui tău, dar o s-o fac. Şi ar fi mai bine dacă povestea asta s-ar încheia înainte să afle el. Bine?

Nu-mi răspunde în niciun fel, parcă ar dormi buştean. Ajunsă la uşă, privesc înapoi.

— Şi să ştii că nu mi-am pierdut minţile, Chloe! Credeam că încerci să deschizi portiera în mers, încercam să te apăr. Asta e datoria mea. Sunt mama ta. O să te apăr întotdeauna.

34

E trecut de ora două noaptea. Simt sticla ferestrei rece sub palmele mele. Cu gura deschisă, formez pe ea un „O” mare de aburi. Oare cum i-aş părea cuiva care mă priveşte de jos, din grădină? Îmi lipesc tot corpul de geam, până când simt cum mă pătrunde frigul prin pantalonii scurţi şi prin tricou, iar apoi întorc capul şi pun un obraz pe geam, chiar dacă mă doare ceafa ori de câte ori fac mişcări bruşte. Vreau ca răcoarea nopţii să împrăştie pâcla spaimei ce îmi alimentează ticurile care îmi populează nopţile.

Nebunie.

În timpul nopţilor, mă încearcă aceleaşi îngrijorări faţă de comportamentul meu pe care le au Robert şi Phoebe. Din fericire, nu trebuie să-mi fac griji că s-ar putea trezi Robert. Doarme dus, mulţumită unei alte pastile de NightNight. M-a întrebat dacă singurul motiv pentru care ţin neapărat să meargă Chloe la universitate e ca banii să fie cheltuiţi, iar el să nu-şi poată deschidă barul. Ce fel de femeie crede că sunt? Ce fel de soţ e el?

„Şi ce fel de soţie îşi droghează soţul?”

Cine sunt eu? Emma cea epuizată din timpul zilei, care face accidente de maşină, se ia de copii, e paranoică şi ajunge să fie suspectată de crimă? Emma din timpul nopţii, plutind într-o pâclă de comportamente stranii, care, într-un fel sau altul, o liniştesc? Oare eu, cea adevărată, sunt rătăcită undeva între ele?

Îmi imaginez că sunt în grădină şi privesc în sus – eu, femeia mereu pregătită să se ia la trântă cu lumea, cea care ştie întotdeauna ce vrea şi cum să obţină ce vrea. Cea la care apelează alţii.

„Vino-ţi în fire!”, asta ar spune acolo, în grădină, cea care eram cândva. „Trebuie să redevii stăpână pe situaţie! Descoperă ce se petrece şi apoi depăşeşte momentul!”

Mă lupt cu dorinţa copleşitoare de a coborî la parter, unde mă cheamă la el dulapul de sub scară. Trebuie să întrerup ciclul ăsta. Trebuie.

★

— Două sute douăzeci şi doi o sută treisprezece o sută cincizeci şi cinci două sute optsprezece…

Nu-mi dau seama că şoptesc numerele decât în clipa în care mă opresc dintr-odată. O umbră se mişcă la capătul coridorului, în dreapta, făcându-mă

să încremenesc locului.

„A intrat cineva în casă. Vai de mine, copiii!”

Ba nu. Silueta aceea e prea mică. Iar posesorul ei mă ţine sub observaţie.

— Will?

Sunetul propriei voci mă readuce în prezent. Umbra se retrage înapoi în cameră, iar, preţ de o clipă, pâcla nocturnă îmi cade de pe ochi. Will trebuie să fie! O, Doamne, cum voi fi arătat în timp ce mă frecam de fereastră?! Mă duc după el.

Lumina de veghe din camera lui nu e aprinsă, încăperea, atât de primitoare ziua, e scăldată într-un semiîntuneric cenuşiu, iar de afară nu se strecoară decât o fărâmă de lumină. Totul e neobişnuit de ordonat, cariocile cu vârf gros ale lui Will şi cărţile lui de colorat sunt aşezate cu toatele în cutii, iar jucăriile, în lada lor. Să fi făcut Phoebe curat? Sau Robert? Cu siguranţă că nu Will, mica mea tornadă, care lasă mereu dezastru în urma sa. Dar nu la fel de mult în ultima săptămână, mă gândesc eu cu tristeţe. Nu sunt singura care nu s-a simţit în apele sale în ultimul timp.

Will e în patul lui, părând să doarmă buştean, dar văd că respiraţia îi e grăbită, iar ochii i se mişcă în spatele pleoapelor.

— Nu poţi dormi, maimuţico? întreb eu în şoaptă.

Nu răspunde, dar mâinile i se încleştează pe pătură.

— Ai nevoie de un pahar de apă? Ai avut un vis urât?

Nimic. Mă aplec şi-i ating uşor umărul. El se mişcă puţin, întorcându-se pe spate. Acum nu mai ştiu ce să cred. Poate că chiar doarme. Poate că e somnambul. Poate că doar mi l-am imaginat plimbându-se pe coridor. Poate că eu dorm în momentul ăsta şi totul nu e decât un vis. Poate, poate, poate. Cine naiba mai ştie?

Rămân aşezată pe pat, privindu-l pe Will. Trec câteva minute, sau poate că rămân lângă el un timp mai îndelungat, dar fiul meu nu se trezeşte.

35

Trei zile până la ziua de naştere

Dorm de pe la ora patru şi jumătate până la şapte. Somnul mi-e adânc şi întunecat ca mormântul, fără vise şi fără coşmaruri, un neant gol, întrerupt doar de trezirea lui Robert. Trăgând de mine, ajung în baia dormitorului şi intru direct sub duş, simţindu-mi tot corpul săgetat de junghiuri, iar vânătaia de pe genunchi e ca o inflorescenţă întinsă şi arzătoare. O privire în oglindă îmi confirmă că arăt la fel de rău precum mă simt. Mă nărui de-a dreptul.

Dau drumul la apă fierbinte şi o las să curgă până ce aproape că-mi arde pielea. Jetul puternic mă loveşte peste umeri precum un masaj brutal. În clipa în care nu mai suport, ies de sub duş. E weekend, ceea ce înseamnă că am opţiunea ca, după micul-dejun, să-mi petrec întreaga zi în pat. S-ar putea ca dormitul în timpul zilei să-mi pună mai puţine probleme decât cel din timpul nopţii. În ciuda faptului că e sâmbătă, sper ca, după ce mă trezesc, să aflu că Darcy a rezolvat toată încurcătura legată de moartea mamei. Astfel, o să am capul limpede în momentul în care o să abordez problema legată de Chloe. Poate că ar fi bine să-l sun pe Julian. Dar nu, Chloe trebuie să-i fi spus deja că am aflat despre relaţia lor. Îmi imaginez că lui i-a intrat deja în oase frica de divorţ şi că, în consecinţă, o să pună el singur capăt legăturii. Iată sfârşitul unei aventuri de duzină. Sper ca asta să însemne o lecţie importantă pentru frumoasa mea fiică, o învăţătură de minte în privinţa bărbaţilor mai în vârstă, care par atât de fermecători atunci când sunt priviţi cu ochii tinereţii.

După ce m-am uscat şi mi-am tras pe mine o pereche de pantaloni vechi de casă, îl aud pe Robert strigând: — Emma!

Preţ de o clipă, am impresia că mă cheamă la micul-dejun, dar se pare că soţul meu e, totuşi, la etaj.

— Stai o clipă!

Trag de pantaloni şi constat că acum îmi sunt mai largi. Se pare că insomnia arde calorii, la fel ca accidentele de maşină şi acuzaţiile de omor.

— Vino aici!

Vocea lui e rece.

„O, Doamne, ce s-a mai întâmplat?”

★

— Vai de mine!

Chloe e în pragul uşii lui Will, cu gura căscată. Faţa ei umflată de plâns şi ochii înroşiţi de lacrimi au o expresie uluită. Oare Julian i-a dat papucii? Oare am scăpat atât de repede de problema asta? Chloe se întoarce spre mine, moment în care îi văd consternarea, iar orice gând legat de Julian se împrăştie ca cenuşa în vânt.

— Ce nebunie… murmură fiica mea, răsucindu-se pe călcâie şi pornind-o spre camera ei. Au luat-o razna cu toţii!

Fac câţiva paşi în faţă şi acum e rândul meu să rămân cu gura căscată. Mă uit cu ochi mari la camera lui Will, fără să înţeleg.

— Ce-i asta?! întreb, deşi văd prea bine ce s-a întâmplat.

Desenul din caietul lui Will, cel pe care-l repetase de atâtea ori, se află acum pe toţi pereţii camerei şi acoperă orice spaţiu liber, reprodus mai mare şi mai mic, cu carioci cu vârf gros. Probabil că Will s-a urcat pe scrin ca să ajungă în anumite locuri. Stau încremenită locului şi nu pot să-mi iau ochii de la desene. Băieţelul din pat. Femeia nebună, cu faţă zăludă şi cu păr lung, care-i atârnă precum cel al strigoilor din filmele de groază japoneze. Peste tot în jurul desenelor e scrijelit, cu litere inegale, cuvântul *MAMI*, iar apoi, mai incriminatoare, sunt două locuri în care scrie *EMMA*.

— Ce-i asta?! întreabă Robert care stă în mijlocul camerei, privindu-mă cu ochi mari.

— Nu ştiu!

Mă uit la Will, aşezat pe pat, cu genunchii traşi sub bărbie şi cu ochii aţintiţi în gol. Cariocile zac împrăştiate pe toată podeaua, fără capace.

„Oare azi-noapte nu erau aşezate îngrijit în cutii? Oare am inventat eu amintirea asta? De ce îmi sunt atât de neclare lucrurile care se petrec în fiecare noapte?”

Pasta cariocilor a curs şi culorile s-au îmbibat în covoraşele bej, groase şi pluşate, formând nişte băltoace multicolore, asemănătoare cu sângele de la locul unei crime.

— Ce s-a întâmplat, maimuţico?

Mă îndrept spre Will, dar Robert mi se pune în faţă.

— Nu-l atinge!

— Ce mama naibii, Robert?!

Încerc să-l împing într-o parte, dar el mă apucă de braţe, oprindu-mă.

— Ai fost aici noaptea trecută?

Vocea îi e mârâită. Nu răspund, ci mă mulţumesc să-mi deschid şi apoi să-mi închid gura – de parcă aş fi un peşte de acvariu –, încercând să găsesc

un adevăr convingător sau o minciună care să mă scape.

— Ai fost?! strigă el, zgâlţâindu-mă.

— Doar un minut! Am crezut că era treaz. Am crezut…

— Ce mama naibii, Emma?! Ai nevoie de un consult medical!

— Îţi jur că am…

— Ce?! răcneşte el, zgâlţâindu-mă din nou. Ce?! Care e scuza ta de data asta?! Uită-te la fiul nostru, Emma! Priveşte-l!

Mă întoarce cu spatele la el, dar încă mă ţine strâns, forţându-mă să privesc. Will şi-a vârât capul între genunchi şi se leagănă înainte şi înapoi.

— Uite ce-ai făcut!

Mă eliberez.

— Nu i-am agresat niciodată pe copii! Nu le-aş face niciodată rău copiilor noştri!

Ne uităm ţintă unul la altul, cu respiraţia tăiată. Apoi Robert îşi trece degetele peste faţă şi prin păr, de parcă el e cel obosit. Atunci când se uită din nou la mine, furia i-a pierit, dar a fost înlocuită de ceva mai rău. O neîncredere totală.

— Trebuie să pleci de aici. Să rămâi departe de noi câteva zile.

— Poftim?!

Mă trag înapoi de parcă m-ar fi plesnit peste faţă.

— Mută-te undeva, spune Robert, ocolindu-mi privirea. Până ce pricepem ce se întâmplă. Ce se întâmplă cu tine. Cu Will. Îl duc să-l vadă un medic. Vreau să aflu ce-i cu el. Şi cred că cel mai bine e să nu fii aici până ce se lămuresc şi celelalte lucruri.

„Celelalte lucruri?!”

Nu-i mai simt vorbele ca pe o palmă peste faţă, ci ca pe un pumn în plex.

— Te referi la mama mea?

Ne uităm lung unul la altul.

— O, Doamne, Robert!

Mă răsucesc pe călcâie şi ies în goană, înainte ca el să-mi vadă lacrimile.

36

Se face aproape ora unsprezece până când reuşesc să-mi ridic maşina de schimb de la asigurări şi să mă cazez la Jury’s Inn. Îmi tremură mâinile şi simt o greutate în stomac. Beau o cafea luată de la un automat, una tare, dar cu gust oribil, în timp ce atârn în dulap cele câteva haine pe care, în furia mea, am reuşit să le înşfac, iar apoi mă prăbuşesc pe pat. Sunt foc de supărată pe Robert, dar şi pe mine – fiindcă n-am rezolvat problema insomniei – şi, în plus, sunt îngrijorată atât pentru Will, cât şi pentru Chloe. Mă văd silită să privesc, neputincioasă, cum mi se destramă familia. Îmi verific telefonul, dar încă n-am primit nimic de la Darcy. Sinceră să fiu, nu mă aştept să am vreo veste de la el până spre sfârşitul zilei, în cel mai bun caz. Singura rază de lumină îmi vine din convingerea că Robert o să se simtă de doi bani atunci când o să-şi dea seama că n-aş fi putut să-mi omor mama.

„Dar poate că cineva a făcut-o!”

E vocea mamei mele, un vierme parazit care îmi şopteşte în cap. Încerc să-l strivesc. După cum a spus Darcy, probabil că fibrele acelea au provenit de la manevrele brutale ale unei infirmiere, sau de la vreo mişcare făcută chiar de mama. Probabil.

„Dar ce a mai afirmat Darcy?”, întreabă vocea. „Să nu-mi spui că ţie nu ţi-a trecut prin cap!”

Phoebe. Sora mea cea mare. Nu pot să uit ce a spus Darcy despre ea. Mama a avut două fiice şi pe amândouă le-a nenorocit pentru tot restul vieţii. Pe Phoebe a încercat s-o omoare în noaptea aceea, aşa că de ce n-ar fi Phoebe autoarea crimei? I-a destăinuit lui Robert amănunte din trecutul nostru şi l-a îngrozit pe sărmanul Will. Nu pare deloc o persoană echilibrată.

Deodată îmi vine un gând, unul atât de evident, încât nu pot să cred că nu mi-a trecut prin cap până acum. Simt cum mă năpădeşte un val arzător de ruşine. Poate că Phoebe nu i-a spus nimic lui Will, dar dacă el a auzit-o povestindu-i lui Robert despre acea tragedie din trecut? Robert mi-a spus de două ori că sora mea i-a destăinuit câte ceva despre copilăria noastră. Dacă Will a auzit-o pe Phoebe povestind ce i-a făcut „mami”? Asta l-ar fi speriat şi, desigur, auzind „mami” sau „mama”, el s-ar fi gândit la propria mamă. Mai ales dacă, în cursul discuţiei, Robert şi Phoebe au adus vorba şi despre mine. Se poate ca toate astea să se fi amestecat în mintea lui de copil. O

poveste despre o mamă, un copil speriat, culcat în pat, şi o pernă.

O astfel de posibilitate m-ar mulţumi mai mult dacă n-aş fi atât de îngrijorată din pricina celorlalte lucruri. Cele *secrete.* Cele care sunt, în mod categoric, legate de *mine.* Numerele. Clipele de pierdere a lucidităţii. Dacă Phoebe n-a făcut nimic rău, atunci e posibil ca *eu* s-o fi sufocat pe mama şi să nu-mi amintesc? Mă gândesc la ceaiul rece de pe podeaua din hol. La numerele înregistrate pe dictafon, la timpul care îmi scapă printre degete. Cum să le cer alor mei să aibă încredere în mine, dacă nici eu n-am?

Îi trimit un mesaj lui Darcy:

Vreo veste despre camerele de supraveghere?

Apoi rămân cu ochii aţintiţi la telefon, dar nu primesc niciun răspuns. La ce mă aştept? Ca el să-şi lase baltă toate planurile de sfârşit de săptămână şi să muncească la spălarea reputaţiei mele? Încă mă umple de ruşine gândul că ar fi rămas vreo scânteie de atracţie între noi. Prieteni vechi, asta suntem acum. Iar eu sunt măritată. Privesc în jur şi mă pufneşte râsul. Măritată. Da, corect, se vede de la o poştă! Închid ochii şi, pe măsură ce capul începe să-mi bubuie, chinuit de un început de migrenă, versurile cântecului îmi năvălesc în minte, armonizându-şi cadenţa cu ritmul pulsaţiei din creierul meu.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot… le-oi lăsa în urmă…

Tresar în clipa în care îmi sună telefonul. Muzica încetează să-mi mai răsune în minte şi răspund repede, sperând că e Darcy. Dar e doar doctoriţa Morris, care vrea să ştie cum mă simt.

— Scuzaţi-mă că vă sun sâmbăta, dar n-aţi programat altă şedinţă, spune ea. Dormiţi mai bine? Totul e în regulă?

— Nu, nu prea, răspund eu pe jumătate râzând, de parcă ar fi o glumă, cu toate că lacrimile ameninţă să mi se reverse din ochi, venite de nicăieri. Pastilele mă ajută, dar nu prea mult. Mă confrunt cu nişte probleme de familie.

— Asta vă împiedică să dormiţi?

— Nu.

Ce rost are să mint? Răsuflu prelung, fără vlagă.

— Nu ştiu ce se petrece cu mine. Nu pot să-mi alung gândurile despre mama mea şi despre acea tragedie din trecut. Am şi nişte ticuri noi. Lucruri pe care simt că trebuie să le fac în timpul nopţii. Verific dacă e încuiată uşa

care dă în spatele casei. Mă tot uit pe fereastra de la etaj. Verific dulapul de sub scară. Intru în camera lui Will, mă confesez eu, scoţând un suspin. E de-a dreptul compulsiv! Nu pot să mă opresc. Mi-e foarte frică, adaug, iar vocea îmi tremură în timp ce mărturisesc asta. Mă tem că o să înnebunesc, ca mama. Dacă o să le fac rău copiilor? Ieri, având-o şi pe Chloe în maşină, am avut un accident, iar acum Robert crede că am făcut-o dinadins. Sunt foarte obosită şi nu mai ştiu ce să cred.

— Mai încet, mă roagă ea. Vorbiţi prea repede şi nu pot să vă urmăresc. Respiraţi adânc de câteva ori!

Încerc fără tragere de inimă, dar ea mă opreşte.

— Mai adânc şi mai încet! Vreau să vă aud cum respiraţi. Inspiraţi pe nas… iar acum expiraţi pe gură.

Fac după cum mi s-a spus şi, deodată, bătăile inimii se domolesc, iar mâinile încetează să-mi mai tremure.

— Îmi pare rău, murmur eu în cele din urmă. Nu-mi place deloc să fiu vulnerabilă. Eu sunt cea care rezolvă toate problemele, niciodată cea care se pierde cu firea.

„Aşa zic toţi cei care se pierd cu firea…”, îmi şopteşte în minte vocea mamei, amuzată. „Chiar înainte de a-şi ucide copiii şi soţul cu o puşcă de vânătoare, pe care apoi o îndreptă spre ei înşişi.”

— Niciodată să nu vă cereţi iertare pentru ceea ce simţiţi! Ideea e să înţelegeţi ce animă astfel de sentimente. Mie mi se pare că, din motive lesne de înţeles, v-aţi fixat pe o perioadă foarte scurtă din viaţa mamei dumneavoastră. Una traumatizantă, care a avut un impact masiv asupra dumneavoastră, la o vârstă foarte fragedă. Tot ce credeţi sau ştiţi despre mama provine dintr-un singur interval de timp: cele câteva zile de dinainte ca ea să împlinească patruzeci de ani. Dar, gândiţi-vă: a trăit mult – înainte şi după aceea. Dacă tot aveţi ceva timp la dispoziţie în momentul de faţă, aţi putea încerca să aflaţi mai multe despre acei ani? Aţi putea încerca să-i cunoaşteţi mai bine restul vieţii?

— Încerc s-o uit, răspund eu pe un ton defensiv. Mama e moartă acum.

— Din cât îmi dau seama, încercarea de-a o uita nu funcţionează prea bine în cazul dumneavoastră. Poate că aveţi nevoie să încercaţi s-o înţelegeţi.

— Nu vreau s-o înţeleg.

Sunt ca un copil mic, care bate din picior.

— Asta nu-i adevărat. Nu vreţi s-o *iertaţi*. Dar cred că vă doriţi foarte

mult s-o înţelegeţi.

Urmează o pauză lungă. Eu nu mai scot o vorbă, iar ea, în cele din urmă, spune că trebuie să închidă şi că mă mai sună peste câteva zile.

— Gândiţi-vă la ce v-am spus. Credeţi că aveţi ceva de pierdut? concluzionează, după care pune capăt apelului.

Chiar aşa, ce am de pierdut? Ultimele cuvinte ale doctoriţei Morris îmi tot răsună în minte. O, dar am multe de pierdut! Familia. Slujba. Minţile. Însă de la o vreme încoace, toate astea par să-mi scape oricum printre degete. Doctoriţa are dreptate. Ori de câte ori încerc să mă gândesc la viaţa mamei mele dincolo de acea noapte, nu văd nimic. Un vid înainte, un vid după aceea. Dar de unde să încep s-o cunosc?

Îmi dau seama că există un singur loc de unde pot să aflu ceva despre ea: Hartwell House. Patricia Bournett a trăit acolo vreme de mai bine de treizeci de ani. Probabil că a fost pacienta cu cea mai lungă şedere, aşa că cei de acolo pot să-mi spună mai multe despre ea. Phoebe a vizitat-o şi sunt sigură că membrii personalului o să înţeleagă nevoia mea de a îngropa stafiile.

Caut în telefon datele de contact ale clinicii Hartwell House, dar nu mă pot decide să sun. În schimb, trimit un e-mail de pe contul de serviciu – ca să par cât se poate de profesionistă –, întrebând dacă pot discuta cu cineva care a cunoscut-o pe mama mea, Patricia Bournett. Apăs pe butonul de trimitere înainte să mă pot răzgândi, iar apoi îmi iau telefonul şi mă arunc pe pat. Capul îmi pulsează şi versurile acelui nenorocit de cântec îmi umplu iarăşi mintea.

Într-un târziu, mă dau bătută şi îl caut în magazinul iTunes. Sweet Billy Pilgrim, „Candle Book and Bell”[3]. Descarc versiunea acustică şi apoi apăs pe butonul *repetă*, cu volumul dat aproape de minimum. Sper ca asta să mă ajute să adorm. Închid ochii şi, chiar de la primele acorduri, alunec în negură.

37

Mă trezeşte sunetul de apel al telefonului. Constat cu uluire că e trecut de ora două. Am dormit peste trei ore, în ciuda melodiei care s-a repetat într-o buclă fără sfârşit. În gura uscată simt gust de somn de peste zi şi de cafea amară şi rece, dar sfârşesc prin a-mi da seama că cel care mă sună e Darcy, aşa că mă ridic brusc, iar inima mi-o ia la goană; durerea de cap a dispărut.

— Bună, Emma! Eu sunt.

— Bună… rostesc cu greu. Ai obţinut ceva de pe camerele de supraveghere?

— Încă nu. N-o să-ţi vină să crezi, dar ai parcat într-un punct mort. Se vede partea cu portiera pasagerului, însă nu e afişată ora la care ai ajuns, iar filmarea te arată plecând la câteva minute *după* ce a murit mama ta. Prin urmare, chiar dacă ar fi la limită, poliţia ar avea argumente să susţină că ai fost tu.

„Nu, nu, nu!”

Am fost atât de sigură că ăsta urma să fie sfârşitul poveştii, încât acum mă simt din nou în derivă.

— Dar nu intra în panică! adaugă Darcy. Am vorbit cu administratorul spitalului şi m-a asigurat că fiecare intrare este echipată cu camere care acoperă toate unghiurile. Îţi aminteşti ce ieşire ai folosit? A fost cumva cea mai apropiată de parcare?

— Da! răspund, simţind că-mi sare inima din piept. Cea de lângă cafeneaua Starbucks. De data aceea n-am ieşit pe uşa principală. Intrarea la care mă refer era mai aproape de aripa aceea a spitalului.

— Grozav! se bucură el. O să obţin filmarea în scurt timp. Capul sus, Baby Spice, îi dăm noi de capăt!

Apoi Darcy închide înainte să-i pot mulţumi. O, Doamne, cât de mult sper să aibă dreptate şi să-i dăm de capăt!

Am nervii întinşi la maximum şi simt că, pentru o vreme, trebuie să ies din camera asta de hotel. Ar fi cazul să mănânc ceva, chiar dacă nu mi-e foame. Fiind ocupată tot timpul ba cu munca, ba cu familia, nu sunt obişnuită să am atât de mult timp la dispoziţie. Mă spăl pe dinţi şi mă împrospătez, iar apoi ies. E după-amiaza în care Will are antrenament la fotbal şi, dacă ajung la ora la care părinţii vin să-şi ia copiii, o să pot să stau de vorbă cu Robert. Am de gând să-l invit la o cafea, situaţie în care aş avea

şansa să-i expun teoria mea despre faptul că Will a auzit o conversaţie între el şi Phoebe. Sunt sigură că o astfel de explicaţie i s-ar părea rezonabilă.

Ajung la terenul de fotbal pentru copii, unde o văd aşteptând pe Michelle. N-o mai pot evita, fiindcă m-a văzut şi deja s-a pus în mişcare. Pare la fel de obosită ca mine.

— Simt că înnebunesc! spune ea.

„Bun-venit în club!”

— Julian nici nu-mi mai vorbeşte acum. Iar în dimineaţa asta a plecat devreme, chiar în timp ce încercam să discut cu el.

Are buza de jos acoperită de cruste de la cât şi-a muşcat-o.

— Nu mai pot! Ştiu că plănuieşte să mă părăsească, fiindcă s-a retras şi din afacerea aceea stupidă cu barul. A sunat aseară Alan ca să spună că…

— Eu nici n-am *ştiut* despre *afacerea aceea stupidă cu barul,* o întrerup, iar ea pare de-a dreptul şocată.

— Chiar aşa?! Măi, să fie! Oare ce-or avea în cap bărbaţii? Îmi pare rău, am crezut că ştiai! Of, Doamne, asta înseamnă că nu ştii nici…

Glasul i se stinge.

— Că nu ştiu, ce?

„Oare ce s-a mai întâmplat acum?”

— Alan a sunat să spună că Robert vrea să cumpere partea lui Julian. O să fie proprietarul majoritar.

— Robert?!

Ziua e din ce în ce mai bună.

— Îmi pare rău, zice ea. Normal că ţi-aş fi spus. Presupun că nu eşti mulţumită de aranjament?

— Presupui corect.

Pare să mă compătimească sincer, iar pe mine mă încearcă un sentiment de vinovăţie. Ştiu de ce soţul ei se poartă ca un nemernic. Probabil că ar trebui să divulg secretul. Michelle merită să ştie. Dar acum am destule probleme. Îmi ridic capul şi văd că una dintre ele se îndreaptă spre mine chiar acum.

— Emma! exclamă sora mea, care nu pare deloc fericită să mă vadă. Ce faci aici?

— Will e fiul meu. Cred că întrebarea e mai degrabă ce faci *tu* aici.

— Robert m-a rugat să-l iau.

Michelle are de vorbit cu alte mame care-şi aşteaptă copiii, aşa că pleacă, lăsându-ne singure pe mine şi pe Phoebe.

— N-ar trebui să te afli aici. Lui Robert n-o să-i placă, spune ea.

— *Eu* n-ar trebui să mă aflu aici?! Cine naiba eşti tu, ca să-mi spui una ca asta? mă răstesc eu pe un ton plin de pasiune, în contrast cu al ei, care a fost rece ca gheaţa. Şi nu ştiam că e atât de important pentru tine ce-i place sau nu lui Robert!

Îmi amintesc de îmbrăţişarea aceea pe care am surprins-o. Cât de nevinovată era, în realitate?

— La ce te aştepţi, Emma, după ce ai văzut pereţii din camera lui Will şi după ce poliţiştii au formulat acele acuzaţii? întreabă ea, aruncând o privire în jur ca să se asigure că n-o mai aude şi altcineva. Azi-dimineaţă, Robert l-a dus pe Will la un psiholog de copii, care a spus că fiul vostru a trecut printr-o traumă, că purtarea şi tăcerea lui sunt conforme cu sindromul de stres posttraumatic. Tu eşti vinovată pentru toate astea, Emma! Te comporţi la fel ca *ea* şi o ştii prea bine. Aşa că scuză-mă dacă încerc să-i protejez pe ai tăi!

— Nu i-am făcut nimic rău lui Will. Cât despre chestia asta cu desenele, poate că Will te-a auzit pe tine povestindu-i lui Robert despre trecutul nostru. Se pare că ai vorbit cu multă lume.

— Nu ne-a auzit, mă asigură ea.

— Atunci, înseamnă că tu i-ai spus! i-o întorc eu, pe un ton ridicat.

Oamenii întorc capul spre noi, dar nu-mi pasă.

— Aşa cum, probabil, mi-ai tăiat cauciucul. Aşa cum, probabil, încerci să te culci cu soţul meu. După atâţia ani, tot eşti geloasă! Poate că tu eşti cea care a sufocat-o pe mama. Eşti jalnică! Nu există altă explicaţie pentru toate întâmplările astea stranii din ultimul timp. Tu! Tu îmi faci asta.

Phoebe mă priveşte ţintă, cu o expresie rece, impenetrabilă, iar apoi se apleacă spre mine.

— Dar nu e singura explicaţie, nu-i aşa?

Vocea ei e blândă. Controlată. Înfricoşătoare.

— Şi, cu siguranţă, nu e cea mai evidentă. Când împlineşti patruzeci de ani, Emma? Luni? Nu dormi. Te comporţi haotic. Să continui? Care e explicaţia care sare în ochi? Tu ce ai crede?

Se îndreaptă de spate, întorcându-se şi zâmbind, fiindcă tocmai l-a văzut pe Will, care se apropie în fugă de poartă, aşteptând apoi s-o deschidă antrenorul. Ai spune că sora mea nici usturoi n-a mâncat, nici gura nu-i miroase în momentul în care îmi şopteşte cu o voce ca de gheaţă, fără să se mai uite la mine:

— Pleacă înainte să iasă Will şi n-o să-i spun lui Robert că te-am văzut. Nu înrăutăţi situaţia.

Mă împleticesc până la maşină, simţind că nu mai am aer în plămâni, iar faţa îmi arde în timp ce închid portiera. Vreau să-l sun pe Robert şi să ţip la el, să-l acuz de toate cele, să-l fac să sufere, dar o să aştept. După ce Darcy primeşte înregistrarea de pe camera instalată la ieşirea aceea a spitalului, soţul meu şi nemernica de soră-mea o să fie forţaţi să-şi pună cenuşă-n cap. Iar Robert poate să se ducă la naiba dacă îşi imaginează că o să pună mâna pe barul acela.

Îmi sună telefonul. Văd un număr ascuns şi abia prididesc să răspund, gândindu-mă că e Darcy. Dar nu e.

— Bună, Emma, sunt Parker! Te-am sunat ieri la birou şi mi s-a spus că ai nişte probleme acasă.

Of, Doamne, nu Parker Stockwell!

— Totul e în regulă.

Mă uit la Will, care se apropie de maşina lui Robert, de mână cu Phoebe – *oare Robert a adăugat deja numele ei pe poliţa de asigurare auto?* –, neştiind că mă aflu în apropiere. În momentul în care ea zâmbeşte, privind în jos, la fiul meu, mă copleşeşte dorinţa să alerg spre ea şi s-o strâng de gât. Sunt ca o tigroaică ai cărei pui sunt în pericol.

„Familia mea, Phoebe! A mea!”

— Îmi placi foarte mult ori de câte ori faci pe dura, continuă Stockwell, insinuant, căutând să mi se vâre pe sub piele. Dar, câteodată, oricine are nevoie de un umăr pe care să plângă. Uite, băieţii mei au rămas la şcoală weekendul ăsta. Ce-ar fi să vii pe la mine? Ţi-aş putea pregăti cina. Sau l-aş pune pe bucătar să ţi-o pregătească.

Mă uit la maşina lui Robert şi o văd pe Phoebe râzând, în timp ce se asigură că centura lui Will e bine pusă. Cât de uşor îmi ia locul alături de fiul meu!

— Mai eşti acolo, Emma?

Furia mă copleşeşte, aşa că mi-o revărs în convorbirea cu Parker:

— De ce ai luat copiii de la Miranda, dacă nu-i aduci niciodată acasă? mă stropşesc eu. Şi nu, nu vreau să vin la tine! Nicio clipă nu te-am încurajat să crezi că aş dori să mă împrietenesc cu tine acum, după finalizarea divorţului…

— Ai venit la cină! mă întrerupe el pe un ton de şcolar ursuz.

— Fiindcă m-a obligat Buckley, alt lucru care mă supără, fiindcă are iz

de sexism şi de comportament nedemn, de anii ’70. Ce naiba aveţi voi, bărbaţii? Maturizaţi-vă odată şi nu vă mai credeţi buricul pământului!

Închid şi apoi îi blochez numărul. Tremur din tot corpul. A spus că-i place să mă vadă făcând pe dura! Ce naiba?! Simt o furie turbată în momentul în care demarez, cu scrâşnet de roţi. Apoi o pornesc la drum.

38

Mă aflu iar în faţa casei lui Caroline şi din nou nu-mi dau seama cum am ajuns aici. E trecut de ora cinci; am condus prin oraş vreme de vreo două ore, plină de furie. Două ore? Parcă n-au trecut decât treizeci de minute. Oare am avut una dintre experienţele acelea în timpul cărora pierd noţiunea timpului? Mă izbesc cu capul de tetieră, supărată şi nervoasă, iar apoi închid ochii preţ de câteva clipe. Sunt atât de al naibii de obosită! Cum să mai gândesc limpede?

Privesc din nou şirul de case de pe cealaltă parte a drumului. De ce am venit aici? Abia dacă o cunosc pe femeia asta. Am întâlnit-o de două ori – prima dată am fost nepoliticoasă, iar a doua oară am obligat-o, practic, să ia masa cu mine. Aşadar, de ce am venit aici? Să fie Caroline cea mai bună prietenă pe care o am acum? E groaznic să recunosc, dar în afară de colegele de serviciu şi de mamele copiilor de la şcoală, n-am multe alte prietene – n-am alte prietene. M-am încurcat cu Robert prea de timpuriu şi, după experienţa plasamentului, am suferit prea mult din pricina efemerităţii prezenţei celorlalţi în viaţa mea. Dar Caroline mi-a răspuns la mesajul trimis, ceea ce mă face să cred că, probabil, i-a plăcut un pic masa luată împreună. Poate că şi ea se simte singură. Mă apuc din nou să contemplu uşa.

Ce prostie! Nu pot să stau toată noaptea în faţa casei şi nici nu mă pot convinge să ies din maşină şi să bat la uşă. Ar trebui să-mi cumpăr ceva de mâncare şi să mă întorc la hotel. Să mă uit la televizor. Să încerc să dorm. Tocmai în clipa în care sunt pe cale să pornesc motorul, uşa casei se deschide, iar Caroline face câţiva paşi pe alee, uitându-se ţintă la maşina mea. O, la naiba!

Ea mai face câţiva paşi şi apoi se opreşte, încruntată. Fir-ar să fie, ştie că sunt eu! Cobor – singurul lucru pe care pot să-l fac în loc să plec imediat şi, astfel, să par nebună de legat – şi traversez strada, ezitând.

— Caroline! exclam eu.

— Te-am mai văzut o dată. Ţi-ai parcat maşina aici. Nu ştiu ce crezi…

„O, Doamne, m-a văzut!”

— Îmi pare foarte rău, cred că-ţi imaginezi că… adică, nu ştiu ce-ţi imaginezi, dar eu…

Mă opresc. Are ochii roşii şi umflaţi. Oare a plâns?

— Te simţi bine? S-a întâmplat ceva cu mama ta?

— Nu, nimic de genul ăsta. Am probleme la serviciu.

Îşi trage nasul şi am impresia că e pe punctul de a izbucni în hohote de plâns.

— Îmi pare rău dacă te-am făcut să te îngrijorezi, spun eu. Eram în trecere şi mă întrebam dacă ţi-ar plăcea să comandăm ceva de mâncare şi să stăm de vorbă. Tu să-mi vorbeşti despre problemele tale, iar eu, despre ale mele? Sunt avocată. O persoană cât se poate de normală. Jur.

După un lung, aproape straniu moment de tăcere, Caroline zâmbeşte uşor.

— Bine. Îmi pare rău că am reacţionat exagerat. Cândva, am avut o problemă cu un bărbat. Venea şi stătea în faţa casei, chiar acolo. Mă speria de moarte!

— E vina mea. Ar fi trebuit să-ţi trimit un mesaj.

Odată încheiate scuzele reciproce, mă conduce în casă. Miroase a vopsea nouă, iar podeaua din hol pare proaspăt lustruită şi lăcuită. Dacă, pe lângă slujba ei de asistentă medicală, Caroline s-a înhămat la o astfel de muncă, nu-i de mirare că se simte obosită.

— Ce casă încântătoare! Şi ai făcut treabă bună cu renovarea.

Ea mă conduce la bucătărie, iar apoi scoate din frigider o sticlă de vin alb pe jumătate goală, din care toarnă în două pahare.

— Să sperăm că am făcut casa atractivă pentru cumpărători. Am pus ochii pe un apartament de lângă râu. În coproprietate. Astfel, o să-mi fie mai uşor cu facturile, spune ea.

Deşi zâmbeşte, perspectiva nu pare s-o încânte. De ce ar încânta-o? Trebuie să fie tulburător să vinzi casa în care ai copilărit, ca să poţi plăti nişte facturi de la azil.

— Ce se întâmplă la serviciu? Dacă e o chestiune de ordin juridic, aş putea să-ţi fiu de folos.

— Of, ştii cum e, am o şefă care nu mă place! Nimic din ce fac nu-i bine, mărturiseşte ea, luând o gură de vin şi întinzându-mi celălalt pahar. N-ar trebui s-o las să mă supere, dar e neobosită. Simt că e bătăuşa clasei, ceea ce e stupid, fiindcă sunt femeie în toată firea. Am aproape patruzeci şi trei de ani, dar mă face să mă simt că sunt din nou la şcoală. Nici să vorbesc cu ea nu pot. Nu ţine cont de nimic din ce-i spun.

— Ai făcut vreo înregistrare scrisă a unor astfel de incidente? Dacă nu, aşa ar trebui. Şi încearcă să-i trimiţi un mesaj prin e-mail, în care să-i

soliciţi o discuţie – în felul ăsta, dacă o să fie nevoie să faci o plângere, ai dovada că te ignoră.

— N-am făcut, dar o să încerc, spune ea. Mulţumesc!

Se opreşte din vorbit şi apoi zâmbeşte, parcă ajungând la concluzia că nu sunt o nebună care-i urmăreşte pe ceilalţi.

— Am făcut curry mai devreme. Putem mânca asta în loc să comandăm. Probabil că mâncarea e caldă încă şi pot băga nişte orez la cuptorul cu microunde. Livrările sunt foarte lente sâmbătă seara.

— Ar fi minunat. Mulţumesc!

Suntem atât de politicoase! Purtarea noastră e aceea a unor străini care încearcă să se împrietenească. După câteva clipe de tăcere totală, văd pe masă o mică boxă cu sistem bluetooth.

— Pot să pun nişte muzică?

— Da, desigur!

Îmi conectez telefonul şi apăs pe butonul de pornire, în timp ce Caroline e ocupată să pregătească mâncarea, muzica liniştită umple golurile din conversaţie.

— Dar tu? întreabă ea. Dormi mai bine?

— Aş vrea eu! răspund, luând o gură de vin. O, Doamne, nici nu ştiu de unde să încep! Se întâmplă atâtea!

— Spune-mi.

— O să crezi că sunt nebună!

— Cinstit vorbind, cred că majoritatea oamenilor sunt nebuni. Inclusiv eu. Lumea e nebună.

Şi uite aşa, în timp ce mâncăm, îi povestesc. Nu intru în detalii, dar îi mărturisesc teama mea de a împlini patruzeci de ani – fiindcă mama a înnebunit şi, în noaptea în care împlinea acea vârstă, aproape că a sufocat-o pe Phoebe – şi-i mai spun că acum, ziua mea de naştere fiind la o distanţă de doar câteva zile, nu mai pot să dorm. Povestesc despre biletul lăsat sub ştergătorul de parbriz şi despre cauciucul tăiat, despre moartea mamei, despre faptul că aştept înregistrarea video care să-mi dovedească nevinovăţia, despre întoarcerea lui Phoebe şi despre felul în care sora mea încearcă să se infiltreze din nou în familie.

— După tragedia survenită pe vremea când eram copii, Phoebe s-a schimbat, adaug eu. Mă invidiază. Nu ştiu ce e în mintea ei. Sunt atât de obosită tot timpul! Am fost nevoită să-i pun soţului meu o pastilă de NightNight în ceai, ca să nu mai simt că mă *pândea* toată noaptea. Desigur,

pe el l-a adormit imediat pastila, în timp ce pe mine nu m-a ajutat deloc nici măcar somniferul puternic pe care mi l-a prescris medicul.

— Crezi că ea ţi-a tăiat cauciucul?

— Phoebe? întreb eu, jucându-mă cu ultima îmbucătură de mâncare din farfurie. Nu ştiu. În seara aceea, a fost în faţa casei mele. Am văzut-o preţ de câteva secunde. Dar o mai am şi pe fosta soţie a unui client, care mă urăşte. Putea să fie ea. Sunt foarte sigură că mi-a zgâriat maşina cu o cheie, aşa că n-ar fi de mirare.

Caroline nu spune nimic, ci se mulţumeşte să se uite la mine cu o mină îngrijorată, iar eu sorb din vin, stânjenită.

— Îmi pare rău! Nu ştiu de ce-ţi spun toate astea. Simt nevoia să vorbesc cu cineva şi ştiu că, probabil, asta rezumă, mai mult decât orice, jalnica mea singurătate. Dar am simţit că avem o conexiune. Suntem două fiinţe fragile, iar conexiunea asta ar putea să fie baza unei prietenii. Mă rog, cred că am spus o prostie…

— Nu mi-am mai făcut prieteni noi de multă vreme, mărturiseşte Caroline, ridicând paharul. Pentru prieteni noi! Şi în speranţa că toate problemele tale o să se rezolve curând.

Ciocnim paharele şi regret că n-am adus o altă sticlă. Prezenţa lui Caroline mă calmează.

— O, Doamne, n-am amintit de cireaşa de pe tort! exclam eu în timp ce ea strânge farfuriile. Am aflat că fiica mea, care n-are decât şaptesprezece ani, se culcă cu tatăl unui copil al cărui babysitter e ea. Părinţii copilului fac parte din cercul nostru de prieteni. Încă nu i-am spus lui Robert. Am vrut, dar n-am găsit momentul. Sper că faptul că am aflat o să-l sperie de moarte pe tip, drept pentru care o să pună el singur capăt aventurii.

— E îngrozitor! exclamă Caroline, făcând ochii mari. Şi nu i-ai cerut explicaţii acelui bărbat? Nici măcar n-ai vorbit cu soţia lui?

— Nu, încă nu. Se petrec atât de multe, încât nu vreau să arunc bomba asta în mijlocul nebuniei.

— Mda, înţeleg ce spui, murmură ea, umplând ceainicul şi scoţând căni din dulap.

Chiar dacă aş prefera să mai bem o sticlă de vin, probabil că o cană de ceai e o idee mai bună. Trebuie să mă întorc la hotel cu maşina. Gândindu-mă la drumul de întoarcere, simt că-mi explodează vezica.

— Aş putea să folosesc baia?

— E pe coridor, înainte de scară. Ceai? Lapte şi zahăr?

— Numai lapte, te rog!

Toaleta de la parter e de fapt o cameră mare, cu duş şi cu mânere de sprijin pentru persoane cu dizabilităţi. Poate că, înainte să plece la azil, mama lui Caroline a fost nevoită să se mute la parter. Din punctul ăsta de vedere, eu şi noua mea prietenă suntem foarte diferite. N-o cunosc aproape deloc pe mama, în vreme ce Caroline şi-a petrecut viaţa îngrijindu-şi-o pe a ei. E ciudat cum, aparent, noi două n-avem nimic în comun şi cum, totuşi, mă simt atât de atrasă de ea.

Mă întorc în bucătărie. În boxa de pe masă răsună cântecul acela obsedant.

— Ce melodie frumoasă! exclamă Caroline. Îmi place muzica folk! Poţi s-o mai pui o dată? întreabă ea, lăsând ceştile pe masă.

— Desigur! răspund eu, strângând din dinţi în clipa în care începe melodia ce mi-a devenit mult prea familiară.

Cântecul ăsta mi-a tăiat cheful într-o clipită. O să beau ceaiul şi apoi plec.

39

Două zile până la ziua de naştere

În drum spre hotel, am cumpărat două pahare mari de vin pe care să le duc în camera mea. După ce mă trezesc dintr-o scurtă repriză de somn, mă simt derutată şi am gura uscată. Sunt sleită de oboseală, aşa că durează o clipă până să-mi dau seama unde sunt. Da, nu mă aflu în casa mea, pentru care am muncit atât de mult. Am fost alungată de acolo. Mă ridic în capul oaselor şi mă uit la telefon. Niciun mesaj de la Robert sau de la Chloe şi nimic de la Darcy. Îi trimit un mesaj lui Chloe:

Sper că totul e în regulă. Vă iubesc pe toţi. Mama.

Mahmureala mă îndeamnă să adaug:

I-ai dat papucii nemerniculuI?

Dar n-o fac.

Înainte să plec la hotel, am ascultat cântecul cel obsedant de câteva ori – nu m-a lăsat inima să-i spun lui Caroline să-l oprească şi nu voiam nici să-i explic de ce aş fi vrut s-o facă. Ea a spus că e un cântec despre pierdere şi suferinţă, care te bântuie, şi că-i plăcea foarte mult, iar la a cincea repetare până şi eu am putut să mă prefac că era doar genul de melodie care nu-ţi mai iese din cap. Poate că, într-adevăr, doar asta e. Poate că nu e îngemănat cu nopţile mele stranii. Naiba mai ştie!

Somniferele sunt în dulapul de acasă – mi s-a părut că n-avea rost să le aduc, fiindcă nu intenţionam să le iau – iar acum zac întinsă pe patul ăsta străin, trează până la ora patru, bâiguind numerele mamei şi încercând să nu mă gândesc la ce s-ar putea petrece acasă, unde eu nu mai verific uşile, ferestrele şi dulapurile. Oare copiii sunt bine? Oare în preajma lor există cineva pus pe rele?

Azi-noapte m-am ridicat la un moment dat şi am străbătut camera încolo şi încoace, luptându-mă cu dorinţa de a mă urca în maşină şi de a conduce până acasă, chiar dacă sosirea mea la primele ore ale dimineţii l-ar fi făcut iarăşi pe Robert să creadă că nu sunt întreagă la minte. În cele din urmă, m-

am mulţumit să desenez numerele pe perete cu degetele şi am încercat tehnici de respiraţie profundă, până când am reuşit să mă calmez.

Stând în pat, îmi verific e-mailurile. Mai toate sunt reclame la una sau la alta, dar deodată văd un mesaj de la Hartwell House. A venit ieri-seară şi probabil că l-am ratat. E de la asistenta Debbie Webster, şefa departamentului de psihiatrie medico-legală. Ea îşi exprimă regretul pentru pierderea pe care am suferit-o şi mă invită s-o vizitez, promiţându-mi să mă ajute cu ce poate. Îi răspund cât pot de repede că o să vin astăzi – înainte să mă considere o posibilă criminală, dacă poliţia decide să mă includă pe lista suspecţilor – iar apoi mă ridic din pat ca să pornesc cafetiera.

Până în clipa în care sunt pregătită să plec, n-am primit niciun răspuns de la Chloe şi încerc să nu las asta să mă supere. E adolescentă. E plină de toane şi probabil că îi e mai uşor să mă ignore decât să poarte o conversaţie. Lipsa mea de acasă a scutit-o deocamdată de confruntarea cu problema numită Julian şi poate că se simte uşurată. Nu sunt acasă şi nu pot să-i dezvălui totul tatălui ei, iar în clipa asta avem probleme mai grave de rezolvat.

E o zi frumoasă şi deschid fereastra maşinii ca să mă învioreze briza proaspătă, împreună cu băutura energizantă pe care am cumpărat-o de la benzinărie. Faţă de Leeds, Hartwell e la distanţă de o oră de mers cu maşina. Eu sunt în cealaltă parte a oraşului, dar e o dimineaţă liniştită de duminică şi drumul se dovedeşte a fi unul odihnitor, fiindcă aduce o orientare clară şi un scop în viaţa mea cea tulbure. Oare Parker Stockwell i-a povestit lui Buckley despre izbucnirea mea? Probabil că da, dar naiba să-i ia pe amândoi! Am tot dreptul să-i spun să mă lase în pace şi deja am tras un foc de avertizare în legătură cu politica misogină a firmei.

Asta nu mă opreşte să meditez la faptul că şansele mele de a deveni partener se cam duc pe apa sâmbetei. Dar bine, cel puţin, că Buckley nu poate să mă concedieze. Poate că ar trebui să intru în joc şi să-i spun despre posibilele acţiuni ale Mirandei împotriva mea. Maşina zgâriată. Biletul pe care a scris TICĂLOASĂ! Faptul că m-a aşteptat la restaurant. Poate că atunci Buckley şi Stockwell o să fie mai iertători. Urăsc ideea de a da înapoi sau de a mă preface slabă, dar în acelaşi timp îmi doresc parteneriatul ăsta. Chiar că-l doresc! Dacă Robert are impresia că o să renunţ la cariera mea ca să se joace el de-a bunul hangiu, e la fel de nebun pe cât îşi închipuie că sunt eu.

Nu sunt nebună. Îngrijorată, da. Nedormită, da. Bântuită de trecut până

când uit de mine, da. Dar nebună? Asta, nu. Cu cât mă apropii mai mult de Hartwell, cu atât sunt mai încrezătoare. Doctoriţa Morris are dreptate: a venit timpul să mă confrunt cu trecutul. Să preiau frâiele. Să mă comport ca un adult. Au mai rămas două zile până la ziua mea de naştere. Peste o săptămână totul se va fi sfârşit, dar dacă pot să ajung la ziua mea fără teama că o să mi se întâmple acelaşi lucru care i s-a întâmplat şi mamei, cu atât mai bine.

40

Nu-mi dau seama ce aşteptări aveam de la Hartwell – să fie, poate, un balamuc de secol nouăsprezece – dar cu siguranţă că nu mi-am imaginat clădirea luminoasă şi modernă care se află în faţa mea. Dacă n-ar fi gardul înalt, de sârmă, locul ăsta ar putea trece cu uşurinţă drept o şcoală. Cu ferestre albastre de tip hublou încastrate în zidurile bej şi cu secţiuni de armătură de lemn cu aspect scandinav, întreaga estetică a faţadei e menită să te facă să te simţi în largul tău, iar după ce sunt primită în holul principal, sentimentul persistă în încăperea recepţiei decorate cu picturi şi piese de lut care, presupun, au fost făcute de rezidenţi şi printre care sunt expuse afişe cu mesaje motivaţionale.

— Bună ziua! mă salută, din spatele ghişeului de lemn de pin, o femeie îmbrăcată într-un tricou polo albastru. Îmi pare foarte rău, dar întregul nostru sistem electronic a căzut azi-dimineaţă. Ceva în legătură cu serverul. Cineva a promis să-l repare, dar încă n-a sosit. Aşa că o să trebuiască să fiţi îngăduitoare cu mine – ne-am întors la hârtie şi pix. Cu ce pot să vă ajut?

— Am venit pentru o întâlnire cu doamna asistentă Debbie Webster.

— Of, altă problemă! se vaită ea, ridicând din umeri în semn de scuze. Are o migrenă şi şi-a luat concediu medical. Ceea ce s-ar putea să fac şi eu de mâine, dacă puştii de la firma de internet nu sosesc cât mai repede.

O, Doamne, sper că n-am venit degeaba până aici!

— Mi-a trimis un e-mail aseară, spunând că pot veni ca să vorbim despre… despre mama mea. A fost pacientă aici. A murit acum câteva zile. Se numea Patricia Bournett. Aţi cunoscut-o?

Faţa i se înmoaie într-un zâmbet cald, înţelegător.

— O, Patricia! Condoleanţe! Nici nu-mi vine să cred că nu mai e… Întotdeauna a făcut parte din Hartwell. O să ne fie dor de ea.

Tonul ei blând mă ia prin surprindere. Nu mă aşteptam să vorbească cineva aşa despre mama.

— Eu n-am cunoscut-o cu adevărat. Eram foarte mică pe vremea când… Oare e cineva aici care să-mi povestească despre ea? Să-mi arate camera ei sau ceva de genul ăsta. Mi s-a spus că am nevoie de un fel de împăcare şi… murmur, simţind cum, de stinghereală, îmi apar pete roşii pe gât. Ei bine, m-am gândit că dacă vin aici, asta m-ar putea ajuta.

— Bineînţeles. Sunt sigură să putem găsi pe cineva care să vă conducă.

Mai ales că era un rezident cu grad de securitate redus şi…

— Redus? Nu mediu?

Femeia îmi zâmbeşte blând.

— La început, da. Dar vreme îndelungată Patricia a reprezentat un pericol numai pentru ea, nu şi pentru ceilalţi. În urmă cu aproape un deceniu, a fost mutată în Apple Tree, aripa cu grad de securitate redus.

Mă opresc înainte de a răspunde că, din punctul meu de vedere, mama era un pericol enorm pentru ceilalţi. În schimb, mă silesc să zâmbesc în semn de aprobare.

— Ştiu că sora mea a venit s-o vadă de câteva ori anul ăsta, spun eu, după ce ea cheamă o asistentă care să mă preia. Au mai fost şi alţi vizitatori? În caz că da, aş vrea să le mulţumesc, dacă se poate.

Joc cât pot mai bine rolul fiicei îndurerate, dar în cea mai mare parte sunt curioasă.

Acum, că mă aflu aici, realitatea că asta a fost viaţa mamei mele – casa ei – în ultimii treizeci şi cinci de ani e prea greu de suportat. A locuit la clinică de mai mult timp decât a lucrat cel mai longeviv angajat, care şi-a desfăşurat aici întreaga carieră. Ce gând straniu! Asta a fost toată lumea ei. Ce orizonturi limitate! Dacă se gândea vreodată la noi, care erau, oare, acele gânduri? Chiar aşa, se gândea vreodată la noi? Şi-i păsa cuiva din afară ce se petrecea cu ea? Să fi avut alţi prieteni? Ce ciudat ca în tot acest răstimp să n-aibă niciun vizitator, până de curând, când a apărut Phoebe! Patruzeci de ani de viaţă goală.

— Nu pot să vă spun decât după ce ni se repun în funcţiune calculatoarele! răspunde recepţionera, întrerupându-mi gândurile. Dar îmi notez, ca să vă sun de îndată ce o să pot. Sunt sigură că doamna asistentă Webster o să ia legătura cu dumneavoastră oricum. Iar dacă aţi putea să completaţi formularele astea, adaugă ea, întinzându-mi un clipboard şi un pix, pot să vă înregistrez.

După ce termin de completat, o zăresc pe Julie, o femeie solidă, care se îndreaptă cu paşi mari spre mine. Ea mă salută şi apoi mă conduce spre aripa Apple Tree. Trecem pe lângă o latură a clădirii, iar traseul ales de Julie îmi permite să văd, rând pe rând, toate amenajările. Călăuza mea îmi arată terenul de sport şi-mi spune că există şi o sală complet echipată, dar că aerul proaspăt le face bine rezidenţilor. Există, de asemenea, bănci pentru picnic şi grădini minunate, precum şi alte terenuri de sport. Am senzaţia că mi se face turul unei şcoli particulare şi că, din moment în moment, urmează o

lecţie demonstrativă de chimie. Abia atunci când intrăm în clădirea numită Apple Tree încep să simt cum mi se răcesc buricele degetelor şi cum inima îmi porneşte în galop.

— Aţi cunoscut-o pe mama mea? o întreb pe Julie, care mă conduce mai departe prin clădire.

— Desigur. Toată lumea o cunoaşte – o cunoştea – pe Patricia. M-am angajat în urmă cu… o, Doamne, s-au împlinit deja opt ani, iar *testul Patricia* era un fel de test care-ţi vădea caracterul. Dacă ea te plăcea, atunci erai un om bun, aşa mi-a spus Debbie la momentul acela. Şi s-a dovedit a fi adevărat.

Încrunt uşor din sprâncene.

— Dar mama mea se afla într-o stare catatonică, nu-i aşa? Cum să-ţi fi dat seama dacă plăcea pe cineva?

— Credeţi-mă, chiar şi pacienţii foarte necomunicativi, aşa cum era câteodată mama dumneavoastră, au moduri de a arăta dacă le place sau nu o infirmieră. Asta poate să facă îmbrăcatul şi dezbrăcatul foarte dificile.

— Aţi spus *cum era câteodată?* întreb eu, neştiind ce ar putea să însemne asta. Avea perioade de luciditate?

Mama s-a prăbuşit în faţa mea pe când aveam cinci ani şi, din câte ştiu, de atunci a rămas complet închisă în sine. S-a crezut la început că suferise un atac cerebral, atât de gravă a fost starea ei. Iar Phoebe mi-a spus că, ori de câte ori o vizita, mama nu vorbea deloc.

— Oarecum. Starea mamei dumneavoastră era complicată. Nu se încadra într-o definiţie strictă, dar, cel mai adesea, aşa se întâmplă cu oamenii. Au existat lungi perioade în care aveam certitudinea că era prezentă. Doar că alegea să nu vorbească. Dar era slăbită fizic din cauza inactivităţii şi, în caz că mergea, în loc să folosească un scaun cu rotile – mult mai rar în ultima vreme –, avea nevoie de un cadru.

Mama era activă? Nu aproape în moarte clinică, aşa cum am crezut întotdeauna? Trecutul se rescrie şi mă cuprinde o vagă ameţeală chiar înainte să ne oprim în faţa unei camere. O, asta a fost camera mamei mele! La început, ezit să-i trec pragul, dar pe pat nu sunt aşternuturi, iar biroul şi sertarele au fost golite de obiecte.

— N-avea multe lucruri, spune Julie cu glas şoptit. Doar hainele şi nişte obiecte de toaletă. Aici era şi un radio, dar o supăra. Cel mai adesea, prefera liniştea.

Arunc o privire în baia camerei şi văd locul de deasupra chiuvetei, de

unde a fost scoasă oglinda.

— Aici a…

Îmi simt gâtlejul uscat şi încordat. Cu ochii minţii, o văd stând aici, dar imaginea ei e cea de când eram mică: ochi injectaţi şi cu păr soios. O văd izbindu-se, furioasă, cu fruntea de oglindă.

— Da… oftează Julie, părând îndurerată şi jenată…ne simţim îngrozitor. N-a existat niciun avertisment. În ultima vreme fusese mai agitată, dar n-a dat semne care să indice că urma să-şi facă rău. Era o fiinţă mai degrabă placidă. Poate că nu v-o amintiţi aşa – şi e de înţeles, având în vedere ce copilărie aţi avut – dar, deşi avea leziuni cerebrale, era blândă. Nu mai făcuse una ca asta de douăzeci de ani.

— A mai făcut-o dată?

Totul îmi pare fantastic. Golul pe care-l am în minte cu privire la viaţa mamei mele se umple cu aceste fragmente de timp.

— Nu atât de grav, nu. De data aceea, a încercat să se înjunghie. Cu mult timp înainte să mă angajez eu aici, desigur. De fapt, pe atunci regimul instituţiei era cu totul diferit, iar clădirile astea nici nu erau construite, dar ceea ce s-a întâmplat cu mama dumneavoastră a fost de-a dreptul înfiorător. Nici până astăzi nu ştie nimeni cum a făcut rost de acea bucată de sticlă. Din fericire, asistentele au oprit-o la timp şi rana n-a fost adâncă.

Mă uit încă o dată la peretele fără oglindă şi, cu toate că sunt departe de a simţi milă pentru ea, mă întreb cât de disperată trebuie să fi fost mama ca să-şi repeadă capul cu atâta forţă în acea oglindă. Şi de ce a existat o pauză atât de lungă între cele două incidente? De ce să survină cel de al doilea tocmai acum? Mă înfior. De ce la ora 1.13 noaptea? Şi de ce m-am trezit eu chiar la acea oră şi la acel minut, plină de o groază atât de mare?

— Să vă arăt sala de psihoterapie prin artă! Mama dumneavoastră petrecea mult timp aici. Cred că o calma.

Sunt fericită să părăsesc camera asta goală. Nu vreau să mi-o închipui pe mama întinsă pe salteaua aceea noapte de noapte, an după an. Până acum mi-am imaginat-o complet pierdută în lumea ei, trebuind să fie întoarsă de pe o parte pe alta şi spălată, dar în momentul de faţă înţeleg că nu aşa stăteau lucrurile. Phoebe nu mi-a povestit nimic legat de asta. A venit aici de câteva ori. Oare mama noastră a fost conştientă în timpul vreuneia dintre acele vizite? De ce a ales sora mea să nu-mi spună nimic? Iar eu aş fi vrut să ştiu? Cinstit vorbind, probabil că nu. Dar tot ce am considerat că ştiam despre viaţa de aici a mamei e reordonat în clipa asta, iar lumea mi se pare

un loc nesigur, instabil.

Ajungem într-o sală mare, în care se ţine ora de desen. De la sosirea mea aici, e prima dată când văd pacienţi. Sunt opt sau zece femei de vârste diferite, preocupate de munca lor, iar din difuzoare se aude o muzică plăcută, pop. O femeie cu părul lung şi cărunt, ridicat într-un conci, având atârnate la gât un colier de mărgele masiv şi un ecuson, se uită la noi şi zâmbeşte. Chiar şi dacă n-ar avea ecuson, mi-aş da seama că femeia asta se ocupă cu psihoterapia prin artă.

— Patriciei îi plăcea aici, spune Julie. Cinstit vorbind, tuturor ne place aici. E cea mai liniştită încăpere din toată clădirea.

O altă infirmieră îşi vâră capul pe uşă.

— Julie, pot să te rog ceva? Am o problemă la salonul şase. Îţi răpesc doar câteva clipe!

Julie se uită la mine, cerându-mi voie din priviri.

— Dacă doriţi, uitaţi-vă la picturi. Unele sunt de-a dreptul impresionante!

Apoi dispare.

Fac câţiva paşi prin sală, stingheră, întrebându-mă unde stătea *ea,* dacă a pictat vreodată ceva şi dacă a încercat să-şi deseneze fiicele. Asta îmi aminteşte de desenele cu care Will a umplut pereţii camerei lui. Oare e şi el condamnat să fie bântuit de noaptea aceea de demult? Oare Phoebe chiar i-a spus ceva? Sau să fi tras el cu urechea la vreo discuţie? Mă uit la femeile concentrate la ceea ce creează. Cu toatele au probleme. Cu toatele au traume. Oare eu sunt la fel ca ele?

„O, pierderile mele de memorie! Ce fac în timp ce le am? Stau lângă patul copilului meu? Oare sunt sortită să repet greşelile trecutului?”

Ziua mea de naştere e foarte aproape. Sunt epuizată.

„Oare o să ajung la un punct critic? La fel ca ea?”

— Nu eşti cea care a venit înainte!

Vocea mă face să tresar şi descopăr că lângă mine a apărut o femeie cu faţa flască, ofilită, cu pungi mari sub ochi şi al cărei păr negru e înspicat cu fire cenuşii ca oţelul. Emană un curent de energie şi se tot lasă de pe un picior pe altul. Suferă de anxietate, probabil. Are vopsea uscată pe degete şi o pată de alb pe bluza albastră. N-are ecuson. E una dintre paciente. Una dintre colegele mamei mele.

— Poftim?

— Fiicele lui Pat, spune ea, cercetându-mă cu privirea. Semeni mai mult

cu Pat decât cealaltă. Ai aceiaşi ochi. Eu sunt Sandra!

Zâmbeşte. Are dinţi surprinzător de buni. Poate că nu e atât de bătrână pe cât pare.

— Cealaltă era altfel.

Julie încă nu s-a întors, dar asistenta din sală şi profesoara de desen nu par defel îngrijorate de interacţiunea mea cu Sandra şi nici eu nu văd de ce aş fi. Mi-am petrecut atâţia ani crezând că mama era închisă într-o instituţie pentru nebuni periculoşi, încât acum mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea că pacienţii de aici sunt, în cea mai mare parte, doar nişte oameni cu mintea tulburată.

— Sora mea, Phoebe? Da, nu prea semănăm.

Chipul Sandrei se întunecă. Apoi ea se uită din nou la mine.

— Vrei să-mi vezi picturile?

— Desigur.

Are un colţ întreg care i-a fost alocat numai ei, departe de restul grupului.

— Întotdeauna îi păstram un loc lui Pat lângă mine. Patsy, aşa îi spuneam câteodată. Ca în serialul acela, *Absolut fabulos*, care îmi place foarte mult. Ea se uita la mine cum pictam. Chiar şi atunci când nu era tocmai prezentă, ci se retrăgea în lumea ei, povesteşte Sandra, bătându-se cu un deget peste tâmplă. Da, din când în când se retrăgea în lumea aceea, care se afla undeva – sunt al naibii de sigură de asta –, dar nu aici. Ştii, nu cred că lui Pat îi plăcea acolo, mi-am dat seama după faţa ciudată pe care o făcea. Încordată, pe cuvântul meu! Întotdeauna mă bucuram s-o văd întoarsă de acolo.

Înţeleg perfect ce spune. Îmi amintesc de faţa aceea „încordată” a mamei şi de privirea ei aţintită în gol. I-o văzusem şi în acea noapte fatidică, atunci când a deschis uşa dulapului de sub scară şi mi-a spus: „O, iată-te!”

— Uite!

Sandra scoate câteva picturi dintr-un sertar. Sunt făcute pe lemn, spre deosebire de cele pe care mi le aduce acasă Will, pictate cu vopsea tempera pe hârtie încreţită şi deformată. Mă uit, surprinsă, la lucrările Sandrei. Sunt destul de bune. Flori în culori vesele şi fluturi abstracţi.

— Iubesc vara! spune ea. Cred că aş putea să fiu sănătoasă la cap dacă aş trăi într-un loc în care e veşnic vară. Înţelegi ce vreau să zic?

— Da, cred că înţeleg. Presupun că mama nu picta niciodată, nu?

— Nu prea, răspunde Sandra, aruncându-mi o privire piezişă, furişă. Nu

i-am arătat celeilalte, cum spuneai c-o cheamă, Phoebe? Nu mi-a plăcut de ea. Dar ţie o să-ţi arăt, Emma!

— Mulţumesc!

Mă opresc, încruntată.

— Cum de îmi ştii numele?

Sunt destul de sigură că Julie nu l-a rostit. Şi, oricum, nu aici.

— Cealaltă, Phoebe, murmură Sandra, în timp ce scotoceşte prin sertar, era vicleană. Nu ştia că pot să citesc pe buze.

— Scuze, nu înţeleg!

Ce legătură poate să fie între cititul pe buze şi Phoebe?

— Pe vremea când eram mică, s-au întâmplat anumite lucruri. Nu vorbesc despre ele, mormăie Sandra, care, deodată, se trage de păr, smulgându-şi câteva şuviţe, iar apoi se uită peste umăr, vinovată, aşteptându-se să fie prinsă, însă, din fericire, nu se uită nimeni la ea. Dar am învăţat să citesc pe buze. Am fost nevoită.

— Nu trebuie să-mi povesteşti despre asta. Dar cum adică Phoebe era vicleană?

— Ori de câte ori venea, Phoebe zâmbea mult. N-am încredere în oamenii care zâmbesc mult atunci când vin în vizită aici. La naiba, doar ăsta nu e un sat de vacanţă!

Eu râd, iar ea îmi zâmbeşte, după care faţa i se întunecă din nou.

— Phoebe stătea acolo, ţinând-o de mână pe Pat, dând impresia că era liniştită şi grijulie, dar eu o urmăream. Părea să pălăvrăgească despre nimicuri, despre viaţa de afară, despre lucruri pe care Pat nu putea să le înţeleagă şi de care nu-i păsa. Probabil că nici măcar nu ştia cine era sora ta. Că doar voi două nu prea v-aţi omorât să ne treceţi pragul…

Se uită la mine de parcă ar aştepta să mă apăr, dar nu pot s-o contrazic.

— Şi nici Pat nu era prezentă mental tot timpul, continuă Sandra. Dar, oricum, Phoebe asta tot zâmbea şi o ţinea de mână, iar asistentele credeau cu toatele că soarele răsărea din fundul surorii tale, fiindcă ea venise aici şi o iertase pe sărmana bătrână. Dar în tot acest timp, Phoebe vorbea în şoaptă, iar eu vedeam bine ce spunea: „Ticăloaso. Cât aş vrea să mori. N-o să te pot ierta niciodată. Te urăsc”. Şi ştii, astea sunt cele mai frumoase dintre vorbele pe care le rostea! Erau şi altele, mai rele. Vulgare. Grosolane.

Uluită, mă uit cu ochi mari la Sandra.

— Phoebe?! Spunea ea toate lucrurile astea?!

Sandra dă din cap în semn că da.

— Mă bucur că n-a mai venit! Are noroc că aici n-avem decât tacâmuri de plastic, că altfel, dacă aş mai vedea-o, aş înfige o furculiţă în ea de nu s-ar vedea!

— Ai spus cuiva despre asta?

Sandra mă priveşte de parcă eu sunt cea care ar trebui să fie închisă pentru o astfel de idee, iar apoi scoate o foaie de hârtie din sertar. E vârâtă într-un desen îndoit la mijloc. Ascunsă.

— Pat n-a făcut niciun desen pe foaia asta. Drept urmare, nu l-am arătat nimănui. Şi nici nu cred că ea voia să fie văzut de cineva. Nici n-am băgat de seamă când anume l-a făcut. L-a lăsat acolo într-o zi, de curând, după ce şi-a mutat scaunul cu rotile la fereastră, ca să se poată uita afară.

Îmi întinde hârtia şi, cu inima bubuindu-mi în piept, o desfac. Mi se taie răsuflarea. Scrisul e o mâzgălitură care seamănă cu nişte păianjeni, dar se vede numele meu, scris de zeci de ori, cu litere mari, nesigure şi ascuţite, până când a fost acoperită toată pagina. Cuvintele se suprapun, iar câteva dintre ele au fost răzuite.

Emma. Emma. Emma.

— Aşa am ştiut cum te cheamă, spune Sandra, ridicând din umeri. Mi-am dat seama că tu trebuie să fii Emma.

— Când a scris asta? întreb, cu privirea lipită de pagină.

Numele meu. Emma. Ultimul cuvânt pe care mi l-a spus mama.

Sandra rămâne tăcută preţ de câteva clipe, muşcându-şi buza de jos.

— În ziua în care şi-a spart capul, lovindu-se de oglindă. Cred că se gândea la tine.

Lumea prinde din nou să mi se învârtă pe dinaintea ochilor.

— Vă rog să mă scuzaţi că v-am lăsat să aşteptaţi! exclamă Julie intrând în grabă, cu un zâmbet pe faţă. Ei, v-a ţinut companie Sandra? Se pricepe să-i facă pe toţi să se simtă bine! Unde rămăseserăm? Pot să vă arăt…

— De fapt, cred că ar fi mai bine să plec, spun eu, împăturind hârtia strâns între palmele umede.

Sandra nu mi-o cere înapoi şi nu ştiu dacă vreau s-o păstrez sau s-o azvârl cât colo, dar nu pot să-mi dezlipesc degetele de pe ea.

— Mă simt copleşită!

Nu e o minciună. Chiar sunt copleşită.

— Desigur. Îmi imaginez. Daţi-mi voie să vă conduc!

Arunc o privire înapoi, la Sandra. Mâinile îmi tremură din nou.

— Îţi mulţumesc! Iar picturile tale sunt minunate. Vesele. Le-aş

cumpăra!

Faţa i se destinde într-un zâmbet deschis, iar apoi se întoarce la şevalet. Eu ies pe coridor şi merg în spatele siluetei agitate a lui Julie, simţind că-mi vâjâie capul şi că mi se aprinde faţa. După ce ieşim din clădire, simt adierea vântului ca pe o uşurare şi inhalez aerul curat, fericită să fiu departe de aerul *ei.* Julie e tăcută acum. Poate că personalul o prefera pe Phoebe, cu stilul ei rece, controlat, care contrastează puternic cu evidenta mea nervozitate.

„Cel puţin, ea a venit aici înainte de moartea mamei noastre. Şi avea cele mai multe de iertat.”

41

Simt transpiraţia rece pe sub tricou, dar mă ţin tare până când mă îndepărtez de clădire. După ce merg cu maşina cale de un kilometru şi ceva, găsesc un refugiu şi parchez. Apoi dau aerul condiţionat la maximum şi respir adânc de câteva ori, aşteptând ca aerul rece să mă calmeze încetul cu încetul. E de necrezut că tocmai am fost în locul în care a trăit mama – că am văzut unde anume a dormit, a mâncat şi chiar a întreţinut relaţii cu semenii ei, atât cât putea – dar nimic din toate astea nu m-a răscolit până la a mă scoate din minţi.

Phoebe! Da, ea, cea care vrea să pară mai catolică decât papa! Ea, care m-a sfătuit s-o revăd pe mama, pretinzând că asta avea să-mi facă bine. Ce glumă de doi bani! Pun mâna pe telefon şi o sun. La auzul tonului de apel, furia îmi înăbuşă greaţa. Intră robotul telefonic.

— Naiba să te ia, Phoebe! strig eu, iar glasul îmi tremură de nervi. Vin de la Hartwell! Ştiu de ce te duceai acolo! Ştiu ce spuneai în timp ce te dădeai drept Albă ca Zăpada! Crezi că *eu* sunt nebună? Dar *tu* ce mama naibii ai, Phoebe?! Cu ce planuri te-ai întors în Anglia?!

După şirul ăsta de acuzaţii şi întrebări, dau să închid, dar furia mea tocmai a atins punctul culminant, aşa că urlu în telefon:

— Şi stai naibii departe de familia mea, că dacă nu, jur pe ce am mai sfânt că te omor!

Gâfâi zgomotos, gândindu-mă obsesiv la Phoebe. Oare unde e acum? La serviciu? Acasă la mine? Îmi amintesc cum se îmbrăţişau ea şi Robert în bucătăria mea. Ia te uită cine s-a găsit să-mi consoleze soţul! În timp ce părăsesc refugiul, îl sun pe Robert. Nu mai am de gând să aştept să facă el prima mişcare. Poate că nu mă vrea acasă, dar nici eu n-o vreau pe *ea* în casa mea. Îmi dau seama că am în minte o nouă *ea*. Acum nu mai e mama mea moartă, ci sora mea mai mare.

— Bună! spune Robert. Uite, nu pot vorbi acum, dar…

— Eşti acasă? Phoebe e acolo?

Am vocea prea ascuţită – *isterică* – dar nu pot să mă calmez.

— La ambele întrebări răspunsul e „nu”. Sunt în parc, cu Will. Te sun eu mai târziu. Sau mâine. Nu e…

— Nu vreau ca Phoebe să intre în casa mea, Robert! Spune-mi că n-o primeşti în casă! E o mincinoasă. Ştiu sigur că aşa e. N-o vreau în preajma

lui Will!

Mă aud ce spun şi nimic nu-mi iese din gură aşa cum trebuie. Nu sunt în stare să rostesc decât nişte acuzaţii paranoice. Ştiu că ar trebui să fiu calmă, raţională, dar nu pot.

— Îl sperie! Îi spune tot felul de lucruri!

— Opreşte-te, Emma! se răsteşte Robert, iritat, dar apoi se calmează şi coboară tonul: Opreşte-te…

Oare s-a îndepărtat de Will, ca să nu-l lase să audă ce vorbim noi doi? Mi-l imaginez pe băieţelul meu, care nu înţelege ce naiba se întâmplă şi de ce se ceartă părinţii lui. Mi se rupe inima.

— Lui Will nu-i e frică de Phoebe, Emma!

— N-ai de unde să ştii. E mic, poate că nu vrea să spună…

— Nu-i e frică de ea. De tine îi e frică! mă pune el la punct, după care între noi se lasă câteva secunde de tăcere. Iar în clipa de faţă, nu pot să-l învinuiesc.

Spune asta pe un ton atât de dezgustat şi de hotărât, încât mi se taie răsuflarea.

Închid telefonul. Ce pot să fac acum? Să mă duc acasă şi să-i aştept acolo? Vreau să-l văd pe Will. Ca s-o spun sincer, aş vrea să-l iau pe sus şi să fugim. Să-l iau şi să fugim de Phoebe, de insomnia mea, de Robert şi de tot ce mă înspăimântă. Îl simt pe Will foarte departe de mine, iar asta mă face să mă tem şi mai mult pentru el. Nu sunt un pericol pentru fiul meu, orice ar spune ceilalţi. Dar nu pot să scap de certitudinea că ceva sau cineva e hotărât să-i facă rău. Fricile mele de peste noapte se preling înăuntrul zilelor pe măsură ce se apropie temuta mea zi de naştere. Dar nu e vorba de mine. Nu de mine se teme copilul meu. Arunc telefonul pe podeaua maşinii, plină de năduf şi de frustrare, iar apoi conduc înapoi spre oraş.

42

— Vrea să mă distrugă! Sunt sigură de asta! Phoebe a fost întotdeauna geloasă pe mine, de pe vremea când eram mici!

— Ce-ar fi iei loc? Te rog! mă îndeamnă Caroline. Trebuie să termin mesajul pe care tocmai i-l scriu cuiva de la serviciu.

Mi-am dat seama că a fost surprinsă – sau poate că de-a dreptul şocată – să mă vadă din nou la uşa ei, ţinând în mână o plasă în care sunt peşte şi cartofi prăjiţi, precum şi două sticle de vin. Dar m-a lăsat să intru, în timp ce eu mă bâlbâiam, scuzându-mă că am revenit atât de curând.

— Nu pot să stau jos, sunt prea agitată! exclam, luând încă o gură zdravănă de vin.

Aproape că am terminat de băut un pahar şi nu sunt aici decât de cinci minute, tunând şi fulgerând în tot acest timp despre ce-a făcut Phoebe la Hartwell. Caroline îşi termină de scris mesajul, iar apoi se aşază şi desface cu grijă unul dintre pachetele cu mâncare aduse de mine.

— Nu-mi vine să cred că n-am înţeles până acum, continui eu, vorbind mai mult pentru mine, în timp ce îmi umplu din nou paharul. N-o vizita pe mama fiindcă o iertase. Cum de am fost atât de credulă? Fiindcă mereu a reuşit să mă facă să mă simt vinovată, de asta! Din noaptea aceea. Dumnezeu ştie ce plănuia mama să-mi facă după ce o sufoca pe Phoebe, dar sora mea nu m-a iertat niciodată că n-am fost eu prima pe care să încerce mama s-o omoare, chiar dacă eu am fost cea care a salvat-o. Dacă nu apăream eu, mama nu s-ar fi oprit. Aveam cinci ani. Aş fi putut să dau bir cu fugiţii, dar n-am făcut-o. Am urcat la etaj, după Phoebe. Iar ea n-a recunoscut asta niciodată.

Mă uit la Caroline, aşteptând o reacţie.

— Uneori e dificil să rosteşti lucruri de genul ăsta cu voce tare, spune ea în cele din urmă. Şi poate că Phoebe s-a ruşinat de resentimentele ei.

— Vorbeşti ca un psihiatru!

— Continuă! Eliberează-te de ceea ce simţi!

De parcă aş avea nevoie de încurajări.

— Aşa, asta a fost la început. Apoi a devenit geloasă atunci când s-a găsit o familie cumsecade, care a vrut să mă ia în grijă pe vremea când eram în plasament. Urma să fiu adoptată. Oamenii aceia s-au răzgândit, dar răul fusese făcut. Nu era vina mea că nimeni n-o voia pe Phoebe. Avea

probleme. Era furioasă, avea toane şi era mai mare de vârstă decât mine. Dar eu n-aveam nicio vină pentru toate astea. *Amândouă* am fost mutate dintr-o casă într-alta, nu doar ea. Diferenţa dintre noi e că eu am muncit din greu pentru tot ce am câştigat. Sora mea nu s-a străduit niciodată. Apoi a mai fost şi chestia cu Robert. Mă rog, la momentul respectiv Phoebe a spus că nu-i păsa, ba chiar a râs de situaţie.

Caroline îmi aruncă o privire întrebătoare.

— Ce chestie cu Robert?

— Sună mai rău decât a fost, însă Phoebe l-a cunoscut pe Robert înaintea mea. Pentru scurt timp, ce-i drept, dar e adevărat că ea a ieşit prima cu el. Doar de câteva ori, nimic serios.

Mă opresc din măsuratul camerei cu pasul, mai iau o înghiţitură de vin şi mă aplec peste masă.

— Dar m-am tot întrebat *de ce acum.* De ce să apară deodată Phoebe şi să vrea să-mi facă rău? Iar apoi mi-am dat seama. Eu şi Phoebe ne-am temut întotdeauna că ceea ce s-a întâmplat cu mama noastră s-ar putea repeta cu una dintre noi. E în sângele nostru, aşa susţinea mama. Strămătuşa ei a sfârşit într-un azil de nebuni. Iar mama spunea mereu că aveam să înnebunesc şi eu, la fel ca ea. Dar dacă *Phoebe* a înnebunit atunci când a împlinit patruzeci de ani? S-a retras la un refugiu şi, din acel moment şi până acum, n-am mai văzut-o. Dacă între timp a clocit tot planul ăsta? De unde ştiu că n-a sufocat-o *ea* pe mama? În ziua aceea am văzut-o pentru ultima oară în momentul în care se îndrepta spre ieşire împreună cu o asistentă. Mi-a spus că se ducea acasă pentru o vreme, dar dacă n-a făcut-o? Dacă a aşteptat, m-a văzut plecând şi apoi a profitat de ocazie ca s-o omoare pe mama?

— Dar, Emma…

Caroline face ochii mari, însă eu nu mă opresc.

— Nu înţelegi? În felul ăsta, ar fi părut că eu am făcut-o. Mai mult de-atât, ori de câte ori o vizita pe mama la Hartwell, sora mea îi spunea toate lucrurile acelea abjecte! Ar trebui să sun la poliţie şi să anunţ că există un alt suspect.

— Fac din nou pe avocatul diavolului, mă întrerupe Caroline. Tu n-ai decât mărturia unei paciente. Ai cumva cea mai mică idee despre problemele mentale ale acelei femei, Sandra? Ştii, de pildă, dacă are halucinaţii?

— Nu ştiu. Dar era atât de… cum să spun… normală! Şi de ce m-ar

minţi?

— Dacă halucinează, asta nu înseamnă că minte. S-ar putea să creadă că tot ce-a văzut a fost adevărat. Iar dacă era ataşată de mama ta, poate că a fost un pic geloasă atunci când a apărut fiica ei. Nu vreau să te conving că nu s-a întâmplat aşa cum spune ea, ci doar să-ţi demonstrez că Sandra nu e cel mai credibil martor. Mai bine aştepţi până când prietenul tău, Darcy, găseşte dovada legată de ieşirea ta din spital pe uşa aceea. Atunci o să scapi de cercetările poliţiei.

Îmi dau seama că are dreptate, aşa că îmi scade avântul.

— Ştiu că eu te-am întrebat dacă nu cumva Phoebe e cea care ţi-a tăiat cauciucul, continuă Caroline, dar e distanţă mare de la reacţia furioasă a unei surori geloase până la ceea ce spui tu.

— Dar dacă ea încearcă să-i întoarcă pe copii şi pe soţul meu împotriva mea? Dacă le face rău?

— Dar dacă n-o face? Doar ştii că ăsta e răspunsul logic la întrebarea ta, spune Caroline, mâncând un alt cartof prăjit. Ai nevoie de un somn bun! Oricum, astăzi nu poţi să întreprinzi nimic. Phoebe n-o să-i vatăme pe copii. De ce ar face-o? Doar familia asta e şi a ei! Iar tu îţi bagi în cap toate ideile astea sumbre, imaginându-ţi că e capabilă de asemenea lucruri. Nu trebuie să conduci? întreabă ea, privind paharul pe care-l golesc din nou.

— O să iau un taxi, mormăi eu. Sau o să merg pe jos. Sau mă duc să dorm în faţa casei mele.

— Nu spune prostii! În starea în care eşti acum, nu trebuie să fii singură, spune ea, după care rămâne tăcută pentru ceva vreme. Ştii, poţi să rămâi aici în noaptea asta.

Simt că oferta e una ezitantă, dar mă linişteşte pe loc. Da, o să-mi petrec noaptea în preajma lui Caroline. În casa ei. Poate că o să reuşesc să şi dorm.

— Îţi mulţumesc! răspund eu, jenată de lacrimile care sunt gata să mă podidească. Mâine-dimineaţă o să mă simt mai bine. Am trecut printr-un şoc.

— Haide să bem o cană de ceai, iar apoi eu o să mă duc la culcare devreme, spune ea. Mâine îi ţin locul unei colege. Iar tu ar trebui să încerci să dormi, de asemenea.

După ce ne bem ceaiul – şi între timp primesc un mesaj dezamăgitor de la Darcy, care spune că încă n-a descoperit nimic – o urmez pe scări. Apoi aştept în camera de oaspeţi cât timp ea face un duş rapid, după care folosesc şi eu baia placată cu faianţă, amenajată pentru o persoană cu dizabilităţi. Mă

spăl pe dinţi cu degetul, ca să pot simţi măcar un pic de prospeţime în gură. Ieşind din baie, descopăr că gazda mea mă aşteaptă pe coridor.

— Dacă vrei să citeşti ceva, ai câteva cărţi în camera din spate. Ignoră deranjul de acolo! Plănuiesc de ceva vreme să dau totul de pomană, dar ştii cum e. N-ai timp niciodată! Cele mai multe dintre cărţile de acolo sunt romane poliţiste sau poveşti de familie de prin anii ’80, de Barbara Taylor Bradford, dar, la câte grămezi s-au strâns, ai de unde să alegi. Toate cărţile astea au fost ale mamei.

— Mulţumesc! Ne vedem mâine-dimineaţă, spun eu în timp ce Caroline dispare în camera ei.

Chiar dacă nu sunt sigură că o să mă ajute cititul, mă gândesc să iau una, din pură politeţe. Şi aşa m-am purtat ca o ciudată!

Al treilea dormitor se află la celălalt capăt al coridorului şi înăuntru e rece, caloriferul fiind complet închis. Simt o undă de vinovăţie. De multă vreme n-am mai fost nevoită să-mi fac griji cu privire la factura de căldură. În camera asta sunt cutii peste tot. Dintr-una se revarsă nişte fotografii înrămate, precum şi o seamă de mici tablouri şi bibelouri – păpuşi chinezeşti de porţelan şi animale miniaturale de sticlă suflată, care, în mod evident, nu sunt pe gustul lui Caroline. Nici pe al meu, trebuie să recunosc, însă găsesc că toate obiectele astea vechi au ceva liniştitor, care-ţi încălzeşte inima.

Trebuie să fie minunat să fi avut o mamă pe care s-o iubeşti, care să te iubească şi de care să-ţi amintească toate cutiile astea cu nimicuri! Preţ de o clipă, simt cum, de pe patul de spital, degetele reci şi uscate ale mamei m-au apucat de încheietura mâinii şi-mi amintesc cum s-au deschis ochii ei şi cum m-au îngrozit. Oare ea m-a văzut? Oare era capabilă să vadă?

Tremurând, mă întorc spre teancul de cărţi de lângă un perete. Volume groase, în ediţii ieftine, cumpărate de la magazine la mâna a doua, unde fără îndoială că o să ajungă din nou. Sunt câteva de Wilbur Smith, altele de Shirley Conran şi multe romane poliţiste. Aleg unul de Ian Rankin, fiindcă cel puţin am auzit de el.

Sting lumina şi mă întorc în camera mea. Formele şi umbrele mă fac să mă simt ca la cinci ani, căci casa are aceeaşi configuraţie pe care o avea casa mamei mele. Mă grăbesc să străbat coridorul, fericită să ajung din nou la lumină. Sper că cititul o să-mi ajute creierul să se deconecteze şi că o să pot să adorm înainte de venirea zorilor, deşi, de îndată ce mă vâr sub pătură, simt că inima îmi bate din nou mai tare. Sunt în stare de alertă. Trează,

îngrijorată. Dar e încă devreme şi, în consecinţă, deschid cartea, hotărâtă să mă concentrez. Încep să citesc.

Deja am parcurs cinci capitole şi e trecut de ora unsprezece în momentul în care se luminează ecranul telefonului aşezat pe noptieră. Vibraţia aparatului mă face să tresar. Citesc numele apelantului şi simt un gol în stomac.

„Acu’ să te ţii!”

— Phoebe… spun eu pe un ton rece.

Refuz să mă mai las pradă isteriei. Încă nu înţeleg ce joc face sora mea, dar Caroline are dreptate: trebuie să mă abţin până când scap de acuzaţii.

— Nu înţeleg despre ce e vorba în mesajul acela, spune Phoebe pe un ton ca de gheaţă. Dar un astfel de mesaj nu mă convinge de sănătatea ta mentală. Nimic nu justifică o asemenea reacţie.

— N-o întoarce acum…

— Ceva e în neregulă cu tine, Emma! Secretara ta le-a spus poliţiştilor povestea cu dictafonul. Numerele mamei?! Pentru numele lui Dumnezeu!

— Nu e ceea ce…

— Ceea ce pare? Atunci, despre ce e vorba? Din câte am aflat, ţi-ai pierdut controlul de când a intrat mama în spital. Nu controlul, minţile, rectifică ea, oftând prelung. Ar fi mai bine să duci undeva. Să te recalibrezi.

— Vezi tu, am fost nevoită să mă duc undeva atunci când soţul meu m-a invitat să plec.

N-a amintit nimic din câte i-am spus despre Hartwell. Despre lucrurile oribile pe care Sandra mi-a povestit că ea, Phoebe, i le spunea mamei. Sora mea a trecut peste chestiunea asta ca şi când n-ar conta. Acum, când încă n-am scăpat de acuzaţii, o las şi eu baltă, dar tăcerea lui Phoebe în legătură cu un astfel de subiect echivalează cu o recunoaştere a vinovăţiei.

— Ceea ce sunt convinsă că ştii deja, continui eu. Fiindcă eşti foarte apropiată de Robert.

Mă întreb dacă sarcasmul din vocea mea o ustură vreun pic. Dacă da, trece şi peste asta.

— Mă refeream la o clinică, spune ea. Ar fi bine să mergi într-un loc în care să fii supravegheată până când trece ziua ta de naştere. Gândeşte-te la toate acuzaţiile pe care le faci. Eşti paranoică de-a dreptul!

Se referă la un spital de nebuni. Un loc precum cel în care a fost internată mama, dar destinat celor care încă n-au comis nicio infracţiune. Obrajii îmi ard. Mă face nebună.

— Ar fi cel mai bine. Pentru toată lumea, adaugă ea pe un ton blând. Pentru familia ta. În momentul de faţă, nici tu nu mai ştii ce să crezi despre vorbele şi faptele tale. Ştiu că aşa e. Fiindcă te cunosc, Emma. Sunt sora ta.

— Ia mai du-te naibii, Phoebe! strig, în ciuda dorinţei mele de a rămâne calmă. Înţeleg foarte bine ce joc faci, aşa că repet: mai du-te naibii!

Pun capăt apelului şi închid telefonul de tot. Apoi mă sprijin de pernele reci, arzând de furie.

43

Nu sunt nebună. N-am suferit un episod psihotic. N-am pierdut legătura cu realitatea. Îmi tot repet asta în timp ce bat cu degetele în geam. Nu. Nu sunt nebună. *Nu. Sunt.* În schimb, sunt cât se poate de trează, la naiba!

Mă aflu în cel de al treilea dormitor şi simt curentul care se strecoară pe lângă tocuri în timp ce privesc, pe fereastra veche, o grădină întunecată, aflată dedesubt. Totul a început în momentul în care m-a sunat Phoebe de la spital.

„Chiar aşa? N-a început în noaptea de dinainte? La ora 1.13, ora şi minutul la care mama şi-a spart capul, iar tu te-ai trezit şi de atunci n-ai mai dormit cum trebuie? Nu cumva atunci a început?”

Da, n-a început cu mesajul de la Phoebe.

Numerele încep să mi se perinde prin minte şi le repet, murmurându-le:

— O *sută treisprezece, o sută cincizeci şi cinci, două sute optsprezece, două sute douăzeci şi doi.*

Le repet ca pe o mantră.

„Phoebe mi-e soră şi ne iubim!”, spune partea raţională a creierului meu. „Chiar aşa să fie?!”, replică imediat vocea care îmi şopteşte în minte. „Te iubeşte? De ce ar face-o? Te-ai măritat cu un băiat pe care ea l-a adus acasă – primul băiat pe care l-a adus acasă, iar de atunci n-a mai avut niciun iubit. Nu e ciudat? Nu vezi ce ciudată e ea? Apare deodată, iar viaţa ta se duce naibii. Ori de câte ori dai de necaz, ea e prezentă. Iar cineva i-a spus lui Will ce s-a întâmplat în trecut. Cineva a vrut să-l sperie. Da, poate că ai dreptate. Poate că Phoebe a înnebunit din momentul în care a împlinit patruzeci de ani. Poate că ea seamănă cu mama ta, nu tu!”

Ies pe coridor, încă şoptind numerele, iar în gând îmi năvăleşte cântecul cel obsedant. Toată gălăgia din capul meu mă împiedică să gândesc. Numerele. Versurile. Mama. Phoebe. Eu. Casa asta veche, care împleteşte trecutul cu prezentul. Mă opresc în capul scării. Am fost deja acolo, jos. Umblând de colo până colo şi bâiguind.

„Nu semăn cu *ea*, n-am nimic din *ea!”*

Stâlpul de la capătul balustradei are capul curbat, după moda de altădată, aşa cum aveam şi noi acasă.

— Uite, uite, şoptesc eu, o lumânare, o carte şi un clopot.

Oare în noaptea aceea fatidică mama s-a oprit şi ea în capul scării din

casa ei, aşa cum am făcut-o eu acum? Îi simt palma şi degetele uscate, încleştate pe încheietura mea. Simt sub buricele degetelor lemnul lustruit, iar mâinile noastre devin una. Mă întreb dacă o să mă văd pe mine însămi pe scară în clipa în care o să privesc în jos. Închid ochii şi inspir adânc. Trecutul ameninţă să mă înece cu amintiri, în beznă.

Intrăm pe uşa din spate, Phoebe zgâlţâind zdravăn clanţa stricată, care se blochează, iar lumina zilei, ce pătrunde, iscoditoare, în casă, e la fel de scurtă ca gura de aer curat pe care apuc s-o trag în piept înainte ca Phoebe să închidă uşa în urma noastră. După aceea, plonjăm în întunericul duhnitor al locuinţei pe care o numim casa noastră.

Mă uit la podea. Mama a făcut o încercare neconvingătoare de a strânge ouăle sparte, dar cârpa pe care a folosit-o ca să adune cojile şi conţinutul lor clocit a rămas aruncată în mijlocul mizeriei adunate pe bufetele din bucătărie. Phoebe încearcă să spele vasele ori de câte ori poate, dar sunt mereu tot mai multe, iar o mare parte a spaţiului e ocupată de sticle pe jumătate pline cu vin sau cu alte băuturi, de cafea vărsată şi de alte obiecte pe care mama le-a scos din dulapuri şi nu le-a mai pus la loc.

Un capăt întreg al blatului de bucătărie e rezervat unei aglomerări de sticle de lapte de pe vremea când vedea lăptarul. Eu şi Phoebe n-avem voie să le atingem. Mama spune că dacă o mişcăm pe vreuna, cad toate şi se sparg, iar apoi ne intră cioburi în tălpi şi nu mai putem să mergem la şcoală. Nu înţeleg de ce nu i le înapoiază lăptarului, pentru ca el să ne poată aduce lapte din nou.

Phoebe mă trage de mânecă şi arată spre masă. Felicitarea pe care i-am făcut-o mamei de ziua ei – LA MULŢI ANI, MAMI! – tronează în mijloc, deformată de pete uscate de ou, dar pusă la vedere. Ne uităm la ea, pline de speranţă. Iată ceea ce Phoebe numeşte „un semn bun”.

— Mami! strigă ea. Am venit, mami!

Se aud zgomote în hol şi eu pornesc prima. Pentru mine, evenimentele care au avut loc de dimineaţă sunt mai îndepărtate în timp decât pentru Phoebe. Ea are opt ani. Cred că timpul curge diferit pe măsură ce înaintezi în vârstă. Oricum ar fi, mami a luat felicitarea, ceea ce înseamnă că ne iubeşte. Astăzi o să fie o zi bună. Sau măcar o zi mai bună.

Podeaua îmi scârţâie sub paşi şi încrunt din sprâncene, căci încrederea mea pâlpâie, speriată. Mami stă pe vine în hol, lângă dulapul de sub scară,

cu spatele la noi. Uşa e deschisă, iar ea scrijeleşte ceva cu sălbăticie pe partea interioară. Capul îi zvâcneşte cu mişcări mici şi neregulate, în timp ce bâiguie în şoaptă:

— O sută treisprezece, o sută cincizeci şi cinci, două sute optsprezece…

Conştientă dintr-odată de prezenţa noastră, se ridică, învârtindu-se pe loc ca să ascundă partea interioară a uşii deschise şi lasă să-i cadă raportorul şcolar pe care-l strângea în mână. Se uită la mine cu ochi mari şi istoviţi de nesomn, iar în clipa aceea, chiar dacă ştiu că Phoebe se află la numai câţiva paşi în urma mea, simt că între noi se întinde un ocean.

Mami se repede la mine şi, pentru a doua oară în ziua aceea, degetele ei mi se înfig în braţe. Dar de data asta, în loc să mă zgâlţâie, mă trage spre ea. Nu, nu spre ea. Mă trage spre dulap.

— Nu, mami, te rog, nu!

Întunericul se cască în faţa mea. Înfometat. Iar apoi mă înghite cu totul.

Rămân acolo multă vreme.

E întuneric beznă şi eu sunt lipită de perete, cu genunchii vârâţi sub bărbie. De undeva de departe – de undeva de afară *– se aude bubuitul îndepărtat al unui tunet. Pielea feţei mă mănâncă din pricina lacrimilor şi a transpiraţiei, iar respiraţia mi s-a transformat în gâfâieli scurte şi iuţi. Orele lungi de când m-am întors de la şcoală au devenit o eternitate. Şi chiar dacă ştiu că dulapul e mic, tot ceea ce văd e un ocean infinit de beznă, care umple totul de umbre ori de câte ori închid ochii. Nu ştiu de ce mă tem mai tare: de monştrii care ar putea să trăiască aici sau de mama mea aflată acolo, afară. O aud pe hol, trecând dintr-o parte în alta, iar şi iar. Urcă la etaj. Se întoarce. Uneori se opreşte chiar lângă uşa dulapului, iar eu mă retrag şi mai tare în mine însămi. O aud îngăimând ceva.*

— O sută treisprezece, o sută cincizeci şi cinci, două sute optsprezece…

Se aude bufnind ceva greu, de parcă o sticlă ar fi căzut pe covor, iar mormăielile se opresc. Urmează un lung moment de tăcere. Îmi ţin răsuflarea. Deodată, liniştea e străpunsă de zgomotul groaznic al zăvorului care se mişcă. Uşa dulapului se deschide.

Mami e ghemuită în faţa uşii, cu un zâmbet prea larg pe faţă, ivit de după perdeaua încâlcită a părului. În spatele ei, casa e cufundată într-o beznă granulată. E noapte. Niciuna dintre noi nu se mişcă, iar zgomotul furtunii de afară se aude puternic, de parcă una dintre uşile de la intrare s-ar fi deschis. Simt un vânticel care confirmă asta. Poate că a rămas

deschisă uşa din spate.

Un fulger o luminează pe mami. E udă până la piele. Ochii îi sunt ciudaţi. Goi. Se uită la mine, dar nu mă vede. Se uită la ceva aflat dincolo de mine, ceea ce o face să pară şi mai înfricoşătoare, şi mai ciudată decât de obicei. Vreau să mă zgâlţâie din nou, ca să fiu sigură că asta e mămica mea.

Îşi lasă capul într-o parte şi tace vreme îndelungată. Apoi spune:

— O, iată-te!

Vocea îi e blândă. Calmă.

Se ridică şi închide uşa dulapului, înecându-mă din nou în beznă, iar eu îmi muşc mâna ca să nu plâng sau să strig şi s-o chem înapoi, implorând-o să nu mă lase acolo pentru totdeauna. Podeaua scârţâie în timp ce ea se îndepărtează.

— Înapoi în pat! o aud spunând, iar apoi treptele sub care sunt îngropată încep să geamă sub paşii ei.

În timp ce ea trece pe deasupra mea, mă trag mai aproape de uşă, fiindcă întunericul devine prea greu de îndurat, şi izbesc cu piciorul în ea. Se deschide cu uşurinţă. Mama n-a mai încuiat-o. Mă târăsc afară, simţind că, de frică, inima e pe cale să-mi iasă din piept. Mă tem ca nu cumva mami să se repeadă ca prin farmec din dulap şi să mă tragă înapoi acolo, unde să ne pierdem amândouă pe vecie. În clipa aceea, văd zgârieturile de pe uşă. Numerele mamei.

1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2 1 1 3 1 5

Nu mă trage înapoi niciun monstru. Acum pot să inspir aerul curat şi umed de ploaie, în vreme ce tunetele rag, mânioase, deasupra casei. Mă îndrept de spate. Uniforma îmi e şifonată şi mă dor picioarele. Pe covorul murdar zace o sticlă goală de vin. Ceva mai departe, un pahar abandonat. Arunc o privire înapoi, spre bucătărie, şi văd că felicitarea făcută de mine şi de Phoebe e aruncată din nou pe jos.

Phoebe. Oare mami a urcat la Phoebe? Gândul ăsta mă umple de o groază pe care sunt prea mică s-o înţeleg, ceva întrupat în adâncul genelor mele, un semnal de avertizare menit să-mi asigure supravieţuirea. În ciuda fricii, în ciuda dorinţei de a alerga prin furtună ca s-o găsesc pe doamna cea cumsecade *şi să-i spun că mami se poartă ciudat din nou, aşa cum a făcut cu altă ocazie Phoebe, mă forţez să mă duc spre scară. Phoebe e acolo, sus. Trebuie să ajung la Phoebe.*

Apuc balustrada şi încep să urc, silindu-mi picioarele să înainteze. Un fulger mă face să tresar, dar palierul de la etaj e pustiu. Totuşi, se aud zgomote, sunete ciudate pe care nu le înţeleg şi care vin dinspre dormitorul meu şi al lui Phoebe. Rămân cu ochii larg deschişi în beznă, cu mâna încleştată pe capătul balustradei, ţintuită locului, neştiind ce să fac.

— Mami? rostesc atât de încet, că abia mi se mişcă buzele.

Nu răspunde nimeni. Înghit în sec, cu gura uscată, şi încep să înaintez. Aud un gâfâit, ca şi cum cineva se opinteşte. Sunete înăbuşite. Inima îmi bate tot mai tare, până când, în clipa în care împing uşa, simt că e gata să-mi explodeze. Nu numai inima. Să explodez toată. Iar apoi mi se taie răsuflarea. Însă e implozia internă, nu externă, în timp ce ochii mi se cască tot mai mult, aerul îmi scapă, cu un pocnet, prin gura deschisă şi urechile îmi vuiesc de parcă m-aş afla sub apă.

Lângă pat, mami, cu părul atârnându-i peste faţă, e aplecată deasupra lui Phoebe şi apasă cu putere o pernă peste capul surorii mele, sufocând-o. Geme de efort, fiindcă Phoebe se zbate foarte tare şi-i aud icnetele îngrozite, care ies înăbuşit de sub pernă. Încremenită de frică, nu mai văd decât picioarele lui Phoebe, care izbesc în saltea în timp ce ea se arcuieşte şi se zbate. Apoi picioarele se ridică în aer şi se rotesc, de parcă ar încerca să şuteze. Phoebe.

Fac un pas în faţă, iar vechea podea de lemn scoate un scârţâit. Mama întoarce capul spre mine, cu ochii mari, speriaţi.

— Emma… rosteşte ea, surprinsă.

Se îndreaptă de spate. Iar apoi, deodată, fără niciun avertisment, se roteşte iute într-o parte şi se prăbuşeşte, ca moartă, pe covorul subţire. N-o aud decât pe Phoebe, care gâfâie şi hohoteşte. Într-un târziu, ea mă apucă de braţ şi mă trage, împleticindu-se, de lângă trupul năruit al mamei noastre, spre ieşire, în ploaie.

Degetele mele strâng cu putere balustrada, dar alung amintirea înapoi în cotlonul din care a ieşit, silindu-mă să mă întorc în camera mea. E aproape ora trei. Sunt stoarsă de puteri, dar, dacă mă străduiesc, o să reuşesc să dorm câteva ore. Trecând prin faţa uşii lui Caroline, văd că e întredeschisă. Simt nevoia presantă să arunc o privire. Vreau să mă asigur că ea e în pat, că doarme, că e ordine în lume, aşa că împing uşa încetişor. Caroline e întinsă pe burtă, cu un braţ sub cap, complet relaxată şi dormind buştean. Mâna îmi

rămâne încleştată pe lemnul uşii. Toţi muşchii corpului îmi sunt tensionaţi. Dar vederea ei mă face să mă simt mai bine. Inspir şi expir. Chiar mă simt mai bine. Poate că o să rămân aici ceva vreme.

★

Următorul lucru de care sunt conştientă e că mă aflu în camera de oaspeţi – camera mea – şi că am picioarele reci. Mă doare spatele, dar pieptul îmi e cald. Stau în picioare, aplecată peste patul gol, strângând în braţe o pernă. Părul îmi atârnă peste faţă şi mă uit lung la salteaua scăldată în lumina cenuşie a zorilor.

„O, Doamne!”

Strâng în braţe o pernă.

Scot un ţipăt înăbuşit şi, înspăimântată, las să-mi cadă perna din mâini. Pe măsură ce realitatea din jurul meu se limpezeşte, mă îngrozesc din ce în ce mai tare. Ce fac? Cum am ajuns aici? Mă uit în spate, spre uşă. E închisă. Am tras-o după mine, cu siguranţă. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că stăteam în pragul camerei lui Caroline, privind-o. Mă năpădeşte o frică teribilă. O, nu, nu se poate! N-aş fi făcut una ca asta! În faţa ochilor minţii n-am decât picioarele lui Phoebe, care se zbat de zor. Tocmai mă pregătesc să alerg spre camera lui Caroline, când aud, de dincolo de perete, un sforăit huruitor, adânc. Mă prăbuşesc pe marginea patului, fără suflare, inundată de un val de uşurare.

După o clipă, mă ghemuiesc în pat şi apuc marginea pernei care acum se află sub capul meu. De ce îmi era atât de teamă? Mă ia ameţeala. Ştiu răspunsul. M-am temut ca nu cumva să-i fi făcut ceva rău lui Caroline.

„Nu, nu să-i fac ceva rău, ci s-o sufoc!”

Da, m-am temut ca nu cumva să-i fi făcut ceea ce mama i-a făcut lui Phoebe. Simt cum începe să mi se învârtă capul. Chiar am crezut că am sufocat-o?

Oare aş fi fost în stare s-o sufoc?

44

O zi rămasă până la ziua de naştere

Nu dorm deloc, doar zac în pat, îngrozită pentru mine şi *de* mine, în timp ce zorile fac loc dimineţii. Apoi mă trezesc şi pregătesc un mic-dejun în toată regula pentru Caroline, cu ouă, şuncă şi roşii pe pâine prăjită. La un moment dat, ea coboară. Îmi dau seama că, simţind miros de mâncare şi văzându-mă că spăl vase, e luată prin surprindere. Dar eu o îndemn să se aşeze la masă, unde o aşteaptă farfuria.

— Nu trebuia să te deranjezi! exclamă ea.

Îi întind un cuţit şi o furculiţă.

— Măcar atât pot să fac şi eu. Iar tu trebuie să pleci la serviciu.

E o jumătate de adevăr. Nu ştiu cum ar primi o explicaţie de genul: „Azi-noapte mi-a fost teamă că te-am sufocat accidental în timp ce nu eram eu însămi, iar micul-dejun a fost un mod de a-mi potoli sentimentul de vinovăţie!”

— Ce-ar fi ca, în dimineaţa asta, să te duci la sora ta şi să stai de vorbă cu ea? întreabă Caroline. Lucrează într-un pub, aşa-i?

— Da, într-unul care se numeşte Hand and Racquet.

Îmi imaginez ce faţă ar face Phoebe dacă m-ar vedea apărând acolo. În câteva secunde, am arunca una în alta cu halbele, iar apoi ar veni poliţia şi aş da din nou de bucluc.

— Păi, du-te şi vorbeşte cu ea! Sunt sigură că la mijloc e doar o neînţelegere.

— Ai dreptate.

Mi-e ruşine că am făcut spume la gură aseară. Caroline s-o fi gândit că eram drogată. Mă mir că nu mi-a cerut să plec.

— Poate că o să mă duc.

Telefonul meu scoate un ţiuit – tocmai am primit un e-mail de la Debbie Webster, asistenta de la Hartwell. E clar că le funcţionează din nou sistemul informatic. Debbie mă anunţă că mama a mai avut un vizitator şi mă întreabă dacă sunt de acord să-i dea numărul meu, în caz că acea persoană ar dori să ia legătura cu mine. Devin curioasă, drept pentru care îi răspund repede:

Da, vă rog!

Totuşi, sunt foarte dezamăgită că mesajul nu era de la Darcy. O, Doamne, de ce nu…

Abia a plecat e-mailul, că îmi şi sună telefonul. Pe ecran apare numele lui Darcy. Îmi simt inima în gât.

— Veşti bune! spune el, chiar înainte să apuc să-l salut. Ai scăpat de acuzaţii! Am primit un telefon de la poliţie: apari pe camerele de luat vederi în momentul în care ieşi din spital. Şi nu te întorci pe niciuna dintre celelalte intrări. Dacă a omorât-o cineva, aceea n-ai fost tu!

Năpădită de un sentiment de uşurare, sar de pe scaun şi încep să mă plimb de colo până colo, pe jumătate râzând şi pe jumătate plângând. N-am făcut-o! Şi orice s-a întâmplat aseară, nici atunci n-am făcut nimic. Că am ţinut o pernă în braţe nu înseamnă decât că… am ţinut o pernă în braţe. Nu înseamnă nimic, nu-i aşa?

— Îţi mulţumesc, Darcy! Îţi mulţumesc din suflet!

— Trebuie să închid. Dar dacă mai ai nevoie de mine, trimite-mi un mesaj. Şi haide să ieşim la o bere într-o zi, da?

— Da. Da, categoric!

— Bine, murmură el, iar după o pauză de câteva clipe, adaugă: Mi-a făcut mare plăcere să te revăd, Baby Spice!

Apoi închide, iar eu o învălui pe Caroline într-un zâmbet plin de fericire.

— Am scăpat!

— Vezi?

Pare foarte uşurată şi nu cred c-o pot învinovăţi.

— Ar fi trebuit să-l rog pe Darcy să verifice dacă Phoebe apare în înregistrare, spun eu.

— Înainte să arunci cu acuzaţii, du-te şi vorbeşte cu ea! E sora ta.

— Bine, bine… mormăi, iar Caroline nu pare convinsă că o s-o fac. Ei, uite, promit! Iar apoi vin şi-ţi povestesc cum a decurs întâlnirea.

Apoi îmi iau privirea de la ea, fiindcă trebuie să termin de spălat o tigaie. Deşi Caroline nu spune „Da, te rog să vii!”, nu-mi spune nici să nu vin. Că-i place sau nu, e singura mea prietenă în momentul de faţă. Şi aş face orice ca să scap de singurătatea camerei mele de hotel.

— Dar înainte de asta, mai trebuie să fac un drum, adaug eu.

★

— Ce cauţi aici?

Nu e ceea ce s-ar chema o primire voioasă din partea soţului meu.

— Nu fi atât de surprins, doar e casa mea!

— Casa noastră, rectifică Robert, ţinând uşa deschisă, dar nedându-se într-o parte ca să mă lase să intru. Arăţi îngrozitor! Ai dormit?

— A apărut dovada concludentă că n-am omorât-o pe mama. Pe camera video din dreptul uneia dintre ieşiri, se vede clar cum părăsesc clădirea spitalului şi la ce oră anume! îl anunţ eu, încercând să nu par prea victorioasă, dar neputând să mă abţin. Măcar criminală poţi să nu mă mai consideri!

— În privinţa asta, am două lucruri de zis, răspunde el, fără ca expresia feţei să i se schimbe câtuşi de puţin. Niciodată nu te-am crezut o criminală, iar în al doilea rând, ştiam deja. Azi-dimineaţă m-au sunat poliţiştii. M-au anunţat că pe tine urma să te sune Darcy.

— Dar eşti fericit, nu-i aşa? Desigur că asta înseamnă că…?

— Faptul că te-ai mutat de acasă n-are nicio legătură cu presupusa crimă şi nu rezolvă niciuna dintre celelalte probleme ale noastre, nu? comentează Robert cu glas scăzut.

Apoi iese din casă, iar în timp ce închide uşa, încerc să arunc o privire pe lângă el, sperând să-l zăresc pe Will la masa din bucătărie.

— Crezi că exonerarea ta de suspiciunile poliţiei şterge totul cu buretele? reia soţul meu. Will refuză şi în ziua de azi să vorbească despre desenele lui. Atunci când l-am întrebat – când l-a întrebat psihoterapeutul ce desenează, tot ce a răspuns a fost: „Mami”. De ce ar minţi, Emma?

— Nu cred că minte. Sigur că nu. Dar nici eu nu mint!

Mă opresc o clipă din vorbit, iar apoi cuvintele îmi ies pe gură ca un torent:

— E Phoebe, Robert! Ea trebuie să fie! Spune că a vizitat-o pe mama ca să facă pace cu ea? Ei bine, nu-i adevărat! O blestema, îi spunea lucruri oribile! Mi-a spus cineva de la Hartwell!

— Un medic? întreabă el, încruntându-se. De ce au mai lăsat-o s-o viziteze, dacă…

— Nu mi-a spus un medic, ci o pacientă, dar…

— Pentru numele lui Dumnezeu, Emma, mă opreşte el, exasperat. Ascultă ce spui! Ai ajuns să fii atât de paranoică, încât eşti gata să crezi tot ce-ţi spune o nebună!

— Nebună?! mă răstesc, furioasă, simţind nevoia s-o apăr pe Sandra. Te exprimi foarte diplomatic! Poţi fi mândru de tine! Şi ştii la fel de bine cum

ştiu şi eu că Phoebe a fost mereu geloasă pe mine, pe *noi,* pe tot ce avem. E o nebunie să crezi că vrea să-mi răpească totul? Ştie că-mi fac griji din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu mama. Că mă tem că o să mi se întâmple şi mie. Phoebe îmi speculează temerea asta! Pe tine te-a atras de partea ei, iar pe Will l-a speriat! Dar dacă ea e cea cu mintea zdruncinată? Pariez că nici nu se aştepta să-i cazi în capcană atât de uşor, spun eu cu un glas care aproape că a ajuns un mârâit, învârtindu-mă de colo până colo pe alee. Eu sunt avocată, Robert! Sunt cea mai raţională persoană pe care o cunoaştem noi doi.

— *Erai.* Dar în ultimele câteva zile? Acum eşti o altă persoană. Parcă te-ai stricat la cap! Cât despre încredere? Am încredere în *fiul* nostru, Emma, spune el pe un ton grav. O, Doamne, nu vreau decât să-l apăr! Te iubesc. Vreau să se rezolve toată povestea asta. Pentru binele meu şi al tău. Dar e mai înţelept să stai departe de noi până când trece ziua ta de naştere.

Vorbele lui îmi zdrobesc orice speranţă, iar pumnii mei strânşi păstrează amintirea pernei pe care am strâns-o în braţe atunci când m-am trezit noaptea, lângă patul meu, fără să ştiu cum am ajuns acolo. Robert are dreptate. Poate că ar trebui să stau departe de ei până după ziua mea. Nu cumva *de mine* mă tem atât de tare?

— N-o vreau pe Phoebe aici! declar eu pe un ton răspicat.

E adevărat. Poate că n-am încredere în mine, dar nici în ea n-am. Amândouă avem acelaşi sânge de nebună. Conchid:

— O să mă duc să i-o spun şi ei!

— Ce se petrece aici? A, tu erai! spune Chloe ieşind din casă, iar pe faţă îi apare o expresie ursuză şi defensivă. Iau autobuzul. Ne vedem mai târziu, tată!

Nici nu încetineşte pasul, iar eu schimb macazul, întorcându-i spatele lui Robert şi luându-mă după ea.

— Chloe, aşteaptă! Te duc eu cu maşina!

— Nu după ce s-a întâmplat ultima oară!

— Haide, amândouă ştim că n-a fost vina mea! Măcar încetineşte pasul şi lasă-mă să te însoţesc! strig eu, nevoită să alerg ca s-o prind din urmă. Ai rupt-o cu Julian? întreb, dar ea nu răspunde, mulţumindu-se să se uite în pământ, cu o expresie împietrită, plină de încăpăţânare.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Chloe, o să trebuiască să-i spun tatălui tău! Nu pot să-i ascund la infinit un lucru atât de grav.

Auzindu-mi vorbele, Chloe se opreşte, uitându-se, în sfârşit, la mine.

— Dacă-i spui, o să neg. Şi pe cine zici tu că o să creadă în momentul de faţă?

— Uau! Frumos din partea ta!

O înfrunt. Nu sunt dispusă să accept un astfel de comportament din partea copilului meu.

— Ce ar fi să încercăm, Chloe? Poate că aşa o să se petreacă lucrurile la început, dar crede-mă că, în timp, tatăl tău o să înceapă să aibă îndoieli.

Ea o porneşte din nou cu paşi mari, plină de o furie înăbuşită, dar o prind de braţ.

— Nu vreau să mă cert cu tine, Chloe! Nu eu sunt inamicul. Am mari motive de îngrijorare, asta-i tot. În legătură cu tot ce se întâmplă, adaug, aruncând o privire înapoi, spre casă. În legătură cu tine şi cu situaţia asta. În legătură cu Will. Şi cu Phoebe. Ea a fost cumva aici? Petrece timp singură cu Will? Tatăl tău nu vrea să mă asculte, dar nu se poate avea încredere în ea. Eu o cunosc.

— Opreşte-te, mamă! Opreşte-te!

Dintr-odată, Chloe se întoarce cu faţa la mine şi mă aştept la o izbucnire de furie, dar fiica mea are lacrimi în ochi.

— Te rog, opreşte-te! Nu vezi ce faci? Ne sperii! Pe toţi! Pe tata. Pe Will. Pe mine. Vrei să pun capăt relaţiei cu Jules? De ce aş face-o? Alături de el, mă simt în siguranţă!

— Cu mine nu te simţi în siguranţă?

Fac un pas înapoi, involuntar. Ea ridică încet din umeri şi scoate un suspin.

— Cum să am încredere? Parcă te-ai stricat la cap deodată! Spui toate prostiile astea despre mătuşa Phoebe. Te porţi atât de ciudat! Nu dormi, adaugă ea, trăgând aer adânc în piept. Mătuşa Phoebe ne-a spus că la fel s-a întâmplat şi cu mama voastră – da, mama despre care nu ne-ai suflat niciodată vreo vorbă – şi cu alte persoane din familia voastră. Cu o strămătuşă, se pare, care a fost închisă la casa de nebuni.

— Am impresia că Phoebe a vorbit, nu glumă!

— Poate că da, însă nu ea te face să te porţi ciudat, nu-i aşa? Tu singură faci asta. Şi mă sperii de moarte!

Se îndepărtează în grabă, iar eu n-o mai urmez, ci rămân încremenită locului. Trăiesc un şoc, văzându-mă deodată aşa cum mă văd ei. Instabilă. Răvăşită. O fiinţă pe care nu poţi să te bazezi.

Ar trebui să urmez sfatul lui Caroline. Să mă duc la Phoebe şi să stau de

vorbă cu ea. Să aflu ce pune la cale. În definitiv, ce mai am de pierdut?

45

Tremur din tot corpul, aşa că aştept o vreme în maşină. Într-un târziu, reuşesc să ies. Noaptea trecută a fost prima în care n-am dormit deloc. Pe lângă epuizarea acumulată înainte, simt că-mi pierd luciditatea. Ştiu că n-ar trebui să conduc în starea asta; nu-mi pot permite să lovesc şi maşina care o înlocuieşte temporar pe a mea. Parchez în centrul oraşului şi cobor, iar lumea îmi joacă pe dinaintea ochilor. Caut pe telefon barul Hand and Racquet. Sunt două în Leeds, dar recunosc logoul unuia dintre ele, pe care l-am văzut imprimat pe tricoul pe lui Phoebe. Ghidată de Google Maps, o pornesc într-acolo.

Ajunsă la câteva străzi distanţă de bar, îmi cumpăr o cafea tare şi o gogoaşă cu glazură de zahăr de la o cafenea, după care mă aşez pe terasă. Am nevoie de energie ca să gândesc limpede. Mă aflu într-o parte aglomerată a oraşului, aşa că, pe măsură ce se încălzeşte vremea, trotuarul se umple de oameni care se grăbesc de colo până colo, iar autobuzele şi maşinile trec scoţând fum. Cumva, tot zgomotul ăsta e liniştitor, aşa cum sunt şi toţi aceşti oameni care îşi văd de treburile lor zilnice, habar neavând de haosul din viaţa mea. Probabil că par o persoană perfect normală, un pic cam obosită, poate, din pricina serviciului şi a copiilor, dar nimic mai grav de-atât. Mă simt invizibilă. O stafie.

Mestec gogoaşa lipicioasă şi-mi las capul pe spate ca să mă scald în lumina soarelui. Am timp. Barul Hand and Racquet abia se deschide şi nu ştiu la ce oră îşi începe Phoebe tura. Iau o gură de cafea şi o îmbucătură de gogoaşă. Phoebe îi şopteşte vorbe urâte mamei. Phoebe îi şopteşte lucruri urâte lui Will. Phoebe îi şopteşte nimicuri dulci lui Robert. De ce, Phoebe? Ce rău ţi-am făcut eu? Ţi-am salvat viaţa. Phoebe, Phoebe, Phoebe! Închid ochii preţ de o clipă şi mă relaxez.

★

— Phoebe!

Tresar. La început, am impresia că eu sunt cea care strigă, dar apoi mă cuprinde ameţeala, fiindcă ceaţa se risipeşte şi văd lumea din jur, un loc plin de mişcare şi de zgomote care aproape că mă fac să-mi pierd echilibrul. Stau pe un trotuar, cu degetele lipicioase din pricina glazurii care s-a topit pe gogoaşă, şi-mi simt gura uscată. Un om aflat în faţa mea mă priveşte ţintă şi ţâţâie din buze de parcă aş fi încercat să trec înaintea lui la o coadă.

Oare ce fac eu în locul ăsta? Eram la cafenea. Cum de am ajuns aici?

— *Phoebe!*

Auzind cel de al doilea strigăt, mă uit înapoi, fiindcă spaima din acel glas străpunge ca un cuţit zgomotele oraşului. Maşinile s-au oprit. Oamenii s-au oprit. Puţin mai sus, pe cealaltă parte a drumului, e barul Hand and Racquet, la colţul unei intersecţii aglomerate. Oare de ce mă îndepărtez de el? Cum am ajuns aici?

— Chemaţi ambulanţa!

— Cred că a fost împinsă! spune cineva în clipa în care fac un pas în faţă. Părea să fi fost împinsă!

„Phoebe, Phoebe, Phoebe! Nu. Nu!”

Îmi simt inima în gât.

— Încă respiră! se aude strigătul cuiva ghemuit pe stradă, lângă Phoebe.

Îmi fac loc printre curioşi şi apoi o văd. E întinsă pe jos, îndoită într-un unghi înspăimântător, iar deasupra ei stau aplecaţi trei oameni. O, Doamne, Phoebe!

Vrând să facă loc în jurul accidentatei, o femeie mă apucă şi încearcă să mă tragă îndărăt.

— Lasă-mă! strig eu. E sora mea!

Îmi face loc o femeie care poartă un tricou imprimat cu logoul barului. Palidă şi speriată, ea se dă la o parte, iar o altă colegă, mai în vârstă, o ia în braţe. Cad în genunchi. Îmi smulg jacheta de pe mine şi o pun pe pieptul lui Phoebe, care respiră greu.

— Phoebe! Sunt eu! Emma! Mă auzi?

Buzele i se contractă, dar nu scoate nicio vorbă.

Un bărbat gras e ghemuit de cealaltă parte a ei. E chel şi are faţa împestriţată de pete roşii.

— A venit de nicăieri! Jur pe ce am mai sfânt că n-am avut ce să fac! Nu mergeam decât cu treizeci de kilometri la oră. Semaforul era verde. Parcă s-ar fi aruncat pe carosabil. Sau a împins-o cineva.

Mâna lui Phoebe – singura ei parte pe care pot s-o ating fără să risc să-i fac şi mai mult rău – e ca de gheaţă în clipa în care o frec între palmele mele. Faţa mi-e udă de lacrimi şi-mi curge nasul.

— Vine ambulanţa, Phebes! Ajunge imediat!

Tremur toată, scuturată de frisoane.

— Respiră, Phoebe, şoptesc, disperată. Te rog!

Sub capul ei se vede sânge, gros şi roşu. Aş vrea s-o strâng în braţe, dar

mă mulţumesc s-o mângâi pe mână. Clipeşte, derutată, iar o pupilă îi e dilatată în mod oribil.

— Sunt aici, Phoebe, sunt aici, spun eu, întorcând capul spre mulţimea care cască gura. Unde e nenorocita aia de ambulanţă?! strig, simţind cum Phoebe mă strânge de mână. Să vină naibii mai repede!

46

Sângele ei se usucă, devenind lipicios. Ar trebui să mă spăl, dar n-o fac. Culoarea aceea aprinsă, care e o părticică din sora mea, se agaţă de mine în timp ce şed pe scaunul rece şi tare, privindu-i pe medicii şi pe asistentele ce se grăbesc spre încăperea în care au mutat-o pe Phoebe după haosul sosirii la secţia de urgenţe a spitalului. Sunt complet nemişcată, un trup încremenit, ai cărui ochi privesc în gol, impasibili. Cei de aici nu ştiu ce să creadă. N-am lacrimi. N-am emoţii. Toate reacţiile mele au încetat în momentul în care paramedicii şi zgomotul au preluat controlul, iar eu am fost înghesuită într-un colţ al ambulanţei, în timp ce personalul medical lucra deasupra trupului inert al lui Phoebe.

Dar încă nu e moartă. Încă nu e moartă.

Ei mă cred rece, dar nu sunt. Pur şi simplu m-am închis în mine însămi. Am făcut-o încă de atunci, din noaptea aceea. Acum îmi amintesc. După ce am ieşit în goană din casă, prin ploaie şi tunete, iar Phoebe striga după ajutor, lovind cu pumnii în uşa casei unei femei, au venit ambulanţele şi poliţia. Erau atâtea lumini şi zgomote, încât nu mai puteam să respir şi am încremenit. Mama a fost luată pe o targă, iar după aceea n-am mai văzut-o.

Înlăuntrul meu se răsuceşte un vârtej fierbinte, aşa cum s-a întâmplat atunci când am intrat în dormitorul nostru şi am găsit-o pe mama sufocând-o pe sora mea. De ce a ales-o pe ea să moară prima? Fiindcă era mai mare? Nu despre Phoebe spunea mama că avea să înnebunească. Phoebe era mâna ei dreaptă. Fără sora mea, asistenţii sociali de la serviciul de protecţie a copilului şi-ar fi dat seama în ce hal trăiam. Chiar cu ceva vreme înainte de perioada în care mama n-a mai putut să doarmă, în casă era plin de uniforme de şcoală murdare, uitate prin cine ştie ce colţ, precum şi de vase nespălate, iar ea îşi petrecea timpul uitându-se în gol.

La fel ca mine în prezent.

„Cum am ajuns la bar? Şi de cine sau de ce mă îndepărtam în grabă? Cum a ajuns Phoebe în mijlocul drumului?

Mi-e frică de mine însămi.

Oare aşa se simţea şi mama? Oare şi ea avea aceleaşi gânduri?

„Oare ştiu cu adevărat de ce sunt capabilă? Nu cumva eu sunt cea de care mă tem?”

Mâine împlinesc patruzeci de ani.

Mâine.

Phoebe are oase rupte, un plămân perforat, un hematom subdural. Creierul ei sângerează aşa cum a sângerat creierul mamei după ce aceasta din urmă s-a izbit cu capul de oglinda din baie. Iar mâine împlinesc patruzeci de ani, la fel ca mama. Buzele mi se mişcă uşurel, murmurând numerele.

Părea să fi fost împinsă.

Nu de către mine. N-am fost eu.

Emma. Emma. Emma.

Privirile îmi rămân aţintite la numele meu mâzgălit violent, cu linii negre, pe hârtia pe care o ţin în mână. Poate că nici n-a fost scris de mama. Poate că l-a scris Sandra. Nu ştiu nimic despre ea, în afară de faptul că pictează locuri vesele. De ce mi-ar scrie numele? De unde să mi-l ştie? Mă uit cu atenţie la scrisul neciteţ. E scrisul mamei mele. Ştiu că e. Litere cu o grămadă de margini ascuţite, zimţate.

O umbră apare deasupra mea. Mototolesc hârtia.

— De ce nu m-ai sunat?

E Robert. Mă ridic pe picioarele obosite, ca să n-am senzaţia că sunt atât de mică în timp ce el stă aplecat deasupra mea.

— Se simte bine? întreabă soţul meu, iar apoi îmi vede sângele şi praful de pe haine, drept care adaugă: Tu te simţi bine?

— Nu, Phoebe nu se simte bine. Medicii au sedat-o, iar în timp ce ea e în stare vegetativă, ei caută o cale de-a o salva.

Am ochii uscaţi. Toată emoţia dinlăuntrul meu e ca un sâmbure de energie nucleară plantat în adâncuri.

— Cum ai aflat?

Eu nu l-am sunat. N-am sunat pe nimeni. E o problemă de familie, iar în clipa asta nu simt că Robert face parte din familie.

— Cine te-a sunat?

— Poliţia.

Nu se apropie ca să mă ia în braţe, ci rămânem faţă în faţă, ca nişte străini stingheri, care au avut o aventură de o noapte şi care acum nu ştiu cum să se poarte unul cu celălalt. Nu mă deranjează. Nu vreau ca el să mă atingă şi nici să-mi plângă de milă. Mi-a cerut să plec de acasă. Şi astfel s-a dus pe apa sâmbetei promisiunea de a sta alături la bine şi la rău.

Poliţia. Desigur. Presupun că numele noastre sunt introduse într-un sistem, fiindcă iată, ca prin minune, ca doi spiriduşi invocaţi, Hildreth şi

Caine apar acum în pragul sălii de aşteptare.

— Ce făceai acolo, Em? întreabă Robert.

— M-am dus să vorbesc cu ea. Aveam de discutat câteva lucruri.

— Şi ai ajuns chiar în clipa în care a fost împinsă în mijlocul străzii?

Îi arunc o privire.

„O, nu, Robert Averell! Poate că eu am dreptul să-mi pun sub semnul întrebării propria sănătate mintală, dar tu, nu!”

— O acuzaţie pasiv-agresivă tipică. Dacă ai ceva de spus, spune-o pe faţă!

— Încerc să înţeleg, explică Robert, neputând totuşi să mă privească în ochi. Mâine e ziua ta. Ştiu că te simţi…

— Habar n-ai ce simt eu! mă răstesc, nervoasă. Cât despre ziua mea, să nu crezi că am uitat vreo clipă, însă chiar azi s-a întâmplat să mă găsesc la locul unui accident şi mi-am ţinut sora de mână în timp ce trupul ei sângera pe mine, iar acum ea e în pericol de moarte. Dar, bineînţeles, ţin să-ţi mulţumesc pentru grija ta! adaug, sarcastică. Totuşi, dacă nu te superi, te rog să mă laşi să trec, ca să pot vorbi cu nişte oameni care sunt ceva mai puţin ostili faţă de mine. Cu poliţiştii. Şi-ţi mulţumesc că eşti din nou decis să mă crezi în stare de tot ce-i mai rău. Ăsta e genul de susţinere pe care-l aşteaptă o femeie de la soţul ei!

— Emma, mormăie el, pe un ton pe care-l foloseşti de obicei faţă de un copil neastâmpărat, n-am vrut să…

— Ia mai du-te naibii!

Rostesc cuvintele îndeajuns de răspicat încât să le audă şi poliţiştii, dar deja nu-mi mai pasă. Mă opresc în dreptul biroului infirmierelor şi spun cu voce tare: — Sunt singura rudă a lui Phoebe Burnett. Eu şi soţul meu suntem despărţiţi în momentul de faţă, aşa că, dacă aveţi noutăţi despre starea ei, vă rog să mă contactaţi numai pe mine, da? Aveţi numărul meu de telefon.

— Desigur! Nici n-am contacta pe altcineva în afară de cea mai apropiată rudă şi de poliţişti.

Femeia care mi-a răspuns îmi zâmbeşte cu căldură, plină de înţelegere. Abia atunci simt pentru prima oară că mi se contractă gâtlejul şi că lacrimile ameninţă să mă podidească. Bunătatea străinilor ne înduioşează orice am face. Mă îndepărtez înainte să încep să plâng de-a binelea şi ajung lângă Hildreth şi Caine, o pereche de şacali, veniţi iarăşi să mă facă să vorbesc despre un membru al familiei mele care a dat de necaz. Inima îmi bate cu

putere, în ciuda minei calme pe care o afişez.

Părea să fi fost împinsă.

Dacă am fost văzută de un martor? Dacă eu am făcut-o?

N-am încredere în mine însămi.

Hildreth îşi ridică privirea la mine şi sunt surprinsă să văd o umbră de înţelegere în ochii ei.

— Probleme acasă?

— S-ar putea spune şi aşa. Bărbaţii sunt nişte copii!

Îi arunc o privire ucigătoare lui Caine, în calitate de reprezentant al sexului său. Îmi e teamă, dar mă simt încrezătoare. Am de gând să-i înfrunt ca un adult.

— Să presupun că Robert v-a spun că eram furioasă pe Phoebe?

Preiau controlul asupra discuţiei şi asta mă face să mă simt mai puternică. Sunt o avocată foarte respectată. Sunt o poveste de succes. Nu sunt nebună. Aşa că nu aştept răspunsul la întrebarea pe care tocmai am pus-o, ci continui: — E adevărat. Eram. Fusesem la Hartwell, ca să aflu mai multe despre mama mea. Să pun capăt poveştii, aşa cum spun americanii. În timp ce mă aflam acolo, povestesc eu, gândindu-mă că n-o să divulg identitatea Sandrei nici în ruptul capului, cineva mi-a spus că Phoebe nu se purtase frumos cu mama în timpul vizitelor. De fapt, îi vorbise într-un mod extrem de injurios. O astfel de dezvăluire m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva Phoebe e cea care duce povara problemelor nerezolvate. Şi, oricât de mult aş dori să nu gândesc una ca asta, poate că *ea.*…

— Crezi că e posibil ca ea s-o fi sufocat pe mama voastră şi apoi, într-un acces de vinovăţie, să se arunce în faţa unei dube?

Oare le-a trecut şi lor prin minte acelaşi lucru?

— Tot ce spun e că există o astfel de posibilitate.

— Nu, nu există, mă asigură Caine, tăios.

— Prin urmare, pe mine mă puteţi suspecta, dar… protestez eu, însă Hildreth ridică o mână, gestul ei defensiv cerându-mi să tac.

— Respiră! mă roagă ea, părând, în lumina crudă a sălii de aşteptare, la fel de obosită ca şi mine. Atunci când am verificat înregistrările de pe camerele de supraveghere, nu ne-am uitat numai după tine.

— Ce vrei să spui? întreb, încruntându-mă.

— Am vrut să verificăm dacă sora ta era acolo unde a declarat ulterior că se afla – la cafeneaua Starbucks. Şi era. Nici ea nu poate să fie cea care a sufocat-o pe mama voastră.

Nu-mi dau seama prea bine ce simt. Uşurare, sigur că da. Un val de uşurare. Niciuna dintre noi n-a ucis-o pe mama! Prin faţa ochilor minţii îmi trec chipurile lui Robert, Chloe şi Caroline. Toată neîncrederea lor politicoasă. Acuzaţiile lor de paranoia, ca nişte umbre care se agaţă de mine. Oare chiar sufăr de paranoia, sau reacţiile mele din ultima vreme ţin doar de un instinct primar? Ceva nu e în regulă şi o simt foarte limpede, sentimentul ăsta fiind ca un vierme ce mă roade pe dinlăuntru.

— Deci n-a omorât-o nimeni? întreb eu în cele din urmă. Cum a rămas cu fibrele din gură şi din nas?

— Neconcludente, răspunde Hildreth. Mai facem câteva teste, dar probabil că n-o să putem demonstra că a fost o crimă. Ştiu că treci printr-un moment dificil, spune ea după o scurtă pauză, dar vreau să-ţi pun câteva întrebări despre cele petrecute azi-dimineaţă. E important să vorbim câtă vreme evenimentele îţi rămân proaspete în minte. Ai văzut-o pe sora ta înainte să fie lovită de maşină?

— Aha, înţeleg! exclam, aruncându-i un zâmbet care pare tăiat cu lama pe faţa mea, o grimasă în care nu se regăseşte nici urmă de veselie. Mai întâi crezi că am omorât-o pe mama, iar acum mă bănuieşti că i-am făcut rău surorii mele!

— Nu bănuiesc nimic. Încerc să-mi formez o idee mai clară despre ce s-a petrecut.

— Eram în drum spre ea în momentul în care am auzit zarvă şi am văzut-o întinsă pe carosabil.

Hildreth mă priveşte lung, căzută pe gânduri, iar apoi spune: — Trecătorii au susţinut că e posibil să fi fost împinsă.

— Nu eram destul de aproape ca să văd.

Mă înfurii din nou. Sunt prea obosită pentru tâmpenia asta!

— Dar în cazul în care voi, poliţiştii, sugeraţi că aş fi putut s-o fac eu, atunci, dacă n-aveţi un martor, spun, păstrându-mi privirea nemişcată, deşi inima îmi bubuie în piept, în locul vostru aş fi foarte atentă să nu fac acuzaţii lipsite de fundament. L-aţi cunoscut pe avocatul meu. Dacă aveţi de gând să mă acuzaţi din nou, ar fi bine să aduceţi nişte dovezi!

— Doamnă Averell!

Întoarcem capetele cu toţii. Un medic de vârstă mijlocie, cu o mină serioasă, aşteaptă la câţiva paşi de noi.

— Dacă aţi putea…

— Da. Am terminat aici!

Le întorc spatele celor doi poliţişti ca şi cum ar fi încetat să mai existe, iar, în ceea ce mă priveşte, chiar aşa şi consider. Pulsul îmi bate în urechi puternic, grav şi viu. Hildreth şi Caine n-au niciun martor. Nimeni nu m-a văzut împingând-o pe Phoebe. Mă năpădeşte un val de uşurare. Acum simt că aş putea să plâng. Ce bine!

„Te simţi atât de uşurată fiindcă îţi făceai griji. Şi ţi le făceai pentru că, de fapt, nu ştii dacă ai împins-o sau nu. N-ai încredere în tine. Mâine împlineşti patruzeci de ani şi poate că eşti pe cale să înnebuneşti. Nu ştii nici măcar dacă nu cumva eşti vinovată că sora ta se află…”

— Phoebe… a…?

Abia reuşesc să rostesc cuvintele.

— E în viaţă, dar se află într-o stare critică. O ducem în sala de operaţii de îndată ce e pregătită şi noi suntem gata. Îl aşteptăm pe doctorul Harris, neurochirurgul, iar apoi sora dumneavoastră o să fie operată de o echipă de medici.

— De o echipă?!

— O să aibă nevoie de mai multe intervenţii şi vrem ca, la fiecare dintre ele, să fie pe cele mai bune mâini. O aşteaptă câteva ore de operaţie şi, chiar dacă totul decurge fără probleme, ceea ce sperăm cu toţii, desigur, ea n-o să poată să primească vizitatori cel puţin până mâine. Dacă doriţi, puteţi să staţi aici, iar noi o să facem tot posibilul să vă simţiţi confortabil. Dar eu v-aş sfătui să vă duceţi acasă. O să vă sunăm de îndată ce pacienta iese din sala de operaţii şi e dusă înapoi la secţia de terapie intensivă. Faceţi un duş, mă sfătuieşte el, uitându-se la hainele mele terfelite şi la chipul meu obosit. Odihniţi-vă! Deocamdată, n-aveţi ce să faceţi aici. O să avem grijă de ea.

— Şi mă sunaţi dacă apare vreo schimbare? Imediat? Pe mine mai întâi, doar pe mine?

— Desigur.

Nici nu ştiu dacă Robert mai e aici, dar, oricum, nu poate să stea toată ziua. Trebuie să aibă grijă de Will şi de Chloe, în condiţiile în care a respins orice ajutor venit din partea mea. Din nu ştiu ce motiv, îmi displace ideea ca el să rămână la spital şi să aştepte. N-are dreptul. Phoebe e sora mea, nu a lui.

— Bine. Vă mulţumesc! conchid eu, întinzându-i mâna medicului. Vă rog să n-o lăsaţi să moară!

— O să fac tot ce-mi stă în puteri.

Strânsoarea mâinii lui e fermă şi-mi inspiră încredere.

Nici nu pot să pretind mai mult.

47

Tocmai mă aflu într-un taxi care mă duce înapoi în oraş, ca să-mi iau maşina, când mă sună secretara lui Buckley ca să mă întrebe dacă pot să „dau o fugă până la birou”. O aud spunând-o pe un ton pe care am mai auzit-o folosindu-l în discuţiile cu alţi oameni şi care înseamnă: „Sunt sigură că domnul Buckley poate să acţioneze altfel, dar ar fi mai bine să veniţi în persoană şi să vă apăraţi”.

Aproape că-i spun despre accidentul lui Phoebe – şi despre ipoteza că a fost împinsă în faţa unei maşini – ca scuză pentru faptul că nu pot să vin la birou, dar n-o fac. Mă aud promiţând să ajung acolo într-un sfert de oră.

Ce altceva am de făcut? Să stau în camera de hotel şi să aştept un telefon de la spital? Nici somniferele nu le am la mine, ca să pot lua o doză dublă, în speranţa de a dormi patruzeci şi opt de ore până ce trece ziua mea de naştere. Mai bine să aud orice va fi având de spus Buckley.

Îi cer taximetristului să mă lase la birou. Încă tremur, dar mă ţin dreaptă în momentul în care ies din lift, iar apoi mă îndrept direct spre biroul lui Buckley.

— Nu ştiu ce să spun despre cât de legal e să chemi la serviciu pe cineva care e în concediu după un deces în familie! spun eu, rămânând în faţa biroului la care stă Buckley. S-a întâmplat ceva? Ai nevoie de ajutorul meu?

El îmi aruncă o privire îngrozită. Îmbrăcămintea îmi e groaznic de murdară, iar sângele s-a închis la culoare, dar nimeni nu se poate înşela în privinţa naturii petelor lipicioase de pe mâinile şi de pe hainele mele. Cred că părul îmi e vraişte, iar ochii, injectaţi şi adânciţi în orbite. Dacă lui Phoebe i se părea că semăn cu mama înainte, ce ar spune acum?

Phoebe. Acum trebuie să fie în operaţie. Mă uit la ceasul de pe perete. Minutarul face, lent, tranziţia între 1.10 şi 1.15. Preţ de o clipă, totul mi se întunecă pe dinaintea ochilor şi sunt sigură că zgâlţâi din nou clanţa uşii de la bucătărie. Inima îmi bate tare şi lumea se învârte cu mine. Apoi îl văd pe Buckley, dar văd şi clanţa uşii, cele două imagini suprapunându-se printr-un efect de coală de calc.

Te uită, o lumânare, o carte şi un clopot…

Tresar la auzul cântecului care îmi izbucneşte în minte.

— Emma!

Buckley e în picioare. Buzele i se mişcă, şi-i citesc pe ele, dar nu aud

cuvintele.

— Emma, te simţi bine?

Închid ochii vreme de o clipă, iar atunci când îi redeschid, imaginea casei mele a dispărut, din fericire, şi nu mai rămâne decât cea a biroului confortabil în care mă aflu. Dar mâna dreaptă mi-a rămas întinsă şi bâjbâie, nehotărâtă. Am zgâlţâit, în faţa şefului meu, clanţa unei uşi invizibile!

— Scuze, mormăi eu, lăsându-mă să cad pe scaunul aflat de cealaltă parte a biroului. Am avut o dimineaţă grea. Sora mea a fost lovită de o maşină. Vin de la spital.

Îmi acopăr o mână cu cealaltă. Ce-a fost asta? O halucinaţie? Mâine împlinesc patruzeci de ani. Înnebunesc, fără ca procesul ăsta să fie unul discret.

„Fii atent ce spui, Angus Buckley, cine ştie de ce sunt în stare!”

— Dacă m-ai chemat în legătură cu Parker Stockwell şi cu felul în care i-am vorbit atunci când m-a sunat, să ştii că-mi pare rău, dar că n-ar trebui să fiu hărţuită sexual în timpul weekendului, pentru binele firmei. Iar…

— N-are legătură cu Parker Stockwell, răspunde el, dregându-şi glasul. Şi, ca să fie limpede, află că sunt de acord cu tine. Sunt sigur că Parker n-a intenţionat să te hărţuiască, dar nicio persoană din echipă nu trebuie să se simtă stânjenită din cauza purtării unui client. Îţi cer iertare dacă invitaţia la cină te-a făcut să te simţi astfel.

Mă aşez mai bine pe scaun. Dacă Buckley s-a pus la punct cu problema atitudinilor sexiste la locul de muncă, trebuie să mă fi chemat aici pentru o problemă cât se poate de serioasă. Îmi dau seama că-şi ia măsuri de apărare înainte să tragă în mine.

— Atunci, despre ce-i vorba?

— Despre evaluările astea, răspunde el, împingând spre mine nişte coli printate.

Mă uit la hârtie. Trustpilot[{4}] şi Google. Patru evaluări. Cu toatele au ca titlu numele meu.

Nu mi s-a vorbit niciodată atât de nepoliticos. Mă aşteptam la o reacţie de compasiune atunci când am spus că soţul meu a cerut divorţul. Nu să se râdă de mine şi să mi se spună că, probabil, eu eram de vină.

Sunt de-a dreptul şocată! Cum de a fost primită în barou o astfel de femeie? Eu i-am vorbit deschis despre situaţia mea, dar ea m-a numit „fluşturatică” şi mi-a închis telefonul în nas. Cu siguranţă că nu e întreagă

la minte. Ar trebui s-o reclam la Asociaţia Avocaţilor, dar am destule probleme pe moment. O să mă duc în altă parte. Nu apelaţi la această firmă!

Uluită, îmi ridic privirea la Buckley.

— Doar nu crezi o iotă din toate astea?! Adică, murmur, uitându-mă din nou la hârtie, n-am spus niciodată aşa ceva. Nu ştiu cine sunt femeile astea…

Mă opresc. Numele îmi par cunoscute. Parcă îmi amintesc ceva în legătură cu ele.

— Tu singură le-ai sunat. Erau potenţiali clienţi. Rosemary are numele lor înregistrate în evidenţa scrisă pe care o ţine.

— Oricine ar fi reclamantele la care te referi, eu n-am spus niciodată astfel de lucruri!

Buckley oftează prelung.

— De ce ar minţi? Rosemary mi-a spus, îmi destăinuie el pe un ton blând, aplecându-se în faţă, că în ziua în care ţi-a dat documentul ăsta, a existat un incident cu nişte scrisori care trebuiau culese de pe dictafonul tău. O înregistrare stranie.

— Asta a fost altceva, spun eu. E…

Cum să explic? Mă uit din nou la hârtie.

— Astfel de reclamaţii nu sunt decât… calomnii. Ce-i cu femeile astea? De unde ştim noi că sunt persoane adevărate? Ar putea fi cineva care vrea să arunce cu noroi în mine. Ar putea să fie sora mea. Sau Miranda Stockwell. Sau oricine.

— De ce ar vrea cineva să-ţi facă rău? N-are sens! Am sunat-o pe una dintre femeile astea şi mi-a confirmat întreaga discuţie avută cu tine. A apelat la firma Milborough & Brown. Am verificat. Au avut deja o întâlnire preliminară şi e adevărat, femeia îşi caută avocat pentru divorţ, spune el, ţintuindu-mă cu privirea. E limpede că traversezi o perioadă dificilă. Poate că suferi de o tulburare nervoasă. Şi, cu toate că beneficiezi de toată compătimirea noastră, nu putem să acceptăm aşa ceva. Îţi imaginezi şi tu cât de mult rău pot să facă firmei evaluările astea! Trebuie să se vadă că am luat măsuri.

Tăcerea stăruie, plină de subînţeles.

— Mă concediezi?

Chiar şi aşa, stropită de sângele surorii mele, mi-e greu să primesc o

astfel de veste. Mă aşteptam la prelungirea concediului, dar să fiu dată afară? Eram pe cale să devin partener! Acela era viitorul meu.

— Uau!

— N-avem de ales. Regret foarte mult.

Câtăva vreme nu spun nimic, după care mă ridic. Buckley nu pare să regrete deloc, ci emană un sentiment de uşurare. Mă năpădeşte o senzaţie de linişte.

— Înţeleg.

N-am de gând să urlu şi să ţip la el. Descopăr că nici nu sunt foarte surprinsă. Viaţa mea personală se năruie şi e de aşteptat să urmeze viaţa profesională. Ies din biroul lui Buckley fără să mai suflu un cuvânt. Îmi amintesc că le-am sunat pe femeile acelea. Sunt sigură că-mi amintesc. În ziua în care a venit Michelle. Ziua cu dictafonul. Am avut discuţii perfect normale cu acele potenţiale cliente. Le-am ascultat şi le-am spus că puteau să beneficieze de o consultaţie gratuită de jumătate de oră şi că apoi aveam să decidem ce era de făcut. Totul a decurs conform regulilor. Sunt convinsă. Dar cu cât mă gândesc mai bine, cu atât încep să mă îndoiesc mai tare.

Mă duc direct în biroul meu şi adun obiectele care îmi aparţin. N-am nicio fotografie de familie, fiindcă nu e o idee bună ca, atunci când te ocupi de divorţuri, să le aminteşti oamenilor ce au pierdut. Dar îmi iau agenda de birou, pe cea cu numere de telefon şi alte câteva nimicuri, după care le pun pe toate într-o cutie. Sunt sigură că în încăperea asta mai sunt şi alte obiecte care îmi aparţin, dar n-am chef să le caut acum. Nu vreau decât să ies de aici. Obrajii îmi ard şi remarc că Rosemary s-a făcut nevăzută. Şi câtă căldură sufletească părea să emane! Prietenul la nevoie se cunoaşte.

48

În timp ce cobor cu liftul, atât de curând după ce am urcat, nu ştiu dacă să plâng sau să râd. Poate că Robert chiar o să fie nevoit să achite facturile o vreme, dacă numele meu a fost terfelit în cercurile avocăţeşti. Iar el n-o să ne mai irosească economiile de o viaţă pe un bar cumpărat ca să contracareze criza vârstei de mijloc. Poate că o să trebuiască să reducem din cheltuieli. Mâine împlinesc patruzeci de ani. E posibil ca, dacă o iau pe urmele maică-mii, toate astea să înceteze să mă mai privească.

„Ce s-a întâmplat în ziua incidentului legat de dictafon, dacă a fost de ajuns să arunc doar o privire la numerele care o obsedau pe mama, ca mintea să înceapă să-mi joace feste? S-ar putea ca una dintre fiice să fie moartă până mâine-dimineaţă, iar cealaltă, nebună până la căderea nopţii. Mama ar fi foarte mândră!”

— Emma!

Abia atunci când Miranda Stockwell apare în faţa mea, îmi dau seama că mă striga.

— Miranda!

Întâlnirea asta e ultimul lucru de care aveam nevoie.

— Am o zi de doi bani – de fapt, ziua cea mai oribilă din câte există – şi chiar n-am timp pentru…

Dau să trec repede pe lângă ea, dar mă opreşte.

— Te rog! Nu vreau să-ţi fac probleme, ci doar să-ţi cer scuze. Îmi pare rău pentru felul în care ţi-am vorbit şi pentru purtarea mea. Mă refer la faptul că te-am urmărit în seara aceea până la restaurant şi că te-am ameninţat. Eram… ca să fiu cinstită, trebuie să recunosc că scăpasem frâiele şi că eram beată. Şi rănită. Acum înţeleg că tu ţi-ai făcut doar meseria şi că n-ar fi trebuit să mă port aşa. Dar azi sunt trează şi…

Se opreşte şi încruntă din sprâncene, iar ochii ei luminoşi mă cercetează cu atenţie, contemplând sângele uscat de pe mine, precum şi faţa mea devastată. Probabil că aceasta din urmă poartă, de asemenea, urme de sânge.

— Te simţi bine?

Mai că mă pufneşte râsul.

— Sunt cât se poate de bine, Miranda! Aşa că, dacă te dai la o parte, o să pot să continui examinarea ruinei care a devenit viaţa mea.

Ea nu se clinteşte din loc.

— Vrei să bei o cafea? Pari să ai nevoie de una!

— De fapt, am nevoie de nişte răspunsuri. Şi am nevoie ca tu să-mi răspunzi cinstit, fiindcă oricum n-am de gând să întreprind nimic împotriva ta, dar trebuie să ştiu. Tu mi-ai zgâriat maşina şi mi-ai lăsat un bilet pe care scria *TICĂLOASĂ?* Tu mi-ai tăiat cauciucul şi ai scris pe Google cronici false despre mine?

Ea face ochii mari.

— Nu. Parker pretinde cumva că am făcut toate astea? E genul de joc pe care…

— Nu, nu, n-a spus nimic de genul ăsta! Am presupus doar…

— N-am fost eu. Înţeleg de ce ţi-ai închipui că eu sunt vinovata, dar te asigur că n-am făcut nimic, zice ea, luându-mi din mână cutia cu obiectele mele de la birou. Poate că m-am purtat prosteşte în privinţa divorţului, dar nu sunt proastă. Măi, să fie, arăţi ca naiba! Vino cu mine!

★

Douăzeci de minute mai târziu, ne aflăm într-un bar-restaurant care are separeuri ce ne oferă un pic de intimitate, ca să nu se holbeze nimeni la hainele mele pătate de sânge. Ziua asta absurdă a devenit şi mai bizară. Iau prânzul împreună cu Miranda Stockwell. Mai mult de-atât, acum ea e cea care mă compătimeşte pe mine. Cât de repede se schimbă lucrurile!

Bem cafea, iar eu îmi comand şi un coniac mare – am nevoie de ceva de băut în timp ce-i povestesc Mirandei despre dimineaţa pe care am avut-o – şi mâncăm câte un sendviş cu carne de vită. N-am poftă de mâncare, dar Miranda insistă – mai ales după ce am adăugat coniacul la comandă – şi, fiindcă trebuie să conduc, e mai înţelept să mănânc. Energie. Am nevoie de energie. Mă silesc să înghit în timp ce o ascult. E o revelaţie să aud povestea divorţului din punctul ei de vedere, dar trebuie să recunosc că ceea ce spune are noimă.

— Mă aşteptam să se poarte ca un adult, mărturiseşte ea. În schimb, l-am lăsat să mă învârtă pe degete şi să se joace cu mintea mea până când a convins pe toată lumea că eram nebună. Mă aducea în stare să urlu la telefon şi să gonesc până acasă în căutarea lui, iar după ce plecam de acolo, îl plătea pe unul dintre angajaţi să-i taie toate hainele, ca să pară că eu o făcusem. Atât de multe lucruri de genul ăsta, până când am ajuns şi eu să cred că o luasem razna. O femeie în vârstă de aproape patruzeci de ani, fără loc de muncă, în plină cădere nervoasă!

— Suntem două! exclam eu, toastând cu paharul de coniac, în timp ce mi se răceşte cafeaua.

— Şi a făcut totul ca să păstreze băieţii. Nu-i vrea în preajma lui, dar nu vrea nici ca ei să rămână la mine. Încearcă să-i facă să mă urască. Iar eu sunt cea nebună?! Din fericire, fiii mei sunt isteţi, după cum am constatat. Şi-au cumpărat telefoane cu cartelă, ca să poată vorbi cu mine fără ştirea tatălui lor. Încerc să nu le spun lucruri oribile despre el – şi aşa mă simt vinovată pentru toate certurile din trecut şi pentru tot ce i-am forţat noi, ca părinţi, să trăiască, dar Dumnezeu ştie cât îmi e de greu, fiindcă Parker e un sociopat.

— De ce te-ai măritat cu el?

Mintea mea e numai pe jumătate prezentă, cealaltă jumătate urmărind ceasul mare, de tipul celor din gări, care se află în mijlocul încăperii şi care a trecut de 2.15. Mai iau o gură de coniac şi aud cuvintele *ei* ca de sub apă: *„O, iată-te!”*

Mă aud şoptind asta în momentul în care aud ticăind minutarul, ajuns la 2.20. Preţ de o clipă, nu văd decât beznă şi cred că, poate, eu sunt *mama*, sau că ea e în locul meu. Apoi mintea îmi revine în prezent, aici, în restaurant, unde Miranda spune ceva despre cât de tânără era, cât de uşor de impresionat, şi despre cât de chipeş era Parker pe vremuri.

— Cred că-mi pierd minţile, spun eu dintr-odată. Nu e vorba doar de o criză nervoasă. Înnebunesc de-a dreptul. Am asta în sânge. În gene sau oriunde altundeva o fi înscrisă nebunia. E moştenire de familie. Aşa crede şi soţul meu.

Mă uit la ea, aşteptând-o să intervină cu obişnuitele platitudini, dar n-o face, ci se mulţumeşte să mă asculte. Eu continui:

— În adâncul sufletului, am senzaţia că cineva încearcă să facă rău familiei mele. Iată de ce nu mai pot să dorm. Însă încep să cred că toţi ceilalţi au dreptate şi că totul e doar în mintea mea. Poate că de mine îmi e frică. Vezi tu, nu ştiu dacă nu cumva am împins-o pe sora mea în faţa acelei dube. Nu cred că am făcut-o, dar nu ştiu sigur. Asta trebuie să fie definiţia nebuniei, nu? Iar săptămâna trecută, într-o dimineaţă în care am vrut să-l duc la scoală pe Will, înlocuindu-l pe Robert, soţul meu a ieşit din casă fiindcă trebuia să ia laptele şi s-a tăiat în cioburile unei sticle sparte. Am crezut că, probabil, copiii din vecini au spart sticla. Dar e prea mare coincidenta…

— Ce coincidenţă? întreabă Miranda, oprindu-se din mâncat. Nu înţeleg!

— Mama mea păstra toate sticlele de lapte, unele dintre ele fiind încă pline de lapte stricat, făcute stivă pe blatul dulapului din bucătărie. Refuza să le scoată în faţa uşii. Spunea că era posibil să le spargă cineva şi că eu şi sora mea ne-am fi tăiat în cioburi, iar apoi n-am mai fi putut să mergem la şcoală, explic, privind-o pe Miranda şi sorbind din paharul de coniac. Ei bine, exact asta i s-a întâmplat lui Robert, iar eu *ştiu* bine că el iese desculţ în curte de fiecare dată când trebuie să ia laptele! În noaptea de dinainte, nu reuşeam să adorm. Voiam să-l duc eu la şcoală pe Will. M-am gândit în ultimul timp la mama şi la toată nebunia ei şi poate că acea obsesie a ei mi-a inspirat propria nebunie. Probabil că am spart sticla de lapte ştiind că Robert urma să calce în cioburi.

— Sau, spune Miranda, altcineva a spart sticla, iar întreaga întâmplare nu e decât o coincidenţă.

— Au fost atât de multe!

— Atunci, poate că chiar înnebuneşti.

E brutal de onestă, trebuie să recunosc.

— Cum ai tăia cauciucul unei maşini? întreabă ea.

— Poftim?!

— Spune repede! Cum ai face-o?

— Cu un cuţit de tăiat pâine! exclam eu dintr-odată, iar ea pufneşte în râs. Bine, nu cu un cuţit de tăiat pâine, ci cu un… habar n-am, cu un cutter?

— Ai un cutter?

— Nu ştiu. S-ar putea să am unul pe undeva.

Ea ridică din umeri şi ia o gură de cafea.

— Nu cred că ţi-ai tăiat singură cauciucul. Sincer vorbind, în privinţa asta pari cea mai nepricepută fiinţă. Dar, ca să-ţi răspund la întrebarea care îţi stă pe buze, află că n-am tăiat niciodată un cauciuc. Totuşi, nu vreau să te mint: înainte ca eu şi Parker să ne despărţim, am căutat de câteva ori pe Google informaţii despre cum se face.

— Totuşi, nimic n-are noimă! Ceva se întâmplă în mintea mea, asta-i sigur. Îmi lipsesc din memorie intervale de timp. Fac lucruri pe care nu mi le amintesc.

— Ăsta-i efectul insomniei. Şi, uite, după ce am trecut printr-o criză eu însămi, pot să-ţi spun că e posibil s-o iei puţin razna. Li se întâmplă multora. Mai des decât îţi închipui. Dar nu vreau să zic că ai fi nebună în accepţia pe care o dai tu termenului, adică nu cred că ţi-ai pierdut minţile, ci că treci, pur şi simplu, printr-o perioadă dificilă. De asta vreau să mă fac

psihoterapeut. Lumea în care trăim e josnică uneori şi pune etichete nedrepte. Uite, amândouă trecem prin nişte perioade dificile şi până acum am reuşit să ne descurcăm cumva. Dar asta e o discuţie pentru altă dată. Ceea ce vreau să spun e că, în situaţia de faţă, tu aplici algoritmul „fie-fie”. În realitate, de ce n-ar putea să fie „şi-şi”? spune Miranda, cerând nota de plată printr-un semn.

Îi arunc o privire uluită.

— Adică, da, se prea poate să treci printr-o fază de tulburare mentală. Dar asta nu înseamnă că, în acelaşi timp, nu există o persoană care încearcă să-ţi facă rău!

Ridică alene din umeri, de parcă ar fi franţuzoaică, iar discuţia s-ar purta pe marginea plictisului pe care mi-l provoacă un amant, nu a presupunerii că aş putea să fiu nebună.

— Faptul că sora ta a fost lovită de o maşină nu exclude posibilitatea ca ea să fie cea care ţi-a tăiat cauciucul sau care a făcut toate celelalte isprăvi, nu crezi? Avem de-a face cu două situaţii perfect distincte! spune ea în timp ce trece cardul prin aparatul POS, după care chelnerul pleacă de la masa noastră. În plus, presupun că sora ta ştia despre povestea cu sticlele de lapte la fel de bine ca şi tine.

În minte încep să mi se învârtă din nou suspiciunile cu privire la Phoebe.

— Da. Sigur că da.

— Prin urmare, tot ce spun e că trebuie să ai încredere în instinctul tău. Dacă tu crezi că e ceva în neregulă cu mintea ta, probabil că e. Dar dacă crezi că cineva te vânează, eu aş spune să ai încredere în ce-ţi spun instinctele. Măcar atâta am învăţat şi eu din divorţul prin care am trecut! Oamenii pot să fie foarte alunecoşi atunci când vor să te scoată din joc.

Are dreptate. Mă uit la ceas.

Te uită, o lumânare, o carte şi un clopot.

Poate că într-adevăr înnebunesc. Dar chiar şi aşa, poate că, în acelaşi timp, cineva vrea să-mi facă rău. Iată două adevăruri care nu se exclud reciproc. Oare Phoebe să fie acel răufăcător din umbră? E posibil să mă lămurească chiar ea, după ce iese din operaţie. Mă uit la sângele uscat de pe mâinile mele, de parcă petele astea ar deţine nişte răspunsuri. Dar sângele lui Phoebe rămâne mut. Nu-mi spune nici dacă sora mea a vrut să-mi facă rău, nici dacă eu am fost cea care a împins-o în mijlocul străzii. Îşi păstrează secretele.

49

— Phoebe a fost lovită de o maşină! spun eu.

Caroline e îmbrăcată în uniforma ei de asistentă medicală, ce îi dă un aer de profesionistă şi de persoană în care poţi să ai încredere, pe când eu dau impresia complet opusă, fiind, aşa cum stau acum în pragul casei lui Caroline, o versiune de duzină a acelei Carrie din cartea lui Stephen King{5}. Mai puţin sânge, dar acelaşi tip de nebunie. Caroline păleşte.

— Poftim?!

— Ştiu cum sună asta. Într-adevăr, e o adevărată dementă! Am vrut să port acea faimoasă discuţie cu Phoebe şi tocmai mă îndreptam spre ea, când, deodată, am văzut-o întinsă pe carosabil. Acum e în operaţie.

În drum spre Caroline, am sunat la spital, dar cei de acolo n-aveau veşti despre starea ei, fiindcă mai întâi trebuie să se termine operaţia, iar pacienta să fie dusă la secţia de reanimare. Până atunci, nu se poate face niciun prognostic.

— Pot să intru?

— Păi… Da, sigur că da! răspunde Caroline, făcând un pas înapoi ca să trec pe lângă ea. Phoebe se simte bine?

— Nu. Nu, deloc, răspund eu cu glas pierit, fiindcă în minte îmi răsună cântecul acela obsedant, care se derulează în buclă, aşa că mi-e greu să simt altceva în afară de iritare. S-ar putea să nu supravieţuiască.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot… le-oi lăsa în urmă…

Te uită, o lumânare, o carte şi un clopot, aminte să-mi aducă.

De când am sunat la spital, cântecul a început să se audă mai tare – fiindcă cei de acolo mi-au spus că Phoebe încă era în operaţie, care se dovedea a fi mai complicată decât crezuseră medicii iniţial –, melodia repetându-mi-se în minte pe când conduceam spre casa lui Caroline. În paralel, m-am gândit şi la afirmaţia Mirandei cum că accidentul lui Phoebe nu exclude posibilitatea ca ea să fi încercat să-mi facă rău.

— Uită-te la astea! o îndemn eu pe Caroline după ce intrăm în bucătărie şi scot din geantă nişte coli mototolite, pe care sunt printate acele evaluări care mi s-au făcut pe internet. Crezi că le putea scrie Phoebe? Eu cred că da.

Ea frunzăreşte paginile, încruntându-se, după care mă priveşte cu atenţie.

— De ce ar face-o? Ce-i asta?

Ţine în mână o altă hârtie, una pe care nu plănuiam să i-o arăt şi care

probabil că s-a amestecat cu celelalte în geantă. Foaia pe care mama a mâzgălit-o de sus până jos cu numele meu.

— O, nimic important! Will a scris-o cu multă vreme în urmă, explic eu, luând-o şi îndesând-o, grăbită, înapoi în geantă. Dar astea – ce zici, cine ar face aşa ceva?

Caroline le citeşte cu atenţie.

— Ce s-a întâmplat în ziua în care au fost scrise evaluările astea? Chiar ai vorbit cu acele femei?

— N-am fost nepoliticoasă cu nişte potenţiali clienţi! răbufnesc eu. Asta s-a întâmplat în ziua aia!

— Eu doar am întrebat.

Îmi înapoiază foile, precaută. Mă aştept să-şi cureţe mâinile cu gel antibacterian, ca şi cum paranoia ar fi un virus pe care ar putea să-l ia de pe acele hârtii.

— Iartă-mă! o rog eu. Totul a venit ca un şoc. Şi am fost concediată. Se pare că am afectat bunul renume al firmei. Dar e posibil ca autoarea să fie Phoebe. Poate că ea m-a sunat. De unde ştiu eu că femeile cu care am vorbit nu erau ea?

— Nu ţi se pare că varianta asta e trasă de păr? Şi cu siguranţă că acum nu e cel mai bun moment să-ţi suspectezi sora! Cum s-a petrecut accidentul? A traversat strada fără să se uite?

— Cineva a spus că a fost împinsă. Sunt sigură că poliţiştii mă suspectează pe mine. Dar n-au nicio dovadă.

Rostesc cuvintele pe nerăsuflate. E greu să gândesc limpede în clipele în care melodia aceea îmi răsună dureros de tare în minte.

— Phoebe e geloasă pe mine. Şi mai e şi felul în care se poartă ori de câte ori se află în preajma lui Robert – simt că e ceva suspect în relaţia dintre ei.

Mototolesc hârtia în mână, iar în minte îmi explodează, fără veste, alte versuri. Îmi strâng tâmplele între palme.

…vede pe geam, întuneric.

Pot să am o părere?

Să pun în mişcare ăst lanţ…

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot…

— Ascultă, Emma! spune Caroline, stânjenită, iar rumoarea muzicii încetează deodată, lăsându-mi în minte o tăcere binecuvântată. Sora ta e în spital. Eşti în stare de soc. Şi eşti obosită. Ce ar fi să te întorci la hotel şi să

încerci să dormi?

Mă uit lung la ea şi apoi, brusc, izbucnesc în râs. *Să încerc să dorm!* O, Doamne, cât de nostim! Râd din ce în ce mai tare, până când încep să sughit.

— Să încerc să dorm… gâfâi eu, acoperindu-mi gura cu palma pătată de sânge, în timp ce râd în hohote.

— Ce-i cu tine? se miră ea.

Îmi dau seama că trebuie să mă adun, fiindcă nu e deloc amuzant, iar asta nu e una din situaţiile în care chicotim împreună, ci râd numai eu, legănându-mă înainte şi înapoi, pierdută în gluma mea sinistră, pe care numai eu o înţeleg.

— Uşor de spus! Aş… o, Doamne, cât aş vrea să pot dormi, bolborosesc, după care izbucnesc din nou în râs.

Caroline mă contemplă, gânditoare. Ochii mei împăienjeniţi o văd neclar, dar în cele din urmă reuşesc să mă adun şi să-mi trag sufletul.

— Te rog să mă scuzi! O, da, cât aş vrea să dorm… Poate că o să reuşesc să fac asta după ce se încheie ziua de mâine. Ziua marii treceri.

Fac, în glumă, o faţă speriată, dar Caroline nu râde, ci continuă să mă studieze, îngrijorată, dusă pe gânduri. Nu pot s-o învinovăţesc.

„Mâine. În sfârşit, după toţi aceşti ani, vine ziua fatidică. Iată-mă pe punctul de a mă transforma în mama.”

Îmi cobor privirile la hainele mele.

— Nu pot să mă duc la hotel îmbrăcată aşa! Îmi pare rău că trebuie să te rog, dar aş putea să fac un duş şi să-mi bag repede hainele la spălat şi uscat?

— Eram pe punctul de a ieşi, răspunde ea, părând agitată. Mai am de făcut două vizite la domiciliu.

E crispată. Încearcă în zadar să pară că se simte în largul ei.

— Te rog! insist, implorând-o de-a dreptul, lucru de care ea îşi dă seama. Promit să nu ating nimic. Şi doar ştii unde locuiesc! încerc eu să glumesc, reuşind doar să-mi dau şi mai mult pe faţă disperarea. După ce se termină totul, promit să mă revanşez faţă de tine!

— Bine, se învoieşte ea în cele din urmă, deşi, la drept vorbind, pare mai degrabă încolţită decât dispusă. Mă întorc repede. Detergentul de rufe e sub chiuvetă.

— Îţi mulţumesc din suflet!

Aş vrea s-o îmbrăţişez, dar nu câtă vreme port hainele astea.

— Cu plăcere!

Îmi zâmbeşte, iar eu mă relaxez preţ de o clipă. Dar apoi surprind privirea pe care mi-o aruncă în drum spre uşă.

De cum pleacă, urc scările, gata să izbucnesc în plâns. Ştiu cum m-a privit.

Jenată. Speriată. De parcă aş fi labilă psihic şi periculoasă.

„Poate că are dreptate!”, cuget eu în timp ce privesc cum, pe măsură ce apa fierbinte îmi biciuieşte trupul obosit, sângele rozaliu al lui Phoebe dispare prin scurgerea duşului. „Nu vreau decât să dorm!”

Îmi amintesc cum, cu toţi acei ani în urmă, mama îmi şuiera aceleaşi cuvinte. Apoi mă pornesc pe plâns, descoperind înlăuntrul meu, pentru prima dată în viaţă, un sentiment de milă faţă de ea.

După ce m-am uscat, iau cartea de Ian Rankin şi o duc înapoi în camera de oaspeţi. Într-o doară, scot una dintre fotografiile înrămate ale căror capete se iţesc dintr-o altă cutie. Fotografia, făcută în faţa unei catedrale vechi, înfăţişează o femeie zâmbitoare, aşezată într-un scaun cu rotile. O Caroline mai tânără, având în jur de douăzeci de ani, stă în spatele scaunului. Asemănarea dintre cele două e izbitoare, aşa că femeia care zâmbeşte trebuie să fie mama lui Caroline. Probabil că s-au fotografiat în timpul uneia dintre acele excursii pe care le fac împreună mamele şi fiicele. Caroline nu priveşte la aparatul foto, ci la mama ei, veghind-o. Pare stânjenită, poate din pricină că i-au cerut unui străin să facă fotografia, aşa că ea, obligată să pozeze, se simte nefiresc.

Mă mai uit la câteva. Cele mai multe sunt cu Caroline, dar există şi unele în care apare o pisică ce trebuie să fi fost cândva animalul lor de companie. La fundul cutiei e o fotografie de familie mai veche – judecând după îmbrăcămintea protagoniştilor, trebuie să fi fost făcută prin anii ’90. O văd pe Caroline, în vârstă de vreo şase ani, îmbrăcată într-o uniformă şcolară îngrijită, care pare să fie a unei şcoli private, un pic cam prea demodată şi un pic cam prea mare de ea. Fotografia a fost făcută în prima zi de şcoală. Caroline e încadrată de mama ei, subţire şi frumoasă, şi de tată, iar ambii părinţi radiază de mândrie. Noua mea prietenă n-a pomenit niciodată de tatăl ei, iar eu m-am gândit că maică-sa a devenit infirmă din cauza vârstei, nu din cauza vreunui accident. Cu toţii avem secrete de familie, presupun. Răni pe care nu vrem să le deschidem.

Pun fotografia la loc şi apoi cobor la parter. Am destule probleme cu familia mea, aşa că nu pot să mă mai gândesc şi la ale ei.

În sfârşit, mă îmbrac din nou în hainele mele curate şi uscate şi, având

părul şi pielea spălate, mă simt ceva mai aproape de o fiinţă umană sănătoasă mintal. Destul de sănătoasă încât să mă uit la telefon, întrebându-mă ce anume ar trebui să fac ca să mă pot interna într-o clinică vreme de câteva zile şi să fiu evaluată. Ar trebui s-o întreb pe doctoriţa Morris, dar nu vreau. Plănuiesc să rămân anonimă cât timp culeg informaţiile care mă interesează. Dacă vorbesc cu cineva despre asta, iar apoi mă trezesc că nu mai pot să dau înapoi, că sunt închisă la spitalul de nebuni şi că nu mai am cum să ies de acolo?

„Dacă se întâmplă ceva cu familia mea?”

Ei, n-o să se întâmple nimic cu familia mea. Ăsta-i un gând ridicol! Unul paranoic. Îmi iau telefonul şi caut pe internet date despre efectele insomniei. Dar regret pe dată că am făcut-o.

…Privarea de somn pe perioade lungi poate să genereze o multitudine de experienţe, printre care se numără tulburările de percepţie şi halucinaţiile. Însă nu s-a găsit răspunsul la multe întrebări legate de posibila înrăutăţire a simptomelor în timp, fenomen care poate să ducă la o decompensare psihotică…

Tulburări de percepţie. Halucinaţii. Decompensare psihotică.

Inspir adânc şi pun mâna pe telefon, ca s-o sun pe doctoriţa Morris, însă tocmai în clipa aceea primesc un apel. De teamă, inima mi se opreşte în loc. Nu cunosc numărul, dar e cel al unui telefon fix. Spitalul. Phoebe. Încă n-ar trebui să fi ieşit din operaţie. Ce s-a întâmplat? Oare e… Mă uit la ecran, gura îmi e uscată, iar sunetul de apel continuă. Într-un târziu, mă forţez să răspund.

— Emma Averell la telefon! spun eu cu o voce surprinzător de normală, chiar dacă pumnul celeilalte mâini mi-e încleştat.

„O, Doamne, te rog, dă să nu fie nimic rău! Te rog!”

— O, bună, Emma! răsună vocea de la celălalt capăt al conexiunii. Sper că n-am nimerit într-un moment nepotrivit. Cei de la Hartwell mi-au dat numărul tău de telefon şi mi-au spus că pot să te sun. Sunt Nina Harris. Am fost prietenă cu mama ta.

50

— Emma!

Credeam că Nina e de vârsta mamei mele, dar de cum deschide uşa, îmi dau seama că e mai tânără cu vreo zece ani. Aşadar, are în jur de şaizeci şi cinci. Părul încărunţit îi ajunge până la umeri, e îmbrăcată cu pantaloni de yoga şi cu o tunică largă. Emană un aer de relaxare, iar faţa i se destinde acum într-un zâmbet încântat.

— Ei, aş recunoaşte oriunde părul ăsta frumos! Ce mult seamănă cu cel al Patriciei! Intră, te rog!

— Mulţumesc! Şi vă sunt recunoscătoare că aţi fost de acord să mă primiţi.

O urmez înăuntru. Nina are o casă elegantă şi decorată deloc ieftin, iar sub izul de lumânări cu aromă de santal mi se pare că simt miros de marijuana. Arată ca o hipiotă din clasa de mijloc, iar în momentul în care trec pe lângă rafturile cu cărţi din hol, bănuielile îmi sunt confirmate. Văd cărţi de bucate vegane şi manuale de meditaţie. Sunt sigură că zăresc şi cărţi despre spiritualism, ba chiar şi un volum intitulat *Proiecţii astrale şi cum să le realizezi acasă.* Un astfel de titlu mă face să zâmbesc. Nu cred în astfel de prostii, dar îmi place faptul că ea crede.

— O, nu trebuie să-mi mulţumeşti, pentru mine e o mare bucurie să te văd! Mă gândesc deseori la tine.

Mă conduce în bucătărie şi apoi ieşim într-o grădină în care se află un pavilion. Acolo, pe o masă, e pregătit un ceai servit într-un frumos set oriental.

— Am făcut ceai chinezesc. Îţi place? Am vin, bere sau cafea, dacă preferi. Eu nu prea beau cafea şi nici alcool.

Mă uit în scrumiera în care se află o ţigară cu marijuana, iar Nina ridică din umeri.

— Ştiu că sunt prea bătrână, dar am fumat asta de când mă ştiu. Mă ajută să mă calmez şi-mi păstrează încheieturile suple. Predau yoga, Pilates şi meditaţie la centrul de îngrijire holistică de lângă parc.

O găsesc guralivă şi prietenoasă, aşa că iau loc, încântată, în timp ce ea toarnă ceaiul.

— N-am ştiut niciodată cât de mult îţi aminteşti – sau cât vrei să-ţi aminteşti – despre primii tăi ani de viaţă, continuă ea. Probabil că Phoebe

îşi aminteşte mai multe, nu?

Dau din cap în semn că da.

— Aşa spune ea. Dar nu ştiu cât îşi aminteşte cu adevărat din perioada de dinainte de noaptea aceea. Din săptămânile de până atunci.

N-am nici cea mai mică intenţie să-i povestesc despre accidentul lui Phoebe sau despre problemele mele. M-am machiat şi mă simt curată şi revigorată după duşul făcut; s-ar putea să arăt puţin obosită, dar, în rest, sper că pot să trec drept o persoană normală.

— Noi două nu prea discutăm despre chestiunea asta. Nu ne vedem des. Cel puţin, nu ne-am văzut în ultimii ani.

— Se mai întâmplă. Cred că mi-am văzut fratele doar de trei ori de când s-a mutat în Australia, acum patruzeci de ani. Dar n-am fost niciodată apropiaţi, aşa cum sunteţi voi două, spune ea, iar chipul i se întunecă de tristeţe. În noaptea aceea v-aţi ţinut tot timpul de mână. Vă agăţaţi una de cealaltă. Îmi amintesc că un poliţist a încercat să vă separe, iar Phoebe a urlat la el să vă lase în pace. V-am învelit în aceeaşi pătură, de parcă eraţi gemene siameze, iar apoi am chemat ambulanţa pentru mama voastră.

Mă uit lung la Nina, surprinsă.

— Eraţi acolo?

— Dar chiar că nu-ţi aminteşti prea multe! remarcă ea, trăgându-şi un genunchi sub bărbie, mlădioasă ca o pisică, după care îşi aprinde o ţigară. Da, voi două aţi venit acasă la mine. Aţi alergat prin ploaie. Ude până la piele şi îngrozite.

— *Doamna cea cumsecade!* exclam eu, făcând ochii mari, fiindcă trecutul tocmai a prins din nou formă în mintea mea. Aşa vă spuneam!

— Vorbeşti serios? Mă bucur să aud asta. Locuiam într-un apartament mic, la parterul vilei de la capătul străzii. Mama ta s-a purtat foarte frumos cu mine. Aveam grijă una de alta. Cred că ăsta-i motivul pentru care, după aceea, m-am întrebat şi m-am tot întrebat dacă aş fi putut să fac ceva ca s-o opresc. Dar nu cred că s-ar mai fi putut face ceva. Întreaga întâmplare a fost un şoc pentru mine. Ştii, îmi doream ca autorităţile să mă fi lăsat să vă cresc eu. Am fost foarte supărată că nu mi s-a permis să vă păstrez nici măcar în plasament. Mai ales după tragedia petrecută cu familia aceea. Iar apoi aţi ajuns din nou în case diferite, deşi aţi fi putut să rămâneţi cu mine de la bun început. V-aş fi iubit ca pe copiii mei.

Mi se învârte capul. La asta nu mă aşteptam.

— Aţi vrut să ne păstraţi?

— Desigur! O iubeam pe mama voastră. Şi pe voi vă iubeam. Le-am declarat autorităţilor că, dacă era necesar, aş fi putut să mă mut, având în vedere că locuiam prea aproape de fosta voastră casă, spune ea, dând uşor din cap. Dar cei de la serviciul de protecţie a copilului nici n-au vrut să audă. Eram o femeie în vârstă de douăzeci şi nouă de ani, victimă a violenţei domestice. Poliţia avea înregistrate mai multe incidente care surveniseră înainte să fug de la soţul meu, iar în documentele respective îmi apărea numele, fireşte. Printre altele, el se făcea vinovat de a-mi fi provocat un avort spontan, în urma căruia am rămas sterilă.

Vorbeşte pe un ton detaşat, dar în ochii ei cenuşii, în spatele fuioarelor de fum, văd năluca unei vieţi care ar fi putut să fie total diferită faţă de cea pe care a trăit-o.

— Chiar dacă, în tot acel incident, eu am fost victima, nu eram considerată îndeajuns de stabilă emoţional ca să pot bifa toate criteriile din formularele autorităţilor. N-aveam o casă destul de mare. Nu câştigam destul. Fusesem prea apropiată de mama voastră. În esenţă, cei de la protecţia copilului au hotărât că nu eram destul de bună. Şi cu asta, basta! Totuşi, te-am căutat şi te-am găsit, adaugă ea, privindu-mă pe deasupra ceştii de ceai. Da, am făcut-o pe vremea când învăţai la universitate. Erai însărcinată. Păreai foarte fericită, iar tu şi Phoebe locuiaţi împreună. Aflând toate astea, m-am gândit că n-aş fi făcut bine dacă reînviam trecutul. Aşa că nu te-am contactat. Poate că asta a fost o greşeală. E greu să evaluezi corect lucrurile pe moment, nu crezi? Mă gândesc că de aceea e atât de minunat să priveşti totul în retrospectivă.

Revelaţia asta uluitoare îmi dă un licăr de speranţă. E posibil ca, dacă Nina mă ajută să înţeleg trecutul, să scap de teama că o să-l fac să se repete.

— N-aveaţi nicio bănuială că mama noastră urma să facă ce a făcut? întreb, deşi, pentru mintea mea de avocat, e greu de crezut că prietena mamei n-a bănuit nimic. Cu siguranţă că vedeaţi că se ducea de râpă, că nu dormea…

Încerc să nu pară c-o acuz, dar e greu. Nu pricep nimic din toată povestea asta.

— Ştiu ce spui. Înţeleg că, din punctul tău de vedere, situaţia de atunci poate să pară o nebunie, dar o cunoşteam pe mama voastră de dinainte să te naşti tu. Mi-a fost cea mai bună prietenă. Câtă vreme a fost prezent tatăl vostru, n-o prea vedeam. Nu cred că soţul îi dădea voie să iasă prea des – era prea frumoasă ca să trăiască alături de un om atât de coleric. El era mai

în vârstă decât mama ta şi-i purta ranchiună pentru frumuseţea ei, aşa cum i-a purtat ranchiună şi lui Phoebe, după ce s-a născut. Deşi Patricia n-a vrut un al doilea copil, el a insistat să mai aibă unul. Iar de îndată ce te-ai născut, tatăl tău a dispărut. Ţi-a împovărat mama cu responsabilităţi, iar apoi a părăsit-o. A plecat în sud, în Cornwall, cred, ca să trăiască alături de o femeie pe care a cunoscut-o într-o delegaţie de serviciu. După câţiva ani, a murit într-un accident pe mare. Aşa a reuşit Patricia să se descurce cu banii după ce lucrurile au luat o turnură proastă. Asigurarea lui de viaţă a achitat ratele la casă.

Nu pun alte întrebări despre tatăl meu, deşi e ciudat să aud vorbindu-se de el ca despre o persoană în carne şi oase, în loc să fie un simplu cuvânt – substantivul comun „tată”, fără formă sau semnificaţie. Dar chiar şi după toate grozăviile pe care le-am aflat până în momentul de faţă, tot mă doare s-o aud pe Nina spunând că mama nu m-a vrut.

— Nu mă surprinde să aflu că am fost un copil nedorit. Phoebe spunea că atunci s-a schimbat mama – după ce m-am născut eu. Probabil că m-a urât.

— O, Doamne, nu! Să nu-ţi închipui una ca asta! mă conjură Nina, aplecându-se spre mine şi ţintuindu-mă cu privirea. Te-a iubit ca o leoaică! Foarte, foarte mult! Din clipa în care te-ai născut. Vă iubea pe amândouă, dar tu, fiind fetiţa ei cea specială, aveai ceva care o transforma într-o fiară. Voia să te apere. Nu şi-a dorit un al doilea copil, fiindcă… vezi tu, în familia ei, al doilea născut avusese întotdeauna… probleme.

— Adică suferise de nebunie? întreb eu, iar stomacul îmi fierbe şi, dintr-odată, îmi simt gura năclăită. Ştiţi, mama îmi spunea că o să înnebunesc într-o bună zi, la fel ca ea.

— „Nebunie” e un cuvânt prea tare!

— Nu cred că ceea ce i-a făcut lui Phoebe s-ar putea numi altfel.

— Poate că nu, spune Nina, umplându-mi din nou ceaşca. Însă Patricia era o femeie atât de grijulie faţă de ceilalţi! „Receptivă” ar fi termenul care s-o descrie. Dar întotdeauna a fost un pic fragilă. Deşi „fragilă” nu e cuvântul potrivit… Eterică! Uneori spunea că fusese *alcătuită greşit.* Că avea gene proaste. Mama ei i-o repeta adesea; de fiecare dată când fiica ei greşea, îi spunea că asta se întâmpla fiindcă era a doua născută. *Sânge rău.* A făcut-o pe Patricia să fie bântuită de trecut. Înfricoşată de el. Dar pe tine te iubea foarte mult. Avea atâta mândrie în ochi ori de câte ori vorbea despre tine! Cât de deşteaptă erai, cum învăţaseşi să citeşti mai devreme decât toţi

ceilalţi copii, cum o făceai să râdă, cum reuşeai s-o scoţi pe Phoebe din toanele ei sumbre!

Mă întreb unde s-au dus toate rudele astea – fraţii mamei şi părinţii ei – după ce eu şi Phoebe am rămas orfane. N-a venit nimeni să ne ceară, deşi sunt sigură că cei de la serviciul de protecţie a copilului i-a contactat. Poate că ne-au abandonat fiindcă eram două. Sau fiindcă nu voiau să aibă nimic de-a face cu cel de-al doilea copil, cel cu *sânge rău?* Cel puţin, dacă-mi pierd minţile de tot, îmi spun în sinea mea, făcând haz de necaz, n-o să trebuiască să-mi fac griji din punctul ăsta de vedere. Phoebe e mai mult decât dornică să intre în rolul din care încearcă să mă alunge şi să-mi fure familia.

— Prin urmare, ce s-a întâmplat cu mama? întreb eu. Ce s-a schimbat la ea?

— Nu pot să-mi dau seama, răspunde Nina, oftând. Bineînţeles că gogoriţa asta legată de cel deal doilea născut n-are nicio noimă, iar Patricia o ştia foarte bine. De parcă genele ar avea habar al câtelea copil eşti! Ridicol, nu-i aşa? Mama ta râdea de ideea asta şi vorbea despre cât de duşi cu mintea trebuie să fi fost cei din familia ei ca să-i dea crezare. Nu că s-ar fi întâmplat cu fiecare al doilea născut. Uneori, boala sărea peste generaţii întregi. Iar eu mă gândesc că, dacă te uiţi la mai toate familiile, în fiecare generaţie se găseşte cineva căruia, la un moment dat, îi e greu să facă faţă vieţii, aşa că nu se poate spune că există un blestem care să fi căzut asupra numelui Bournett.

— E un mod simpatic de a descrie nebunia!

Iau o gură de ceai. Mă bucur că Nina are ceşti groase, de ceramică orientală, aşa cum vezi într-un restaurant chinezesc. Dacă ceaşca ar fi fost mai delicată, probabil că aş fi spart-o, atât de tare o strâng în mână.

— Patricia era îngrozită. Pentru tine. Privind înapoi, îmi dau seama că totul a început după ce te-ai născut. Mai întâi, lucruri nesemnificative. Îşi făcea griji tot timpul cu privire la locul în care te aflai. Chiar dacă Phoebe era mai aventuroasă şi mai predispusă la accidente, mama voastră intra în panică dacă nu te vedea. De parcă ai fi fost mereu în primejdie. Apoi avea momente ciudate, în care o găseam uitându-se în gol şi în care trebuia să mă răstesc la ea ca s-o scot din starea aceea. Spunea că era pierdută în gândurile ei, iar apoi râdea şi momentul trecea. Nu-mi puneam întrebări. Dar în acel ultim an, episoadele s-au înteţit şi mi-am dat seama că şi pe ea o îngrijorau.

Nina trage iarăşi prelung din ţigară, apoi adaugă:

— Ziua în care mi-am dat seama că se putea să fie ceva în neregulă cu Patricia a fost cea în care aproape că a dat foc casei. Am trecut pe la ea într-o după-amiază, ca să-i înapoiez o carte, am intrat – dacă era acasă, întotdeauna lăsa uşa din spate descuiată – şi am descoperit o tigaie fumegând pe plită, gata să ia foc. Mama ta era la etaj. Privea cu ochi ficşi pe fereastra din hol, care dădea în grădină. Tu trăgeai de ea, plângând în hohote. În momentul în care am ajuns la tine, ţipai ca scoasă din minţi, atât de tare, încât am crezut că te răniseşi grav. Aveai faţa roşie ca focul şi ţipai întruna: „Mami, mami!”, dar ea nici nu-şi dădea seama că erai acolo. Stătea încremenită ca o statuie, cu ochii aţintiţi undeva în grădină, cu palmele lipite de geam şi cu gura deschisă. Abia după ce am scuturat-o, şi încă foarte tare, şi-a revenit.

Simt că mă furnică pielea. Nu-mi amintesc ziua aceea, dar e adevărat că am cumpărat o casă cu o fereastră frumoasă, care dădea spre grădină, şi că am stat în faţa ei noaptea, la fel cum Nina o descrie pe mama: cu palmele lipite de geam şi cu gura deschisă. Amintindu-mi că Will m-a găsit în starea aceea, mă înfior de durere. Şi oare m-a auzit…?

— Atunci am auzit-o pentru prima oară rostind numerele, spune Nina, continuându-mi gândul, iar mie îmi vine să plâng.

În momentul în care Will m-a găsit în faţa ferestrei, rosteam acele numere. Timpul se înfăşoară din nou în jurul lui însuşi, eu şi mama mea, reflexii în oglindă. Oare Nina a zgâlţâit-o de braţe pe mama, aşa cum l-am zgâlţâit şi eu pe Ben? La fel cum m-a zgâlţâit mama pe mine, strigându-mi că nu voia decât să doarmă?

— După ce şi-a dat seama că era ceva în neregulă cu ea, mama ta a fost consternată. Şi îngrozită, adaugă Nina. Am mers cu ea la medic şi i-au făcut toate testele, dar n-au găsit nicio problemă. În orice caz, nicio problemă fizică. După aceea, s-a închis în sine oarecum. Eram îngrijorată. Îţi aminteşti de exerciţiile de instrucţie?

— Ce exerciţii de instrucţie?

Îmi răscolesc amintirile, dar nu găsesc nimic.

— Se temea să nu se repete cumva incidentul cu tigaia de pe foc, aşa că v-a învăţat pe tine şi pe Phoebe să daţi fuga la mine ca să cereţi ajutor. Dacă se întâmpla să fiu plecată, trebuia să vă duceţi la Christine Wright – bibliotecara care locuia pe strada următoare, al cărei soţ era mereu acasă, fiindcă suferise un accident de muncă şi-i fusese afectată coloana vertebrală.

Îmi amintesc că Phoebe m-a luat de mână şi că am alergat, prin ploaie, spre casa *doamnei celei cumsecade.* Phoebe n-a vorbit niciodată despre exerciţiile de instrucţie. Însă şi le aminteşte, cu siguranţă. Dar oare câte ne rămân în amintire? Memoria. Ne bazăm pe ea atât de mult, ca să ne evaluăm pe noi înşine şi pe cei din jur, dar în realitate ne amintim atât de puţin! Numai frânturi de emoţii, un miros, o clipă. Capul ne e plin de fişiere corupte. Pagini care lipsesc, altele fiind rupte sau arse. Discuri de memorie care nu mai pot fi citite. Amintirile sunt ca timpul, ne scapă mereu printre degete.

— Cu cât timp înainte ca mama să împlinească patruzeci de ani se petreceau toate astea?

— Abia în ultimele câteva săptămâni au început să se acumuleze motivele de îngrijorare. Probabil că perioada asta ţi s-a părut mai lungă fiindcă erai atât de mică, însă în realitate n-a fost deloc aşa. O iubeam pe Patricia, dar dacă aş fi crezut că eraţi în pericol, i-aş fi chemat fără întârziere pe asistenţii sociali de la serviciul de protecţie a copilului. Şi la fel ar fi făcut şi personalul şcolii la care învăţaţi tu şi Phoebe. Iar Patricia ne-ar fi mulţumit tuturor. Nu, lucrurile s-au petrecut foarte repede. Ea a început să încuie uşa din spate, lucru pe care l-am interpretat ca pe un semn că nu mă mai voia prin preajmă. Cred că la momentul acela încetase să mai aibă grijă de casă şi poate că, într-o oarecare măsură, încuiatul uşii a fost un semnal legat de asta, dar apoi a devenit altceva.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Mama ta a venit la mine cu o săptămână sau două înainte de acea noapte de pomină. Slăbise şi era înlăcrimată. Spunea că voia să ceară ajutor medical la o clinică de psihiatrie precum era cea în care fusese internată străbătuşa ei. Spunea că nu putea să doarmă. Avea sentimentul că urma să se întâmple ceva. Spunea că ajunsese obsedată de anumite lucruri. De sticlele de lapte sparte. De numerele acelea pe care le bâiguia tot timpul. Verifica mereu uşa din spate. De multe ori, nu ştia cine era sau unde se afla. Avea tot mai multe momente de absenţă, de parcă mintea i se golea în întregime, iar apoi, după ce-şi revenea, îşi dădea seama că se afla în altă cameră. Spunea că o înspăimânta presimţirea că urma să se întâmple ceva rău, sau că cineva urma să-ţi facă rău, iar acum începea să creadă că răul era ea.

„O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne!”

Cât de mult îmi doresc să nu fi venit aici!

Nu ştiu ce răspunsuri aşteptam, dar tot ce spune Nina mi se înfige în inimă ca un cuţit. Înnebunesc, la fel ca mama. Aceleaşi ticuri. Aceleaşi clipe de pierdere. Sunt fiica mamei mele. A doua născută. Undeva, în adâncul minţii, mi-am amintit totul, iar acum îi repet gesturile. Ca un copil agresat, care devine, la rândul lui, agresor.

— I-am spus că, cel mai probabil, totul se datora insomniei. Cunoşteam un drogat care nu dormise timp de o săptămână şi ajunsese paranoic, iar în timpul zilei avea accese de somnambulism şi era în pragul unei crize de epuizare nervoasă, dar apoi i-am dat nişte sedative şi a dormit patruzeci şi opt de ore fără întrerupere. Patricia spunea că a încercat cu pastile, dar că n-aveau efect. Spunea că jumătate din timp nu mai ştia cum o chema, iar capul îi era plin de lucruri pe care nu le înţelegea. I-am cerut să mai aştepte câteva zile, povesteşte Nina, privind în jos, şi dacă tot nu putea să doarmă, atunci aveam să merg cu ea la medic, iar voi, fetele, puteaţi veni să staţi cu mine o vreme, până când îşi revenea mama voastră.

Nina îşi înalţă capul şi nu-mi dau seama dacă e din cauza norului care traversează după-amiaza târzie, sau a încărcăturii emoţionale a poveştii pe care tocmai mi-a spus-o, dar deodată pare mai bătrână.

— Desigur, nu s-a întâmplat aşa, continuă ea cu glas scăzut. Nu ne-a mai ajuns timpul. Să ştii că mama ta te-a iubit foarte mult. Cred că asta a făcut-o să se prăbuşească atunci când ai găsit-o în cameră, cu Phoebe. În momentul în care şi-a dat seama ce făcea, revelaţia aceea a fost prea mult pentru fragila ei sănătate mentală.

— Poate că aveţi dreptate, spun eu. Nu cred că o să aflăm vreodată. Dar îmi pare rău că nu-mi amintesc de dumneavoastră. Şi că până acum n-am apucat să vă mulţumesc că aţi avut grijă de noi.

Se uită la mine, uşurată că n-o acuz de nimic, iar asta îmi frânge inima. Efectele a ceea ce a făcut mama au atins atâtea vieţi!

— Şi-mi mai doresc să fi putut locui cu dumneavoastră. Ar fi fost foarte bine pentru noi şi cred că ne-aţi fi oferit o copilărie mult mai fericită.

Îi dau lacrimile şi-mi ia mâna, peste masă, în mâinile ei.

— Îţi mulţumesc! spune ea pe un ton încărcat de emoţie. Văzându-te, mi-am amintit totul. Patricia ar fi atât de mândră de tine! De amândouă fiicele ei. Sunt sigură de asta.

Îi zâmbesc, dar simt cum transpir pe sub bluză şi cum mă furnică de-a lungul bretelei sutienului. Ştiu că, probabil, ar trebui să fac ceea ce urma să facă mama. Să mă internez undeva. Dacă mai aveam nevoie de dovezi

înainte de vizita asta, acum concluzia se impune de la sine. Îmi pun familia în pericol. Eu sunt cea care îşi pierde minţile. Şi totuşi, *totuşi*, chiar şi după ce am auzit toate astea, corpul îmi vibrează de teama paranoică că cineva vrea să facă rău familiei mele. Dacă sunt închisă undeva, cum o să-l pot opri? Am văzut destule filme şi emisiuni TV ca să înţeleg cum sunt locurile de genul ăsta. Chiar dacă te internezi voluntar, n-ai voie să pleci oricând doreşti, aşa că ce s-ar întâmpla dacă m-aş răzgândi? Nu pot să stau prea departe de copiii mei. Pur şi simplu nu pot.

— …şi, desigur, odată ce Patricia a fost mutată în aripa cu securitate scăzută, am avut voie s-o vizitez în condiţii mai relaxate.

Îmi dau seama că Nina încă vorbeşte şi încerc să mă concentrez la ce spune, respirând adânc într-un mod cât se poate de discret, ca să mă calmez.

— Am sperat s-o readuc la realitate vorbindu-i, dar, deşi am văzut din când în când anumite luciri în ochii ei, care mi-au dat de înţeles că unele dintre spusele mele ajungeau la ea, n-am simţit-o niciodată cu adevărat prezentă. S-a ferecat atât de bine înlăuntrul minţii ei, încât nu cred că mai putea să iasă de acolo nici dacă ar fi vrut. Iar apoi am întâlnit-o pe Phoebe. Mă surprinde faptul că nu ţi-a spus. Tocmai pleca de la Hartwell, iar eu tocmai ajunsesem acolo. M-am dus s-o salut şi să mă prezint, dar ea s-a supărat foarte tare amintindu-şi că o abandonasem cândva. M-a făcut în toate felurile. M-am simţit foarte rău. De asta n-am mai avut curajul să urc la tine, la birou, după ce am văzut articolul acela în ziar – cazul de divorţ. Am zăbovit afară, pe o alee, dar apoi m-am răzgândit.

— Te-am văzut pe fereastră! exclam eu, fiindcă amintirea aceea tocmai mi-a revenit în minte.

Era în ziua în care a venit Michelle la birou. Atunci am văzut o femeie în vârstă pe aleea de vizavi.

— Îmi pare rău că n-ai intrat! Îmi pare foarte rău.

— Ei bine, soarta ne-a adus, totuşi, laolaltă. Iar după felul în care a reacţionat Phoebe la vederea mea, n-am vrut să mai creez alte probleme. Din fericire, era împreună cu soţul ei, iar el a liniştit-o. După aceea, eu…

— Stai puţin, o întrerup, neştiind dacă am auzit bine, dar devenind foarte atentă dintr-odată. Ai spus că era cu soţul ei?!

— Da. Deşi poate că era iubitul ei? Un bărbat arătos, cu păr nisipiu, aproape blond? În vârstă de aproximativ patruzeci de ani? Înalt de vreun metru optzeci-optzeci şi cinci?

Mă uit lung la Nina. Mi-au dispărut toate gândurile despre psihoza care

mă macină, înecate într-o uluire nemărginită.

Un bărbat arătos, cu păr nisipiu, aproape blond, în vârstă de aproximativ patruzeci de ani.

Nina tocmai l-a descris pe soţul meu. Phoebe a fost la Hartwell House împreună cu Robert.

51

Acum, cel puţin, sunt cât se poate de trează. Am parcat şi am ieşit din maşină, iar acum mă învârt în jurul ei, în timp ce gândurile îmi trec prin minte ca fulgerele. Nu pot să cuprind cu mintea ceea ce am aflat de curând. Am senzaţia că privesc totul ca printr-o prismă. Aşez noile informaţii în propoziţii clare, ca să le pot pricepe.

În urmă cu câteva săptămâni, Phoebe l-a dus pe Robert s-o vadă pe mama. El ştia că sora mea se întorsese în Anglia. Ştia despre mama şi despre ceea ce a făcut ea cu mult timp în urmă. Chiar şi atunci, după vizita poliţiei, când m-a întrebat de ce nu-i spusesem nimic, prefăcându-se surprins că mama era în viaţă şi făcându-mă să mă simt vinovată, *ştia*. De ce nu mi-a destăinuit ceea ce aflase?

Secrete.

Bucăţi de puzzle mi se aşază în minte, formând o imagine înspăimântătoare. Mi-am închipuit că Phoebe e singură în încercarea de a-mi face rău. Dar dacă are un complice?

Dacă sora şi soţul meu au plănuit totul împreună?

Mă sprijin de maşină, ameţită, iar gândurile îmi vin unul după altul. Dacă Robert a fost la Hartwell împreună cu Phoebe, atunci ştia *totul*. Numerele. Ce a făcut mama. *El* ar fi putut să-i spună lui Will despre sufocare. L-ar fi putut încuraja să facă acele desene, iar dacă ştia povestea familiei noastre, a înţeles ce efect avea să aibă vederea lor asupra mea. A ştiut că o să mă tem să nu care cumva să înnebunesc. Ba, mai mult, că o s-o creadă şi ceilalţi. Nu-i de mirare că Will n-a fost în apele lui în ultimul timp – cu inima sfâşiată între cei doi părinţi.

Robert e cu el tot timpul. Dacă ştie cineva să-l manipuleze pe băieţelul nostru, tatăl lui e acela. „Nu-i spune lui mami!” Nu e greu de înţeles că Will n-ar spune nimic. Toate poveştile despre abuzurile din copilărie au la bază secrete. Eu şi Phoebe n-am povestit nimănui cât de rău ajunsese mama. Dacă Robert i-ar cere lui Will să nu-mi spună nimic, Will l-ar asculta. Ar fi speriat şi derutat, dar nu mi-ar sufla un cuvânt.

Simt briza de seară pe obrajii mei încinşi, proaspătă şi răcoroasă, năvălind laolaltă cu gândurile care nu-mi dau pace. Dacă Robert şi Phoebe complotează împreună, ea ar fi putut să se strecoare în casă noaptea, în timp ce eu eram la etaj, ca să scrie numerele pe panoul de protecţie din spatele

chiuvetei şi să le înregistreze, rostite, peste scrisorile mele de pe dictafon. Robert ar fi putut să-i dea o cheie. Casa e mare, aşa că nu e sigur că aş fi auzit-o, fiind atât de obosită şi reuşind să prind, în cele din urmă, doar câteva ore de somn.

Am fost convinsă că mă urmărea cineva de afară. Putea să fie Phoebe. E posibil ca Robert să-mi fi pus vreun drog în mâncare, ca să mă ţină trează. Ce spunea Nina despre un drogat pe care-l cunoştea şi care încetase să mai doarmă? Oare Phoebe şi Robert au încercat să-mi inducă gândul paranoic că o luam pe urmele mamei mele?

Chiar şi destăinuirile Sandrei despre Phoebe au mai mult sens acum. Oare sora mea îi spunea mamei acele lucruri oribile ca să obţină o reacţie de la ea? S-o determine să-şi facă un rău care ar fi dus-o la spital, astfel încât, după aceea, să fiu forţată să mă confrunt cu ea? Îmi trece prin minte un alt gând: în ziua în care am vizitat-o pe mama la spital, Robert a întârziat la întâlnirea de la şcoală. *Pe el* nimeni nu l-a căutat pe înregistrările camerelor de supraveghere ale spitalului. Dacă a intrat şi a sufocat-o pe mama în timp ce Phoebe îşi bea cafeaua?

Ar fi el în stare să facă toate lucrurile astea? Mi se învârte capul. Dar Phoebe ar fi? Şi de ce? Poate că sora mea are motivele ei bolnave, din cauza relaţiei noastre complicate şi a geloziei, dar de ce să facă Robert aşa ceva?

Banii.

Cuvântul îmi răsună în cap dintr-odată. Dacă nu e vorba de dragoste, e vorba de bani. Asta am învăţat la facultatea de drept – principalele două motive ale oricărei acţiuni. Desigur, există mai multe motive secundare, dar majoritatea lucrurilor pe care le fac oamenii sunt provocate fie de unul, fie de celălalt dintre cele două motive principale. Robert e nemulţumit de o vreme – am simţit-o amândoi. Nefericit de faptul că e un tată casnic, ajuns la vârsta de mijloc, visând la barul acela, dorindu-şi mai mult şi fiind iritat de cariera mea. Dar fără serviciul meu, banii pe care-i avem, chiar dacă am vinde casa, nu ne-ar ajunge mult timp şi nu i-ar oferi un trai luxos, în afară de cazul în care…

Pe dată, sunt străfulgerată de amintirea unei conversaţii în timpul căreia Robert mi-a spus:

— Trebuie doar să semnezi actele acelea, sunt pentru înnoirea poliţei de asigurare. A crescut puţin, nu? Da, dar asta e cea mai bună ofertă de pe piaţă. Merită, pentru liniştea noastră sufletească!

Săptămâna trecută am aflat la ce sumă se ridică prima de asigurare şi am

rămas uluită. Am vrut să discut cu Robert, dar m-a distras subiectul petrecerii pe care el voia s-o organizeze cu ocazia zilei mele de naştere. Ce fel de asigurare a încheiat soţul meu? Am semnat fără să citesc. Oare există vreun tip de asigurare care să acopere o pierdere a venitului cauzată de problemele mentale? Iar Robert nu cumva mizează pe ideea că o să obţină totul – casa, un cec gras şi alţi bani, pe deasupra? Nu ştie că am fost concediată, dar poate că o să solicite despăgubirea dacă mâine, de ziua mea de naştere, îmi pierd minţile şi ajung la spitalul de nebuni.

Banii *şi* dragostea.

Oare Robert o iubeşte pe Phoebe? Sau doar se foloseşte de ea?

Cred că cineva a împins-o.

O, Doamne! Să fi aşteptat Robert ca Phoebe să-şi termine de jucat rolul ei în complot, iar apoi să încerce s-o elimine? Soţul meu a ştiut că mă duceam să vorbesc cu ea. Poate că a ajuns primul, a scos-o la plimbare, iar apoi a găsit un moment prielnic şi a împins-o pe carosabil. Dacă a ştiut de atâta vreme că ea s-a întors în Anglia, probabil că i-a ştiut şi adresa de acasă, pe cea a locului de muncă, precum şi programul de lucru. Chloe mi-a spus că, în timpul zilei, tatăl ei ieşea foarte des în oraş. Oare se întâlnea cu sora mea? Nici nu pot să mă gândesc! Cu ce fel de om m-am măritat?

Îmi sună telefonul, făcându-mă să tresar. E Caroline.

— Bună, Caroline! Ascultă… dau eu să spun.

— Bună, mă întrerupe ea cu glas scăzut. Voiam doar să mă asigur că ai ajuns cu bine la hotel. Şi că uscătorul…

— Nu e din cauza mea! Nimic nu e din cauza mea! Cred că e Robert! strig eu. Singur sau în colaborare cu Phoebe. El ştia despre mama şi despre tot ce a făcut ea în trecut. Phoebe l-a dus s-o vadă la Hartwell, iar el nu mi-a spus. Nu înţelegi? Cu siguranţă că au…

— Uite ce-i, Emma, spune Caroline, să ştii că ai nevoie de ajutor medical.

Vocea ei e stranie, înăbuşită şi venită, parcă, de la mare distanţă, ca şi cum posesoarea ei s-ar afla în maşină. Îmi amintesc cum m-a privit Caroline mai devreme, ca pe o nebună. Trebuie s-o fac să înţeleagă – s-o conving de logica spuselor mele.

— Nu, ascultă! Totul are sens. Robert ştia povestea cu sticlele de lapte. Putea s-o spargă chiar pe a noastră, iar apoi să calce în cioburi. Trebuie să fi ştiut şi despre numere. Dacă mă ţine trează noaptea cu ajutorul drogurilor, ştiind că asta o să mă facă să cred că sunt ca *ea*.…

— Stai aşa, doar *tu* eşti cea care i-a pus lui somnifere în băutură, nu?

— N-au fost decât două pastile de NightNight, care nici nu e un somnifer propriu-zis. Poate că Robert şi Phoebe mi-au dat un drog care să-mi fi indus starea asta maniacală. Şi dacă soţul meu a sufocat-o pe mama şi apoi a împins-o pe Phoebe în faţa dubei, fiindcă nu mai avea nevoie de ea şi voia să păstreze toţi banii pentru el? Sau fiindcă ea s-a răzgândit şi voia să-mi mărturisească totul? Şi ştii, mai sunt şi acele noi poliţe de asigurare…

Aud ceva în fundal. Trei bipuri lungi. Mă opresc, încruntându-mă. Întreg corpul îmi încremeneşte. Nu se poate? Oare?

— O, Doamne, scuză-mă, te las să-ţi vezi de treabă! exclam eu. N-ar trebui să trăncănesc atâta! Nu e problema ta. Îţi mulţumesc din nou că m-ai lăsat să fac duş şi toate celelalte.

Închid înainte ca ea să mai apuce să spună ceva şi urc în maşină, simţind că-mi fierbe sângele. Ştiu exact încotro merg. Ştiu exact unde se află Caroline.

52

Descui cu cheia mea, intru şi apoi mă îndrept spre bucătărie, centrul şi inima vieţii de familie, unde enormul nostru frigider american scoate trei semnale lungi dacă uşa e lăsată deschisă mai mult de câteva secunde. Acum bucătăria e inima frântă a casei mele, chiar dacă totul pare înfricoşător de normal. Pe aragaz fierb nişte cartofi, iar ceva e băgat la cuptor. Se pare că tot e nevoie să-i hrăneşti pe copii, chiar dacă ai dat-o afară din casă pe soţia ta şi ai încercat să-i ucizi sora.

— Ce naiba cauţi aici? întreb eu, cu privirea aţintită la Caroline, care ţine în mână o cană de cafea – chiar cana mea preferată – şi care stă aşezată la insula din mijlocul bucătăriei.

La început, am impresia că se uită la ceva pe YouTube, căci din telefonul ei se aude ceva, dar apoi îmi dau seama că e vocea *mea*. Vorbesc despre Phoebe – tun şi fulger în legătură cu Phoebe. Preţ de o clipă nu înţeleg, dar apoi îmi dau seama. Din telefonul lui Caroline se aude discuţia pe care am avut-o noi două zilele trecute, atunci când ea trebuia să trimită un mesaj cuiva de la serviciu.

— M-ai înregistrat? întreb eu, uluită. Dar eşti prietena mea!

— Te plac, dar nu sunt prietena ta, Emma! Abia dacă te cunosc, răspunde ea, privindu-mă cu ochi plini de îngrijorare şi de milă. N-am făcut decât să-ţi înapoiez portofelul, iar tu ai dezvoltat o adevărată obsesie în legătură cu mine. Invitaţiile insistente la prânz, felul în care tot apari la uşa mea şi mesajele pe care mi le trimiţi! Am încercat să te domolesc, dar purtarea ta nu e normală. Nimic din ce se petrece nu e normal. Te-am înregistrat ca să te poţi auzi. Să auzi şi tu cum sună ceea ce spui. Dar după ce s-a întâmplat cu sora ta… Sunt specialistă în medicină, ce altceva ar fi trebuit să fac?

— Revino-ţi, Caroline, eşti o simplă asistentă de clinică locală, nu medic! Şi ai dreptate: nu mă cunoşti.

— Dar *eu* te cunosc.

Mă întorc spre Robert, spre chipul lui care pare dăltuit în gheaţă.

— M-ai drogat, Emma? Ce mama naibii?! M-ai *drogat!*

— Ei, haide, că doar nu te-am omorât…

Cum de tot eu am ajuns oaia neagră? De ce numai eu greşesc? Caroline, cel puţin, are o faţă de parcă ar vrea să se crape pământul şi s-o înghită cu totul. Uşa din spate e deschisă. Probabil că Will se află în căsuţa lui din

grădină. Mă uit lung la clanţa uşii, luptându-mă cu dorinţa de-a o încerca. Dar ei deja mă cred nebună. Şi poate că sunt, însă, aşa cum a spus Miranda, asta nu înseamnă că pe urmele mele nu e cineva care îmi vrea răul.

— În plus, soţul uneia dintre prietenele noastre ne abuzează fiica, iar tu nu mi-ai spus nimic?

Vocea lui Robert e tot mai stridentă acum, plină de atâta furie şi ură, încât fac un pas în spate.

„O, Doamne, Chloe!”

— „Abuz” e un cuvânt prea tare.

— Are şaptesprezece ani! izbucneşte el. Tu cum i-ai spune?!

— I-am cerut lui Chloe să pună capăt relaţiei. I-am dat timp s-o facă. Aveam şi aşa destule probleme. I-ai spus lui Michelle?

— La naiba, bineînţeles că i-am spus lui Michelle! E devastată, după cum poţi să-ţi închipui!

— Şi Chloe unde e? La etaj?

— Încă n-a ajuns acasă. Şi nu răspunde la telefon.

— Ar fi trebuit să aştepţi! Cine ştie unde e acum? N-o să vrea să vină acasă, poţi să fii sigur! Sau asta îţi doreşti? Încă ceva care să mă dezechilibreze, aşa-i? întreb eu, simţind că-mi vine să-l strâng de gât. Ai ştiut totul! De la bun început! Şi n-ai spus nimic!

Stau aplecată înainte şi, în furia mea, îi scuip cuvintele în faţă. Soţul meu. Iubirea mea. Duşmanul meu.

— M-ai minţit! Tu ai omorât-o pe mama, Robert? Tu ai împins-o pe Phoebe? Dacă verific poliţele de asigurare, o să descopăr că sunt asigurată chiar şi împotriva pierderii minţilor? Ai făcut totul fiindcă te-ai săturat să fii un soţ casnic? Eşti invidios pe serviciul meu? Serviciul care te-a întreţinut vreme de douăzeci de ani, iar acum vrei să arunci totul în aer din pricină că treci prin criza vârstei mijlocii şi că vrei să cumperi un bar pentru care eşti gata să ucizi?

Robert se uită lung la mine.

— O, Doamne, Emma! exclamă el clătinând din cap, exasperat, şi pe un ton atât de condescendent, încât îmi vine să iau unul dintre cuţitele de bucătărie şi să i-l înfig în ochi. Ascultă ce spui! Realizează cât de paranoică pari! Şi te mai întrebi de ce suntem cu toţii îngrijoraţi din pricina ta? Ieri Phoebe era psihopata, iar acum e rândul meu, aşa-i?

— Nu sunt paranoică! strig eu, tremurând şi încercând din toate puterile să mă abţin. Ştiai!

— Da, aşa e. Şi nu ţi-am spus fiindcă Phoebe a fost de părere că n-ai ierta-o niciodată. Vrei să afli despre nenorocita asta de conspiraţie împotriva ta? Ei bine, uite ce s-a întâmplat. M-am întâlnit cu Phoebe *întâmplător.* Fusesem la un interviu – da, aşa e, nici despre asta nu ţi-am spus – şi am văzut-o prin fereastra unei cafenele. Revenise în Anglia de câteva săptămâni. Nu voia să afli. Nu voia să crezi că-şi făcea griji în legătură cu pragul fatal al zilei tale de naştere. Dar credea că ar trebui să ştiu adevărul despre trecutul tău. În caz că începeai să te porţi ciudat…

— O, ce fermecător…

— Nu, nu se referea la faptul că ţi-ai putea pierde minţile – nu în sensul ăsta – ci că, de teamă, te-ai putea comporta ciudat. Mi-a spus că pentru tine a fost mai greu. Dintotdeauna. Şi apoi mi-a explicat de ce. Şi, da, sora ta mi-a povestit totul. Şi m-a dus s-o văd pe Patricia. Am fost acolo o singură dată şi de atunci aştept să-mi povesteşti *tu* despre ea. Dar nu, presupun că n-am fost niciodată o persoană destul de importantă pentru tine! Cât despre asigurare? Da, aşa e, te-am asigurat complet. Poţi să mă învinovăţeşti pentru asta?

Trece dintr-o parte în cealaltă a încăperii în timp ce debitează minciuni, iar vorbele îi ies pe gură precum un foc mânios de mitralieră.

— Aşa cum au arătat-o încercările mele de a obţine o slujbă cât de cât onorabilă, după aproape douăzeci de ani de stat acasă cu copiii, nu sunt ceea ce s-ar chema un potenţial angajat valoros. Şi avem doi copii. Avem de plătit şcoala şi facultatea. O casă de întreţinut. Normal că am vrut să fim protejaţi dacă te îmbolnăveai, ca mama ta. Aşa că, da, dacă de asta sunt acuzat, sunt vinovat! Cât despre secrete? Tu ai păstrat *acel* secret de când ne-am căsătorit! Eu nu ţi-am ascuns nimic, Emma! Tot ce am făcut a fost să descopăr secretul pe care-l ţineai tu faţă de mine.

— Tu i-ai spus lui Will ce a făcut mama. L-ai determinat să deseneze lucrurile acelea ca să mă sperie. Ştiai şi despre numere, iar…

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te, Emma! Eşti soţia mea şi te iubesc. Dar asta e nebunie curată!

— Dar zgârieturile de pe maşina mea? Evaluările de pe internet? Biletul? De astea ce mai zici?

Mă uit pe rând la Robert şi la Caroline.

— Eşti sigură că nu le-ai făcut tu singură? întreabă ea pe un ton blând, rupând tăcerea pe care a lăsat-o în urmă întrebarea mea. Ştiu că eşti convinsă că le-a făcut altcineva, dar poţi să pui mâna în foc că n-ai fost

chiar tu?

Buzele mi se mişcă, dar nu pot să articulez niciun cuvânt. Eram atât de sigură pe mine în momentul în care am ajuns aici, cu toate acuzaţiile pregătite, atât de convinsă că Robert şi Phoebe au plănuit totul! Iar acum sunt într-o derută totală. Tot ce spune Caroline sună rezonabil. Explică totul. M-am făcut de râs din nou.

— Nu cred că cineva încearcă să-ţi facă rău, Emma! Chiar nu cred.

— În concluzie, tu trebuie să ne spui, Emma! exclamă Robert, pe un ton mult mai puţin înţelegător decât cel al lui Caroline. Ce s-a întâmplat cu Phoebe? Erai acolo, nu? Ai împins-o? întreabă, ridicând de pe masă telefonul lui Caroline. Fiindcă aşa pare!

— Deci eu sunt nebună dacă-mi închipui că ai fost tu, dar e cât se poate de firesc să crezi că am fost eu?

— Mami!

Vocea lui subţire mă surprinde şi ne face pe toţi să întoarcem capul spre uşa din spate. E Will, dragul meu băiat, oprit în prag. Deodată, toate acuzaţiile mele şi ale lor sunt uitate. Nu vreau decât să-l iau în braţe, să-l strâng tare şi să nu-i mai dau drumul. Băieţelul meu. Lumina mea. Viaţa mea. El se apropie, parcă prudent, iar eu îi zâmbesc larg, chiar dacă simt că sunt gata să izbucnesc în plâns. Băieţelul meu cel perfect!

— Ţi-am făcut o felicitare de ziua ta! spune el, venind un pic mai aproape.

Robert nu-i cere să stea la depărtare, oricât de mult ar dori s-o facă. Nu vrea să fie perceput ca părintele cel rău.

— Pentru ziua de mâine, dacă nu eşti aici.

— O, îţi mulţumesc, răspund eu cu glas scăzut. Nu mă aşteptam.

După ce Will ajunge la numai câţiva metri de mine, scoate felicitarea de la spate şi mi-o întinde. Nu-mi dă îmbrăţişarea călduroasă pe care mi-o doream, dar mă mulţumesc cu darul lui. Dacă mi-a făcut o felicitare, asta o să-i arate lui Robert că nu sunt o mamă rea.

— E felicitarea ta! spune fiul meu.

— Îţi mulţumesc, Will, e…

Mă opresc şi toate cuvintele îmi amuţesc pe buze în clipa în care mă uit la felicitarea făcută din hârtie îndoită. Will a scris cu grijă pe ea *La mulţi ani, mami!,* cu litere inegale, dar sub ele e acelaşi desen. O femeie căreia îi atârnă părul peste faţă, care ţine în mâini o pernă şi care se apleacă peste patul unui băieţel.

— De unde ştii despre asta? întreb eu, scăpând felicitarea şi lăsându-mă pe vine lângă el, cu mâinile pe braţele lui. Cine ţi-a spus să desenezi felicitarea asta, Will? Cine ţi-a povestit? Mătuşa Phoebe? Tati? Cine, Will? insist, zgâlţâindu-l, fiindcă el nu spune nimic. Trebuie să-mi spui!

Fiul meu se zbate ca să scape de mine. Intervine Robert, care mi-l scoate din mâini.

— Destul!

— E felicitarea ta! repetă Will, iar apoi se loveşte cu palma peste tâmplă, de parcă ar încerca să-şi scoată ceva din cap. E felicitarea ta!

— Ticălosule! îi strig eu lui Robert. Tu faci asta! Tu! Ştiu eu! Tu şi Phoebe!

Will începe să plângă în hohote. Mă îndrept spre el ca să-l liniştesc, dar Robert ridică un braţ, oprindu-mă.

— Nu te apropia de el, Emma! Altfel, jur pe ce am mai sfânt că nu răspund de faptele mele!

De pe hol se aude zgomotul unei uşi trântite. Mă întorc şi o văd pe Chloe, care năvăleşte în bucătărie şi vine la mine. Pe faţă i se citeşte învălmăşeală de emoţii, are obrajii pătaţi de lacrimi şi-i curge nasul.

— Ticăloaso! strigă fiica mea. M-ai pârât! Iar acum Julian a rămas cu ea! Te urăsc. Vă urăsc pe toţi!

Fac câţiva paşi în spate, alarmată, şi lovesc cu braţul mânerul cratiţei de pe plită. Mă întorc ca să-l apuc, dar, din greşeală, lovesc cratiţa din nou, iar de data asta nu mai reuşesc s-o prind. Caroline sare de pe scaunul ei şi se repede înainte, iar Robert îl acoperă cu braţele pe Will în clipa în care apa fierbinte şi cartofii sunt azvârliţi în aer. Închid ochii, intrată în panică. Deodată, Will începe să urle, Robert se porneşte pe înjurat, iar cratiţa cade, zdrăngănind, pe podea. Se aşterne un lung moment de tăcere.

„O, Doamne, o, Doamne! Te rog, Doamne!”

— Ieşi de aici, Emma!

Deschid ochii, gâfâind.

— Ai păţit ceva? Will e bine? Te-a stropit…

— Am spus să ieşi!

Acum văd răul făcut. Will plânge mai mult din cauza şocului, cred că l-au atins doar câţiva stropi de apă, pe porţiunea dezgolită a picioarelor, mai jos de pantalonii scurţi, dar braţul lui Robert e roşu. O să-i rămână o urmă urâtă.

— Îmi aduc trusa medicală din maşină! spune Caroline, îndreptându-se

deja spre uşă.

— A fost un accident! mă apăr eu. N-am vrut…

— Ieşi naibii odată de aici! ţipă Robert, aplecându-se deasupra mea, amenințător. Dacă nu, pun să fii închisă la nebuni! mă amenință el, expirând prelung şi hârâit.

Mă retrag în hol, iar Robert îl ia în braţe pe Will, care acum plânge în hohote.

— Nu-i nimic, e doar o mică arsură. Haide s-o punem sub jetul de apă, îi spune fiului nostru, pe un ton liniştitor, după care îşi mută privirea la mine. Poate că o s-o fac oricum, adaugă el în şoaptă. Pentru binele tău.

Caroline, o străină mai binevenită în casa mea decât sunt eu, intră pe uşă în graba mare. Nu-mi mai rămâne decât să mă retrag, înfrântă. Chloe, care e în capul scărilor, privind în jos, strigă cu glas îngroşat de plâns:

— Ai stricat totul! Sper că eşti fericită!

Mă abţin până când ajung la maşină, iar apoi încep şi eu să plâng în hohote. Chiar şi Caroline e împotriva mea. Acum sunt complet singură.

53

Mă opresc la un bancomat. Scot cinci sute de lire din contul curent şi apoi de pe cardul de credit. Nu mă mai întorc la Jury’s Inn. Dacă Robert are de gând să încerce să dea de mine ca să mă închidă la spitalul de nebuni, n-am de gând să fiu uşor de găsit. În schimb, aleg un hotel de lângă gară, unul ceva mai acătării decât o pensiune, dar deloc luxos, iar femeia din spatele biroului îngust al recepţiei din foaier nu-mi cere niciun act de identitate, mulţumindu-se să-mi ia banii şi să-mi întindă o cheie ataşată de o bucată mare de lemn.

Adaosul ăsta incomod e unul de genul care, în unele hoteluri, reprezintă o „trăsătură distinctivă”, dar aici, bucata de lemn înseamnă doar un mod demodat şi practic de a-i împiedica pe oaspeţi să şterpelească cheile. Camera mea se află la ultimul etaj. Nu există lift, aşa că urc cu greu scara îngustă, acoperită cu un covor care miroase a igrasie, iar apoi îmi găsesc refugiul, o încăpere înghesuită, în care abia încap un pat dublu şi un dulap, cu o baie la fel de mică, în care se află şi un duş. Radiatorul e pornit şi se pare că are butonul de închidere blocat, aşa că aerul e închis. Prin urmare, deschid vechea fereastră glisantă, lăsând să intre aerul umed şi zgomotele ce vin de jos. Cel puţin există un ceainic, care pare curat.

Sunt atât de obosită! Mâine e ziua mea. Cu o săptămână în urmă, soţul şi fiica mea plănuiau o petrecere-surpriză pentru mine, iar acum iată-mă singură, proscrisă şi îngrijorată de moarte.

„Măcar Phoebe a ieşit din operaţie!”, îmi spun în gând, în timp ce scot sticla de vin şi sendvişul ambalat pe care le-am cumpărat pe drum, după ce m-au sunat de la spital ca să-mi spună că sora mea se simte bine şi că e la reanimare, situaţia rămânând gravă, dar cu un prognostic precaut-optimist din partea medicilor.

Oare ce o să aibă Phoebe de spus după ce se trezeşte? O să-l învinuiască sau nu pe Robert – de vina de a o fi împins în stradă, cel puţin? M-am gândit la posibilitatea ca ei să acţioneze împreună, dar în timp ce-mi umplu cana cu vin alb, cald, îmi dau seama că există mai multe posibilităţi. Da, poate că unul sau celălalt îmi vrea răul. Poate chiar amândoi, lucrând împreună.

Dar mai e o posibilitate: ar putea fi amândoi, acţionând separat. Neştiind unul de altul. Iar accidentul lui Phoebe s-ar putea să nu fie decât un

accident. Poate că a fost neatentă. Poate că a avertizat-o Chloe că mă îndreptam spre ea. Sau Robert. Sunt atâţia de „dacă” şi de „poate”, încât ai toate şansele să înnebuneşti încercând să descâlceşti toate eventualităţile.

Poţi să înnebuneşti de-a binelea.

Ceea ce reprezintă, desigur, o nouă posibilitate, separată de celelalte.

Da, e posibil ca toată această manie a persecuţiei să fie un produs al stării mele de paranoia. Nu e nimeni pe urmele mele. Eu sunt sigurul pericol, eu, cu nebunia celui de-al doilea născut, dată de sângele meu bolnav. Împlinesc patruzeci de ani. Mă transform în mama.

Încui uşa şi mă urc pe scaun ca să pun cheile de la maşină şi de la cameră pe dulapul plin de praf, cât mai departe de margine. Nu vreau să-mi fie uşor să părăsesc camera în noaptea asta. Iau, cu o gură mare de vin, două pastile de paracetamol pentru durerea de cap, iar apoi mă aşez pe marginea patului. Nu desfac sendvişul din ambalaj. Se face târziu, iar amurgul invadează repede cerul mohorât, cu soarele pierdut în spatele norilor denşi. Îmi beau vinul şi simt că începe să mi se învârtă capul, un carusel dement de numere, de muzică şi de ticuri. Mai beau, sperând că o să adorm. Îmi pare rău că n-am somniferele la mine, ca să completez amestecul ăsta, dar nu sunt convinsă că aş putea să mă opresc din a lua prea multe. Îmi doresc cu disperare să dorm.

Se lasă noaptea.

★

Nu dorm, dar nici nu sunt trează în totalitate. Noaptea trece ca un vis febril, iar senzaţia de anxietate îmi sporeşte după ce trece de miezul nopţii. Străbat camera dintr-o parte în alta. Încerc clanţa uşii. Mă lipesc de geam. Fac toate lucrurile astea şi totuşi nu sunt sigură că *eu* le fac. Beau nişte vin şi capul îmi vâjâie, iar, în clipa în care încerc clanţa uşii, sunt sigură că mâna nu e a mea.

Mai iau o gură de vin din sticlă. În jur de ora două, am un moment de luciditate şi-mi dau seama că hainele îmi sunt ude fleaşcă. Am senzaţia că aşa e bine să fie. Că e ceva important. De ce e important să fiu udă până la piele? Mai beau şi apoi mă trezesc că stau în picioare, uitându-mă ţintă la pat. Mormăi versuri şi-mi acopăr gura cu palma, ca să mă împiedic să le urlu. Mă uit lung la pernă, cuprinsă de spaimă, iar apoi mă las să alunec în faliile din mintea mea. Nu mă pot opune nopţii.

Noaptea, sunt nebună.

54

Ziua mea de naştere

Sunetul de apel al telefonului mă întoarce la mine însămi. E 10.30 dimineaţa. Noaptea a dispărut şi zorile au venit cu adevărat. Patruzeci de ani! Am împlinit patruzeci de ani.

Ziua cea mare.

Primul lucru pe care-l bag de seamă e că sunt îngheţată de frig, iar hainele ude mi se lipesc de piele. Sunt în aceeaşi poziţie, în spaţiul mic de la capătul patului. În clipa în care fac un pas înainte, picioarele aproape că se îndoaie sub greutatea mea, atât de obosite şi de înţepenite sunt. Aud duşul curgând şi mă duc să opresc apa. E rece ca gheaţa, iar robinetul e întors la maximum. Nu-mi amintesc să fi intrat sub duş, deşi îmi amintesc că eram udă. Telefonul începe să sune din nou. Michelle. Nu răspund. Pot să trăiesc şi fără acuzaţiile ei, de parcă ar fi vina mea că bărbatu-său s-a apucat să se culce cu altele. Iar dacă nu mă sună ca să mă acuze, oricum n-am putere să-i îndur descărcările emoţionale. Să stea de vorbă cu Robert. Doar e prietena lui, nu a mea. Eu am destule pe cap.

Arunc o privire la oglinda de deasupra ceainicului. Numerele sunt scrise cu ruj roz, pe trei rânduri.

2 2 2 1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2

Îmi amintesc vag că le-am scris: văd, cu ochii minţii, o străfulgerare a reflexiei mele în oglindă, cu părul venindu-mi peste faţă, bolborosind şi scriind. Parcă eram mama. Mă uit peste umăr, la patul în care n-am dormit. Singurul lucru deranjat e perna de pe podea.

Atunci încep să plâng şi să tot plâng, în timp ce-mi scot, cu greu, hainele de pe mine şi mă bag sub duşul fierbinte, încercând să mă încălzesc, căci dârdâi din tot corpul. Îmi revin în minte frânturi de clipe de peste noapte. Paşi. Cântecul.

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot…

Privitul în întuneric. Sunt eu, dar nu sunt eu.

Adevărul e limpede în mintea mea. Ei au dreptate şi eu greşesc. Eu sunt cucul din cuib. Sunt o ameninţare la adresa familiei mele. Ce rău o să le fac în seara asta? De ce sunt capabilă în acele momente pierdute? Asta trăia mama? Spaima asta continuă?

— Nu vreau decât să dorm, şoptesc eu iar şi iar.

În cele din urmă, lacrimile mi se opresc. Ştiu ce trebuie să fac. Mă duc să aştept lângă Phoebe. O s-o ţin de mână pe sora mea până când se trezeşte.

„Te rog, trezeşte-te, Phoebe!”

Apoi o să-i cer iertare, o să-i spun c-o iubesc, că-i sunt recunoscătoare că mi-a fost soră mai mare şi că m-am simţit în siguranţă alături de ea pe vremea când eram mici, o să-i spun cât de rău îmi pare că ne-am îndepărtat una de alta şi apoi o să mă duc la cea mai apropiată clinică privată de psihiatrie, o să-mi predau în mâinile celor de acolo cardul bancar şi o să le cer să mă închidă pentru siguranţa mea şi a celorlalţi.

De cum iau decizia, mă simt mai calmă. Nu sunt mama mea şi mai am şi beneficiul analizei retrospective. Ştiu ce a făcut ea şi n-o să repet greşelile trecutului. Mă simt amorţită în timp ce încep să mă îmbrac, făcând mişcările automat, nou-găsita linişte neavând darul de a-mi reduce epuizarea zdrobitoare.

Ai mei pot să aştepte până când o să mă simt mai bine. Azi nu încerc să-i contactez, fiindcă nu poate să iasă nimic bun din asta. Copiii mei trebuie să fie în siguranţă, asta-i tot ce contează. Trebuie să trec de noaptea care vine. Undeva în siguranţă. Încuiată.

Am două mesaje de felicitare pe telefon, unul de la Darcy şi altul de la Rosemary. Nu răspund la niciunul. Acum n-am loc în viaţa mea pentru alte persoane. Abia am loc pentru mine.

În cele din urmă, nu încerc nici măcar să şterg oglinda, dar las o bancnotă de douăzeci de lire sub o cană, pentru persoana care face curat. Restul nu e foarte grav. Podeaua băii e udă de la duşul care a curs cu perdeaua netrasă şi mi-am îndesat hainele ude în coşul de gunoi, aşa că sunt convinsă că o să existe discuţii la recepţie despre femeia stranie care a stat în camera cu numărul 16. Dar în gama asta de preţuri şi atât de aproape de gară, sunt sigură că au avut şi oaspeţi mai răi. Însă, din fericire, cei de aici nu-mi ştiu numele.

★

În spital e linişte, iar în rezerva în care Phoebe zace nemişcată e o tăcere aproape mormântală. În urmă cu câteva zile, mama m-a apucat de braţ de pe patul ei de spital, iar acum iată-mă aici, ţinându-mi sora de mână, ca şi cum, în starea în care se află, cu capul bandajat şi cu trupul frânt, poate să-mi fie ancoră. Dar de fiecare dată când închid ochii, văd mâinile mele pe pernă. Şi văd perna aceea lăsându-se peste faţa lui Will.

— Ce se întâmplă cu mine, Phoebe? şoptesc eu. Îmi pierd controlul asupra propriei minţi…

Ea nu răspunde, iar eu mă întorc la cântecul meu abia îngânat. Ştiu versurile, dar habar n-am de unde le ştiu. Gâtlejul mi-e uscat. Probabil că-l tot îngân de ore întregi.

Te uită, o lumânare, o carte şi un clopot, aminte să-mi aducă.

Lângă pat e o cană cu ceai, pe care o asistentă mi-a adus-o în urmă cu ceva vreme. S-a răcit. Nu cred că e prima pe care am băut-o. Şi asistentele îşi fac griji în privinţa mea. Sunt aici de ore întregi, fără să mă fi mişcat. Mâna mi-a amorţit în mâna lui Phoebe, dar mi-e frică să-i dau drumul. Mă tem că dacă fac asta, o să mă rătăcesc şi n-o să mai găsesc drumul înapoi. Nu vreau să le fac rău alor mei. Totuşi, pipăi bumbacul pernei şi simt cum mi se revarsă în inimă o furie rece. Dacă îmi pierd stăpânirea de sine, ceea ce se află în capul meu o să devină real.

Poate că aş reuşi să sar de la o fereastră a spitalului? Să-mi rup oasele, astfel încât familia mea să nu păţească nimic. Să pun capăt întregii poveşti. Noaptea se lasă încetul cu încetul. Noaptea zilei în care am împlinit patruzeci de ani.

„Ajută-mă, Phoebe!”, strig eu în gând. „Se face târziu şi mi-e frică!”

Ea rămâne tăcută, o Frumoasă din Pădurea Adormită, frântă. Aţipesc fără să dau drumul mâinii ei, iar timpul trece peste mine ca un val. Ce va fi, va fi. Cântecul acela mă însoţeşte. Orele trec. Aţipesc din nou.

★

— Emma!

Ochii mi se deschid fulgerător. Preţ de o clipă, nu ştiu unde mă aflu. Oare am dormit? Oare am avut din nou unul din acele episoade de pierdere a conştiinţei? Mâna mea încă strânge mâna lui Phoebe, dar acum sora mea îmi răspunde printr-o strângere uşoară. Mă uit la ceas. A trecut de miezul nopţii. Simt că inima îmi bate darabana, iar în minte mi se cască nişte goluri care mă atrag să cad în ele, dar îmi concentrez atenţia la Phoebe. E trează. Nu e o halucinaţie a mea, ci un fapt cât se poate de real.

— Phoebe! strig eu, aplecându-mă şi simţind că lăcrimez. O, Doamne, Phoebe!

Are ochii deschişi, dar înceţoşaţi, încă năuciţi de medicamente şi, fără îndoială, de durere. Înghite cu greutate.

— Vrei ceva? Apă? S-o chem pe asistentă?

În clipa de faţă, simt că explodez de fericire. S-a trezit şi e lucidă!

Vorbeşte. Gândeşte. Sper din tot sufletul că asta înseamnă că n-are vătămări ireversibile.

Bag de seamă o abia perceptibilă clătinare din cap.

— Te-am văzut, şopteşte Phoebe, iar inima mi se opreşte în loc câtă vreme ea îşi trage sufletul.

„Eu am fost?! Eu am făcut-o?!”

— Erai pe stradă, te-am văzut venind spre mine. În momentul acela, cineva m-a împins. Erai acolo sau am visat?

Mai că-mi vine să râd de uşurare. N-am împins-o eu! N-am fost eu! Îmi trag scaunul mai aproape. Vreau să fiu cât se poate de aproape de ea. Draga mea soră, care m-a ţinut de mână atunci, demult, când am alergat în căutarea unui adăpost.

— Am fost acolo, răspund eu, sărutându-i mâna. Voiam să-ţi cer iertare.

E o minciună, dar dacă aş putea să schimb trecutul, asta s-ar întâmpla.

— Îmi pare rău că te-am acuzat de toate acele lucruri. Nu ştiu ce se întâmplă cu mine, Phoebe!

Îmi curg lacrimile şi-mi curge şi nasul, iar ea mă strânge încă o dată de mână, încetişor.

— Nu se întâmplă nimic cu tine, Emma.

Se chinuie să vorbească, iar sunetele îi şuieră pe buze:

— Unele dintre acuzaţii au fost adevărate. I-am spus lucruri groaznice mamei. N-am putut să mă abţin. Încă eram atât de furioasă! Nu mă aşteptam ca ea să…

Emoţia o face să se cam descompună la faţă, lucru cu totul neobişnuit la ea. Îmi doresc s-o pot lua în braţe şi s-o strâng tare.

— Nu e vina ta! Nimic din cele întâmplate nu e din vina ta! Lucrurile rele survin pur şi simplu. Nu ştiai ce avea să facă mama!

— N-am omorât-o!

— Ştiu. Nici eu n-am omorât-o.

Închide ochii din nou, de parcă discuţia noastră i-a adus un pic de alinare. Văd cum se scufundă din nou în uitare. Atunci când o să se trezească din nou, n-o să mai fiu aici. O să chem asistenta, iar apoi mă duc la spitalul Bayside Residential, le dau cardul bancar şi le cer să mă închidă. La mulţi ani, Emma!

Sunt pe punctul de a-mi elibera mâna din cea a lui Phoebe, când ea vorbeşte din nou, cu o voce duioasă şi adormită şi cu ochii abia deschişi.

— Cântai cântecul mamei, spune ea. Nu-i aşa? Sau am visat?

Încremenesc.

— Cântecul mamei?!

Oftează, captivă între veghe şi somnul care o trage înapoi în braţele lui.

— Hmmm… da. L-a cântat tot timpul în acea ultimă noapte. Tu, fiind închisă în dulap, probabil că n-ai auzit.

— Cum era? întreb eu, iar inima îmi izbeşte în coaste. Ţi-l aminteşti?

Preţ de o clipă, se lasă tăcerea. Mă gândesc că sora mea a recăzut în somnul provocat de sedative, iar apoi, foarte încet, ea prinde să fredoneze, şoptind versurile pe care le cunosc atât de bine:

— *Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot, le-oi lăsa în urmă… /Te uită, o lumânare, o carte şi un clopot, aminte să-mi aducă…*

Un zâmbet slab i se înfiripă pe faţă după ce termină de cântat. Apoi murmură:

— În clipa în care am auzit cântecul, am crezut că suntem din nou atunci, în copilărie, iar *ea* e aici, cu mine. Dar pe vremea când era bună.

Iar apoi adoarme din nou, lăsându-mă în cea mai mare derută.

55

Ies pe coridor, gâfâind. Tot încerc să înţeleg ce mi-a spus Phoebe. Cum e posibil ca ăsta să fie cântecul mamei? Nu se poate! Opresc o asistentă aflată în trecere şi-i spun că Phoebe s-a trezit. Ea se duce să cheme un medic, iar eu mă retrag în sala de aşteptare, ca să caut din nou cântecul pe Google. Văd un mesaj de la Robert, trimis în urmă cu multe ore.

Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i înapoi lui Caroline cheia de la casă! Şi de ce ai ameninţa-o? Te rog, cere ajutorul unui psihiatru! Dacă se mai întâmplă ceva de genul ăsta, sun la poliţie.

Mă uit lung la mesaj. Despre ce vorbeşte? Nu i-am luat cheile lui Caroline. Şi n-am ameninţat-o niciodată. Ce tot spune femeia asta? Mă pregătesc să-i trimit soţului meu un răspuns în care să-l pun la punct, dar mă opresc dintr-odată. Mai întâi trebuie să-mi verific geanta lăsată în maşină, ca să mă asigur că n-am luat cumva cheile acelea. În ultimele două nopţi n-am pus geană pe geană, iar vreme de două săptămâni încheiate abia dacă am prins câteva ore de somn. Nu mai pot să fiu sigură de nimic. Dar n-am împins-o pe Phoebe în faţa maşinii, iar asta mă face să mă simt mai puternică. N-am ucis-o pe mama şi n-am rănit-o pe sora mea. Orice ar fi în neregulă cu mine, singura persoană căreia i-am făcut rău până acum sunt eu însămi. Robert poate să aştepte, la fel şi cheile lui Caroline. Cântecul acela nu-mi dă pace. Nu se poate să fie acelaşi cântec! Pur şi simplu nu se poate. Apăs pe linkul de pe Google.

Nu e o reinterpretare. Sweet Billy Pilgrim, „Candle, Book and Bell”, lansat în 2015. Versuri de Tim Elsenburg. N-are niciun sens. Cum se poate ca un cântec scris în 2015 să fi fost cântat de mama în anii ’80? Nu putea să-l ştie. Şi cum se poate ca acest cântec care îmi umple gândurile să fi fost şi în gândurile ei? N-are sens!

O asistentă îşi vâră capul pe uşă.

— Vine o poliţistă, ca să fie aici în caz că Phoebe se trezeşte din nou. Probabil că, atunci când ia declaraţia, o să vrea să vă pună şi dumneavoastră câteva întrebări.

— Desigur! mă învoiesc eu. Trebuie doar să iau ceva din maşină. Mă întorc imediat!

Cheile acelea mă supără la fel de mult ca melodia. De ce ar minţi Caroline?

„Te-a înregistrat!”, mă sâcâie un gând care mi se roteşte ca un vârtej într-un cotlon al minţii. „Te-a înregistrat. Da, te-a înregistrat şi apoi s-a dus la soţul tău şi i-a arătat înregistrarea!”

Nici asta nu e normal. Trebuie să aflu dacă acele chei sunt la mine, iar dacă nu, ce să înţeleg?

De ce ar vrea Caroline să-mi facă rău? E o femeie care, întâmplător, mi-a găsit portofelul, şi care mi l-a returnat. Îmi vine să-mi trag un pumn în faţă. Asta e paranoia de care îmi spune toată lumea că sufăr! Caroline e o străină. De ce ar vrea să-mi facă rău? N-are logică. Şi cum se poate ca melodia mamei să fie aceeaşi melodie pe care o aud obsesiv în minte? Am nevoie de aer curat. Şi trebuie să găsesc cheile. Nu vrea nimeni să-mi facă rău. Am o cădere nervoasă, asta-i tot.

„Sună la clinică! Internează-te!”

Nu vreau să dau nas în nas cu poliţista, pe care o văd venind din direcţia opusă, aşa că mă îndrept spre secţia de geriatrie, fiindcă ştiu unde e ieşirea care dă în parcare. E târziu şi, chiar dacă lumina de pe coridoare e puternică, spitalul pare în afara lumii, cufundat cum e în tăcerea nopţii. Pacienţii dorm sau ascultă în tăcere respiraţia anevoioasă a celor din jur. Se simte mirosul de dezinfectant, care încearcă să acopere duhoarea morţii. Din când în când, liniştea e întreruptă de un acces de tuse sau de un strigăt. Toată lumea aşteaptă să se pogoare speranţa zorilor. Ştiu cum se simt cei de aici. Lumina e mai slabă pe coridorul ce duce la secţia în care se află rezervele. Parcă a trecut o viaţă de când am fugit, pe aici, de strânsoarea mâinii mamei mele.

Privesc în lungul coridorului şi simt cum mă furnică pielea. Totul a început să meargă prost după ce am venit s-o văd pe mama. Poate că am început să mă simt rău în noaptea de dinainte să aflu că s-a rănit singură – alt gând care prinde formă în mintea mea – dar toate adevăratele necazuri au început după acea vizită la spital. Biletul. Zgârietura de pe maşină. Furtul genţii. Sentimentul că mă urmărea cineva. Atunci s-a declanşat înlăuntrul meu un semnal de alarmă care nu s-a mai oprit.

Împing uşa secţiei şi mă strecor înăuntru, cu inima în gât. Ceva mai în faţă, uşa ce dă într-una dintre încăperi e deschisă şi se aud glasurile unor asistente care îl liniştesc pe un pacient. Mă grăbesc spre biroul acestora dintâi şi arunc, în grabă, o privire în registrul în care sunt înregistraţi vizitatorii. Nu trebuie să caut multă vreme. A fost aici în urmă cu câteva ore.

Caroline Williams.

Dau paginile înapoi – vine zilnic la spital. Caroline. Străina întâlnită întâmplător. Era aici în prima zi în care am venit. Mă uit în spatele meu, la una dintre încăperile de lângă intrare. Îmi amintesc că i-am strigat numele meu asistentei care voia să semnez în registru şi că am fost auzită de o femeie ocupată să-i citească unei alte femei întinse în pat şi care s-a oprit atunci. Am crezut că am deranjat-o, dar nu cumva numele meu a deranjat-o?

Tremur din tot corpul. Dar ce să aibă cu mine? Să fie fosta soţie a vreunui client? Oare îmi concentram atenţia asupra Mirandei, când o altă fostă soţie nebună se afla chiar sub nasul meu?

Ies repede, înainte să se întoarcă asistentele, şi mă grăbesc spre maşina mea. Aerul nopţii e umed şi din depărtare se aude bubuit de tunete. În clipa în care încep să cadă primele picături grele, deschid portbagajul şi-mi golesc geanta. Caut prin toate buzunarele, prin etuiul cu farduri şi prin cel cu produse de igienă, iar apoi prin buzunarele paltonului. În maşină, mă uit în spatele scaunelor, în caz că au alunecat acolo cheile, după care verific fantele laterale din portiere şi podeaua. Nu durează mult – maşină e una închiriată şi aici nu există acel talmeş-balmeş întâlnit de obicei într-o maşină de familie. Nu găsesc nicio cheie. N-am furat nimic.

„Aşadar, de ce minte? Cine e? Ce rău i-am făcut eu?”

Ceva zgreapţănă pe dinăuntrul creierului meu obosit. Ceva ce a spus cineva. Ceva care aproape că mi-a atras atenţia, dar pentru foarte scurt timp, fiindcă apoi am fost distrasă de altă idee. Despre ce era vorba? Ce… Fac ochii mari în aceeaşi clipă în care un fulger luminează cerul. Nina. Nina a fost.

„Nu mi s-a permis să vă păstrez nici măcar în plasament. Mai ales după tragedia petrecută cu familia aceea.”

Am fost atât de surprinsă că a dorit să ne ofere un cămin, încât n-am mai fost atentă la rest. Care tragedie? Îmi scot telefonul din geantă. Arată o singură liniuţă de semnal. E aproape ora unu noaptea, dar trebuie să aflu nişte lucruri, iar răspunsurile le are numai ea.

O tragedie.

Cântecul mamei mele.

O imagine mi se formează în minte. Un adevăr. O poveste în care se împletesc toate lucrurile ciudate ce s-au petrecut, una care n-are nicio logică, dar care, în acelaşi timp, are sens. Unul imposibil. Gândurile îmi sunt mai clare decât au fost în ultimele zile.

Trebuie să vorbesc cu Nina. Bat din picior, nervoasă, în podeaua maşinii. Ce rău se poate întâmpla dacă o întreb pe Nina despre lucrul care nu-mi dă pace? O să creadă că sunt nebună? Şi ce dacă? N-ar fi prima.

Un fulger orbitor despică noaptea ploioasă şi telefonul îmi sună în ureche înainte de bubuitul tunetului. Centrul furtunii încă n-a ajuns aici, încheieturile degetelor mi s-au albit de cât de tare strâng volanul. Clipesc şi văd, în beznă, nişte degete încleştate pe o pernă. Clipesc din nou, ca să alung imaginea. Nu sunt nebună.

Dar poate că sunt fiica mamei mele.

56

Nina răspunde după patru apeluri.

— Emma?! S-a întâmplat ceva?

— Iartă-mă că te sun atât de târziu! Ştiu că e miezul nopţii…

— O, eu nu mă culc înainte de ora două! Sunt pasăre de noapte, nu din cele matinale, aşa că poţi să stai liniştită. Dar ce s-a întâmplat?

Ploaia caldă a nopţii cade atât de tare, încât în maşină au început să se formeze aburi. Pornesc motorul şi aerul condiţionat.

— Eşti în maşină? întreabă ea.

— Da, sunt la… Nu contează. Nu conduc. Trebuie să-ţi pun câteva întrebări. E vorba de ceva important. Prima întrebare e despre un lucru pe care mi l-ai spus ieri şi pe care nu l-am înţeles la momentul acela.

Pornesc cu întrebarea cea mai normală, care e menită să-mi ofere o informaţie concretă.

— Atunci când ai pomenit de faptul că asistenţii sociali de la serviciul de protecţie a copilului nu ţi-au permis să ne iei în plasament, ai spus ceva de genul „mai ales după tragedia petrecută cu familia aceea”. Care tragedie? Nu înţeleg.

— O, Doamne! exclamă ea, şi o aud foindu-se pe scaun, zgomot urmat de păcănitul unei brichete şi de o pufăitură scurtă. Am crezut că ştii!

— Ce să ştiu?

— Ce s-a întâmplat cu familia care urma să te adopte.

— S-au răzgândit.

Îmi amintesc că femeia care lua copii în plasament m-a aşezat pe un scaun şi mi-a spus că, din păcate, n-aveam să plec într-o nouă casă în ziua aceea. Îmi amintesc cu câtă nefericire mi-am desfăcut valijoara şi-mi mai amintesc şi privirea victorioasă a lui Phoebe. Oare chiar aşa era, victorioasă? Mă întorc la amintirea aceea, examinând-o de data asta cu mintea unui adult. Da, Phoebe părea mulţumită. Dar poate că era mulţumită că mai rămâneam împreună o vreme. Poate că fusese rănită de fericirea pe care o simţeam la gândul că urma să încep o viaţă nouă fără ea. Toată furia cu care mi-a strigat că aveam să ajung nebună nu provenea decât din suferinţa provocată de respingere.

— Nu, poate că aşa ţi s-a spus – şi înţeleg de ce, dată fiind trauma prin care trecuseşi – dar lucrurile n-au stat aşa. În realitate, a fost îngrozitor. O

tragedie teribilă. Acea familie tocmai venea să te ia cu maşina, când a avut loc un accident îngrozitor. Coliziune frontală. Soţul a fost ucis pe loc. Soţia a avut norocul să supravieţuiască, dar ambele picioare i-au rămas paralizate.

Gura mi s-a uscat şi capul mi se învârte.

— Aveau copii? întreb eu.

— Da, spune ea, iar eu ştiu răspunsul înainte să-l aud. O fetiţă. Cu vreo doi ani mai mare decât tine. A scăpat teafără din accident, slavă Domnului! Era pe bancheta din spate. Deşi îmi imaginez că n-a rămas fără sechele. Celălalt şofer a fugit. Vreme de vreo oră, aşa cred, fetiţa a rămas singură acolo, lângă tatăl ei mort şi lângă mama grav rănită. Trebuie să fi fost ceva înfiorător.

„Destul cât să te facă să înnebuneşti!”

Toate piesele din puzzle se potrivesc acum, când mă gândesc la baia pentru persoane cu handicap pe care Caroline, locuind până acum ceva vreme împreună cu mama ei, încă n-a renovat-o. Tranziţia de la adolescenta care îşi îngrijea mama la asistentă calificată a fost, probabil, cea mai practică alegere, dacă tot şi-a petrecut viaţa făcând asta. Îmi amintesc de fotografia aceea din prima zi de şcoală a lui Caroline. Cei trei păreau foarte fericiţi şi mândri. O familie împlinită. Iar apoi am apărut eu, care am distrus totul. Cum trebuie să se fi simţit Caroline în timp ce-i citea maică-sii şi, dintr-odată, m-a auzit strigându-mi numele pe holul spitalului! Nu pe acela dobândit prin căsătorie, căci n-ar fi însemnat nimic pentru ea, ci *Emma Bournett.* Persoana care, în mintea ei, era cauza distrugerii familiei sale, poate chiar a morţii tatălui ei, se afla în locul acela. Am fost aduse laolaltă de pura coincidenţă. N-a fost vina mea – evident că n-a fost vina mea – dar timp de treizeci şi cinci de ani Caroline m-a învinuit pe mine.

— Emma! intervine Nina. Mai eşti acolo?

— Scuză-mă, da, da, sunt! Îţi mulţumesc, m-ai ajutat foarte mult, spun eu, iar apoi tac preţ de câteva clipe. Ştii, mai e ceva. Probabil că o să crezi că-i o nebunie…

— Continuă!

Cerul se luminează şi un tunet puternic bubuie o secundă mai târziu, iar apoi o altă rafală de ploaie se prăbuşeşte peste parbriz.

— Crezi că timpul e întotdeauna liniar, sau că uneori există distorsiuni?

— Ei, e o întrebare prea grea pentru ora asta, răspunde ea, şi o aud trăgând un fum lung din ţigara cu marijuana. Nu înţeleg prea bine explicaţia fizică, dar sunt convinsă de un lucru: creierele noastre au o capacitate mult

mai mare decât cea pe care o punem noi la lucru în mod obişnuit. Sunt create pentru mai mult. Iar timpul e un concept pe care nici oamenii de ştiinţă nu-l înţeleg foarte bine. Ştiu pe cineva care a visat că un prieten îşi lua rămas-bun, iar după ce s-a trezit, a aflat că acel prieten murise. Ştiu că unii oameni consideră că un *déjà-vu e o* străfulgerare din viitor. Ghicitorii în tarot – şi nu mă refer la şarlatani – operează cu *senzaţii* ale viitorului, mai degrabă decât cu previziuni. Oamenii aflaţi într-o stare emoţională extremă susţin că întrezăresc criza ce urmează. De pildă, soţiile de pescari care, din pricina unui vis sau a unui sentiment de groază, îşi imploră bărbaţii să nu iasă pe mare, iar bărbaţii nu le ascultă – şi nu se mai întorc acasă niciodată. De ce întrebi?

— Crezi că astfel de distorsiuni, astfel de străfulgerări de premoniţie, se moştenesc?

Am senzaţia că ştiu răspunsul, dar vreau să-l aud de la altcineva. De la cineva care are în bibliotecă o grămadă de cărţi despre tot felul de ciudăţenii.

— O, desigur! Aş spune că sunt sigură de asta. ADN-ul ar fi explicaţia.

— Mulţumesc! spun eu. Îţi mulţumesc foarte mult. M-ai ajutat enorm! Însă acum te rog să mă scuzi, trebuie să închid.

— Dar, Emma, ce…

Închid şi rămân cu privirea aţintită dincolo de fereastra maşinii. Ce să fac? Să mă duc înapoi la spital şi să încerc să le explic poliţiştilor că de data asta nu sunt paranoică, că cineva chiar încearcă să facă rău familiei mele şi că trebuie să trimită imediat o patrulă? Formez numărul lui Robert şi telefonul sună, şi sună, şi tot sună. Încerc la Chloe. Intră căsuţa vocală. Caroline e la mine acasă. De asta a spus că i-am luat cheile. S-a dus la Robert ca să „se adăpostească” de furia soţiei lui nebune, care ar putea să apară la uşa ei în orice clipă. Se află în casa mea. Are de gând să-mi vatăme familia.

Gândul îmi fuge la mama mea. La mine. La desenele lui Will.

Am fost atât de înspăimântată că o să se repete istoria, dar dacă m-am uitat la povestea asta dintr-un unghi greşit?

„Dacă trecutul nu făcea decât să anunţe viitorul?”

Phoebe mi-a spus că îngânam cântecul mamei noastre. Unul care, atunci când îl cânta mama, urma să fie scris abia peste treizeci de ani. Aşa că ea nu-l putea cunoaşte decât într-un singur mod.

Totul a fost un avertisment. Străfulgerări ale unei tragedii teribile din

viitor.

Mă uit la ceasul încastrat în bord.

Abia a trecut de ora unu dimineaţa şi mă aflu la o distanţă de cel puţin o oră de mers cu maşina faţă de casă. Gândindu-mă la numerele mamei, demarez în trombă.

1 1 3 1 5 5 2 1 8 2 2 2

Alte piese ale puzzle-ului se potrivesc: ora 1.13, ora 1.55, ora 2.18. Şi 2.22. Trebuie să ajung acasă înainte de ora 2.22.

„Nu mai am mult timp!”

Înfrunt furtuna la volanul maşinii.

57

CAROLINE

Sunt udă până la piele în momentul în care mă întorc la bucătărie şi arunc la gunoi borcanul de miere gol. Am lăsat afară surprize dulci, care o să înţepe ca nişte albine. Hainele mi s-au lipit de piele şi sunt grele, iar părul meu lung e leoarcă, dar nu-mi pasă. Ploaia m-a înviorat. Vreme perfectă pentru planurile mele. Eu sunt furtuna care aduce catastrofa.

Închid uşa repede, dar ploaia a reuşit să pătrundă în casă, udând podeaua. E o noapte cruntă şi-mi place zgomotul cu care rafalele lovesc casa, cu care atacă din afară, în vreme ce eu atac dinăuntru. Încui uşa şi vâr cheia în buzunar. Totul e gata. Pot să mă relaxez.

Nu ştiu de ce se tot plângea Emma de insomnie. E foarte liniştitor să fii singura persoană trează într-o casă cufundată în întuneric. Uneori, noaptea e singurul moment în care putem să fim cu adevărat noi înşine. Şi iată-mă aici. În sfârşit.

Emma.

„Blânda Emma. Frumuşica. O să vezi cât de mult o s-o iubeşti!”

Vedeţi, aţi greşit în privinţa asta, dragi părinţi! Nu eram deloc entuziasmată atunci, înainte s-o cunosc, iar acum n-am decât dispreţ pentru draga de Emma.

I-a furat iubitul surorii ei şi s-a măritat cu el. Pe soţul ei îl ţine în lesă. Fiică-sa e o lepădătură. Dar, desigur, totul se reduce la Emma. Nu ştie decât să ia. Întotdeauna obţine ceea ce vrea. Cariera. Casa. Familia. Şi tot se smiorcăie. Nu e foarte blândă, după cât se pare.

Mă aşez la pretenţioasa ei insulă din mijlocul bucătăriei şi iau o gură din paharul de vin. Nu e nevoie să mă grăbesc. Şi-au băut cu toţii cana de ciocolată fierbinte. În momente grele, oricine are nevoie de o băutură calmantă înainte de culcare, nu? Aşa am spus. Ceva care să-i ajute să adoarmă. Toată lumea are încredere într-o asistentă medicală. Mai ales într-una plină de gratitudine, care le împărtăşeşte neliniştile.

De data asta am apelat la ceva mai tare decât NightNight.

Am găsit somniferele Emmei atunci când am urcat la etaj, ca să fac un duş. Am zdrobit câteva şi le-am băgat în buzunar, învelite într-un şerveţel. Uşor de pus în căni. Robert nu se uita la mine, că doar nu sunt nebuna de

nevastă-sa! Sunt o specialistă în domeniul medical. Chloe era în camera ei, cu ochii înroşiţi de cât a plâns fiindcă n-a reuşit să distrugă o căsnicie, iar Will e doar un băieţel morocănos. M-am asigurat că şi-au băut cana. Până la fund. Robert şi-a luat-o pe a lui în cameră. Am verificat. Cana e goală. Presupun că e obişnuit să facă aşa cum i se spune.

Nu pot să cred că m-a lăsat să intru în casă. Mi-am jucat bine rolul, ţinându-mi micul discurs:

— Sunt puţin speriată! Mi-a luat cheile. M-a ameninţat. Pot să… ştiu că nu mă cunoaşteţi… dar pot să stau aici? N-am vrut să sun la poliţie. Sunt sigură că n-a vorbit serios. Are probleme, dar nu vreau să-i aduc alte belele pe cap!

Numai un bărbat ar crede o poveste ca asta. Dacă o femeie se simte ameninţată, sună la poliţie. Punct. Dar poţi să fii sigură că un bărbat o să fie orbit de sindromul cavalerului pe cal alb. Şi, oricum, Robert o crede nebună. A înghiţit momeala cu tot cu undiţă. Se vede bine că dragostea lui şi a Emmei s-a dus pe apa sâmbetei.

Iar acum iată-mă aici, singură. Îmi admir lucrarea, cum s-ar spune, privind întunericul furtunii.

Mai iau o gură de vin. Un Sancerre. Desigur, mult mai bun decât cel pe care pot să mi-l permit din salariul meu. Mai sunt două sticle în frigider. Nu mă mir că Emma bea atât de mult. E genul.

Cred că ar trebui să încep. Probabil că cei de la etaj dorm buştean. Deschid iTunes, îmi pun căştile şi apăs pe butonul de redare. „Lumânare, carte şi clopot” – cântecul momentului. Atâta lucru mi-a oferit şi Emma. Ritmul cântecului îmi umple mintea şi încep să fredonez de cum încep să aud muzica asta tulburătoare.

Mă uit la ceasul de la cuptor. E ora 1.13 noaptea. Afară fulgeră. Lumina e albă, aspră, iar eu mă apropii de uşa din spate şi trag de clanţă. Ca să verific încă o dată. Bine. E încuiată. Mai zgâlţâi clanţa o dată, ca să fiu sigură. Murmur versurile melodiei şi, de îndată încep versurile, setez pe ascultare în buclă.

Alegerile frânte/ Devin fapte, /Îndepărtează inima de mâna /Care cedează…

Rătăcesc prin casa ei, prin viaţa ei. Biroul. Am văzut-o aici. De afară, privind înăuntru. În living, un spaţiu vast, lipsit de suflet, unde e limpede că ai casei nu petrec timp împreună, verific ferestrele şi uşile care dau în curtea interioară. Încuiate. Văd cioburile care sclipesc pe pământ, în ploaie. În caz

că e nevoie.

Mă întorc şi vărs vin pe spătarele canapelelor elegante. În realitate, nimeni nu vrea canapele ca astea. Nu sunt confortabile. Nu dau senzaţia că sunt calde şi primitoare. Sunt un semn al prestigiului. Atâta vreme cât casa spune că te-ai ajuns, probabil că asta e tot ce contează, nu-i aşa, Emma? Cel puţin, decorul ăsta o să dea bine în ştirile din ziare. Dacă fotografii apucă să ia imagini dinăuntru.

Mă întorc pe hol şi scap sticla de vin, dar nu se sparge, ci aterizează, cu un bufnet surd, lângă dulapul de sub scară. Las sticla să se scurgă pe parchet. Mai e vin în frigider.

Uite, uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot…

Poate că e cazul să-mi mai torn un pahar. Am timp. Am toată noaptea la dispoziţie. Deschid frigiderul şi apuc o altă sticlă de vin, o deschid şi iau o înghiţitură mare. Îmi dau lacrimile. Pun sticla înapoi în frigider, fără dop, iar apoi scot ouăle. Acum, că mă las purtată de val, mă simt ca un copil. Tatăl meu spunea că nu poţi face omletă fără să spargi câteva ouă, de multe ori fără legătură cu nimic şi într-un context complet nepotrivit.

„Uite-mă cum fac omletă acum, tată!”, îmi zic în gând.

Mă uit afară, la furtuna maiestuoasă, după care deschid cartonul. Ascultând muzica, iau un ou şi îl ţin în palma întinsă în faţă. Oul cade şi se zdrobeşte pe podea. La fel cum s-a zdrobit trupul lui tati. Încerc să-l potrivesc pe următorul astfel încât zgomotul făcut de spargerea lui să se sincronizeze cu bubuitul tunetului. *Trosc! Trosc! Trosc!* După ce termin, podeaua e plină de mizerie. Mă întreb ce o să creadă poliţia.

Poate că o să se creadă că sunt nebună. S-ar putea ca ăsta să nu fie un lucru rău. O clinică de psihiatrie securizată ar fi de preferat unei închisori. Am făcut pace cu ideea de a sta la închisoare, dar la clinică sar putea să fie şi mai bine, chiar dacă şi închisoarea ar fi un loc confortabil. Mult mai relaxant decât viaţa pe care o duc acum.

Cântecul reîncepe, iar eu fredonez versurile. Cred că ar fi timpul să încep distracţia. Mă duc pe hol, cu muzica răsunându-mi în urechi.

O să încep cu băiatul.

58

EMMA

E ora 1.45 atunci când frânez brusc, abandonând maşina pe stradă, după care alerg, prin ploaia deasă, spre uşa casei. Am mintea limpede. Imposibilul e făcut posibil de timpul care devine ciclic în jurul meu. Mama, eu şi Caroline. Prezente cu toatele aici. Dintotdeauna am fost aici.

Viitorul, trecutul şi prezentul se ciocnesc.

Ăsta e apogeul. Totul. Momentul pe care n-am voie să-l irosesc. Timpul suspendat în furtună. Fulgerele şi tunetele, la unison, ameninţă să rupă cerurile pe când încerc în zadar să descui uşa. E zăvorâtă pe dinăuntru, aşa că încep să bat cu pumnii în lemnul solid. Sun la sonerie. Nimic. Niciun răspuns. Maşina lui Robert e aici. Soţul meu e acasă. Sunt cu toţii aici. Alerg înapoi în stradă şi văd maşina lui Caroline parcată dincolo de casa vecinilor. Ea e înăuntru. Ştiu sigur că e în casă. Ştiu, fiindcă noaptea asta s-a strecurat prin timp, devenind un avertisment care s-a scurs în mintea mamei mele precum o sângerare cranianã, scoţând-o din minţi şi apoi pătrunzând şi în mintea mea. Răul m-a ajuns în noaptea în care împlinesc patruzeci de ani. A venit ca să-mi vatăme familia.

Iar eu trebuie să-l opresc.

Sun la poliţie şi strig în telefon, încercând să acopăr zgomotul ploii. Spun cine sunt şi adaug că a intrat cineva în casa mea, cineva care încearcă să le facă rău copiilor, iar apoi izbesc din nou cu pumnii în uşă.

— Deschide, Caroline! strig eu, iar vorbele îmi ricoşează în zid. Ştiu ce faci!

Furtuna îmi înghite strigătele şi le îneacă în tunete. E inutil. Mai strig o dată şi apoi răsuflu adânc. Trebuie să mă gândesc. N-am cum să intru pe aici. Trebuie să încerc prin spatele casei.

Poarta laterală e înaltă de doi metri, iar eu nu măsor decât un metru şi şaizeci de centimetri, aşa că n-am cum să sar gardul. Mă uit la spaţiul de lângă garaj, unde ţinem tomberonul înalt şi verde pentru gunoiul menajer. Trag tomberonul lângă poarta laterală şi mă urc pe capacul gros, a cărui suprafaţă e alunecoasă din pricina ploii, iar marginile lui dure îmi zgârie pelvisul. Urc cu greu, gemând, fiindcă mi-am pierdut agilitatea pe care am avut-o în copilărie. Apoi mă prind cu mâinile de partea de sus a porţii. Scot

un ţipăt precipitat şi-mi trag mâinile înapoi. Sângerează. Îmi smulg din palme nişte cioburi, gemând de durere. Bucăţi de sticlă spartă – *o altă sticlă de lapte, Caroline?* – au fost aşezate pe muchia porţii şi pe toată lungimea zidului. Cum de au rămas acolo, pe vremea asta? întind mâna cu atenţie şi pipăi. Cioburile sunt ţinute pe loc de ceva gros şi lipicios. Îmi duc mâna la nas. Cu toată ploaia, îi simt dulceaţa. Miere. Mierea de Manuka a lui Robert.

Îmi trag mânecile în jos, peste palme, după care curăţ cât pot de mult. Apoi îmi trec un picior peste zid. Cioburile rămase acolo mă înţeapă prin bluză în clipa în care mă aplec în faţă, dar nu mă las, ci închid ochii, îmi trag piciorul stâng după mine şi cad, grea, la pământ. Vertebrele mi se zdruncină la impact, însă mă ridic şi mă îndrept, clătinându-mă, spre uşa din spate. Apuc clanţa şi trag de ea. E încuiată. O lovesc cu putere, de două ori. Nu se clinteşte. Am nevoie de ajutor, unde e poliţia?!

Scot telefonul din buzunarul deja plin de apă al blugilor şi formez din nou numărul.

— Poliţia! Poliţia, vă rog… Am nevoie de ajutor! Mă numesc Emma Averell. Am sunat acum câteva minute. E vorba de familia mea! A intrat o femeie în casă…

Conexiunea e proastă, nu se aud decât pârâituri. Mai strig de câteva ori, apoi se întrerupe. Formez din nou numărul, dar nu aud decât o tăcere mormântală. Sunt pe cont propriu. Trebuie să intru. Copiii mei! Trebuie să ajung la copiii mei. Trebuie să ajung la Will.

59

CAROLINE

Băiatul nu e în pat.

Cana cu ciocolată fierbinte e abandonată pe podea, aşa cum era mai devreme, atunci când am intrat în cameră ca să verific, dar acum văd unde i-a vărsat conţinutul: între colţul patului şi perete. E un băieţel tare viclean! A băut un pic, asta ştiu sigur, fiindcă m-am asigurat că bea. Aşa că, oriunde s-ar afla, pică de somn. Sub pat nu găsesc decât un dinozaur de plastic, care se zgâieşte la mine. Băiatul nu e nici în şifonier. Caut în toate cotloanele, dar fiul Emmei nu e în camera lui. Afară fulgeră din nou şi, în timp ce caut, şoptesc versurile cântecului:

Pot să am o părere?

Să pun în mişcare ăst lanţ…

Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot…

Oare la închisoare ţi se permite să asculţi muzică? Îmi scot căştile fără tragere de inimă, iar acum cântecul se aude, cu un sunet metalic, din jurul gâtului meu. Ascult cu atenţie. Nimic. Ies pe coridor şi arunc o privire în camera lui Chloe, a cărei uşă a rămas deschisă. Fata e prăbuşită pe pat, încă îmbrăcată, iar restul băuturii e vărsat pe cuvertură. Judecând după pata de salivă şi după murdăria de pe bluză, se pare că i s-a făcut puţin rău. Are noroc că a vărsat. Câştigă câteva minute de viaţă în plus. A băut, ca toţi adolescenţii. Nu-i bine să amesteci alcoolul cu pastilele.

O las în plata Domnului şi străbat coridorul, depărtându-mă de camerele copiilor. Unde să se fi dus plodul ăla ursuz? La tati? Intru în dormitorul lui Robert şi îl aud sforăind. Doarme ca un copilaş, îmbrăţişând o pernă ca pe un ursuleţ de pluş. Cealaltă pernă zace, rece, pe partea goală a patului. Tentant! Să-l omor acum? Nu. Planul era să încep cu cel mai mic şi nu-mi place că nu ştiu unde e băiatul.

Caut în baia dormitorului matrimonial, dar nu e acolo. Nu-i nici în baia de pe hol, nici în camera de oaspeţi. Casa începe să mă enerveze. De cât spaţiu au nevoie oamenii ăştia? Mă întorc în camera lui Robert, mai caut o dată şi mă uit în coşul cu rufe murdare din colţ. Băiatul nu-i de găsit. Nu se poate să fi ieşit din casă, fiindcă am încuiat uşa în urma mea şi am păstrat cheia la mine, aşa cum am făcut şi cu cheile de la uşa cea mare.

— Cine nu e gata îl iau cu lopata… şoptesc eu, aşezându-mă pe marginea patului. Mă enervez din ce în ce mai rău.

De parcă cineva ar vrea să-mi răspundă, se aude o bufnitură grea în celălalt capăt al patului. Mă încrunt. Cu siguranţă că zgomotul a fost prea puternic ca să-l facă un băieţel. Ies din nou şi mă uit pe fereastra cea mare. Aud un vaiet înăbuşit, în care se împletesc văicăreala şi deruta. Cred că i-am deranjat somnul lui Chloe atunci când am intrat în camera ei.

Îi văd silueta conturându-se, sprijinită de perete ca să se poată ţine pe picioare. Capul îi tot cade în faţă, dar vine spre mine cu paşi târşâiţi. În mod evident, e hotărâtă să ajungă la scară şi mă întreb dacă n-ar trebui să mă ascund şi s-o las să cadă şi să-şi rupă gâtul, dar ochii ei înceţoşaţi mă văd şi se măresc, alarmaţi. Îi zâmbesc, iar ea scoate un suspin. Mă întreb cum arăt. Sunt udă până la piele. Părul lung îmi atârnă peste faţă, după ce am căutat sub paturi. Îi zâmbesc în întuneric.

Genunchii îi cedează o clipă, dar rămâne în picioare şi încearcă să se întoarcă. Merge împleticit spre fereastră, de parcă de acolo ar putea să-i vină ajutorul.

— Vai, Chloe, chiar că eşti o adolescentă cu probleme! Ai face mai bine să renunţi. O să adormi din nou în câteva clipe, se vede clar – iar dacă ai impresia că o să te duc în pat, greşeşti!

O privesc cum se lipeşte de geam, de parcă ar putea să iasă pe acolo.

60

EMMA

O piatră. O piatră din decorul grădinii. De asta am nevoie. Ceva, orice, cu care să sparg geamul. Vântul îmi biciuieşte pielea cu plesnete de ploaie în vreme ce alerg spre capătul grădinii, alunecând pe iarba înnoroită. Mă arunc în genunchi, trag de pietrele grele şi blestem obiceiul nostru de a angaja meşteri în loc să facem treaba cu mâinile noastre, şi, ca atare, să avem cărămizi rămase prin curte de la treburi rămase pe jumătate neterminate.

Nu mai am suflu şi suspin de furie şi de neputinţă în momentul în care îmi dau seama că pietrele au fost cimentate laolaltă, ca să creeze un model. Nu pot să le scot. Mă uit la ceas. E ora 1.54. Ce se întâmplă la 1.55?

„Concentrează-te, Emma, găseşte un mod de a intra în casă! Gândeşte-te!”

Inima îmi tresare. Iazul! O, da, iazul nostru abandonat, în care au murit toţi peştii şi pe care nu ne-am deranjat să-l reumplem. Pe fundul iazului sunt pietre mari. Mă strecor spre celălalt capăt al grădinii, încercând să zăresc apa de la distanţă, prin aversele de ploaie, când un fulger luminează cerul nopţii. E urmat de un al doilea şi-mi ridic privirea la casă, aşteptându-mă s-o văd pe Caroline repezindu-se la mine. Dar văd altceva.

Chloe.

E ora 1.55. Luminată perfect de fulger, Chloe e lipită de fereastra ca de catedrală, cu palmele proptite lângă faţă, cu degetele întinse, de parcă ar fi imobilizată de un poliţist în timpul arestării, cu gura deschisă într-un „O” mare.

Timpul intră în coliziune. Simt geamul sub degetele mele. Simt covorul sub degetele picioarelor. Şi eu m-am uitat pe fereastra aceea, sigură că se afla cineva sub ea, cineva care privea în sus, cineva care încerca să intre în casă. Oare Chloe mă vede? Oare eu am fost mereu cea care se afla aici, jos, privind în sus şi încercând să intre în casă?

Oare asta vedea mama atunci când a găsit-o Nina lipită de geam – exact aşa cum stă Chloe acum murmurându-şi numerele, la fel cum am făcut şi eu? Chiar şi cu atât de multă vreme în urmă, mama se afla aici, în noaptea *asta,* la ora 1.55? În tot acel timp în care, copil fiind, trăgeam de mama şi

ţipam, ea mă privea pe mine, *acum*, în grădina asta?

Mă las să alunec în iaz. Apa rece şi vâscoasă îmi ajunge până la coapse. Mă ghemuiesc, râcâind după pietrele netede de pe fund.

„Vin, Chloe!”, strig eu în gând, privind-o pe scumpa mea fetiţă care alunecă în josul geamului. „Vine mami! Te rog, rezistă! Te rog, rezistă, puiul meu!”

Mai am timp până la ora 2.22 – trebuie să intru înainte de ora asta. E un adevăr pe care mi-l strigă fiecare fibră a fiinţei mele. Mă gândesc la mama. Îi simt mâna puternică, ce-mi strângea încheietura atunci, la spital. Preiau de la ea acea putere şi, în cele din urmă, eliberez o piatră.

61

CAROLINE

O întind pe Chloe pe podea şi o las acolo, dormind, proptită de perete, cu capul repezit înainte şi cu picioarele depărtate, precum o fluşturatică beată. Ceea ce şi e, la urma urmei. Cred că o s-o las în poziţia asta atunci când o s-o ucid. Nu consider că merită să fie tratată cu deferenţă. Nici pe departe! E fiica maică-sii, asta-i sigur. Vrea, vrea, vrea. Şi ia tot ce poate.

Un corp inert e greu, aşa că stau o clipă ca să-mi întind spatele. În lumina unui fulger, ceva îmi atrage atenţia dincolo de fereastră. O siluetă care străbate peluza, poticnindu-se. *Emma.* Bine, bine! Cară ceva în braţe. Ce să fie? O piatră?

— A venit mami, îi şoptesc eu lui Chloe, care, în sfârşit, şi-a pierdut cunoştinţa, iar apoi mă întorc la parter ca să-mi întâmpin musafira.

Furtuna continuă, dezlănţuită. Odată cu următorul fulger, mă apropii de bucătărie şi zăresc, dincolo de fereastră, faţa Emmei, plină de furie şi de teamă, cu părul ud, răvăşit. Ea nu mă vede. Se îndreaptă spre uşa din spate. Mă apropii şi o aud icnind în timp ce ridică piatra. N-ar putea să facă munca mea nici într-un milion de ani. N-ar rezista nici măcar o zi. Piatra se izbeşte, grea, de geamul gros, dar nu se întâmplă nimic. Emma încearcă din nou, de data asta cu mai multă forţă, mârâind zgomotos, ca o campioană de tenis de la Wimbledon.

Geamul o să se spargă în cele din urmă. Iar atunci când o să se întâmple asta, o să fiu pregătită.

62

EMMA

Arunc piatra de mai multe ori în geamul uşii din spatele casei. Într-un final, sticla se sparge. Lovesc marginile crestate şi-mi vâr mâna prin golul din mijloc. Cheia nu e în broască. Întind degetele, bâjbâind într-o parte, unde o lasă Robert câteodată, dar e prea departe. Nu mai am timp. Mă arunc prin rama geamului. Cioburile îmi zgârie pielea, îmi taie blugii şi mi se înfig în şolduri, dar mă împing mai departe şi mă prăbuşesc, într-o grămadă inertă, pe podeaua bucătăriei. Mă ridic cât pot de repede, dar podeaua e alunecoasă – *ouă, sunt ouă sparte pe podea, trosc, trosc, trosc* – şi mă împiedic. Dintr-odată, aud…

— Salut, Emma!

Caroline. Mă întorc, uluită, şi o văd acolo, în spatele meu. Rânjeşte. Părul lung îi atârnă peste faţă, răvăşit în şuviţe încâlcite.

— Ce naiba faci, Caroline?!

— Asta!

Fără veste, face un pas în faţă şi, înainte să mă pot feri, mă loveşte cu putere într-o parte. Mă împleticesc şi mă dau înapoi, ducându-mi mâinile la locul în care m-a lovit. Sunt surprinsă să descopăr că lichidul pe care-l ating e cald. Cum poate să fie atât de cald? Şi de lipicios? Mi se taie picioarele. Ridic mâna în beznă. Degetele îmi sunt închise la culoare. Sânge. E sânge. O, Doamne!

Mă prăbuşesc pe podea. Dau s-o apuc de picioare, dar îmi trage un şut în braţ. Mă sprijin cu spatele de dulapul din bucătărie şi-mi apăs mâna pe rana deschisă.

„M-a înjunghiat!”

Mi se prelinge sângele printre degete şi mă chinui să-mi înăbuş un suspin adânc. După ce trece şocul, vine durerea. Nu e bine. Nu e bine deloc.

— Ce le-ai făcut? întreb eu.

„Ţine-o de vorbă. Unde e poliţia?”

Apăs mai tare, încercând să ţin rana cât mai strânsă. Caroline îşi lasă arma pe blatul bufetului. E un ciob de sticlă groasă, lung de numai câţiva centimetri. Poate n-o să păţesc nimic grav. Poate.

— Deocamdată nu le-am făcut nimic. Dar echilibrez balanţa, Emma!

Deschide frigiderul, scoate o sticlă de vin desfăcută, ia o înghiţitură zdravănă şi apoi se aşază la masa înaltă şi îngustă la care ne luăm micul-dejun.

— Tu mi-ai atacat prima familia! strigă ea.

— Ba n-am făcut nimic!

Simt că mi se răceşte stomacul. De parcă aş avea în mine un morman de gheaţă care se topeşte.

— Aveam cinci ani!

— După accident, mama mi-a vorbit mereu despre soartă, spune ea. Mă tot dăscălea să nu fiu înverşunată şi era de părere că trebuia să acceptăm tot ceea ce ne aducea soarta, pe care, de altfel, nu puteam s-o schimbăm. Debita tâmpenia asta atât de des, încât, oricât de mult o iubeam, îmi venea s-o strâng de gât. Era atât de voioasă! Îşi justifica atitudinea susţinând că aşa ar fi vrut tati. Greşea, desigur. Cred că ceea ce ar fi vrut el ar fi fost să nu moară în chinuri, cu plămânii striviţi de un volan, înainte să împlinească vârsta de patruzeci şi cinci de ani.

Caroline dă drumul unui hohot scurt de râs şi mai bea un pic de vin.

— Dar nu soarta a provocat accidentul, nu-i aşa? De vină a fost faptul că eu şi mama *nu eram de ajuns* pentru sfântul de taică-meu. Voia să împartă casa noastră cu un alt copil. Credea că mama m-a răsfăţat. Credea că aveam o fire rece. Că-mi lipsea compasiunea. Că trebuia să am grijă de o altă persoană. Mama, în mod evident, nu era de acord. Mă iubea la fel de mult cum o iubeam şi eu. Dar îl iubea şi pe tata, iar el i-a băgat în cap ideea de a primi un cuc în cuibul nostru. Ea a fost de acord. Şi apoi, deodată, n-am mai auzit decât „Emma, Emma, Emma”. Se uită la mine, iar pe faţă i se citeşte o furie subită. Şi uite unde i-a dus dorinţa asta! Pe unul, în coşciug, iar pe celălalt, într-un scaun cu rotile. În timp ce zăceam imobilizată pe bancheta din spate, am fost atât de furioasă! Îmi amintesc limpede totul. Soarele care strălucea. Pălăvrăgeala veselă a tatălui meu, în timp ce eu nutream numai furie. Făcusem o criză de nervi înainte de plecare. Ţipasem şi spărsesem lucruri, dar, pentru prima dată în viaţa mea, nu mi se făcuse pe plac. „E atât de dulce! Emma – un nume frumos pentru o fetiţă frumoasă!” Se îndrăgostiseră de tine – chiar şi mama – şi se aşteptau să te iubesc şi eu. De parcă mi-ar fi păsat de viaţa ta tragică! Erau părinţii *mei!* Pentru tine nu era loc printre noi.

Abdomenul îmi zvâcneşte.

„Am fost înjunghiată! O, Doamne, am fost înjunghiată cu o bucată de

sticlă, la fel cum s-a înjunghiat mama!”

Îmi imaginez ce mi s-ar fi putut întâmpla dacă aş fi ajuns să locuiesc cu familia ei. Caroline, ca soră mai mare, în locul lui Phoebe. Ce accident aş fi suferit acolo? S-ar fi chemat că aş fi nimerit din lac în puţ. Stai aşa… apă – oare aş putea să găsesc vreo oală pe care să pun mâna? Ceva care să poată fi folosit ca armă?

Îmi iau mâna de pe rană ca să deschid dulapul de lângă mine, dar Caroline se mişcă iute şi-mi striveşte degetele sub pantof. Durerea e de-a dreptul incandescentă. Scot un răcnet, retrăgându-mi mâna.

— Atunci s-a izbit de noi cealaltă maşină şi totul s-a schimbat, continuă ea, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce eu, pe podea, gâfâi de durere. După aceea, l-am auzit pe tata dându-şi ultima suflare şi pe mama hohotind de un plâns horcăit, în timp ce-şi tot pierdea şi recăpăta cunoştinţa. Şi până să-mi dau seama cât de nenorocită avea să fie viaţa mea de atunci înainte, am vrut să mă aplec între scaunele lor şi să spun: „Vedeţi? Asta o să vă înveţe minte!” Soarta! Nu, n-am crezut niciodată în soartă. Până în clipa *aceea:* momentul în care ţi-am auzit numele rostit pe coridorul spitalului. „Emma? Cealaltă fiică a Patriciei Bournett?” Nu mi-a venit să cred! Emma Bournett! A fost ca şi când cineva mi-ar fi turnat o găleată de apă rece în cap. Înţelegi, pe vremea când părinţii mei au vrut să te adopte, eram prea mică de vârstă ca să-ţi ţin minte numele de familie, pe care, de altfel, nu-l auzisem rostit decât o dată sau de două ori. Ulterior am căutat prin hârtiile mamei, dar după accident ea a aruncat tot ce primise de la agenţia de plasament. În timp, m-am împăcat cu gândul că n-aveam să aflu niciodată cine erai sau unde te aflai. Dar atunci, la spital, de cum ţi-am auzit numele, mi-am amintit. *Emma Bournett.* Acela era numele tău.

— Nimic din ce spui nu s-a întâmplat din cauza familiei mele! spun eu. Nu e vina mea! Nici măcar n-am ştiut despre accidentul familiei tale! Eu…

— Ei, nu te mai văicări, Emma, ăsta e momentul meu! mă ia la rost Caroline, uitându-se la rana mea. Şi poţi să apeşi cât vrei, sunt sigură că ţi-am atins ficatul. Din păcate. Speram să supravieţuieşti. Să fii judecată. Dar asta e! Uite, adaugă ea, aruncându-mi un şervet de bucătărie, asta poate să te ajute să mai rămâi în viaţă o vreme. Vreau să auzi ce urmează.

„Ficatul meu, o, Doamne, ficatul meu!”

Apăs şervetul cu putere. Poate că, totuşi, lovitura n-a nimerit în ficat. În clipa în care Caroline s-a repezit la mine, m-am răsucit într-o parte. Poate că n-o să păţesc nimic grav. Mă gândesc intens la posibilitatea asta, în timp ce

frigul se răspândeşte prin mine, venind dinspre burtă.

— Te-am urmărit. Trebuia să văd ce anume ai făcut cu viaţa ta după ce le-ai anihilat cu atâta nepăsare pe a mea şi pe a mamei. În decurs de o oră, te-am văzut certându-te cu Phoebe şi apoi cu o nefericită de femeie cu care te-ai întâlnit în faţa clădirii în care lucrezi. Halal feminism! Îmi amintesc că-ţi spuneam în gând, în timp ce-ţi zgâriam maşina cu cheia: „Nu contează decât să-ţi fie ţie bine, Emma!” La naiba cu solidaritatea feminină, nu? Aşa îmi spuneam în timp ce scriam bileţelul şi ţi-l puneam sub ştergătorul de parbriz. Grosolan, pentru mine, dar la obiect: TICĂLOASĂ. M-am simţit bine. Soarta ne adusese laolaltă cu un motiv. Aşa că, în mod firesc, te-am urmărit până acasă. Am văzut casa asta. Soţul. Copiii. Prietenii. Totul era al naibii de perfect.

— Nimic nu e perfect, spun eu.

„În afară de copiii mei!”

O, copiii mei! Unde sunt? Unde e Robert? De ce nu-i apără?

— Unii oameni nu merită ceea ce au, spune ea. Iau totul, iar după aceea trec prin viaţă neatinşi. Nu puteam să te las să treci pe lângă mine neatinsă! A fost foarte uşor să-i plătesc pe puştii ăia ca să-ţi ia portofelul, astfel încât să te pot întâlni în persoană. La fel de uşor a fost şi să-ţi tai cauciucul. Iar ideea de a-l urmări pe Robert – un dar de la Dumnezeu! Barul acela? Perfect! Şi apoi mi-am făcut un plan complicat, care presupunea să-ţi devin clientă sau să ne împrietenim, dar aveai atâta nevoie de atenţie, încât ai făcut tu totul. Mi-ai trimis mesaje. Prima dată când ai venit la mine şi ai stat în maşină, am crezut că *ştiai.* Dar nu, era doar o încercare jalnică de a te împrieteni.

— Nu le face rău copiilor mei! Te rog! Nu ţi-au făcut nimic.

Caroline are cuţitul la îndemână, iar eu nu sunt în stare să mă reped la ea. Nu cred că aş putea nici măcar să mă ridic în picioare. Însă trebuie să fac ceva. Dar ce? Mă simţeam atât de *atrasă* de persoana ei! Şi mă simţeam în siguranţă lângă ea – fiindcă, atâta vreme cât îi eram în preajmă, asta însemna că ştiam unde era şi ce făcea. Acţionau din nou frânturile de viitor infiltrate în prezent.

— Te-am privit de jos, din grădină, în nopţile tale de insomnie. Starea în care te aflai mi-a picat ca un plocon. N-a trebuit decât să-ţi hrănesc paranoia. Sticlele de lapte sparte, telefonul dat la şcoală în ziua în care l-ai zgâlţâit pe copilul ăla. Şi a fost uşor să sun la biroul tău în calitate de potenţială clientă, iar apoi să stabilesc programări la alte firme, în caz că

verifica cineva. Totul – pregătit pentru acele evaluări postate pe internet la momentul potrivit. Ca să-ţi dau lovitura finală, conchide ea, rânjind din dosul sticlei de vin. Aşa cum i-am dat lui Phoebe lovitura care a proiectat-o dincolo de bordura trotuarului, în faţa maşinii. Asistentele medicale sunt puternice. Facem muncă grea.

Phoebe! Biata Phoebe şi-a văzut iarăşi moartea cu ochii din cauza acei nopţi fatidice din trecut.

— Apoi, desigur, mai era Patricia, spune Caroline. N-am avut nevoie decât de câteva clipe ca să-i curm suferinţa. N-a trebuit decât să ies din camera mamei mele, să merg pe coridor şi să intru apoi în camera Patriciei ca să rezolv treaba, după plecarea ta. Nu s-a opus atunci când i-am pus perna pe faţă. I s-au zbătut braţele, asta a fost tot. În alte dăţi a fost mai rău.

Încep să tremur în momentul în care frigul îmi ajunge la degetele de la picioare. Caroline a ucis-o pe mama mea. A încercat s-o omoare pe Phoebe. Are de gând să-mi omoare familia. Mă uit la ceasul de la cuptor. E ora 2.08. Următorul moment important e 2.18. Dacă n-a existat niciodată şansa de-a o opri? Căutăm înţelesuri în tot, dar dacă nu există înţeles? O distorsiune în timp, fără niciun scop. O prăpastie aleatorie a universului. Una dintre mâini, cu degete reci ca gheaţa, îmi cade de pe şervetul pe care-l ţin pe rană şi apoi se opreşte pe podea. Nu cred că o să apuc ora 2.18. Cred că până atunci o să fiu moartă, aici, pe podeaua bucătăriei.

63

CAROLINE

Mă apropii de locul în care s-a prăbuşit pe podea şi mă las pe vine lângă ea. Chiar şi în lumina asta slabă, văd cât de palidă s-a făcut.

— Nu mai e mult, Emma, spun eu. Ştii, n-aveam de gând să le fac rău alor tăi. Nu ăsta a fost planul meu iniţial. Credeam că aveai să fii arestată fie pentru uciderea mamei tale, fie pentru cea a lui Phoebe – şi asta ar fi fost tot, dar soarta a avut alte planuri. Dacă mă gândesc, aşa e mult mai bine. Ideea de a-ţi ucide familia nu mi-ar fi venit dacă nu mi-ai fi povestit despre temerile tale în legătură cu ziua de naştere a maică-tii şi despre faptul că erai îngrozită că urma să repeţi ceea ce a făcut ea. Tu mi-ai spus câte ceva, iar Robert a umplut golurile. Am de gând să-ţi transform temerile în realitate. O să-i sufoc pe toţi. În ziua în care împlineşti patruzeci de ani. La mulţi ani, Emma Nebuna!

— O să fii prinsă!

Cuvintele ei nu sunt decât o şoaptă. Discuţia noastră e aproape de sfârşit. Abia mai ţine ochii deschişi. O aşteaptă inconştienţa şi somnul fără sfârşit. Cealaltă mână îi cade de pe rană, iar respiraţia i se linişteşte.

— Ştii, nu mă prea tem de perspectiva asta. Din vânzarea casei n-o să-mi rămână nimic. Pe cardurile de credit am împrumutat cât de mult se putea. Iar de-a lungul timpului mi-am vărsat frustrarea pe câţiva bătrâni – şi nu întotdeauna atât de discret pe cât ar fi trebuit. Am remarcat că există o oarecare „îngrijorare” ori de câte ori iau în îngrijire pacienţi în vârstă. Oamenii încep să privească mai atent atunci când moare câte unul. Şi ştii cum sunt oamenii: dacă fac cercetări, e imposibil să nu găsească ceva. Închisoarea o să fie o soluţie perfectă pentru mine. Un spaţiu numai al meu. Facturile nu mă mai privesc. Nu trebuie să mai şterg la fund pe nimeni în afară de mine. Aşa că n-au decât să mă prindă!

Îi văd degetele care zvâcnesc pe podea. Ochii i se închid. Ascult o clipă. Tăcere. Nu mai respiră. Mă uit la ceasul de la cuptor.

„Ora decesului: 2.16 noaptea, domnule doctor!”

Mă ridic în picioare şi genunchii îmi trosnesc – da, închisoarea o să fie un loc mai bun şi pentru încheieturile mele – şi mă întorc spre interiorul casei. E timpul să-l găsesc pe băiat.

Tocmai sunt pe punctul de a căuta prin caraghioasa lor cameră de zi, când văd sticla de vin pe care am scăpat-o pe podeaua din hol. Mă uit la locul în care s-a oprit. Sticla e lângă uşa mică a unui dulap de sub scară. Desigur! Unde să se ascundă un copil, dacă nu acolo?

Am dreptate. S-a lipit de perete, cu genunchii vârâţi sub bărbie. Fulgerele luminează puternic în spatele nostru. Îmi las capul într-o parte, privindu-l printre laţele de păr ud.

— O, iată-te! spun eu pe tonul blând şi calm pe care-l folosesc cu pacienţii mei.

Mă trag îndărăt sprijinindu-mă în călcâie şi întind mâna. El se uită lung la ea, iar apoi iese, şovăitor. Îi zâmbesc în clipa în care mă ia de mână şi după aceea mă pun între el şi bucătărie, ca să nu vadă corpul inert al mamei lui, prăbuşit pe podea. Copiii sunt foarte ciudaţi. Aproape întotdeauna fac ce li se spune, chiar dacă ştiu că nu e bine. Se urcă în maşina unui străin. Primesc dulciurile pe care li le oferi. Te iau de mână. Îl conduc spre scară, iar el mă urmează atunci când încep să urc. Treptele ne scârţâie sub tălpi.

— Du-te înapoi în pat, şoptesc eu.

El nu răspunde. Îmi pun căştile şi zâmbesc. *Uite, o lumânare şi-o carte şi un clopot…*

Deja mă simt mai calmă.

În curând totul o să fie dus la îndeplinire.

64

EMMA

Nu sunt moartă. De cum se îndepărtează Caroline, de mână cu Will, trag aer adânc în piept şi mă răsucesc până când ajung în genunchi. În faţa ochilor mi se rotesc stele verzi care ameninţă să lase în urmă numai întuneric, adunate într-un val de greaţă şi de durere, dar n-am timp să mă opresc. La ora 2.18, Caroline l-a găsit pe fiul meu ascuns în dulap. Am patru minute ca să urc scara.

Capul mi se umple cu goluri de timp. O amintire.

Mami e ghemuită în faţa uşii, cu un zâmbet prea larg pe faţă, ivit de după perdeaua încâlcită a părului, în spatele ei, casa e cufundată într-o beznă granulată. E noapte. Niciuna dintre noi nu se mişcă, iar zgomotul furtunii de afară se aude puternic, de parcă una dintre uşile de la intrare s-ar fi deschis. Simt un vânticel care confirmă asta. Poate că a rămas deschisă uşa din spate.

Un fulger o luminează pe mami. E udă până la piele. Ochii îi sunt ciudaţi. Goi. Se uită la mine, dar nu mă vede. Se uită la ceva aflat dincolo de mine, ceea ce o face să pară şi mai înfricoşătoare, şi mai ciudată decât de obicei. Vreau să mă zgâlţâie din nou, ca să fiu sigură că asta e mămica mea.

Îşi lasă capul într-o parte şi tace vreme îndelungată. Apoi spune:

— O, *iată-te!*

Vocea îi e blândă. Calmă.

Mă târăsc până la dulap, trecutul şi prezentul contopindu-se. Cred că Will şi Caroline aproape au ajuns în dormitorul lui. Dulapul se cască larg în faţa mea. O altă amintire. Recentă, de data asta.

— Să nu spui nimănui, dar asta e ascunzătoarea secretă a lui mami, îl lămuresc eu, iar privirea i se întoarce la mine. Poate fi şi ascunzătoarea ta, dacă vrei. Dar atunci când ai un secret, e de la sine înţeles că nu poţi să-l spui nimănui. Nici măcar lui tati. Bine? Trebuie să rămână numai al nostru.

Ştii, ăsta-i locul nostru special.

Îmi vâr mâna în dulap şi scot de acolo o crosă veche de golf. Apoi mă împing în picioare şi mă târăsc în sus pe scări cât pot de repede, ţinându-mă strâns de balustradă. Ajung la capăt. Cu mâna încă încleştată pe lemnul balustradei, aud zgomote ciudate pe coridor. O voce spune:

— Mami…

Abia dacă e o şoaptă. Chloe a rostit-o. E prăbuşită, lipită de perete, abia putând să-şi ţină capul ridicat, încearcă să facă semn spre camera lui Will, dar nu e nevoie să-mi arate. Trăiesc momentul ăsta de când aveam cinci ani. Mă mişc mai repede acum, fără să-mi pese că sângerez, fără să-mi pese că abia îmi mai simt picioarele. Aud cum picioarele lui Will izbesc în saltea. Împing uşa camerei lui…

Lângă pat, mami, cu părul atârnându-i peste faţă, e aplecată deasupra lui Phoebe şi apasă cu putere o pernă peste capul surorii mele, sufocând-o. Geme de efort, fiindcă Phoebe se zbate foarte tare şi-i aud icnetele îngrozite, care ies înăbuşit de sub pernă. Încremenită de frică, nu mai văd decât picioarele lui Phoebe, care izbesc în saltea în timp ce ea se arcuieşte şi se zbate. Apoi picioarele se ridică în aer şi se rotesc, de parcă ar încerca să şuteze. Phoebe.

Fac un pas în faţă, iar vechea podea de lemn scoate un scârţâit. Mama întoarce capul spre mine, cu ochii mari, speriaţi.

— Emma… rosteşte ea, surprinsă.

Se îndreaptă de spate. Iar apoi, deodată, fără niciun avertisment, se roteşte iute într-o parte şi se prăbuşeşte, ca moartă, pe covorul subţire.

Cu părul atârnându-i peste faţă, Caroline stă aplecată deasupra lui Will şi ţine apăsată o pernă pe faţa fiului meu, sufocându-l. El se zbate, ea geme din pricina efortului, iar una dintre căşti îi cade din ureche, lăsând să se audă un vaiet subţire de muzică metalică, ce se îmbină cu zgomotul pe care-l fac picioarele lui Will izbind în saltea.

Ridic crosa de golf şi fac un pas în faţă. Podeaua scârţâie. Caroline îşi întoarce capul spre mine, cu ochii mari, uimiţi.

— Emma! strigă ea, surprinsă.

Se îndreaptă de spate, iar eu, cu toată furia care răbufneşte din mine sub forma a ceva între ţipăt şi geamăt, o izbesc cu crosa cât pot de tare. Crosa se

opreşte în craniul ei. Caroline se învârte în loc, după care se prăbuşeşte pe covor.

— Lua-te-ar naiba, Caroline! bâigui eu cu răsuflarea tăiată, rămasă în picioare lângă ea, cu crosa ridicată în eventualitatea că s-ar mai mişca, înghiţi-te-ar iadul!

Crosa i-a lăsat o adâncitură în craniu. Ochii îi pâlpâie. Am doborât-o pe vecie.

Mă prăbuşesc pe pat şi îl trag pe Will spre mine.

— S-a terminat, puiul meu!

Afară, dominând zgomotul furtunii, se aud sirenele maşinilor de poliţie. Îmi îmbrăţişez mai tare copilul, iar apoi celălalt pui al meu intră în cameră, clătinându-se, şi-şi lasă capul pe genunchiul meu. Strâns lipită de ambii mei copii, încep să plâng, uşurată. Apoi îmi pierd cunoştinţa. Copiii sunt în siguranţă. S-a terminat, în sfârşit!

65

Scot florile moarte din mica vază de la baza pietrei funerare şi le înlocuiesc cu nişte panseluţe viu colorate, proaspete. Nina mi-a povestit că mama se umplea de bucurie la vederea lor. Mai nou aflu multe de la Nina, absorb totul, încercând să descopăr cine a fost cu adevărat mama.

Mă ridic, mulţumită. Îmi scutur de praf genunchii şi paltonul, ignorând durerea de sub coaste. Am avut noroc. M-am răsucit destul de mult încât ascuţişul bucăţii de sticlă să nu-mi străpungă ficatul. Deşi am pierdut mult sânge, am fost externată în câteva zile.

Uneori pun flori şi pe mormântul lui Jackie, mama lui Caroline. Mă bucur că am avut şansa de a o întâlni. Era plină de căldură sufletească, chiar dacă suferea. Atunci când ne-am văzut, ea a plâns mult şi am plâns şi eu. Apoi am discutat despre cei pe care i-am pierdut şi despre tragediile pe care le-am trăit. Jackie avea multă dragoste de dăruit. A suferit un atac cerebral masiv şi a murit la două săptămâni după ziua în care am împlinit patruzeci de ani, la câteva zile după ce s-a aflat că fusese iniţiată o investigaţie în legătură cu moartea câtorva pacienţi de care Caroline avusese grijă în ultimii ani. În paralel, a început şi una legată de tentativa de omor asupra familiei mele.

O mulţime de oameni aşteaptă răspunsuri de la Caroline, dar n-o să le afle niciodată. Am lovit-o rău cu acea crosă de golf şi i-am provocat leziuni craniene grave. Nu e într-o stare vegetativă, dar nici nu e departe de aşa ceva. Uneori aproape că-mi pare rău, dar îmi trece repede. Mă îndoiesc că femeia asta o să răspundă vreodată în faţa instanţei pentru faptele ei, dar eu deja am condamnat-o pe viaţă. Iată un gând care mă linişteşte.

Dau drumul la instalaţia de încălzire din maşină, pornesc motorul şi apoi ies din cimitir. De obicei, Phoebe vine cu mine, dar astăzi merge la o şedinţă de fizioterapie. Şi ea se recuperează repede, însă vigoarea asta nou dobândită s-ar putea să aibă o legătură cu sclipirea cea nouă pe care i-o văd în ochi. Darcy a tot vizitat-o la spital şi bănuiesc că lui i-au dispărut sentimentele pe care credea cândva că le avea pentru mine. El şi sora mea se ciondănesc tot timpul şi-mi place că asta o face pe Phoebe să râdă. Prezenţa lui îi face bine şi cred că se potrivesc. Phoebe e mai veselă acum, după ce a renunţat la toată furia ei. Cu toţii suntem mai veseli. Mai buni unii cu alţii. Phoebe nu mai vrea să vorbească despre trecut, iar eu îi respect

dorinţa. Acum totul se învârte în jurul ideii de a merge mai departe şi nu pot să-mi învinovăţesc sora că nu mai vrea să privească în urmă. Noi două ne apropiem tot mai mult. Discutăm mai mult. Suntem sincere. În prezent, după ce ne-am biruit furia o dată pentru totdeauna, Phoebe a redevenit sora mea mai mare. Ne protejăm una pe alta şi mă bucur că ea n-a dat fuga înapoi în Spania. Plănuieşte să devină specialistă în psihoterapia prin artă şi am remarcat că lucrările ei de acum sunt mai bune decât cele din ultimii ani. Emană mult mai multă degajare. Poate că sora mea o să reuşească să trăiască din artă, după cum a visat mereu.

Eu şi Robert mergem mai departe, deşi în direcţii diferite. Casa a fost vândută, iar el a intrat în afaceri împreună cu Alan. Le doresc noroc amândurora. Pentru Robert, asta ar putea fi cea mai bună alegere. Am senzaţia că el şi Michelle o să se apropie din ce în ce mai mult şi, într-adevăr, deja petrec mult timp împreună. Eu n-am mai întâlnit-o. Ea nu m-a iertat pentru tăcerea mea în privinţa relaţiei dintre Chloe şi Julian.

Legătura celor doi n-a supravieţuit nopţii în care am împlinit patruzeci de ani, ceea ce n-a surprins pe nimeni, în afară de Julian. După ce Michelle l-a dat afară, aşa cum era de aşteptat, el s-a întors la Chloe, pe care, însă, o maturizase ciocnirea cu moartea. În consecinţă, ea a lăsat în urmă acea primă iubire de tinereţe. Acum fiica mea e studentă la o facultate din zonă, ceea ce mă bucură. Însă ea a făcut alegerea asta ca să fie aproape de noi, nu de Julian. Iar judecând după cât de des îi apare numele în discuţii, sunt sigură că se vede cu un băiat de vârsta ei, pe nume Darren. Chiar şi Will a început să chicotească ori de câte ori se aminteşte de el.

Will a suportat destul de bine ideea divorţului. Eu şi Robert suntem hotărâţi să facem ca totul să fie cât mai uşor pentru el, după ce a avut de suferit atât de mult. I-au trecut stările de muţenie sumbră şi a redevenit băieţelul meu cel voios. Cred că acum, după ce a trecut ziua mea de naştere, nu-şi mai simte capul „ameţit”.

Amândoi suntem al doilea născut din familie, la fel cum a fost şi mama.

Am aflat că, în perioada insomniei care m-a torturat, nimeni nu i-a povestit fiului meu despre cele întâmplate între mama şi Phoebe. Nici aceasta din urmă, nici tatăl lui. Nu-i spunea nimeni ce să deseneze. Vedea şi el frânturi din viitor, chiar dacă, la fel ca mama şi ca mine, nu ştia ce sunt. Cel mai bun mod în care le putea explica era să spună că viziunile îi încărcau capul şi că i-l ameţeau. Ca să se simtă iarăşi normal, trebuia să deseneze. Dar toate acele stări neobişnuite l-au făcut să se închidă în el.

Patricia, eu şi Will. Captivi ai acelui moment – viitorul care sângera în noi. O, sărmana mea mamă, care a murit convinsă că înnebunise şi că încercase să-şi omoare copilul! Dintre noi trei, mama a fost cea care deţinea „harul” cel mai puternic. Viitorul se scurgea în ea. În toate acele clipe în care se decupla de la realitate, mama juca, de fapt, scene care nu se petrecuseră încă. În acel răstimp, avea capul „ameţit”, aşa cum urma să-l aibă şi Will. Mama n-a avut nicio clipă intenţia de a-i face rău lui Phoebe. Era captivă în acel moment din viitor, prinsă în faptele lui Caroline, copleşită de ele. Nimic din ceea ce făcea nu era din voia ei.

Încă mă gândesc la clipa în care, de pe patul de spital, m-a apucat de încheietura mâinii. Oare ştia? Oare, zăcând în patul acela, îşi dăduse seama de tot? Pe măsură ce se apropia ziua mea de naştere, înţelesese adevăratul sens al „nebuniei” de care suferise ea în trecut? Oare voia să mă avertizeze? Am păstrat bucăţica aceea de hârtie pe care mi-a dat-o Sandra. Mă uit la ea uneori, la numele meu scris de sus până jos. Mama încă suferea, în adâncul sufletului, de neliniştea aceea legată de mine, chiar dacă nu ştia de ce. M-a iubit. Ne-a iubit pe amândouă, pe mine şi pe Phoebe.

Încerc să nu mă gândesc prea mult la toate astea, dar uneori, aşa cum s-a întâmplat şi astăzi, după ce i-am vizitat mormântul, îmi amintesc de ziua în care Nina a trecut pe la mine, la scurtă vreme după ziua mea. Atunci am stat împreună în noul meu balcon, am băut vin şi am discutat despre uroboros.

— Tot ce s-a întâmplat e un uroboros, mi-a destăinuit Nina.

— Poftim?! m-am mirat eu.

— Uroborosul e un simbol. O imagine circulară a unui şarpe care îşi înghite propria coadă. Unde începe şi unde se sfârşeşte şarpele? Fiind un lanţ dispus în formă de cerc, e infinit. Un paradox.

Nina a privit în depărtare, adâncită în gânduri.

— Ori de câte ori mă gândesc la ceea ce ţi s-a întâmplat, văd uroborosul cu ochii minţii. Asta e tot un paradox. Înţelegi?

Am clătinat din cap, nedumerită. Nu avusesem timp să analizez toate semnificaţiile întâmplărilor din trecutul apropiat, fiind prea ocupată cu poliţia, cu despărţirea de Robert şi cu lacrimile vărsate din cauza atâtor traume.

— Explică-mi!

— Bine. Să începem cu mama ta. Dacă Patricia n-ar fi fost bântuită de momentul acela din viitor care se scurgea în subconştientul ei, n-ar fi încercat s-o sufoce pe Phoebe, n-ar fi suferit şocul şi n-ar fi ajuns într-o

clinică securizată. Mă urmăreşti?

Am dat din cap în semn că da.

— Iar dacă mama ta n-ar fi ajuns în acea clinică securizată, atunci tu şi Phoebe n-aţi fi ajuns în grija statului, continuă ea. Prin urmare, mama şi tatăl lui Caroline n-ar fi venit să te adopte şi n-ar fi avut loc accidentul de maşină care a lăsat-o infirmă pe ea şi care l-a ucis pe el. Iar dacă Patricia nu s-ar fi izbit cu capul de oglinda aceea, nu doar că tu şi Will n-aţi fi moştenit acea distorsiune a timpului, dar, mai important de-atât, Patricia nu s-ar fi aflat în aceeaşi secţie a spitalului în care era internată şi mama lui Caroline şi, astfel, aceasta din urmă nu te-ar fi întâlnit şi nu te-ar fi urmărit.

Nina a mai luat o gură de vin.

— Viaţa voastră ar fi fost cu totul alta, într-un alt loc şi într-un timp lipsit de distorsiuni, fără ameninţarea lui Caroline, fiindcă nu s-ar fi întâmplat nimic care să vă aducă laolaltă sau care s-o facă să te urască. Nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut.

A ridicat paharul de vin şi şi-a plimbat degetul peste cercul ud de sub el.

— Acum înţelegi? Întâmplările din viitor n-ar fi avut loc dacă Patricia n-ar fi fost bântuită de ele în trecut. E un uroboros. Unde începe şi unde se sfârşeşte? Viaţa ta se desfăşoară într-o buclă circulară, asemănătoare şarpelui care se înghite pe el însuşi. Eu nu pot să accept aşa ceva! Sărmana ta mamă! Dacă ar fi ştiut ce i se întâmpla!

Nu, nu mă gândesc prea des la toate astea. Sunt lucruri pe care nu poţi încerca să le înţelegi.

Dacă ai face-o, ai înnebuni.

Epilog

Mă întorc la serviciu tocmai la timp pentru întâlnirea pe care o am la ora patru. Alma, noua mea recepţioneră şi asistentă, mă întâmpină cu o cană de cafea şi cu un zâmbet. Birourile noastre sunt mici, dar primitoare, şi am un sentiment de mândrie în clipa în care mă aşez la birou. Da, mi-am înfiinţat propria firmă de avocatură.

În ciuda scuzelor şi ofertelor, n-am avut de gând nicio clipă să mă întorc la firma la care am lucrat. Noi începuturi şi alegeri curajoase, asta am decis că o să fie viaţa mea de acum încolo. Şi deja s-a dovedit că n-o să duc lipsă de clienţi. Se pare că sunt respectată şi că am legături, iar recomandările foştilor clienţi mi-au furnizat unii noi. Prima clientă cu care am bătut palma a fost Miranda Stockwell, căreia i-am obţinut custodia comună a copiilor. Şi Darcy îmi trimite destui clienţi, iar potenţialul nou client din după-amiaza asta e colegul doctoriţei Morris. Bănuiesc că nici psihiatrii nu pot să salveze toate căsniciile.

Alma mă sună pe linia de telefonie internă ca să mă anunţe că el a sosit, iar eu îi cer să-l conducă la mine. Mă ridic să-l întâmpin, zâmbind.

— Domnule doctor Martin! exclam eu.

— Te rog, spune-mi David!

— Iar eu sunt Emma.

Deodată, în timp ce-i fac semn să ia loc, regret că nu mi-am împrospătat rujul de pe buze. E scoţian şi arată foarte bine, dar are o înfăţişare oarecum răvăşită, de om hăituit.

— Iar el e…? întreb eu, uitându-mă la băieţelul de lângă David, care pare să aibă opt sau nouă ani.

— Adam. Fiul meu adoptiv, răspunde doctorul David Martin. Suntem într-o situaţie dificilă. Vreau să divorţez de soţia mea, mama lui Adam, dar fiul meu vrea să rămână cu mine.

Băieţelul încă nu i-a dat drumul la mână.

— Înţeleg. Situaţia e neobişnuită, dar problemele legate de ea nu sunt imposibil de rezolvat, spun eu.

Adam îi aruncă lui David o privire plină de speranţă.

„La mijloc trebuie să fie o întreagă poveste! îmi spun eu, curioasă.

Îmi plac cei doi şi vreau să-i ajut.

— În urmă cu câţiva ani, tatăl lui Adam a murit într-un accident. Adam a

avut noroc că a scăpat. A fost dificil, iar soţia mea… ei bine, uneori e instabilă din punct de vedere psihic. Vreau să mă asigur că dacă divorţez de Louise, copilul n-o să rămână cu ea.

— Nu vrei să rămâi cu mama ta?

— Nu, răspunde băiatul, clătinând din cap cu hotărâre. Mama nu mai e la fel ca înainte.

— Vrei să te duci la Alma, la recepţie? Are câteva jucării şi cărţi cu benzi desenate. Dacă-i spui că te-am trimis eu, s-ar putea să găsească şi nişte dulciuri pentru tine. Ne-am înţeles?

Perspectiva pare să-l bucure. Eu şi David aşteptăm să se închidă uşa în urma lui. Abia atunci ne reluăm discuţia.

— Crezi că ne poţi ajuta? întreabă David.

— Ce-ar fi să-mi povesteşti mai multe? Apoi o să văd ce pot să fac.

★

O jumătate de oră mai târziu, mă uit pe fereastră la David şi la Adam, care tocmai au ieşit din clădire. David îşi ridică privirea şi-mi zâmbeşte, iar eu simt fluturi în stomac. Arată bine şi e un om interesant. Iar, din câte mi-a spus, am înţeles că amândoi am trecut printr-o uriaşă furtună emoţională. Dar, pe de altă parte, oamenii au tendinţa de a lăsa trecutul în urmă. Poate că ar trebui să fac şi eu la fel. Spre deosebire de felul în care l-am tratat pe Parker Stockwell, dacă doctorul David Martin mă invită la cină, cred că o să mă duc.

În definitiv, ce ar putea să meargă prost?

Mulţumiri

În primul rând, vreau să-mi exprim recunoştinţa faţă de Jess Burdett şi de Suzanna Mackie pentru fabuloasa seară pe care am petrecut-o împreună, discutând despre greutăţile pe care le întâmpină, în diferite situaţii, femeile care muncesc şi care încearcă să menţină un echilibru între familie, sentimentele de vinovăţie, bărbaţi şi aşa mai departe, despre cât de obositoare sunt toate astea şi despre faptul că, paradoxal, ne alungă somnul. A fost un adevărat chiolhan cu vin şi cu hohote de râs, iar cartea de faţă nu s-ar fi născut fără seara aceea. S-o mai facem o dată, vă rog, fiindcă voi sunteţi, în mod evident, muzele mele!

Mai departe, trebuie să le mulţumesc lui Luke Woellhaf şi Jemimei Jennings, de la Left Bank Pictures. Crearea versiunii televizate în paralel cu scrierea cărţii ne-a solicitat pe toţi, iar voi aţi fost şi continuaţi să fiţi uimitori. O spun din nou, cartea asta n-ar fi nici pe departe atât de bună fără ideile şi sfaturile voastre. De asemenea, îi mulţumesc lui Andy Harries că m-a făcut să simt că sunt parte din familia Left Bank şi fiindcă a fost enervant de bun la depistarea problemelor apărute în scenarii.

Multe mulţumiri lui Junot Díaz şi Nikitei Gill fiindcă mi-au permis să fur din cuvintele lor, precum şi lui Tim Elsenburg fiindcă mi-a permis să folosesc unul dintre uluitoarele lui cântece în spaţiul acestei poveşti nebuneşti. Dragi cititori, dacă nu aveţi în lista de cântece niciunul dintre albumele formaţiei Sweet Billy Pilgrim, rectificaţi acest neajuns!

Multe mulţumiri Bariei Ahmed, care şi-a trecut privirea avocăţească peste text, verificându-i corectitudinea. Încă mi se pare uluitor că eşti o atât de mare excentrică şi, în acelaşi timp, o profesionistă atât de perspicace, dar de asta te iubesc. Haide să ne lansăm cât mai curând într-o nouă aventură, te rog!

Ca întotdeauna, le mulţumesc din suflet răbdătorilor mei redactori, Natasha Bardon şi David Highfill, precum şi echipelor din care fac parte: cea de la HarperCollins UK şi, respectiv, de la William Morrow. În plus, le mulţumesc Juliei Wisdom şi lui Kathryn Cheshire, de la HarperFiction, pentru lectura la prima mână şi pentru observaţiile lor pertinente. Dragele mele Julia şi Kathryn, îi datorez fiecăreia dintre voi câte o sticlă de vin sau un cocktail, la alegere – cel puţin unul!

Mulţumiri lui Veronique Baxter şi lui Grainne Fox, agentele mele de

fiecare parte a Atlanticului – voi două îmi păziţi sănătatea mentală şi îmi suportaţi toate toanele. Vă sunt recunoscătoare pe veci pentru ajutor şi prietenie. Multe mulţumiri şi echipei de la David Higham, care se ocupă cu drepturile de autor în străinătate, fiindcă m-a ajutat să-mi vând cărţile în întreaga lume!

A fost o perioadă nebună pe tot globul şi, având în vedere suferinţele prin care au trecut atâţia oameni, îi sunt recunoscătoare oricui mai pune mâna pe o carte, îi susţine pe scriitori şi, să sperăm, se bucură de roadele muncii noastre, aşa că mulţumirile mele cele mai călduroase se îndreaptă către voi, cititorii. Se spune de foarte multe ori – asta, fiindcă e adevărat – că voi faceţi ca tot efortul să merite. Şi, desigur, îi mulţumesc lui Teddy că mi-a ţinut companie în decursul diferitelor carantine şi că apoi m-a obligat să ies din casă şi să-mi limpezesc gândurile la câte o plimbare prin parc. Teddy, să ştii că eşti un câine foarte bun.

sile sile
VIRTUAL-PROJECT

Emma Averell se bucură de tot ce i-a dăruit viața – o fulminantă carieră de avocată, doi copii frumoși și un soț minunat care se ocupă de gospodărie –, dar existența ei n-a fost întotdeauna perfectă. Când Emma avea doar cinci ani, ea și sora ei mai mare au fost date în plasament ca urmare a unui incident grav, petrecut între ele și mama lor. Sora Emmei își amintește că a existat o perioadă în care aceasta fusese iubitoare și „normală", dar Emma nu poate să și-o amintească decât ca pe un monstru. Iar mama lor a suferit o astfel de transformare cu puțin înainte să împlinească patruzeci de ani, o piatră de hotar de care acum se apropie și Emma.

Emma își dorește cu disperare să lase în urmă traumele copilăriei, dar din momentul în care nu mai poate să doarmă, începe să se gândească la ceea ce s-a întâmplat în urmă cu toți acei ani. Oare are nebunia în sânge? Oare, pierdută în acea stare mentală nebuloasă, asemănătoare cu somnambulismul, ar putea sfârși prin a-și vătăma propria familie? Sau există, totuși, altă explicație pentru lucrurile ciudate care încep să se petreacă în jurul ei?

Tulburător și palpitant, *Insomnia* e un thriller captivant, care, cu siguranță, vă va ține treji întreaga noapte.

•

„Cred că, dintre cărțile lui Sarah Pinborough, *Insomnia* e favorita mea. E ca un roller-coaster: cursa abundă în răsturnări de situație, mânuite cu mare artă. Plin de atmosferă și sexy... Un adevărat succes!"

Lucy Foley

„Pinborough ne face descrierea de vis a unui adevărat coșmar. Mi-a plăcut la nebunie această carte!"

Richard Osman

„Pregătiți-vă să fiți cu totul bulversați de romanul *Insomnia*. Sarah Pinborough e un geniu plin de ciudățenii."

Lisa Jewell

virtual project

voxa audiobooks

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-630-319-411-0

9 786303 194110

{1} Cântec din filmul *Vrăjitorul din Oz* (1939).

{2} Vedetă de televiziune şi antreprenor englez, cunoscut pentru rolul său ca judecător la emisiunile de talente cum ar fi: *Pop Idol, The X Factor, Britain's Got Talent* şi *American Idol.*

{3} Lumânare, carte şi clopot.

{4} Site de recenzii, fondat în 2007, în Danemarca.

{5} *Carrie*, primul roman al scriitorului american Stephen King, publicat în 1974.